
Marea
evadare
SUSAN
ELIZABETH
PHILLIPS

capitolul 1

Lucy nu putea să respire. Corsajul rochiei ei de mireasă, care i se potrivise atât de bine, acum îi strângea coastele ca un boa constrictor. Dacă murea sufocată chiar acolo, în pragul bisericii prezbiteriene din Wynette?

Afară, o armată de reporteri internaționali se afla pe baricade, iar sanctuarul din interior era plin de oameni bogați și faimoși. La doar câțiva pași mai încolo, fosta președintă a Statelor Unite și soțul ei așteptau să o conducă pe Lucy la altar, ca ea să se poată căsători cu bărbatul perfect. Bărbatul visurilor oricui. Cel mai bun, mai blând și mai deștept... Ce femeie în toate mințile nu și-ar fi dorit să se căsătorească cu Ted Beaudine? O fermecase pe Lucy din prima clipă în care se întâlniseră.

Trompetele răsunară, anunțând începutul procesiunii nupțiale. Lucy se luptă să tragă puțin aer în piept. Nu ar fi putut alege o zi mai frumoasă pentru nuntă. Era ultimul sfârșit de săptămână din mai. Florile sălbatice de primăvară din Texas Hill Country se mai ofiliseră, dar mirtul încă era în floare și trandafirii creșteau lângă ușile bisericii.

Sora ei de 13 ani, cea mai tânără dintre cele patru domnișoare de onoare, porni spre altar. După ea veniră Charlotte, de 15 ani, și Meg Koranda, prietena lui Lucy încă din colegiu. Principala domnișoară de onoare era sora ei Tracy, o fată frumoasă de 18 ani, atât de fermecată de mirele lui Lucy încât se îmbujora de fiecare dată când acesta vorbea cu ea.

Lui Lucy îi flutură valul pe față – straturi sufocante de tul. Se gândi ce amant incredibil era Ted, cât de sclipitor, minunat și bun era. Perfect pentru ea.

Toată lumea spunea asta.

Toată lumea cu excepția celei mai bune prietene a ei, Meg.

Cu o seară în urmă, după cina de la repetiția generală, Meg o trăsese pe Lucy deoparte și îi șoptise:

– E minunat, Luce! Așa cum ai spus. Și sub nici o formă nu poți să te măriți cu el.

– Știu, se auzise Lucy șoptind. Dar tot o voi face. E prea târziu să mă retrag acum.

Meg o scuturase puternic.

– Nu e prea târziu. Te voi ajuta. Voi face tot ce voi putea.

Era ușor pentru Meg să spună asta. Ducea o viață complet dezordonată, dar Lucy nu era ca ea. Avea responsabilități pe care Meg nici nu putea să le înțeleagă. Chiar înainte ca mama lui Lucy să depună jurământul de credință, țara fusese fascinată de menajeria Jorik - trei copii adoptați și doi biologici. Părinții ei îi protejaseră pe copiii mai mici de presă, dar Lucy avusese 22 de ani la instalarea pe post a lui Nealy, ceea ce o transformase în pradă pentru presă. Publicul urmărise mereu dedicarea pe care Lucy o avea față de familie – felul în care juca rolul de părinte surogat pentru frații ei în timpul frecventelor absențe ale lui Nealy și ale lui Mat –, felul în care sprijinea copiii, viața ei socială modestă, ba chiar și alegerile ei vestimentare prea puțin palpitante. Și, în mod clar, publicul urmărea și această nuntă.

Lucy plănuise să-și întâlnească părinții la jumătatea drumului spre altar, ca simbol al felului în care apăruseră în viața ei când fusese o adolescentă infernală de 14 ani. Nealy și Mat aveau să o însoțească până la altar, de o parte și de alta.

Charlotte păși pe covorul alb. Ea era cea mai timidă dintre surorile lui Lucy, cea care se îngrijora cel mai tare că nu o mai putea avea pe sora ei mai mare în preajmă.

– Putem să vorbim la telefon în fiecare zi, îi spusese Lucy.

Dar Charlotte era obișnuită să o aibă pe Lucy în aceeași casă și spusese că nu era același lucru.

Venise rândul lui Meg să pornească spre altar.

Ea privi peste umăr și, chiar și prin valurile de tul, Lucy văzu îngrijorarea care se reflecta în zâmbetul lui Meg. Lucy tânjea să facă schimb de vieți cu ea. Să ducă viața lipsită de griji a lui Meg, să alerge din țară în țară, fără frați de care să fie nevoită să aibă grijă, fără reputația familiei de care trebuia să țină cont, fără camere de filmat care să-i urmărească fiecare mișcare.

Meg se întoarse, își ridică buchetul în dreptul taliei și afișă un zâmbet. Și se pregăti să facă primul pas.

Fără să se gândească, fără să se întrebe cum putea să se gândească la așa ceva – ceva atât de îngrozitor, de egoist, de inimaginabil –, chiar în timp ce încerca să se convingă pe sine să nu se miște, Lucy lăsă buchetul să cadă, se poticni lângă sora ei și o apucă pe Meg de braț înainte ca aceasta să poată ajunge prea departe.

Își auzi vocea venind parcă de foarte departe, cu un ton neregulat:

– Trebuie să vorbesc cu Ted chiar acum.

În spatele ei, Tracy exclamă surprinsă:

– Luce, ce faci?

Lucy nu se putea uita la Tracy. Își simțea pielea arzând și mintea tulburată. Își înfipse degetele în brațul lui Meg.

– Adu-l aici, Meg. *Te rog!*

Cuvintele erau ca o rugă.

Prin vălul sufocant de tul, văzu cum Meg deschide gura șocată.

– Acum? Nu crezi că ai fi putut face asta cu câteva ore mai devreme?

– Ai avut dreptate! exclamă Lucy. În tot ce ai spus. Ai avut mare dreptate. Ajută-mă, te rog!

Cuvintele îi păreau străine. Ea era cea care avea grijă de toată lumea. Nici măcar în copilărie nu ceruse vreodată ajutor.

Tracy se întoarse spre Meg, cu ochii albaștri sclipind de indignare.

– Nu înțeleg! Ce i-ai spus? O apucă pe Lucy de mână. Lucy, ai un atac de panică. Dar o să fie bine.

Nu avea să fie bine, nu acum. Niciodată.

– Nu. Trebuie... trebuie să vorbesc cu Ted.

– Acum? făcu Tracy, la fel ca Meg. Nu poți să vorbești cu el acum!

Dar trebuia să o facă. Meg înțelegea, chiar dacă Tracy nu o făcea. Încuviințând îngrijorată din cap, Meg își ridică buchetul și porni spre altar ca să-l aducă.

Lucy nu cunoștea persoana cuprinsă de isterie care pusese stăpânire pe corpul ei. Nu se putea uita în ochii șocați ai surorii ei. Crinii din buchetul ei fură striviți de pantofii cu toc în timp ce ea se mișca orbește prin vestibul. Doi agenți ai Serviciului Secret stăteau lângă ușile grele de la intrare privind atenți. Dincolo de ei așteptau o mulțime de curioși și o mare de camere de filmat, o hoardă de reporteri...

– Astăzi, fiica cea mare a președintei Cornelia Case Jorik, Lucy Jorik, în vârstă de 31 de ani, se căsătorește cu Ted Beaudine, singurul fiu al legendarului jucător de golf Dallas Beaudine și al jurnalistei Francesca Beaudine. Nimeni nu s-a așteptat ca mireasa să aleagă micul oraș natal al mirelui, Wynette, Texas, ca loc pentru nuntă, dar...

Auzi pași hotărâți, masculini pe podeaua de marmură și se întoarse să-l vadă pe Ted venind spre ea. Prin voal privi cum o rază de soare se reflecta în părul lui castaniu-închis, o altă rază de soare luminându-i fața chipeșă. Întotdeauna era așa. Oriunde se ducea, razele de soare păreau să-l urmeze. Era frumos, bun, tot ce trebuia să fie un bărbat. Cel mai fără cusur bărbat pe care îl cunoștea. Cel mai potrivit ginere pentru părinții ei și cel mai bun părinte pentru viitorii ei copii. El se grăbi spre ea cu privirea nu furioasă – nu era genul acela de bărbat –, ci îngrijorată.

Părinții ei erau în urma lui, cu chipurile alarmate. Părinții lui aveau să apară curând, apoi aveau să vină toți – surorile și fratele ei, prietenii lui Ted, oaspeții... Atât de mulți oameni la care ținea, pe care îi iubea.

Căută cu frenezie singura persoană care o putea ajuta.

Meg stătea într-o parte, cu mâinile încleștate pe buchetul ei de domnișoară de onoare. Lucy o imploră din priviri, se rugă ca Meg să înțeleagă ce avea nevoie. Meg porni spre ea, apoi se opri. Datorită telepatiei ce exista între cele mai bune prietene, Meg înțelesese.

Ted o prinse pe Lucy de braț și o trase în mica anticameră din lateral. Chiar înainte ca el să închidă ușa, ea o văzu pe Meg trăgând tare aer în piept și pornind hotărâtă spre părinții ei. Meg era obișnuită să se ocupe de dezastre. Avea să îi țină la distanță destul timp pentru ca Lucy să facă... Ce să facă?

În anticamera îngustă și lungă erau aliniate cârlige pentru robele membrilor corului și rafturi înalte pentru caiete cu note, cărți cu imnuri și cutii vechi de carton. O rază de soare se strecura prin geamurile prăfuite ale unei uși și îi găsi cumva chipul lui Ted. Ea simți că i se strâng plămânii. Era amețită din cauza lipsei de aer.

Ted se uită la ea cu ochii lui de ambră rece întunecați de grijă, fiind atât de calm pe cât era ea de frenetică. „Te rog, lasă-l să rezolve asta așa cum rezolva orice altceva!" Să rezolve problema ei.

Tulul i se lipise de obraz, ținut acolo de transpirație sau de lacrimi – nu știa clar – în timp ce spunea cuvintele pe care nu își închipuise că avea să le rostească vreodată.

– Ted, nu pot... Nu pot!

El îi ridică vălul, exact așa cum își imaginase ea, dar la sfârșitul ceremoniei, chiar înainte de a o săruta. Expresia lui era perplexă.

– Nu înțeleg.

Nici ea nu înțelegea. Simțea o panică sălbatică, așa cum nu mai trăise niciodată.

El își înclină capul și se uită în ochii ei.

– Lucy, suntem perfecți împreună.

– Da. Perfecți... Știu.

El așteptă. Ea nu se putea gândi la ce avea să spună în continuare. Măcar dacă putea respira. Își forță buzele să se miște.

– Știu că suntem. Dar... nu pot.

Ea așteptă ca el să argumenteze. Să se lupte pentru ea. Să o convingă că se înșela. Aștepta ca el să o ia în brațe și să îi spună că avea doar un atac de panică. Dar expresia lui nu se schimbă, cu excepția unei mici încordări în colțul gurii.

– Prietena ta, Meg, zise el. E din pricina ei, așa-i?

Oare așa era? Ar fi făcut ea așa ceva inimaginabil dacă Meg nu ar fi apărut cu duioșia ei, cu haosul și cu judecata ei rapidă și brutală?

– Nu pot.

Avea degetele reci, iar mâinile îi tremurau în timp ce trăgea de diamant. Acesta ieși în cele din urmă. Aproape că îl scăpă când îl îndesă în buzunarul lui.

El îi lăsă vălul să cadă. Nu imploră. Nu ar fi știut cum să facă asta. Nici măcar nu făcu încercarea de a o convinge să se răzgândească.

– Foarte bine atunci...

Încuviințând scurt din cap, el se întoarse și plecă. Calm. Controlat. Perfect.

În timp ce ușa se închidea în urma lui, ea își apăsă mâinile pe stomac. Trebuia să-l aducă înapoi. Să alerge după el și să-i spună că se răzgândise. Dar picioarele nu voiau să se miște; creierul ei refuza să funcționeze.

Mânerul se răsuci, iar ușa se deschise. Tatăl ei se afla în cadrul ușii, cu mama ei chiar în spate, amândoi palizi și încordați. Amândoi făcuseră totul pentru ea, iar căsătoria cu Ted ar fi fost cel mai frumos cadou de mulțumire pe care ea l-ar fi putut oferi. Ea nu putea să-i umilească în felul acesta. Trebuia să ajungă la Ted și să-l aducă înapoi.

– Încă nu, șopti ea, întrebându-se ce voia să zică, știind că avea nevoie de un moment ca să se adune și să își aducă aminte cine era.

Mat ezită, apoi închise ușa.

Universul lui Lucy se prăbuși. Înainte să se termine după-amiaza, lumea avea să știe că ea îi dăduse papucii lui Ted Beaudine. Era inimaginabil.

Marea de camere de filmat, hoardele de reporteri... Nu avea să iasă niciodată din camera aceea mică și prăfuită. Avea să își trăiască restul vieții acolo, înconjurată de cărți de imnuri și robe de cor, ispășindu-și greșeala de a-l fi rănit pe cel mai bun bărbat pe care îl cunoscuse vreodată, de a-și fi umilit familia.

Vălul i se lipise de buze. Trase de acoperământ și se bucură de durerea simțită când pieptenii și cristalele i se încurcară în păr. Era nebună. Nerecunoscătoare. Merita durerea. Smulse totul de pe ea – vălul, rochia. Își întoarse brațele la spate ca să desfacă fermoarul până când satinul alunecă într-un morman la picioarele ei și rămase trăgând puternic aer în piept în sutienul ei franțuzesc minunat și chiloțeii de dantelă, jartiera albastră și pantofii cu toc din satin alb.

„Fugi!" Cuvântul îi urla în minte. „Fugi!"

De dincolo de încăpere auzi zgomotul brusc mai puternic și apoi estompându-se, de parcă cineva ar fi deschis ușile bisericii și le-ar fi închis iute la loc.

„Fugi!"

Întinse mâna și apucă una din robele de un albastru-închis de cor. O smulse din cuier și o trase peste părul ciufulit. Roba rece și prăfuită alunecă pe corpul ei, acoperindu-i sutienul franțuzesc și chiloții minusculi. Prin geamurile prăfuite văzu o alee îngustă, năpădită de buruieni și mărginită de un zid din cărămidă. Mâinile nu o ascultau, și încuietoarea nu cedă la început, dar reuși în cele din urmă să o deschidă.

Aleea ducea spre spatele bisericii. Pavajul crăpat îi prinse tocurile în timp ce trecea de un aparat de aer

condiționat. Furtunile de primăvară împrăștiaseră gunoi pe pietrișul de pe marginea aleii: cutii strivite de suc, resturi de ziare, o lopățică de jucărie din cutia cu nisip a vreunui copil. Se opri când ajunse în capăt. Securitatea era peste tot, așa că se gândi ce trebuia să facă în continuare.

Nu mai avea protecția Serviciului Secret de câteva luni, de când mamei ei i se terminase mandatul de președinte, dar agenția încă o proteja pe Nealy, iar cum ea și mama ei erau adesea împreună, abia dacă observa lipsa propriei protecții. Ted angajase o agenție de securitate privată ca să suplimenteze mica forță de poliție locală. Erau paznici la uși. Parcarea sub formă de L era plină de mașini. Erau oameni peste tot.

Washington era casa ei, nu acest oraș din centrul statului Texas pe care nu reușise în nici un fel să-l aprecieze, dar își aminti că biserica se afla la marginea unui vechi cartier rezidențial. Dacă picioarele ar fi reușit să o poarte pe alee și în spatele caselor de pe cealaltă parte, ar fi putut să ajungă pe una din acele străzi laterale fără să o vadă cineva.

Și apoi? Nu era o evadare bine pusă la punct, precum cea pe care Nealy o realizase cu ani în urmă din Casa Albă. Nu era deloc o evadare. Era o întrerupere. O suspendare. Avea nevoie să găsească un loc unde să-și tragă răsuflarea, să se adune. Casa de joacă a unui copil. Un cotlon ascuns din curtea din spate a cuiva. Undeva departe de haosul presei, de mirele trădat și de familia nedumerită. O ascunzătoare temporară unde își putea aminti cine era și ce le datora oamenilor care o luaseră în grija lor.

Oh, Dumnezeule, ce făcuse?

Agitația din partea cealaltă a bisericii îi atrase atenția paznicului. Ea nu așteptă să vadă ce era. Se poticni spre capătul zidului de cărămidă, se grăbi să traverseze aleea și se ascunse în spatele unui tomberon. Genunchii îi tremurau atât de tare încât trebui să se sprijine

de marginea ruginită a tomberonului. Acesta emana un miros fetid de gunoi. Nu se auziră strigăte de alarmă, doar zgomotul îndepărtat al mulțimii care se îngrămădea pe băncile ce fuseseră așezate în fața bisericii.

Auzi un țipăt slab ca mieunatul unui pisoi și își dădu seama că venea dinspre ea. Se forțase să se târască de-a lungul unui șir de tufe care separau curtea bisericii vechi. Tufele se terminau într-o stradă pavată cu cărămidă. Lucy se grăbi să traverseze în curtea din spate a unei case.

Terenurile mici erau despărțite de arbori bătrâni și de garaje ce se deschideau spre alei înguste. Tocurile i se afundau în pământul din grădinile de zarzavaturi proaspăt plantate, unde roșii mici și verzi creșteau pe lăstari tineri. Mirosul de friptură la tavă ajunse până la ea pe fereastra deschisă a unei bucătării; sunetul unui show de televiziune răzbi până la ea de pe altă fereastră. Curând, acel show de televiziune avea să transmită povestea iresponsabilei fiice a fostei președinte Cornelia Case Jorik. Într-o singură după-amiază, Lucy, în vârstă de 31 de ani, aruncase pe fereastră șaptesprezece ani de comportament model. Șaptesprezece ani de dovezi pentru Mat și Nealy că nu făcuseră o greșeală când o adoptaseră. Cât despre ce îi făcuse lui Ted... Nu putea să-l rănească mai tare.

Un câine lătră, un copil plânse. Se împiedică de un furtun de grădină. Ocoli un leagăn. Lătratul câinelui se auzi mai tare, și o potaie cu blană ruginie se năpusti spre gardul de sârmă care marca următoarea curte. Ea o luă pe după o statuie a Fecioarei Maria spre alee. Pantofii ei cu toc decupați în față se umpluseră de pietricele.

Auzi sunetul unui motor. Își îndreptă spatele. O motocicletă veche neagră cu argintiu intră furtunos pe alee. Ea se ascunse între două garaje și își lipi spinarea de vopseaua albă care se cojea. Motocicleta încetini. Lucy își ținu răsuflarea, așteptând să treacă. Dar nu o făcu. În schimb, înaintă încet și apoi se opri în dreptul ei.

Motociclistul se uită la spațiul dintre garaje, unde stătea ea.

Motorul rămase la ralanti în timp ce el o studie pe îndelete.

Puse o cizmă neagră pe pietriș.

- Care-i treaba? zise el acoperind zgomotul motorului.

„Care-i treaba?" Ea își zdrobise viitorul soț, își îngrozise familia și, dacă nu făcea repede ceva, avea să devină cea mai cunoscută mireasă fugară din țară, iar tipul ăsta voia să știe care era treaba?

Avea părul negru prea lung, care i se ondula dincolo de guler, ochi albaștri reci așezați deasupra unor pomeți înalți și buze sadice. După atât de mulți ani cu protecția Serviciului Secret, ea se obișnuise să se bazeze pe securitatea oferită, dar acum nu se simțea în siguranță. Iar faptul că îl recunoștea vag pe motociclist ca oaspete la cina de repetiție generală din seara precedentă - unul dintre mulții prieteni ai lui Ted - nu o liniștea defel. Chiar și pe jumătate aranjat și îmbrăcat într-un costum negru care nu i se potrivea bine, cu o cămașă albă, șifonată și deschisă la guler și cizmele de motociclist care nu fuseseră decât puțin șterse de praf, el nu arăta precum un bărbat pe care și-ar fi dorit să-l întâlnească pe o alee dosnică. Exact unde se întâmpla să fie.

Nasul îi era cârn, aproape pătrățos la vârf. Din buzunarul costumului nepotrivit se ițea o cravată șifonată. Iar părul acela lung, sălbatic, cârlionțat și încurcat arăta ca o pictură de van Gogh ce înfățișa cerul nopții, făcută neglijent cu cerneală neagră.

Timp de mai bine de zece ani, de la prima campanie prezidențială a lui Nealy, ea încercase să spună și să facă doar ce se cuvenea, mereu zâmbind, mereu politicoasă. Iar acum ea, care învățase de mult arta conversației, nu știa ce să spună. În schimb, simțea o dorință irezistibilă să rânjească și să zică „Care-i treaba cu tine?", dar, desigur, nu o făcu.

El făcu un semn din cap spre spatele motocicletei.

– Vrei să dai o tură?

Ea simți cum șocul îi traversează tot corpul, din vene în capilare, trecând din piele în mușchi și în oase. Tremura, dar nu de frig, ci pentru că tânjea să se urce pe acea motocicletă mai mult decât își dorise de multă vreme ceva. Să se urce pe acea motocicletă și să fugă din calea consecințelor a ceea ce făcuse.

El își îndesă cravata mai adânc în buzunarul sacoului, iar ea începu să-și miște picioarele. Parcă erau deconectate de restul corpului ei. Încercă să le facă să se oprească, dar refuzară să o asculte. Veni mai aproape de motocicletă și văzu numărul destul de șters de Texas și un abțibild care acoperea o parte din șaua uzată. Cerneala se mai ștersese, dar cuvintele încă se vedeau: „Benzină, iarbă sau sex. Nimeni nu călătorește gratis".

Mesajul o lovi ca un val de șocuri. Un avertisment pe care nu putea să-l ignore. Dar corpul ei – corpul ei trădător – preluase controlul. Mâna ei trase de roba de cor. Un picior se desprinse de pământ. Încălecă pe șa.

El îi întinse singura cască. Ea și-o trase peste coafura de mireasă distrusă și își puse brațele în jurul taliei lui.

Porniră în trombă pe alee, cu roba de la cor fluturând în vânt și picioarele ei goale simțind vântul pe ele, părul lui fluturând, lovindu-i casca.

Ea își prinse roba sub picioare în timp ce el trecea de pe o alee pe cealaltă, făcu brusc dreapta, apoi coti iar, mușchii de pe spinarea lui flexându-se sub materialul ieftin al sacoului.

Ieșiră din Wynette și o luară pe autostrada cu două benzi care se întindea de-a lungul versanților de calcar stâncoși. Casca era coconul ei, motocicleta era planeta ei. Trecură de câmpuri de levănțică în floare, de o fabrică de ulei de măsline și de niște podgorii care apăreau pe cealaltă parte. Vântul îi înfoia roba, dezvelindu-i genunchii și coapsele.

Soarele se lăsă jos pe cer, iar răcoarea se făcea tot m... simțită prin materialul subțire al robei. Primi cu bucurie frigul. Nu merita să îi fie cald și bine.

Traversară furtunos un pod de lemn și trecură de un hambar vechi cu un steag texan pictat pe o latură. Afișe pentru tururi de peșteră și ferme turistice alunecau pe lângă ei. Kilometrii treceau în goană. 30? Mai mulți? Nu știa.

Când ajunseră la periferia unui oraș cu un singur semafor, el coti spre un magazin general sărăcăcios și parcă lângă clădire. Făcu un semn din cap spre ea, indicându-i că trebuia să se dea jos. Ea își încurcă picioarele în robă și aproape căzu.

– Ți-e foame?

Doar gândul la mâncare o făcea să-i fie greață. Își mișcă picioarele amorțite și scutură din cap. El ridică din umeri și se îndreptă spre ușă.

Prin viziera prăfuită a căștii văzu că el era mai înalt decât crezuse, avea peste 1,80 m și picioare mai lungi decât trunchiul. Cu părul negru-albăstrui, tenul măsliniu și mersul legănat nu semăna nici pe departe cu congresmenii, senatorii și afaceriștii care îi populau viața. Vedea o parte din magazin prin vitrină. El se duse la un frigider din spate. Vânzătoarea se opri din ce făcea ca să se uite la el. Bărbatul dispăru preț de câteva minute, apoi apăru cu șase beri pe care le așeză pe tejghea. Vânzătoarea își dădu părul pe spate și flirtă cu el. El mai puse câteva obiecte lângă casa de marcat.

Lucy simți că pantofii îi făcuseră o bășică. Când își mută greutatea de pe un picior pe altul, își zări imaginea în vitrina magazinului. Casca mare, albastră îi înghițea capul, ascunzându-i trăsăturile mici care o făceau să pară mai tânără decât era. Roba ascundea faptul că stresul dinaintea nunții o făcuse și mai subțire decât era de obicei. Avea 31 de ani, 1,60 m, dar se simțea minusculă și proastă; o vagabondă egoistă și iresponsabilă.

Deși nu era nimeni în jur care să o vadă, ea nu-și scoase casca, doar o ridică ușor ca să mai slăbească presiunea agrafelor care îi apăsau pe cap. În mod normal, își purta părul până aproape de umeri, drept și aranjat, ținut în frâu de una dintre acele bentițe înguste pe care Meg le ura.

– Te fac să arăți ca o persoană importantă de 50 de ani din Greenwich, îi spusese Meg. Și dacă nu porți blugi, renunță la perlele alea idioate. Și la garderoba de fată cuminte. Apoi se îmblânzise: Nu ești ca Nealy, Luce! Ea nici nu se așteaptă să fii la fel.

Meg nu înțelegea. Ea crescuse în L.A. cu aceiași părinți care îi dăduseră viață. Putea să poarte orice haine scandaloase dorea, să-și atârne de gât mărgele exotice și chiar să-și tatueze un dragon pe șold, dar Lucy nu putea.

Ușa magazinului se deschise, iar motociclistul ieși cu o sacoșă într-o mână și pachetul de șase beri în alta. Privi alarmată cum puse cumpărăturile în gențile laterale ale motocicletei. În timp ce și-l închipuia bând toate cele șase beri, știu că nu putea lăsa situația să continue. Trebuia să sune pe cineva. Avea să o sune pe Meg.

Dar nu își putea aduna curajul să înfrunte pe nimeni, nici măcar pe cea mai bună prietenă a ei, care înțelegea mult mai multe decât restul. Avea să își informeze familia că era în siguranță. Curând. Dar... nu încă. Nu până când nu-și dădea seama ce voia să le spună.

Stătea în fața motociclistului ca un extraterestru mare și cu capul albastru. El o privea, iar ea își dădu seama că nu îi adresase nici măcar un cuvânt. Cât de jenant! Trebuia să spună ceva.

– De unde îl cunoști pe Ted?

El se întoarse ca să prindă chingile gențiilor laterale. Motocicleta era o Yamaha veche ce avea cuvântul războinic scris cu argintiu pe rezervorul negru.

– Am făcut închisoare împreună în Huntsville, zise el. Atac armat și omor prin imprudență.

El o provoca. Un fel de test de motociclist ca să vadă cât de rezistentă era. Ar fi trebuit să fie nebună să continue. Însă chiar era nebună. Era genul de nebun rău. Avea nebunia cuiva care își ieșise din propria piele și nu știa cum să găsească o cale pentru a intra la loc.

Ochii lui umbriți – o privire grea, cu un altfel de amenințare – o studiară din cap până-n picioare.

– Ești gata să te duc înapoi?

Ea nu trebuia decât să spună da. Un cuvânt simplu. Își împinse limba în poziția potrivită. Își îndemnă buzele să-l rostească. Și nu reuși să o facă.

– Încă nu.

– Ești sigură că știi ce faci?

Răspunsul la acea întrebare era atât de evident încât el îl putea ghici fără probleme. Când ea nu răspunse, el ridică din umeri și se urcă la loc pe motocicletă.

Când ieșiră din parcarea magazinului, ea se gândi că a călători împreună cu acest motociclist amenințător era mai puțin înspăimântător decât a-și înfrunta familia pe care o iubea atât de mult. Pe de altă parte, ea nu-i datora nimic acestui om. Cel mai rău lucru pe care el îl putea face... Ea nu voia să se gândească la cel mai rău lucru pe care el îl putea face.

Vântul încercă din nou să-i smulgă roba. Doar mâinile îi erau calde de la căldura pe care corpul lui o radia prin materialul subțire al costumului. La un moment dat, el ieși de pe autostradă pe un drum mai prost. Farul motocicletei desena un model straniu în tufele de pe marginea drumului, iar ea se ținu mai strâns de el, deși mintea ei striga să sară și să fugă. În cele din urmă, ajunseră într-un luminiș la marginea unui râu. Judecând după indicatoarele văzute mai devreme, ea ghici că trebuia să fie Pedernales. Locul perfect pentru a scăpa de un mort.

Fără urletul motorului, tăcerea era sufocantă. Ea coborî de pe motocicletă și se dădu înapoi. El scoase dintr-una din gențile laterale ceva ce arăta ca o pătură

veche. Când o puse pe jos, ea simți mirosul de ulei de motor. El luă una din beri din geantă.

– Ai de gând să porți chestia aia toată noaptea?

Ea ar fi vrut să țină casca pe cap pentru totdeauna, dar o dădu jos. Agrafele căzură, iar o șuviță plină de fixativ o împunse în obraz. Tăcerea era densă și zgomotoasă din cauza râului ce aluneca peste pietre. El ridică berea în direcția ei.

– Păcat că sunt doar șase beri.

Ea zâmbi rigid. El desfăcu capacul, se întinse pe pătură și duse gâtul lung al sticlei la gură. Era unul dintre prietenii lui Ted, nu-i așa? Deci trebuia să fie în regulă, în ciuda aspectului amenințător și a manierelor grosolane, în ciuda berii și abțibildului jerpelit de pe motocicletă.

„Benzină, iarbă sau sex. Nimeni nu călătorește gratis."

– Ia și tu o bere, zise el. Poate că o să te mai relaxeze.

Ea nu voia să se relaxeze și trebuia să facă pipi, dar șchiopătă într-acolo și scoase o bere, ca măcar să nu o bea el. Găsi un colț de pătură unde nu atingea picioarele lui lungi și nu îi inspira aerul amenințător. Acum ar fi trebuit să bea șampanie în apartamentul nupțial din hotelul Four Seasons din Austin, fiind doamna Theodore Beaudine.

Motociclistul scoase din sacoșă niște sendvișuri învelite în folie de celofan. Aruncă unul spre ea și îl desfăcu pe celălalt.

– Păcat că nu ai așteptat să-i dai papucii după masa de nuntă. Probabil mâncarea era mult mai bună decât asta.

„*Parfait* de crab, mușchi de vită la grătar cu lavandă, medalioane de homar, rizoto de trufe albe, tort de nunta cu șapte etaje..."

– Serios acum, de unde îl cunoști pe Ted? întrebă ea.

El mușcă o bucată zdravănă din sendviș și vorbi cu gura plină.

– Ne-am cunoscut cu vreo câțiva ani în urmă când lucram în construcții în Wynette și ne-am înțeles bine. Ne întâlnim de fiecare dată când sunt în zonă.

– Ted se înțelege bine cu mai toată lumea.

– Nu există mulți tipi buni, așa ca el.

El se șterse la gură cu dosul palmei și mai luă o dușcă zgomotoasă de bere.

Lucy își puse deoparte berea, fără să fi băut din ea.

– Deci nu ești din zonă?

– Nu.

Strânse ghem celofanul și-l aruncă printre buruieni.

Ea ura oamenii care aruncau gunoiul unde nu trebuia, dar nu avea de gând să menționeze asta. El părea să se concentreze pe devorarea sendvișului și nu-i oferi mai multe detalii.

Lucy nu putea să mai amâne prea mult mersul în tufișuri. Luă un șervețel din punga cu cumpărături și șchiopătă spre copaci, scâncind la fiecare pas. Când termină, se întoarse pe pătură. El dădea pe gât și mai multă bere. Ea nu putea să digere propriul sendviș, așa că îl dădu la o parte.

– De ce m-ai luat cu tine?

– Voiam să fac sex.

Ea simți cum se înfioară. Se uită după un semn care să-i indice că fusese doar o glumă proastă, dar el nu zâmbi defel. Pe de altă parte, era prietenul lui Ted, iar oricât de ciudați erau unii dintre ei, ea nu cunoscuse vreunul care să fi fost criminal.

– Nu vorbești serios! zise ea.

– Ar putea să se întâmple, făcu el și o scrută cu privirea.

– Ba nu, nu s-ar putea!

El râgâi – nu tare, dar tot dezgustător.

– Am fost prea ocupat în ultima vreme ca să am timp de femei. A venit vremea să recuperez.

Ea se holbă la el.

– Culegând-o de pe drum pe mireasa prietenului tău, care fugea de la propria nuntă?

El se scărpină pe piept.

- Nu se știe niciodată. Femeile nebune sunt dispuse să facă orice.

Își goli berea, râgâi din nou și aruncă sticla goală în tufișuri.

- Deci, ce zici? Ești gata să te duc înapoi la mami și la tati?

- Aș zice că nu.

În ciuda temerilor tot mai mari, ea nu era pregătită să se întoarcă.

- Nu mi-ai spus cum te cheamă.

- Panda.

- Vorbesc serios.

- Nu-ți place?

- E greu de crezut că ăsta e numele tău adevărat.

- Nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu. Mi se spune Panda.

- Înțeleg. Ea se gândi puțin, apoi deschise o pungă de chipsuri. Trebuie să fie tare bine.

- La ce te referi?

- Să călătorești din oraș în oraș cu un nume inventat. Și o cască mare, albastră, sub care să te ascunzi.

- Cred că da.

Ea trebuia să oprească șarada asta, așa că își adună tot curajul.

- Se întâmplă să ai un mobil pe care să mi-l împrumuți? Trebuie... să sun pe cineva.

El căută în buzunarul costumului și îi aruncă telefonul mobil.

Ea nu reuși să-l prindă și fu nevoită să-l caute în faldurile robei.

- Poate ai noroc să prinzi semnal prin zonă.

Ea nu se gândise la asta, dar abilitatea ei de a gândi logic o părăsise cu ceva ore mai devreme.

Umblă șchiopătând prin luminiș pe tocurile care acum erau chinuitoare până când găsi un loc în care prinse un semnal slab.

- Eu sunt, zise ea când Meg îi răspunse.

– Luce? Ești în regulă?

– Depinde, făcu ea și râse gâtuit. Știi latura aia sălbatică a mea despre care tot vorbeai? Cred că am găsit-o.

Nimic nu era mai departe de adevăr. Ea era cel mai puțin sălbatică persoană din lume. Poate că fusese odinioară, dar nu pentru multă vreme.

– Oh, draga mea...

Semnalul era slab, dar nu suficient de slab pentru a ascunde îngrijorarea prietenei ei.

Trebuia să se întoarcă în Wynette. Dar...

– Sunt... sunt o lașă, Meg. Nu sunt în stare să-mi înfrunt familia.

– Luce, ei te iubesc, vor înțelege.

– Spune-le că îmi pare rău, zise ea și se luptă să-și rețină lacrimile. Spune-le că îi iubesc și știu că am făcut-o lată, dar mă voi întoarce să repar lucrurile, doar că... nu în seara asta. Nu pot să o fac în seara asta.

– Foarte bine, le voi transmite. Dar...

Ea închise înainte ca Meg să apuce să îi pună alte întrebări la care nu avea cum să-i răspundă.

Simți cum o cuprinde o oboseală cumplită. Dormea prost de mai multe săptămâni, iar evenimentele teribile din acea zi îi consumaseră și ultimul rest de energie pe care îl avea. Panda dispăruse în pădure, iar când ieși de acolo, ea decise să-l lase să se îmbete în liniște. Se uită la pătura întinsă pe pământul tare și se gândi la paturile înguste și confortabile din apartamentul prezidențial din Air Force One și la jaluzelele care acopereau ferestrele cu o apăsare de buton. Se întinse cu grijă pe marginea cea mai îndepărtată a păturii și se uită la stele. Își dorea să aibă și ea un nume de motociclist în spatele căruia să se ascundă. Unul dur. Unul puternic și amenințător. Tot ceea ce ea nu era.

Adormi gândindu-se la nume de motocicliști. Șarpe... Colț... Venin...

„Viper."[1]

[1] Viperă

capitolul 2

O trezi umezeala rece a dimineții. Își deschise ușor ochii să vadă raze rozalii străpungând norii joși. O durea tot corpul. Îi era frig, era murdară și la fel de îngrețoșată cum fusese și când se culcase. Aceasta era prima zi din ceea ce ar fi trebuit să fie luna ei de miere. Și-l imagină pe Ted trezindu-se, gândindu-se la același lucru, urând-o...

Panda dormea lângă ea în cămașa lui de gală șifonată. Fața îi era acoperită de o barbă neagră-albăstruie de o zi, iar nasul cu vârf rotund avea o dâră de mizerie. Haina de la costumul lui alunecă de pe ea și ateriză pe pătură. Scânci când își înghesui picioarele în pantofii cu toc și șchiopătă spre copaci. Pe drum văzu șase sticle goale de bere printre buruieni, simboluri sordide ale situației în care se băgase singură.

Ted închiriase o vilă pentru luna de miere pe plaja din St. Barts. Poate că avea să se ducă singur acolo, deși ce putea fi mai rău ca o lună de miere petrecută singur? Nici măcar să se trezească pe malul unui râu, în pustietate, lângă un motociclist potențial periculos, îmbufnat și mahmur.

Când ieși dintre copaci, el stătea pe malul râului, cu spatele la ea. Fantezia de noaptea trecută despre Viper, motociclista dură, se stinse și i se păru nepoliticos să-l ignore.

- Bună dimineața, zise ea încet.

El mormăi.

Ea își feri iute privirea, de teamă că el avea să decidă să facă urineze direct în râu în timp ce ea îl privea.

Tânjea după un duș fierbinte, haine curate și o periuță de dinți, confortul de care ar fi avut parte dacă ar fi pășit spre altar. Un ibric cu cafea. Un mic dejun bun. Mâinile lui Ted pe corpul ei, conducând-o spre acele delicioase orgasme. În schimb, era înconjurată

de sticle goale de bere și se afla lângă un bărbat ce recunoscuse deschis că voia să facă sex.

Ea ura încurcăturile, nesiguranța. Își ura propriul sentiment de panică. El încă nu se întorsese cu fața spre ea, dar nu-l văzu umblând la șliț, așa că riscă o întrebare.

– Ai de gând... să te întorci în Wynette în dimineața asta?

Alt mormăit.

Ea nu se simțise nici o clipă confortabil în Wynette, deși pretinsese că îi plăcea la fel de mult cât îi plăcea lui Ted. Dar, de fiecare dată când fusese acolo, simțise cum toată lumea o judeca. Deși era fiica adoptată a fostei președinte a Statelor Unite, o făceau să se simtă de parcă nu era suficient de bună pentru el. Desigur, acum tocmai le confirmase bănuielile, dar nu știuseră asta când o cunoscuseră.

Panda continuă să se uite la râu, corpul său înalt aruncând umbre pe stâncile din calcar, cămașa șifonată și cu un colț atârnând din pantaloni într-o parte, totul la el sugerând un aer deloc respectabil. Pantofii ei erau chinuitori, dar își dorea pedeapsa durerii, așa că nu și-i scoase.

El renunță brusc să se mai uite în zare și se întoarse spre ea, călcâiele cizmelor lui înfigându-se în pământul uscat.

– Ești gata să te întorci la viața ta întoarsă pe dos?

Mai mult decât gata. Renunțase să-și mai amâne responsabilitățile. Chiar și la 14 ani fusese responsabilă. De câte ori nu-i spuseseră Mat și Nealy în ultimii șaptesprezece ani că ei nu și-ar fi putut îndeplini sarcinile la serviciu dacă ea nu ar fi avut grijă atât de bine de frații ei?

Muncise și ea din greu la propria slujbă. Mai întâi își folosise diploma în asistență socială ca să consilieze adolescenți cu probleme, în timp ce își dădea masteratul în ordine publică. Dar după câțiva ani lăsase în urmă munca la cazuri individuale, pe care o iubea, și începuse să-și folosească faimosul nume pentru sarcinile mai

puțin satisfăcătoare de lobby, care aveau însă un impact mai mare. Datorită ei, părți importante din legislație fuseseră schimbate pentru a ajuta copiii defavorizați. Nu intenționase să renunțe la munca de lobby după căsătorie, indiferent cât de tentant ar fi fost. Intenționase să zboare în fiecare lună pentru câteva zile la Washington și să facă restul muncii din Texas. Venise de mult timpul să înfrunte consecințele a ceea ce făcuse.

Dar stomacul ei nu era de acord. În timp ce bolboroseala se accentua, se grăbi înspre copaci și reuși să ajungă la timp ca să vomite. Nu mâncase de atât de mult timp, încât era dureros.

Spasmele se opriră în cele din urmă. El abia se uită la ea când ieși dintre copaci. Ea se poticni spre râu, tocurile agățându-se de pietre, apoi afundându-se în nisip. Lucy îngenunche lângă apă și se stropi pe față.

– Hai să mergem, zise Lucy.Se lăsă pe călcâie, cu apa râului șiroindu-i pe față. Vocea îi suna de foarte departe, dintr-un loc unde nu mai fusese din copilărie. Ți-ai lăsat multe lucruri în Wynette?

– Ce vrei să spui?

– Haine? Geamantan? Cardul?

– Călătoresc cu bagaje puține. O pereche de blugi, câteva tricouri și o cutie cu prezervative.

Oamenii se purtau întotdeauna foarte bine cu familia președintelui. Nimeni în afară de Meg sau de cele șapte surori ale tatălui ei nu spunea bancuri porcoase și nu vorbea despre lucruri deocheate. Manierele rigide și ceremonioase ale oamenilor întotdeauna o iritaseră, dar acum i-ar fi plăcut să aibă parte de ele și pretinse că nu auzise vorbele lui.

– Așadar, nu e nimic din ce ai lăsat acolo pentru care te-aș putea recompensa?

– Unde vrei să ajungi cu asta?

Familia ei știa că era în siguranță. Meg trebuia să le fi spus.

– Nu pot să mă întorc în Wynette cât timp presa e acolo. Presa nu era grija ei principală, dar nu avea de gând să-i spună asta. Mă întrebam care sunt planurile tale imediate.

– Să scap de tine, zise el și își frecă barba țepoasă. Și să fac sex.

– Și dacă îți fac o ofertă care să merite? întrebă ea și înghiți cu greu în sec.

El își îndreptă privirea spre sânii ei, pe care sutienul franțuzesc extravagant îi pusese în valoare.

– Nu ești genul meu.

„Ignoră-l!"

– Voiam să spun că îți fac o ofertă care să merite și nu faci asta.

– Nu mă interesează.

El smulse pătura de pe jos.

– Sunt în concediu și nu mai stric încă o zi. Te duc înapoi la Wynette.

– Te plătesc, se auzi ea spunând. Nu astăzi. Nu am bani la mine, dar mă voi ocupa curând de asta. Cum? Trebuia să se gândească la o soluție. O să plătesc pentru benzină, mâncare și toate cheltuielile tale. Plus 100 de dolari pe zi. De acord?

El făcu pătura ghem.

– Prea mult deranj.

– Nu mă pot întoarce acum.

Ea scoase la iveală o urmă de îndrăzneală pe care o avusese din plin în adolescență, înainte ca greutatea responsabilităților să o anuleze.

– Dacă nu vrei să mă iei cu tine, voi găsi pe altcineva care să mă ia.

Probabil el își dăduse seama că ea voia să-l păcălească pentru că mai că nu rânji la ea.

– Crede-mă, o fată ca tine nu e făcută să petreacă opt ore pe zi pe motocicletă!

– Poate că nu, dar pot să mă descurc o zi.

– Nu, nici vorbă!

– 1 000 de dolari plus cheltuieli.

El duse pătura la motocicletă și o îndesă într-una din genți.

– Crezi că aș avea încredere că vei plăti?

Ea își frământă mâinile.

– O să plătesc. Ai cuvântul meu.

– Mda, și Ted a avut cuvântul tău și s-a dovedit că nu valorează mare lucru.

Ea insistă.

– Îți dau în scris.

– Păcat că logodnicul tău nu s-a gândit la asta.

Se încruntă la ea și închise genţile laterale.

Deși Panda nu îi acceptase oferta, nu plecă fără ea, ceea ce Lucy consideră a fi un semn bun. Avea nevoie de mâncare și, mai mult, voia pantofi confortabili și un schimb de haine.

– Ai vrea să întorci? îi strigă ea lui Panda în ureche în timp ce treceau în trombă pe lângă un Walmart. Aș vrea să cumpăr niște lucruri.

Fie nu vorbise suficient de tare, fie el nu o auzise, pentru că nu se opri.

În timp ce mergeau, ea își lăsă mintea să călătorească și se trezi amintindu-și de ziua în care Mat Jorik apăruse la casa părăginită închiriată din Harrisburg, unde se ascunsese cu sora ei mică în perioada îngrozitoare de după moartea mamei. Stătuse în ușă, mare, furios și nerăbdător. Ea avea mama moartă și o soră de un an de protejat, așa că, deși avea doar 14 ani și era speriată de moarte, nu-i permisese să vadă asta.

– Nu avem nimic de discutat, zisese ea după ce el reușise să intre.

– Lasă prostiile! Dacă nu ești cinstită cu mine, cei de la Protecția Familiei și Copilului vor fi aici într-o oră.

Timp de șase săptămâni, folosise toate metodele pe care o fată de 14 ani le putea inventa ca să oprească

autoritățile să descopere că ea era singura care avea grijă de micuța Button, bebelușul care avea să devină Tracy.

– Nu avem nevoie de nimeni care să aibă grijă de noi, strigase ea. Ne descurcăm foarte bine singure. De ce nu-ți vezi de treaba ta?

Dar el nu-și văzuse de treaba lui și curând el, Lucy și Button porniseră la drum pentru a se întâlni cu Nealy și pentru a traversa țara în Mabel, rulota Winnebago ponosită care încă se afla pe proprietatea părinților ei în Virginia, pentru că nimeni voise să se despartă de ea. Mat era singurul tată pe care îl cunoscuse vreodată și nici nu ar fi putut să găsească altul mai bun. Sau un soț mai bun pentru Nealy, o pereche îndrăgostită, la formarea căreia Lucy contribuise din plin. Ea fusese așa de curajoasă în zilele acelea! Așa de neînfricată! Pierduse acea parte din ea treptat și nici măcar nu-și dăduse seama de asta.

Panda coti într-o parcare neasfaltată din fața unei clădiri albe cu o firmă pe care scria Stokey's Country Store. În vitrine erau expuse de toate, de la puști la castroane și papuci pentru copii. Lângă ușă stătea un automat de cola, dimpreună cu un pitic de grădină și un stativ cu vederi și felicitări.

– Ce măsură porți? făcu el, părând furios.

– 38. Și aș vrea...

El deja se îndrepta cu pași mari spre intrare.

Ea se dădu jos de pe motocicletă și se ascunse în spatele unui camion de livrări, cu casca ferm înfiptă pe cap, și așteptă. Își dorea să-și poată alege pantofii, dar era de neconceput să intre într-un magazin arătând așa. Se rugă ca el să nu cumpere și mai multă bere. Sau prezervative.

El apăru cu o pungă în mână pe care i-o aruncă.

– Îmi ești datoare.

„Benzină, iarbă sau sex. Nimeni nu călătorește gratis."

– Am zis că o să te plătesc.

El scoase iarăși niște mormăieli demne de omul cavernelor.

Lucy se uită în pungă. Blugi, tricou gri de bumbac, tenişi ieftini bleumarin şi o şapcă. Duse totul în spatele clădiri, îşi dădu jos casca şi se schimbă acolo unde nu o putea vedea nimeni. Blugii erau ţepeni şi urâţi, largi pe şolduri şi pe picior. Tricoul avea un logo al Universităţii din Texas. Uitase să ia şosete, dar măcar putea să scape de tocuri. Spre deosebire de el, ea nu lăsa gunoiul pe unde se nimerea, aşa că îndesă roba de cor şi pantofii în punga de plastic şi ieşi dintre copaci.

El se scărpină pe piept cu o expresie goală.

– În magazin era pornit televizorul. Eşti vedetă la ştiri. Se zice că stai cu nişte prieteni, dar eu nu aş garanta că nu vei fi recunoscută.

Ea strânse bine punga de plastic cu roba de cor în ea şi îşi puse casca la loc.

O jumătate de oră mai târziu, el parca în spatele unui local Denny's. Ea îşi dorea o baie adevărată cu apă caldă şi rece, dorinţă care depăşea teama de a nu fi recunoscută. În timp ce el punea cheia motocicletei în buzunar şi se uita în jur, ea îşi dădu casca jos, îşi strânse părul ţeapăn din cauza fixativului într-o coadă pe care o trase prin gaura şepcii de la ceafă.

– Dacă asta e deghizarea ta, zise el, atunci n-o să ajungi prea departe.

El avea dreptate. Tânjea după casca de motociclist. Aruncând o privire în jur ca să se asigure că nu o vedea nimeni, ea scoase pantofii distruşi din punga de plastic, lăsând roba de cor înăuntru. Rotunji punga şi o îndesă sub tricoul larg, prinzând o parte în betelia blugilor ca să nu o piardă.

Era aceeaşi deghizare pe care o folosise Nealy cu ani în urmă când fugise din Casa Albă. Poate că funcţiona şi în cazul ei. Dacă avea noroc, nimeni nu avea să facă legătura între fata preşedintei şi fata însărcinată îmbrăcată ieftin care intrase într-un local Denny's. Arăta doar ca încă o femeiuşcă proastă, care se îndrăgostite de cine nu trebuia.

Panda se uită la burta ei care era de fapt o pungă de plastic.

– Ia uite, sunt pe cale să devin tată, iar sexul nici măcar nu a fost așa de bun!

Ea se abținu să nu se scuze.

El nu părea să aibă decât două expresii – goală sau încruntată. Acum era încruntat.

– Nici măcar nu pari majoră.

Ea întotdeauna păruse mai tânără decât era, iar așa cum era îmbrăcată în momentul ăsta, probabil că părea chiar mai tânără. „Sunt sigură că nu sunt prima ta adolescentă." Asta i-ar fi spus Meg, dar Lucy se întoarse și își aruncă pantofii cu toc stricați în coșul de gunoi și se îndreptă prevăzătoare spre restaurant.

Spre ușurarea ei, nimeni nu-i acordă atenție, dar nu din pricina hainelor proaste sau a falsei burți, ci pentru că toată lumea se uita la Panda. El era ca Ted. Amândoi aveau o personalitate puternică – Ted era bun, Panda nu era.

Se duse la baie, se spălă cât de bine putu și își aranjă burta falsă. Când ieși afară, se simți aproape ca un om.

Panda stătea lângă ușă. Purta aceeași cămașă șifonată, dar mirosea a săpun. Îi studie burta.

– Nu e foarte realist.

– Câtă vreme ești tu prin preajmă, nu cred că îmi va acorda cineva atenție.

– Vom vedea.

Ea îl urmă înapoi la masă. Mai mulți oameni din încăpere îi priveau în timp ce ei se așezau în separeu unul în fața celuilalt. Comandară și așteptară să le vină mâncarea, iar el studie scorurile la baseball care se derulau pe un televizor atârnat într-un colț.

– Cât ai fost la baie, au anunțat la știri că familia ta s-a întors în Virginia.

Ea nu era surprinsă. Ar fi fost foarte neplăcut pentru ei să rămână în Wynette.

– Mâine pleacă în Barcelona pentru o conferință a Organizației Mondiale a Sănătății.

– Când ai de gând să-l suni pe Ted ca să-i spui că ai făcut-o lată?

– Nu știu.

– Fuga nu are cum să rezolve problemele de fată bogată pe care crezi că le ai.

Rânjetul lui vag sugera că nu credea că o persoană ca ea putea avea probleme adevărate.

– Nu fug, replică ea. Sunt în... vacanță.

– Greșit. Eu sunt în vacanță.

– Iar eu m-am oferit să-ți dau 1 000 de dolari și bani pe cheltuieli ca să mă iei cu tine.

Chiar atunci fu adusă mâncarea.

Chelnerița așeză în fața ei un cheeseburger cu bacon, inele de ceapă și o salată verde. După ce plecă, el își îndesă un cartof în gură.

– Ce ai de gând să faci dacă eu te refuz?

– Voi găsi pe altcineva, zise ea, ceea ce era absurd, pentru că nu exista altcineva. Uite tipul ăla de acolo! Ea făcu un semn din cap spre un bărbat cu aspect cam sălbatic așezat în fața unei farfurii de clătite. O să-l întreb pe el. Arată ca o persoană care ar putea avea nevoie de bani.

– Freza lui îți sugerează asta?

Panda nu era nici pe departe în măsură să critice frizura altui bărbat, deși celelalte femei din restaurant nu păreau la fel de critice cum era ea.

El părea a fi în stare să facă două lucruri în același timp, dar câteva clipe alese gânditul în detrimentul mâncatului. În cele din urmă, luă o mușcătură zdravănă și vorbi cu gura plină de cheeseburger.

– Îmi garantezi 1 000 chiar dacă nu rezești până la sfârșitul zilei?

Ea încuviință din cap, luă un șervețel și unul din creioanele lăsate pe masă pentru copii. Scrise pe el și i-l împinse peste masă.

– Iată! Avem un contract.

El îl studie și-l împinse deoparte.

– Ți-ai bătut joc de un tip decent.

Ea clipi ca să alunge lacrimile care îi înțepau ochii.

– Mai bine acum decât mai târziu, nu? Înainte să descopere că a căzut victimă unei reclame false.

Ea își dori să fi tăcut, dar el întoarse sticla de ketchup și o lovi în fund.

Chelnerița, care avea ochi doar pentru Panda, se întoarse cu cafea. Lucy își schimbă poziția, iar punga de plastic de sub tricou foșni.

Cana cu cafea se opri când chelnerița se întoarse să se uite la ea. Lucy lăsă capul în jos.

Panda mototoli șervețelul cu contractul și se șterse la gură cu el.

– Puștiului nu-i place când mănâncă prea repede.

– Voi, fetelor, rămâneți însărcinate tot mai tinere, zise chelnerița. Câți ani ai, drăguțo?

– Vârsta legală, zise el înainte ca Lucy să poată răspunde.

– La limită, bombăni chelnerița. Când trebuie să naști?

– Hm... august? zise Lucy, făcând să sune ca o întrebare și nu o declarație, chelnerița părând confuză.

– Sau septembrie, zise Panda și se lăsă pe spate în separeu, mijindu-și ochii. Depinde cine e tatăl.

Femeia îl sfătui pe Panda să-și găsească un avocat bun și se îndepărtă.

El împinse farfuria goală.

– Putem să fim pe aeroportul din Austin într-o oră.

„Fără avioane. Fără aeroport."

– Nu pot să zbor, zise ea. Nu am acte de identitate.

– Sun-o pe maică-ta și las-o pe ea să se ocupe. Excursia asta m-a costat destul.

– Ți-am spus, ține socoteala cheltuielilor. O să-ți dau banii înapoi. Plus 1 000 de dolari.

– De unde iei banii?

Ea habar n-avea.
– O să-mi vină o idee.

Lucy se dusese la petrecere, știind că avea să fie băutură. Avea aproape 17 ani, nici unul dintre ceilalți puști nu era pârâcios, iar Mat și Nealy nu aveau să afle niciodată. Care era problema?

Apoi Courtney Barnes își pierduse cunoștința în spatele canapelei și nu reușiseră să o trezească. Cineva sunase la 911. Apăruseră polițiștii și adunaseră actele de identitate. Când aflaseră cine era Lucy, unul dintre ei o dusese acasă cu mașina, în timp ce ceilalți copiii fuseseră duși la secția de poliție.

Ea nu avea să uite niciodată ce-i spusese unul dintre polițiști.

– Toată lumea o cunoaște pe senatoarea Jorik și știe ce a făcut domnul Jorik pentru tine. Așa îi răsplătești?

Mat și Nealy refuzaseră tratamentul preferențial pentru ea și o duseseră înapoi la secția de poliție ca să stea împreună cu ceilalți. Presa relatase toată tărășenia, publicase materiale despre copiii sălbatici ai politicienilor de la Washington, dar părinții ei nu îi reproșaseră asta niciodată. În schimb, îi vorbiseră despre alcoolism, despre alcoolul la volan, îi spuseseră cât de mult o iubeau și că își doreau ca ea să facă alegeri înțelepte.

Dragostea lor o făcuse să se rușineze și o schimbase într-un fel în care furia nu ar fi putut să o facă niciodată. Ea își promisese să nu-i mai dezamăgească niciodată, iar până ieri nu o mai făcuse.

Acum stătea într-un magazin dintr-un oraș mic, care mirosea a cauciuc și a popcorn. Își ajustă punga de plastic sub tricou ca să nu foșnească, dar părea așa de amărâtă după atâtea ore pe drum încât nimeni nu se uita a doua oară la ea, deși Panda atrăgea la fel de multă atenție ca la restaurant. O mamă tânără chiar își trase copilul pe culoarul următor ca să-l evite.

Lucy se uită la el pe sub cozorocul șepcii de baseball.

– Ne întâlnim la casă.

El ridică un sutien ieftin.

– Ăsta pare să fie mărimea ta.

Ea îi oferi un zâmbet rigid.

– Serios, nu am nevoie de ajutor. Poți să-ți faci propriile cumpărături. Le voi deconta eu.

El îi aruncă sutienul.

– Să fiu al naibii dacă nu ți se potrivește! O să păstrez chitanțele.

Dar tot nu se urni. Ea puse în coș niște chiloți urâți de bunică pentru că nu voia ca el să o vadă cumpărând altceva.

El îi scoase din coș și aruncă în locul lor unii aproape minusculi de culoarea neonului.

– Ăștia îmi plac mai mult.

„Evident că îți plac. Dar, cum nu o să-i vezi niciodată, nu contează părerea ta."

El își băgă mâna pe sub tricou și se scărpină pe burtă.

– Grăbește-te! Mi-e foame.

Avea nevoie de el, așa că lăsă hainele scandaloase în coș și îl lăsă să o conducă spre culoarul unic unde erau haine bărbătești.

– Îmi place să aud părerea femeilor când fac cumpărături.

Luă un tricou albastru în mână și îi studie imprimeul – o femeie cu sâni enormi și un lansator de rachete între picioare.

– Ăsta nu ar fi potrivit, zise ea.

– Mie îmi place, făcu el și-l aruncă pe umăr, apoi începu să caute printr-un teanc de blugi.

– Am crezut că vrei părerea mea.

El o privi fără nici o expresie.

– De ce ai crede asta?

Ea renunță.

Câteva clipe mai târziu, își duse cele câteva cumpărături la casă și simți că i se făcu dor de perlele și bentițele ei, de rochiile de vară strâmte și subțiri și de sandalele ei mici și drăgălașe.

Erau obiectele care o ancorau. În balerini și pulovere de cașmir, un telefon mobil la ureche, știa cine era, nu doar fiica adoptivă a fostei președinte a Statelor Unite, ci o lobbyistă de primă clasă și susținătoare a unor cauze importante pentru ajutorarea copiilor. Începu să o doară iarăși stomacul.

Panda îi aruncă o privire încruntată în timp ce plătea cumpărăturile. Odată ajunși afară, el îndesă totul în rucsacul ieftin de nailon pe care îl cumpărase, mototolind chiloții ei neon și boxerii lui cenușii, apoi prinse rucsacul de motocicletă.

Lui Panda nu-i plăceau autostrăzile, descoperi ea după ce călătoriră spre est pe drumuri secundare, prăfuite, care treceau prin orășele muribunde și pe lângă ferme sărăcăcioase. Nu știa unde mergeau. Nu-i păsa. Când începu să se lase seara, el opri în fața unui motel de lângă un teren de golf abandonat. Primul lucru pe care îl observă când ieși din mica recepție a motelului fu o singură cheie care i se legăna în mâna mare.

– Aș vrea camera mea, zise ea.

– Atunci plătește tu pentru ea.

El încălecă pe motocicletă și, fără să o mai aștepte, se duse spre ultima cameră a motelului.

Ea merse pe jos, cu picioarele tremurând. Să stea călare pe șaua aceea mare și vibrantă din piele o făcuse să se simtă vie până în momentul în care își aminti că umerii lați la care era obligată să se uite aparțineau unui bărbat care comunica prin mormăieli, mesteca având gura deschisă și o suporta doar pentru bani. Un bărbat cu care era pe cale să împartă o cameră sordidă de motel.

Nu trebuia decât să dea un telefon. Un singur telefon, și toată nebunia s-ar fi terminat.

Continuă să meargă.

El desfăcea bagajul din spatele motocicletei când ajunse ea. Eliberă rucsacul în care erau ultimele cumpărături, apoi deschise una dintre gențile laterale. În timp ce scotea porția de șase beri pentru seara aceea,

ea observă încă un abțibild, lipit pe clapeta interioară a genții.

Mesajul era atât de dezgustător, încât avu nevoie de o clipă ca să înțeleagă ce spunea: „Să nu ai niciodată încredere în ceva care sângerează timp de cinci zile pe lună și nu dispare".

El închise capacul și se uită la ea pe sub gene.

- Ești gata să-i suni pe mami și pe tati?

capitolul 3

Spațiul dintre cele două paturi duble nu era mai mare decât noptiera care le separa. Lucy alese patul care era mai aproape de ușă, în caz că trebuia să fugă urlând în noapte.

Camera mirosea a fum de țigară și a odorizant ieftin cu aromă de pin. Panda puse cutia cu șase beri pe ceea ce trecea drept birou. Avea prostul obicei să se uite la ea de parcă putea să vadă prin hainele ei, așa cum făcea acum. Nimeni nu se mai uitase vreodată așa la ea. Lumea avea prea mult respect. Dar el era o formă primitivă de viață. Se scărpina, râgâia și mormăia. Se concentra pe mâncare când îi era foame sau pe bere când voia să bea. Iar când voia sex, se concentra pe ea.

Ea încercă să-l studieze fără ca el să o observe. El luă o bere. Ea așteptă ca el să deschidă capacul cu dinții, dar găsi un desfăcător. Blugii i se potriveau mult mai bine decât ai ei. Dacă nu ar fi fost dezgustător, prost și înfricoșător, ar fi putut fi atrăgător. Cum ar fi fost să facă sex cu cineva ca el? Nu ar fi existat finețe. Nici curtoazie sau înțelegere. Nu ar fi existat nici insecurități dacă era la fel de bună în pat precum predecesoarele ei, regine ale frumuseții din Texas.

Ea aproape că uitase cum se simțea când făcea sex. Cu trei luni în urmă, îi spusese lui Ted că nu voia să se mai culce împreună până în noaptea nunții, pentru ca totul să fie mai special. Ted fusese de acord cu ideea

câtă vreme nu le strica viața sexuală. Dar până la urmă făcuse ce îi ceruse ea cu o oarecare văicăreală. Acum se întrebă dacă îl respinsese din sentimentalism sau pentru că subconștientul ei îi trimitea un mesaj.

Își scoase lucrurile din rucsac. Panda își dădu jos cizmele, își duse berile lângă pat și puse mâna pe telecomandă.

– Sper că au canale cu filme porno.

Ea ridică brusc capul.

– Povestește-mi mai multe despre viața în închisoare.

– De ce?

– Pentru că... mă interesează, zise ea grăbită. Am fost asistent social.

– Mi-am ispășit pedeapsa, zise el. Nu obișnuiesc să privesc înapoi.

Cu siguranță, mințea.

– Trecutul tău de pușcăriaș ți-a influențat planurile în carieră?

– Nu cât să bagi de seamă.

El butonă canalele. Din fericire, motelul nu părea să ofere filme porno – probabil crucea de pe perete explica de ce –, iar el alese cursele NASCAR.

Lucy tânjise toată ziua după un duș, dar ideea de a se dezbrăca în spatele firavei uși a băii cu el de partea cealaltă nu era prea atrăgătoare. Își luă oricum lucrurile și le duse la baie, închizând minuscula încuietoare.

Nu apreciase niciodată mai mult un duș, în ciuda încordării provocate de nevoia de a împărți o cameră cu el. Își spălă și părul și se spălă pe dinți, savurând senzația de a fi din nou curată. Cum nu se gândise să cumpere o pijama, își puse noul tricou și pantalonii scurți, ambele potrivindu-i-se mai bine decât hainele pe care i le cumpărase el. Când ieși, Panda tocmai își îndesa ceva în buzunar.

– Programele TV de aici sunt proaste.

Schimbă canalul la o emisiune despre camionete-gigant.

„Sunt sigură că viața fără filme porno trebuie să fie dificilă pentru un bărbat cu vastul tău intelect."

– Îmi pare rău pentru asta, zise ea.

El se scărpină pe piept și clătină din cap.

Era exact genul de bărbat pe care mama ei biologică l-ar fi găsit atrăgător. Sandy obișnuia să bea prea mult, să se culce cu prea mulți bărbați și sfârșise moartă când era doar cu câteva luni mai mare decât Lucy acum. Aveau aceiași ochi verzi cu pete maronii, aceleași trăsături delicate și acum aceeași atitudine iresponsabilă.

Trebuia să-și dovedească sieși că nu era adevărat în totalitate.

– Aș putea folosi telefonul?

Ochii lui rămaseră lipiți de raliul cu camionete-gigant în timp ce se sprijinea pe un șold. Scoase telefonul din același buzunar în care păruse să-l îndese cu câteva clipe mai devreme. Ea îl luă.

– Vorbeai cu cineva mai devreme?

– Ce-ți pasă? făcu el fără să-și mute privirea de la ecran.

– Doar mă întrebam.

– Ted.

– Ai vorbit cu Ted?

El se uită la ea.

– M-am gândit că amărâtul ar merita să știe că încă ești în viață, zise el și își îndreptă din nou atenția spre televizor. Îmi pare rău să-ți dau vești proaste, dar nu a zis că te-ar vrea înapoi.

Stomacul ei trădător se zvârcoli în modul obișnuit când se gândi la Ted, dar, dacă ea începea să se gândească prin ce trecea el, nu mai era în stare să funcționeze – nu că ar fi fost într-o stare prea bună acum. Apoi îi veni alt gând în minte. Dacă Panda mințea? Dacă nu vorbise cu Ted, ci cu tabloidele? Povestea ei i-ar fi adus mai mulți bani decât putea face într-un an. Ani.

O mâncau degetele să verifice cu cine vorbise, dar nu putea face asta cu el uitându-se la ea. Avea să o facă

în momentul în care el urma să se ducă la baie. Între timp însă trebuia să îi dea de știre lui Meg că era în viață, dar, când vru să iasă afară cu telefonul, Panda mârâi la ea.

– Stai aici! Sau poate că vrei să te împrietenești cu unele dintre personajele pe care le-am văzut pierzând vremea prin parcare.

– O problemă pe care hotelurile decente nu par să o aibă, nu se abținu ea să sublinieze.

– N-aș ști să spun.

Ea formă numărul lui Meg și vorbi scurt.

– Sunt bine. Nu știu ce voi face. N-aș putea să zic acum. Spune-le alor mei. Și, în cele din urmă: Trebuie să închid.

În decursul anilor, ea și Meg vorbiseră despre atât de multe lucruri, dar acum nu putea face asta. Din fericire, Meg părea preocupată de ceva și nu insistă.

Nu era nici măcar ora 21.00 când închise telefonul. Nu avea nimic de citit. Nimic de făcut. La întoarcerea din luna de miere, intenționa să înceapă lucrul la un proiect despre Nealy, pe care îl conducea tatăl ei, dar acum nu se putea concentra pe așa ceva și în mod clar nu se putea gândi la munca de lobby pe care intenționa să o reia din toamnă.

Se mută în partea opusă pe patul ei și împinse pernele în tăblia șubredă a patului.

Emisiunea cu camionete-gigant în sfârșit se termină. Ea tresări când arcurile scârțâiră lângă ea. Panda își luă din lucruri și dispăru în baie. Ea se ridică să-i caute telefonul, dar nu îl găsi. Probabil încă era la el în buzunar.

Dușul porni în baie. Ea nu-l văzuse cumpărându-și pijamale. Viper, fata motociclist care și-ar fi dorit să poată fi, n-ar fi avut o problemă cu asta, dar gândul de a-l vedea pe Panda gol o îngrijora pe Lucy.

Somnul oferea o scăpare din închisoarea ei forțată. Își rearanjă păturile și își băgă capul între perne. În timp ce-și spunea că trebuia să adoarmă, auzi ușa de la baie deschizându-se. Din nou se gândi că lui Sandy i-ar

fi plăcut Panda. Era întunecat, încruntat și nu prea deștept. Din cauza unor tipi ca Panda sfârșise mama ei cu două fiice cu tați diferiți.

Amintirile vagi ale lui Sandy despre donatorul de spermă pentru Lucy includeseră cuvintele *băiat de colegiu drogat*.

Simți cum o mână o apucă de umăr.

Se ridică brusc, perna căzându-i de pe cap.

- Ce-i?

El stătea deasupra ei, nepurtând altceva decât apa de la duș și o pereche curată de blugi.

Ei îi bubuia inima în piept. Pieptul lui gol era tare ca piatra - prea tare. Nu se ostenise să-și încheie blugii care abia se țineau pe șolduri. Văzu un abdomen plat, o săgeată îngustă de păr negru și o umflătură considerabilă.

El își frecă degetul de umărul ei.

- Deci... vrei să o facem?

Ea se trase înapoi.

- Nu.

- Te-ai purtat de parcă ai fi vrut.

- Nu-i adevărat.

El își trecu palma peste pectorali și se uită spre televizor.

- E bine și așa, cred.

Partea nebună din ea își dori să știe de ce *era bine și așa*. Strânse din dinți.

El își îndreptă din nou atenția spre ea.

- Mie îmi place să fiu mai dur, iar tu nu ești genul. Îi dădu un bobârnac pe coapsă. Ești sigură că nu te răzgândești?

- Foarte sigură.

- De unde știi că nu ți-ar plăcea?

El încă stătea deasupra, iar inima ei bubuia. Nouă ani de protecție a Serviciilor Secrete îi permiseseră să creadă că siguranța ei era garantată, dar acum nu era nici un agent prietenos la ușa camerei de motel. Era pe cont propriu.

– Pur și simplu știu.

Panda își curbă buzele subțiri.

– Îmi strici vacanța, știi asta, nu-i așa?

– Te plătesc.

– Ei bine, am decis că nu mă plătești destul. Am fost cinstit de la bun început și ți-am spus că vreau sex.

El se întinse după cearșaful pe care îl răsucise în jurul ei.

Ea îl apucă.

– Oprește-te și du-te de aici!

În ochii lui sclipi ceva deranjant.

– O să-ți placă. O să te fac să-ți placă.

Suna ca o replică dintr-un film prost, dar el arăta de parcă i-ar fi venit chiar lui ideea să spună asta. Nu-i venea să creadă ce se întâmpla. Se ridică și se sprijini de tăblia patului, speriată și furioasă.

– Nu o să mă atingi și știi de ce? Pentru că, dacă o faci, întreaga putere a sistemului de justiție american se va năpusti asupra ta.

– Cuvântul tău împotriva cuvântului meu, zise el cu buza de sus răsucită.

– Exact. Un fost pușcăriaș și fiica președintei. Ia gândește-te!

Asta păru în sfârșit să pătrundă prin craniul lui gros. Bombănind încruntat, el îi aruncă un rânjet și se retrase în peștera lui.

Ea rămase în capul oaselor, cu spinarea lipită de tăblia patului, cu pulsul gonind. Strângea cearșaful la piept, de parcă asta ar fi putut să o protejeze dacă el s-ar fi răzgândit.

Se terminase. El făcuse alegerea pentru ea. Nu mai putea să petreacă o zi cu el, nu după asta. Primul lucru pe care avea să îl facă a doua zi era să își sune familia, să găsească un aeroport și să zboare acasă. Aventurile ei ca Viper, fata motociclistă, se terminaseră.

Pentru ce să zboare înapoi acasă? Să vadă dezamăgirea familiei? Pentru slujba pe care începuse să o urască?

Își strânse cearșaful în jurul ei ca pe o armură slabă. De ce nu putea el să fie un vagabond inofensiv care să o lase să-l însoțească fără nici o problemă? Își ascunse capul din nou între perne, trepidația și supărarea rozând-o în interior. Îl privi peste spațiul îngust dintre paturile lor. Pereții erau subțiri. Îi era teamă să închidă ochii. Dacă el mai făcea o mișcare, avea să țipe. Cu siguranță, chiar și într-un motel mizer cineva ar fi auzit-o.

El se întinse pe spate cu gleznele încrucișate, telecomanda sprijinită pe piept, părul lui ca smoala răsfirat pe pernă. Trecuse de la camionete-gigant la pescuitul de biban și arăta perfect relaxat, nu ca un bărbat care se gândea la viol.

Perfect, complet relaxat...

Poate că era un truc al luminii pâlpâitoare de la televizor, dar putea jura că văzuse un zâmbet slab de satisfacție în colțurile gurii lui cu buzele acelea subțiri.

Ea își miji ochii și mișcă pernele foarte ușor. Nu era imaginația ei. El părea încrezut, nu sinistru.

Arăta ca un bărbat încântat că descoperise metoda perfectă de a scăpa de o povară enervantă și de a ieși din toată afacerea mai bogat cu 1 000 de dolari.

A doua zi de dimineață se îmbrăcă în baie și nu schimbă nici o vorbă cu el până ce nu li se servi mâncarea la un local cu clătite, înfipt între o benzinărie și un magazin cu lucruri de mâna a doua. Printre clienții din local erau câteva femei, dar cei mai mulți erau bărbați cu șepci de camionagii cu însemnele diverselor echipe sportive. Se uitară suspicios la Panda, dar nimeni nu le acordă atenție nici ei și nici burții ei false.

El sorbi zgomotos dintr-o cană cu cafea, apoi se apucă să înfulece clătite, mestecând fără să se obosească să-și închidă gura. Observă că ea îl privea și se încruntă. Convingerea ei că o manipulase seara trecută nu mai era

așa de fermă. Era aproape sigură că încercase să o sperie, dar instinctele ei nu erau în formă zilele astea.

Îl studie îndeaproape, fiind cât se putea de atentă la privirea lui când vorbi:

– Și ai violat multe femei?

Văzu imediat în privirea lui, pe sub pleoapele pe jumătate închise, o sclipire de revoltă care fu urmată de o nouă sorbitură zgomotoasă din cana cu cafea.

– Depinde ce înțelegi prin viol.

– Știi ce e când o faci, zise ea și se aruncă să adauge: Trebuie să admit că noaptea trecută a fost interesantă.

El se încruntă.

– Interesantă! Crezi că a fost interesantă?

Nu în momentul acela. Dar acum? Categoric.

– Dacă ai fi un actor mai bun, ai fi reușit să mă convingi.

El deveni bănuitor.

– Nu știu despre ce vorbești.

Lucy îi ignoră îmbufnarea.

– E evident că vrei să scapi de mine, dar asta e tot ce ai putut să faci?

Buzele acelea sinistre se strânseră și expresia îi deveni atât de amenințătoare încât ea trebui să-și adune tot curajul pe care îl avea ca să-și pună coatele pe masă și să-i susțină privirea.

– Nu plec nicăieri, Panda. Te-ai pricopsit cu mine.

Un diavol mic o împinse să arate spre colțul gurii lui.

– Ai niște mâncare chiar aici.

– Nu-mi pasă.

– Ești sigur? Un mâncător așa de pretențios ca tine?

– Dacă nu-ți place, știi ce trebuie să faci.

– Da. Să zbor acasă și să-ți trimit un cec cu 1 000 de dolari plus cheltuieli.

– Exact așa. Plus cheltuieli.

El se șterse la gură cu șervețelul – era mai degrabă un gest reflex decât o capitulare.

Ea își strânse degetele în jurul cănii de cafea. Ar fi putut să o lase la marginea drumului oricând și să dispară, dar voia banii, așa că nu o făcuse.

Acum intenționa să o sperie ca să o alunge și să primească banii. Ghinionul lui.

Ea puse cana jos. În tot timpul acesta plecase de la premisa că el avea avantajul, dar era exact invers.

– Ești mare și rău, Panda. Am înțeles asta. Iar acum, după ce am înțeles, te-ar deranja dacă ai înceta?

– Nu înțeleg despre ce vorbești.

– Privirile lacome. Toate referirile la sex.

El își împinse farfuria la o parte, lăsând clătitele pe jumătate nemâncate și o privi cu dezgust.

– Uite cum văd eu lucrurile. O fată bogată are impresia că poate să-și facă viața mai palpitantă cu un tip ca mine. Mă înșel?

Lucy își aminti că avea avantajul.

– Ei bine, experiența mă îndeamnă să regândesc importanța manierelor decente la masă. Îi oferi aceeași privire încruntată pe care le-o arunca fraților ei când nu erau cuminți. Spune-mi unde mergem!

– Eu merg la lacul Caddo. Dacă știi ce e bine pentru tine, te vei duce la aeroport.

– Scuzați-mă.

O femeie de circa 60 de ani într-un costum culoarea piersicii se apropie de separeul lor. Femeia făcu un semn spre o masă din apropiere unde un bărbat cu obrajii lăsați și mustață de morsă pretindea că se uita în altă parte.

– Soțul meu, Conrad, îmi zicea că ar trebui să-mi văd de treaba mea, dar nu am putut să nu observ... Ea se opri și se uită la Lucy. V-a spus cineva vreodată că arătați ca fiica președintei? Personajul acela, Lucy.

– Da, i se spune mereu, zise Panda. Se uită peste masă spre Lucy și îi spuse într-o spaniolă fluentă: *Ella es otra persona que piensa que te pareces a Lucy Yorik*. I se adresă apoi din nou femeii: Engleza ei nu e foarte bună.

– E uimitor! zise femeia. Sigur, acum, când mă uit mai de aproape, văd că ea e mult mai tânără. Sper să nu se facă mare și să devină ca ea.

Panda clătină din cap.

– Altă răzgâiată care crede că lumea îi datorează ceva.

Lui Lucy nu-i plăcea deloc, dar femeia în costum de culoarea piersicii era pe val.

– Obișnuiam să admir felul în care președinta Yorik și-a crescut copiii, dar în mod evident a greșit cu acea Lucy. Să îi dai papucii tânărului Beaudine! Mă uit tot timpul la emisiunea mamei lui. Iar Conrad e pasionat de golf. Nu ratează niciodată turneele în care joacă Dallas Beaudine.

– Se pare că unele femei nu știu ce e bine pentru ele, fu Panda de acord.

– Între noi fie vorba, nici Conrad nu știe, zise femeia și-i zâmbi lui Lucy. Ei bine, să aveți o zi frumoasă! Vă cer scuze dacă v-am deranjat.

– Nici un deranj, zise Panda, la fel de curtenitor ca un predicator dintr-un oraș mic. Dar, în momentul în care femeia dispăru, el își mototoli șervețelul. Hai să plecăm naibii de aici înainte să apară și alții din fan clubul tău! N-am nevoie de porcăria asta.

– Poți să mârâi cât vrei, îi spuse ea. Tu ești cel care m-a invitat în călătoria asta, iar eu nu am de gând să renunț.

El aruncă niște bancnote pe masă cu mai mult elan decât ar fi trebuit.

– E înmormântarea ta.

capitolul 4

Căsuța de închiriat se afla pe malul unuia dintre golfulețele ascunse ale lacului Caddo. O pereche de aere condiționate fixate în geam se ițeau din laterala de culoarea muștarului, iar acoperișul verandei era acoperit cu o bucată de gazon artificial. Petrecuseră noaptea trecută la un motel de lângă Nacogdoches, unde Panda

alesese să o ignore. Iar dimineață devreme se îndreptaseră spre lacul care se afla la granița dintre Texas și Louisiana și care, conform pliantului luat de la o benzinărie unde opriseră să alimenteze, era cel mai mare lac de apă dulce din sud – cu siguranță și cel mai înspăimântător, cu mlaștini primordiale înălțându-se din apa maronie.

Casa era sărăcăcioasă, dar curată, cu o cameră de zi mică, alte două dormitoare și mai mici și o bucătărie de modă veche. Lucy alese camera cu două paturi. Tapetul portocaliu ecosez se răsucea la margini și nu se potrivea deloc cu pătura ieftină, mov cu verde și cu flori, dar era prea recunoscătoare să aibă un perete între patul ei și Panda, așa că nu-i păsa.

Își puse pantalonii scurți și se duse la bucătărie. Aceasta avea dulapuri din metal și blaturi uzate și o podea cu linoleum verde. Geamul de deasupra chiuvetei dădea spre golf, iar o ușă din apropiere ducea spre o punte mică din lemn pe care erau o masă din plastic, scaune de grădină, un grătar cu propan și câteva unelte de pescuit.

Îl găsi pe Panda uitându-se la palmierii pitici care mărgineau golful, cu picioarele proptite pe balustrada punții și cu o cutie de cola în mână. Măcar nu se așezase acolo cu alte șase beri. Nu dădu vreun semn că îl interesa prezența lui, dar verifică grătarul și examină ustensilele de pescuit. Tăcerea lui era deranjantă.

– E cald aici, zise ea în cele din urmă.

El luă o dușcă de cola și nu se osteni să răspundă. Ea își mută privirea de la tricoul lui dezagreabil pe care pretinsese toată ziua că nu-l observă. Ideea lui Panda de eleganță vestimentară nu însemna mai mult decât un duș și o pereche curată de blugi. Ea simți brusc un dor nebun după Ted, mirele ei dulce, sensibil și calm, pe care îl aruncase sub autobuz.

– O umbrelă de soare ar fi drăguță, zise ea.

Din nou doar tăcere.

Ea zări la distanță o barcă de excursioniști, care trecea printre chiparoși împletiți cu plante agățătoare.

– Dacă aș fi motociclistă, aș avea un nume mai bun decât Panda.

„Viper."

El își strivi cutia de cola în pumn și plecă de pe punte în curtea din spate, aruncând cutia într-un coș de gunoi din plastic. În timp ce el se îndrepta spre lac, ea se așeză pe scaunul pe care el îl abandonase. Ted se pricepea la conversații și știa să asculte așa cum nimeni nu știa să o facă. Reacționa de parcă era fascinat de tot ce spunea. Desigur, era așa cu toată lumea, chiar și cu nebunii, dar chiar și așa... Nu știa să fi fost vreodată nerăbdător sau nervos – nu-l auzise niciodată rostind vreun cuvânt mai aspru. Era bun, răbdător, politicos, înțelegător și, cu toate astea, ea îi dăduse papucii. Ce spunea asta despre ea?

Trase mai aproape celălalt scaun cu călcâiele, simțindu-se tot mai melancolică. Panda ajunsese la chei. Pe mal se afla o canoe răsturnată și un vultur pescar zbura peste apă. Nu-i spusese pentru cât timp închiriase casa, doar că era liberă să plece oricând – cu cât mai repede, cu atât mai bine. Dar oare chiar voia asta? Era tot mai convinsă că el era mai deștept decât lăsa să se înțeleagă și nu scăpa de teama că el vorbea cu tabloidele. Dacă își dăduse seama că putea face mai mulți bani decât 1 000 de dolari doar vânzându-i povestea?

Lucy se îndreptă spre scări și înaintă spre locul unde se oprise el lângă canoe, frecându-și călcâiul pantofului de pământ. El nu ridică privirea. Își dori să-și fi ales un tovarăș de drum care nu prefera tăcerile apăsătoare și care nu era fanul unor abțibilduri cu mesaje dezgustătoare. Își dori să fi ales alt logodnic pe care să-l abandoneze, unul care să fi făcut ceva – orice –, care să merite să fie părăsit în fața altarului. Dar Ted nu făcuse nimic, iar o parte rea din ea îl ura pentru că era mult mai bun decât ea.

Nu putea să-şi mai suporte gândurile nici măcar un minut în plus.

– Îmi place să pescuiesc, zise ea. Arunc tot ce prind înapoi. Singura excepţie a fost la Outward Bound. Am păstrat peştii pentru că...

– Nu mă interesează.

El se îndreptă şi-i aruncă o privire lungă – nu o dezbrăca din priviri, renunţase să mai facă asta – într-un fel care o făcea să se simtă de parcă ar fi văzut fiecare părticică a ei, chiar şi pe cele despre care nu ştia.

– Sună-l pe Ted şi spune-i că îţi pare rău. Sună-i pe ai tăi. Au trecut trei zile. Ai avut parte de aventură. E timpul ca fata bogată să se întoarcă acasă.

– M-am săturat de referirile la fata bogată.

– Spun doar ce văd.

– Ceea ce vrei să vezi.

El o studie preţ de un moment lung şi neplăcut, apoi îşi înclină capul spre canoe.

– Ajută-mă să las chestia asta la apă.

Întoarseră canoea şi o împinseră în apă. Ea apucă una dintre vâsle fără să mai aştepte invitaţia lui şi se urcă în canoe. Spera ca el să plece, dar el luă cealaltă vâslă şi se urcă lângă ea dintr-o mişcare aşa de graţioasă încât ambarcaţiunea abia se mişcă.

În următoarea oră alunecară pe apă, ocolind zambilele-de-apă care năpădiseră zonele mai mlăştinoase. În timp ce vâsleau de la un golf ascuns la altul, prin stranii păduri de chiparoşi, drapaţi în plante agăţătoare, el abia dacă rosti câteva vorbe. Ea îi privi spatele. Muşchii îi jucau şi-i întindeau tricoul alb în timp ce vâslea, subliniind parcă mesajul scris cu litere negre. Tricoul nu era una din achiziţiile lui recente, trebuie să-l fi avut în desagile motocicletei încă de când plecase din Wynette. Măcar dacă ar fi rămas în desagi.

– Abţibildurile alea îngrozitoare sunt destul de urâte, zise ea, dar măcar trebuie să deschizi desagile de la motocicletă ca să le citeşti.

El se uită la un aligator care se legăna în apă într-un petic de soare pe malul îndepărtat.

– Ți-am spus despre abțibilduri.

Ea se întoarse pe locul ei și își puse vâsla pe genunchi, lăsându-l pe el să conducă.

– Ai spus că fostul proprietar al motocicletei le-a pus acolo. Atunci de ce nu m-ai lăsat să le dau jos?

Panda își mută vâsla în partea cealaltă.

– Pentru că îmi plac.

Ea se încruntă la mesajul de pe tricoul lui: „Pare pervers doar prima oară".

– A fost un cadou.

– De la Satana?

Pe chipul lui flutură o expresie care aproape că aduse a zâmbet, apoi dispăru.

– Dacă nu-ți place, știi ce poți să faci.

El ocoli încă o porțiune cu zambile-de-apă.

– Dacă vede un copil tricoul?

– L-ai văzut pe copiii din ziua de azi? El se înclină ușor. Mă faci să-mi pară rău că l-am pierdut pe cel care era favoritul meu.

Ea se întoarse.

– Nu vreau să aud.

– Scria: „Susțin căsătoriile gay câtă vreme ambele cățele sunt sexy".

Ea simți cum se enervează, și canoea se legănă când se răsuci din nou spre el.

– Evident, corectitudinea e o glumă bună pentru tine, dar pentru mine nu e. Spune-mi că sunt de modă veche, dar eu sunt de părere că e important să prețuiești demnitatea oricui.

El își scoase vâsla din apa murdară.

– La naiba, aș fi vrut să îl aduc și pe cel pe care l-am primit acum două săptămâni!

– O mare pierdere, sunt sigură.

– Vrei să știi ce scria pe el?

– Nu.

- Scria... El se aplecă spre ea și vorbi într-o șoaptă care răsună pe apă: „Dacă te-aș fi împușcat când am vrut, acum eram deja în libertate".

Și așa se sfârși conversația.

Când se întoarseră la casa închiriată, ea își făcu un sendviș din proviziile pe care le aduseseră cu ei, luă o carte veche pe care cineva o lăsase acolo și se închise în dormitor. Singurătatea o învălui ca o haină mult prea grea. Oare Ted făcuse ceva ca să o găsească? Se părea că nu având în vedere că nu încercase să o oprească să părăsească biserica. Și părinții ei? Ea o sunase pe Meg de două ori de pe telefonul lui Panda, așadar Serviciile Secrete o puteau localiza.

Dacă Mat și Nealy renunțaseră la ea? Își spuse că nu ar fi făcut asta.

Sau poate că erau dezgustați de ea și nu voiau să o vadă pentru o vreme.

Nu putea să îi condamne pentru asta.

Ceva straniu se întâmplă în cursul zilelor următoare. Manierele lui Panda se îmbunătățiră remarcabil. Ea observă mai întâi absența râgâiturilor, a sorbiturilor și a scărpinatului. Dar, când îl văzu tăind o bucată de carne de pui de pe os și înghițind cu grijă îmbucătura înainte să-i ceară piperul, începu să se simtă confuză. Ce se întâmplase cu bărbatul care mesteca numai cu gura deschisă și se ștergea cu dosul palmei la gură? Cât despre orice sugestie de violență sexuală... Abia dacă observa că ea era femeie.

Se duseră în Marshall pentru provizii și alimente. Ea își cumpără ochelari de soare, își ținu șapca trasă pe ochi și, cu burta falsă - pe care ajunsese să o urască - la locul ei și cu Panda aproape, nimeni nu o mai băgă în seamă.

El lucră la motocicleta lui, dezasamblând și reasamblând. Cu bustul gol și cu o bandană albastră legată pe frunte, lubrifie și lustrui, verifică nivelul lichidelor

și schimbă plăcuțe de frână. Puse un radio în fereastra deschisă și ascultă muzică hip-hop, doar că o dată, când ea ieși afară, auzi o arie din *Flautul fermecat*. Când comentă despre asta, el o acuză că umblase la radioul lui și îi porunci să schimbe postul acela afurisit. Din când în când, îl surprindea vorbind cu cineva la mobil, dar nu-și lăsa niciodată telefonul pe undeva, așa că ea nu avea nici o șansă să verifice apelurile.

Noaptea ea se încuia în dormitor în timp ce el stătea treaz – uneori se uita la un meci de baseball la televizor, dar de cele mai multe ori stătea pe punte și se uita spre apă. Amorțeala din primele zile începuse să treacă, așa că Lucy se trezi că îl urmărea cu privirea.

Panda trase aerul moscat în piept. Avea prea mult timp la dispoziție ca să se gândească, prea multe amintiri îl năpădeau, iar în fiecare clipă resentimentele se adânceau.

El nu se așteptase ca ea să reziste mai mult de câteva ore și, cu toate astea, era acolo șapte zile mai târziu după ce o luase cu el. De ce nu putea să facă exact ce trebuia? Să se întoarcă în Wynette sau să fugă acasă în Virginia? Nu-i păsa unde se ducea, doar voia să plece odată.

Nu o înțelegea. Ea îi descoperise imediat tentativa grețoasă de viol din a doua noapte și se purta de parcă nu ar fi auzit jumătate dintre insultele pe care i le aruncase. Era controlată, disciplinată. Ce făcuse în ziua nunții era clar că nu-i stătea în fire. Și cu toate astea... Sub toate acele maniere elegante, el surprindea când și când pe cineva mult mai complicat. Era deșteaptă, enervant de perceptivă și încăpățânată ca naiba. Umbrele nu se lipeau de ea cum se lipeau de el. Putea să parieze că ea nu se trezise niciodată țipând. Și nici nu băuse până ce își pierduse cunoștința. Iar în copilărie...

În copilărie reușise să facă ceea ce el nu putuse.

500 de dolari. Doar atât valorase fratele lui mai mic.

Prin țipătul unei creaturi a mlaștinii auzi vocea fratelui său de 8 ani în timp ce mergeau pe trotuar spre un nou centru de plasament, asistenta lor socială actuală urcând treptele scârțâitoare ale verandei înaintea lor.

– Dacă o să fac iar pipi în pat? șoptise Curtis. De asta ne-a dat afară din ultima casă.

Panda își ascunsese propria teamă sub bravada puștiului de 15 ani.

– Nu te teme, prostule, replicase el și se prefăcuse că îi trage lui Curtis un pumn în brațul subțirel. O să te trezesc în miez de noapte și o să te duc la baie.

Dar dacă nu se trezea așa cum pățise cu o săptămână în urmă? Își promisese că nu avea să adoarmă până ce nu-l ducea pe Curtis la baie, dar ațipise, iar a doua zi de dimineață bătrâna Gilbert le spusese celor de la Asistența Copilului să-i găsească lui Curtis altă casă.

Panda nu concepea să fie despărțit de fratele lui mai mic și-i spusese asistentei sociale că avea să fugă dacă îi despărțea. Ea trebuie să-l fi crezut pentru că le găsise altă casă. Dar îl avertizase că nu mai erau familii dispuse să-i accepte pe amândoi.

– Mi-e frică, șoptise Curtis când ajunseseră la verandă. Și ție ți-e frică?

– Mie nu mi-e frică niciodată, mințise el. Nu avem de ce să ne fie frică.

Cât de amarnic se înșelase!

Panda privi spre apa neagră. Lucy avusese 14 ani când îi murise mama. Dacă el și Curtis ar fi dat peste Mat și Nealy Jorik, fratele lui ar mai fi fost și azi în viață. Lucy reușise ceea ce el nu fusese în stare să facă – își ținuse sora în siguranță. Acum Curtis zăcea într-un mormânt, iar sora pe care Lucy o protejase se pregătea pentru primul an de colegiu.

Curtis intrase într-o bandă când avea doar 10 ani, ceva ce Panda ar fi putut preveni dacă n-ar fi fost un delincvent juvenil. Îi dăduseră drumul doar cât să meargă la înmormântarea frățiorului său.

Clipi des. Amintirile despre Curtis nu duceau decât la alte amintiri. Ar fi fost mai ușor dacă ar fi avut muzica să-l distragă, dar nu putea asculta muzică grea din *Othello* sau *Boris Godunov* ori din o jumătate de duzină de alte opere cu Lucy prin preajmă. Cu oricine prin preajmă.

Își dorea ca ea să vină afară și să-i vorbească. O voia aproape; o voia mai departe. Voia ca ea să plece, să rămână, să-și dea jos hainele – nu putea să nu-și dorească asta. Să fie cu ea toată ziua îl punea la încercare, mai ales că era un ticălos excitat.

Își frecă podul nasului, își scoase telefonul mobil din buzunar și se duse spre laterala casei, acolo unde nu putea fi auzit.

Panda o tot ademenea cu alergări matinale și, deși ea îl încetinea, el refuza să o ia înainte.

– În clipa în care dispar din raza ta vizuală, mergi la pas, zise el.

Era adevărat. Ea mergea pe jos ca să facă mișcare – avea abonament la o sală de fitness pe care îl folosea destul de regulat, dar nu era pasionată de alergat.

– Când te-ai transformat în antrenorul meu personal?

El o pedepsi accelerând ritmul. La un moment dat însă, se îndură și încetini.

Convingerea ei că el nu era chiar omul cavernelor, cum voia să o lase să creadă, se accentuase, la fel curiozitatea în privința lui, așa că încercă să-l tragă de limbă pentru a afla mai multe.

– Ai vorbit cu prietena ta de când ai plecat de oriunde ai plecat?

O mormăială.

– Unde e asta, dacă nu te superi?

– Spre nord.

– Colorado? Nome?

– Chiar trebuie să vorbești?

– Căsătorit? Divorțat?

– Ai grijă la baltă! Dacă îți rupi piciorul, ești pe cont propriu.

Ea trase un pic mai mult aer în piept, în plămânii care o ardeau.

– Tu știi detaliile vieții mele. E corect să știu și eu unele lucruri despre tine.

El își mișcă din nou capul. Spre deosebire de ea, el nu avea răsuflarea tăiată.

– Nu am fost niciodată căsătorit și asta este tot ce primești.

– Ai o legătură cu cineva?

El se uită peste umăr, ușor cuprins de milă.

– Tu ce crezi?

– Că balta cu doamne luptătoare cu aligatori nu e suficient de mare ca să-ți ofere ocazii să te întâlnești cu cineva?

Ea auzi un sunet – fie amuzament, fie avertismentul că auzise destule întrebări stupide –, dar nu află nimic altceva decât că era singur și că putea minți și în privința asta.

– E așa de straniu, zise ea. De îndată ce am ajuns aici, manierele tale s-au îmbunătățit. Trebuie să fie aerul de mlaștină.

El trecu pe partea cealaltă a drumului.

– Întrebarea e, continuă ea, de ce te obosești să scuipi și să te scarpini când – și trebuie să admit că sunt surprinsă de asta – nu îți stă în fire?

Ea se aștepta ca el să evite întrebarea, dar nu o făcu.

– Și ce dacă? M-am plictisit când mi-am dat seama că ești prea nebună să faci de teamă ceea ce ar fi trebuit să faci de la bun început.

Nimeni nu-i mai spusese până atunci că era nebună, dar, cum insulta venea de la el, Lucy nu o puse la inimă.

– Sperai ca, atunci când voi constata contrastul dintre tine și Ted, să-mi dau seama la ce am renunțat și să mă întorc la Wynette.

– Ceva de genul ăsta. Ted e un tip bun și era în mod evident îndrăgostit de tine. Încercam să-i fac o favoare. M-am oprit când mi-am dat seama că favoarea cea mai mare pe care puteam să i-o fac era să te opresc dacă voiai să te întorci.

Asta era destul de adevărat cât să doară. Își terminară alergarea în tăcere.

Când se întoarseră, el își scoase tricoul peste cap, luă furtunul și se stropi bine. Părul i se lipea de gât în panglici negre; soarele se revărsa pe fața lui în timp ce își ridica chipul spre el.

Puse în cele din urmă furtunul jos și își șterse cu palma apa de pe piept. Pielea lui măslinie și nasul cârn, palmele mari și ude erau într-un contrast neliniștitor cu frumusețea perfectă a lui Ted. Probabil Panda nu era așa de necioplit cum voia să o facă să creadă, dar era complet străin de ceea ce văzuse ea până atunci.

Lucy își dădu seama că se holba, așa că se întoarse cu spatele. Corpul ei feminin era în mod clar atras de ceea ce vedea. Din fericire, creierul ei de femeie nu era așa de nebunatic.

O zi aluneca în cealaltă și ajunseră să fie lângă lac de o săptămână. Ea înota, citea sau cocea pâine, unul dintre puținele alimente care aveau gust pentru ea. Ce nu făcea era să își sune familia sau pe Ted.

În fiecare dimineață, după alergare, Panda apărea în bucătărie cu părul încă ud de la duș și buclele îmblânzite temporar, deși ea știa că ele aveau să se formeze iute la loc. El luă ceea ce ea bănuia că aveau să fie doar primele felii calde din pâinea cu ovăz pe care tocmai o scosese din cuptor, rupse pâinea cu grijă în două și unse ambele bucăți cu gem de portocale.

– Ted știa de talentele tale de bucătar când ți-a permis să-i dai papucii? întrebă el după ce înghiți al doilea dumicat.

Ea își puse deoparte propria felie de pâine pentru că nu-i mai era foame.

– Ted nu mănâncă prea mulți carbohidrați.

Asta nu era adevărat, dar nu voia să admită că nu apucase niciodată să coacă pâine pentru logodnicul ei. Învățase să gătească sub lămpile sub formă de pâlnie din oțel inoxidabil din bucătăria Casei Albe, locul unde se refugia întotdeauna când certurile dintre frații ei o călcau pe nervi. Acolo învățase de la unii dintre cei mai buni bucătari din țară, iar acum cel care beneficia de talentele ei era Panda, nu Ted.

El puse la loc capacul borcanului cu gem.

– Ted e genul de tip care s-a născut sub o stea norocoasă. Minte, bani, rafinament. Trânti gemul în frigider și închise ușa. În timp ce noi, restul, facem prostii, Ted Beaudine trece peste orice.

– Dar a dat-o în bară destul de rău weekendul trecut, zise ea.

– A trecut deja peste asta.

Ea se ruga să fie adevărat.

Aproape de casă, lacul Caddo era puțin adânc și cu fund mâlos, așa că nu putea înota acolo, dar, când erau pe lac, ea înota pe lângă mica barcă de care se puteau folosi cât timp închiriaseră casa. El nu intra niciodată în apă cu ea. După opt zile de la sosirea lor – unsprezece zile de când fugise –, îl întrebă despre asta în timp ce înota pe lângă barca lor ce plutea în derivă.

– E ciudat că un tip așa de dur ca tine pare să se teamă să intre în apă.

– Nu știu să înot, zise el și își puse picioarele pe marginea cu așchii a bărcii. N-am învățat niciodată.

Cum ea îi observase pasiunea de a fi lângă apă, găsi că era ciudat. Și ce era cu blugii pe care îi purta mereu? Se răsuci pe spate și încercă altă abordare.

– Nu vrei să-ți văd picioarele subțiri. Te temi că te voi tachina.

De parcă orice parte a corpului lui putea fi altfel decât musculoasă.

– Îmi plac blugii, zise el.

Ea își lăsă picioarele în jos și călcă apa.

– Nu înțeleg. E o adevărată saună aici, iar tu oricum îți dai jos tricoul cât ai clipi. De ce să nu porți pantaloni scurți?

– Am niște cicatrici. Acum taci din gură!

Era posibil să spună adevărul, dar se îndoia. În timp ce el se lăsa pe spate la pupa, soarele îi auri pielea măslinie de pirat și ochii lui pe jumătate închiși păreau mai mult apatici decât amenințători. Ea simți una din acele dorințe incomode de a primi... ceva. Voia să se creadă că era doar o conștientizare mai puternică a prezenței lui, dar era mai mult decât atât. Era o excitație involuntară.

Și ce dacă? Trecuseră aproape patru luni de când ea și Ted făcuseră dragoste ultima oară. Doar era și ea om. Cum nu avea nici o intenție să cedeze gândurilor trădătoare, care era problema?

Chiar și așa, voia să-l pedepsească pentru că îi făcuse gândurile să umble pe unde nu trebuia.

– E ciudat că nu ai tatuaje. Ea înotă câinește spre pupa. Fără femei goale dansându-ți pe bicepși, fără obscenități scrijelite pe pumni. Nici măcar o cruce de fier de bun-gust. Nu ești îngrijorat că ai putea fi dat afară din clubul motocicliștilor?

Lumina pâlpâitoare care venea dinspre apă îi îmblânzise laturile ascuțite ale trăsăturilor.

– Urăsc acele.

– Nu înoți. Urăști acele. Te temi să-ți arăți picioarele. Ești cam jalnic, nu-i așa?

– Nu ești în măsură să le spui altora că sunt jalnici.

– Adevărat. Scuzele mele.

Ea reuși să scoată un fel de pufnet care semăna destul de bine cu al lui.

– Când ai de gând să-i suni pe ai tăi? întrebă el dintr-odată.

Se scufundă și nu ieși la suprafață decât când fu nevoită.

– Meg le-a spus că sunt în siguranță, zise ea, deși știa că nu era același lucru cu a vorbi direct cu ei.

Îi lipseau certurile neînsemnate dintre Charlotte și Holly, dramele lui Tracy, povestirile aiuritoare ale lui Andre din ultimul roman pe care îl citise. Îi era dor de Nealy și de Mat, dar ideea de a pune mâna pe telefon și de a-i suna o paraliza. Ce ar fi putut să le spună?

Panda o trase fără prea mare blândețe înapoi în barcă. Costumul ei de baie ieftin și negru se ridică pe fund, dar el nu păru să observe. Porni motorul și se întoarseră la chei. În timp ce oprea motorul, ea își adună papucii, dar, înainte să coboare din barcă, el îi spuse:

– Trebuie să mă întorc la lucru. Mâine plecăm.

Ea știa că aventura asta nu putea dura la infinit, dar tot nu-și făcuse planuri de viitor. Nu putea să le facă. Era paralizată, prinsă între persoana concentrată și organizată care fusese și femeia confuză și fără țel care devenise. Panica, aflată mereu în apropiere, se activă în interiorul ei.

– Nu sunt pregătită.

– Nu e problema mea, zise el și ancoră barca. Te las în drum la aeroportul din Shreveport.

Ea înghiți în sec.

– Nu e nevoie. Eu rămân aici.

– Și ce o să faci fără bani?

Ea ar fi trebuit să rezolve problema asta până acum, dar nu o făcuse. Deși nu voia să admită, nu-i plăcea ideea de a rămâne acolo fără el. Pentru un străin încruntat și tot mai misterios, era surprinzător de relaxant să-l aibă în preajmă. Era mult mai relaxant cu el decât cu Ted. Cu el nu trebuia să pretindă că era o persoană mai bună decât era de fapt.

El păși din barcă.

– Uite cum facem. Dacă îți suni familia în seara asta, poți să mai călătorești cu mine o vreme.

Ea se cățără pe chei.

– Cât timp?

– Până când mă enervezi, zise el în timp ce lega barca.

– Asta s-ar putea să nu mă ducă până în următorul oraș.

– E cea mai bună ofertă a mea. Descurcă-te!

Era aproape bucuroasă că el o obligă să facă exact ce ar fi trebuit să facă de la bun început și aprobă din cap.

În seara aceea se strădui din răsputeri să amâne convorbirea până când el își pierdu răbdarea.

– Sună-i!

– Mai târziu, zise ea. Mai întâi trebuie să fac bagajele.

– Ești o lașă, pufni el.

– Ce-ți pasă? Nu are nici o legătură cu tine!

– Cum să nu aibă? Mama ta a fost președintă! E datoria mea patriotică.

Ea îi smulse telefonul. În timp ce forma numărul, își dorea să fi fost în stare să pună mâna pe telefon măcar o dată când el nu fusese atent. Chiar dacă se retrase pe punte, el tot o vedea prin fereastră.

Inima începu să-i bubuie când auzi vocea aspră și familiară a lui Mat. Se luptă să-și alunge lacrimile.

– Tata...

– Lucy! Ești în regulă?

– Destul de în regulă. Vocea i se frânse. Îmi pare rău. Știi că nu aș vrea să vă rănesc pe tine și pe mama pentru nimic în lume!

– Știm. Lucy, te iubim! Nimic nu poate schimba asta.

Cuvintele lui răsuciră cuțitul vinovăției și mai adânc. Ei îi oferiseră totul, fără a aștepta ceva în schimb, iar ea îi răsplătea astfel. Se luptă cu alte lacrimi.

– Și eu vă iubesc.

– Trebuie să discutăm despre ce s-a întâmplat. Să ne dăm seama de ce nu ai putut să vorbești cu noi despre asta. Vreau să vii acasă.

– Știu. Ce... ce fac copiii?

– Holly are prietene în vizită, Charlotte învață să cânte la chitară. Andre are o prietenă, iar Tracy e supărată rău pe tine. Cât despre bunicul tău... Poți să-ți închipui cum a reacționat. Îți sugerez să iei o dușcă bună de tărie înainte să-l suni. Dar mai întâi trebuie să vorbești cu mama ta. Poate că ai 31 de ani, dar tot faci parte din familia asta.

El nu ar fi putut nimic altceva care să o facă să se simtă mai prost.

– Lucy? se auzi vocea lui Nealy, care luase telefonul.

– Îmi pare rău, zise ea iute. Serios.

– Nu contează asta, zise mama ei scurt. Nu-mi pasă că ești femeie în toată firea. Vrem să vii acasă!

– Nu... nu pot! zise ea și își mușcă buza. Încă fug.

Mai ales Nealy nu putea să o contrazică și nici nu încercă.

– Când crezi că nu o vei mai face?

– Nu... nu sunt sigură.

– Lasă-mă să vorbesc cu ea! țipă Tracy în fundal.

– Habar nu am avut că ești atât de nefericită, zise Nealy.

– Nu eram. Să nu crezi asta. Eu doar... nu pot să explic.

– Mi-aș dori să încerci.

– Lasă-mă să vorbesc cu ea! țipă Tracy.

– Promite-mi că mai suni, zise mama ei. Și promite-mi că o să-l suni pe bunicul!

Înainte ca Lucy să poată promite ceva, Tracy înșfăcă telefonul.

– De ce nu m-ai sunat? E numai vina lui Meg. O urăsc! Nu ar fi trebuit să asculți ce zice. E geloasă pentru că te măritai tu, nu ea.

– Trace, știu că te-am dezamăgit, dar nu este vina lui Meg.

Button, sora ei mai mică, se transformase într-un vulcan revoltat de 18 ani.

– Cum poți să iubești pe cineva într-o clipă și în următoarea să nu-l mai iubești?

– Nu a fost chiar așa.

– Ești egoistă. Și proastă.

– Îmi pare rău că te-am rănit.

Înainte să-i piară de tot curajul, trebuia să termine cu treaba asta.

– Vreau să vorbesc și cu ceilalți la telefon, te rog!

În următoarele zece minute, află că Andre încă vorbea la telefon cu Ted, că Holly avea să dea probă pentru un rol într-o piesă și că Charlotte reușise să învețe să cânte *Marinarul beat* la chitară. Fiecare conversație era mai dureroasă decât cealaltă. Abia după ce închise își dădu seama că fiecare dintre ei pusese întrebarea pe care părinții ei nu o puseseră: „Lucy, unde ești?"

Panda veni în spatele ei pe punte și îi luă telefonul înainte ca ea să apuce să-i verifice apelurile. Oare era în legătură cu tabloidele sau nu? Dispăru înapoi în casă, iar când intră și ea în cele din urmă, el se uita la un meci de baseball.

– Trebuie să mai dau un telefon.

El o studie.

– Telefonul se blochează în ultima vreme. Spune-mi numărul și îl formez eu.

– Mă descurc și eu.

– Are toane.

Ea trebuia să înceteze să mai joace jocurile lui.

– Vreau să-ți văd telefonul.

– Știu.

– Dacă nu ai nimic de ascuns, mă lași să mă uit la el.

– Cine spune că nu am nimic de ascuns?

El se distra, iar ei nu-i plăcea deloc asta.

– Tu știi totul despre mine, dar eu nu știu mai mult decât știam acum unsprezece zile. Nici măcar nu-ți știu numele adevărat.

– Simpson. Bart.

– Te temi că voi vedea numărul de la *National Enquirer* la numere favorite?

– Nu o să-l vezi.

– Atunci numărul altui tabloid? Sau ai contactat presa serioasă?

– Chiar crezi că o persoană ca mine se poate împrieteni cu presa?

– Poate. Eu sunt un subiect profitabil.

El ridică din umeri, își întinse piciorul și scoase telefonul din buzunar.

– Distrează-te!

Faptul că renunța la telefon îi sugera că nu avea să descopere nici un secret – și avea dreptate. Singurul apel în registrul lui de apeluri era cel pe care tocmai îl încheiase. Ea îi aruncă telefonul înapoi.

În timp ce se îndepărta, vocea lui o ajunse din urmă, înceată și aspră:

– Te consider multe lucruri, dar în nici un caz un subiect profitabil.

Panda renunță să se mai uite la meciul de baseball, la care oricum nu fusese prea atent, și se întoarse pe punte. Era timpul să aibă o discuție serioasă cu sine însuși. De parcă n-ar fi făcut asta în ultimele două săptămâni.

„Fii cel mai bun la ce te pricepi!" Acesta fusese mereu mottoul său. „Fii cel mai bun la ce te pricepi și stai departe de treburile la care nu te pricepi!"

În topul listei sale? Chestiile sentimentale.

Dar a fi aproape de ea putea să înnebunească orice bărbat. Pantalonii ăia scurți și tricourile o făceau să arate ca o fată de 15 ani, ceea ce ar fi trebuit să-i întoarcă stomacul pe dos, dar nu o făcea, pentru că ea nu avea 15 ani.

Era prins între excitare, resentimente și teamă. Se uită afară în noapte, încercând să nu cedeze. Și eșuă.

Lucy studie tapetul care se răsucea pe peretele din dormitorul ei. A doua zi plecau de dimineață, iar Panda era la fel de misterios pentru ea ca atunci când se urca-se pe motocicleta lui. Nici măcar nu-i știa numele real. Și, cel mai important, nu știa dacă o vindea tabloidelor sau nu.

Ea abia dacă mâncase ceva la cină, așa că se duse în bucătărie să-și pună un castron cu cereale. Prin geam îl văzu pe Panda pe punte, uitându-se din nou spre lac. Se întrebă la ce se gândea.

Își puse niște Special K într-un castron și îl duse în camera de zi. La televizor rula fără sonor *Președintele american*. Când vru să se așeze, văzu ceea ce părea o carte de vizită înfiptă în spatele pernei de la spătar. O scoase și citi:

Charity Island Ferry. Permis de trecere # 3583.
Adevărata ta aventură în Michigan începe aici.

Oare căzuse din buzunarul lui Panda sau fusese uitată de fostul chiriaș? Nu exista decât o cale ca să afle. Puse cartea de vizită înapoi în spatele spătarului, lăsând-o așa cum o găsise.

A doua zi de dimineață cartea de vizită dispăruse.

capitolul 5

Lucy află în sfârșit despre Panda ceva ce el nu voia ca ea să știe. Asta ar fi trebuit să o facă să se simtă mai bine, dar ea nu voia să plece de la lacul Caddo, iar starea ei de spirit era sumbră. Îl convinse să oprească în Texarkana cu burta falsă la locul ei și își cumpără un telefon cu cartelă. Îi spuse să-l pună pe lista de cheltuieli.

Imediat după ce trecură în Arkansas, fură nevoiți să oprească sub un pod ca să se oprească o rafală de ploaie. Ea îl întrebă unde mergeau, fără să se aștepte ca el să răspundă. Dar el o făcu, cel puțin parțial.

– La căderea nopții ar trebui să fim în Memphis.

Motocicleta lui avea plăcuțe de înmatriculare de Texas, își făcuse concediul la granița cu Louisiana, se îndreptau spre Tennessee, iar el avea un bilet de trecere spre o insulă undeva în Michigan. Acestea erau practicile unui lucrător itinerant în construcții sau pur și simplu doar stilul de viață al unui vagabond?

Ea își dori să poată fi la fel de misterioasă, dar era dificil să ai secrete când toată viața, din adolescență până acum, fusese expusă examinării publice.

Se cazară pentru o noapte într-un motel pe malul unei ape, aflat undeva în apropiere de granița cu Tennessee. Ea se uită la pereții camerei din cărămidă vopsită și la cuverturile roșii urâte.

– Sunt sigură că există un Hyatt în apropiere.

El își puse rucsacul pe patul aflat cel mai aproape de ușă.

– Îmi place. Are reputație.

– Reputație... Avem noroc dacă dealerii ăia de droguri pe care i-am văzut afară pândind nu ne vor ucide în somn.

– De aceea nu poți avea camera ta.

– Nu pot avea camera mea pentru că ești încăpățânat.

– Așa e. El își înclină capul și-i oferi rânjetul lui calculat, de motociclist. În plus, în felul ăsta s-ar putea să te văd goală.

– Succes!

Ea își apucă pantalonii scurți de pijama și tricoul pe care le cumpărase când erau la Caddo și se duse în baie. După ce se încuie, trase adânc aer în piept. Era surescitată după ce stătuse o zi întreagă lipită de spatele lui cu vibrațiile motocicletei care o răscoleau și mai mult. Nu avea nevoie ca el să o ațâțe.

Dușul era doar un pic mai spațios decât o cabină telefonică, iar de fiecare dată când se mișca, se lovea cu cotul de panourile din plastic. Încercă să și-l imagineze

pe Panda înghesuindu-și corpul într-un spațiu inconfortabil de îngust.

Corpul lui gol.

Își luă mâinile de pe sânii pe care îi săpunea de prea multă vreme. Era femeie. Nu se putea abține dacă el îi răscolea instinctele primare. Avea ceva primordial. Era pământean, carnal și numai mușchi. Făcut pentru sex. Ar fi fost dur și vulgar, atât de diferit de sexul cu Ted, care fusese standardul perfecțiunii masculine erotice – rafinat, inepuizabil, altruist.

Abia acum începea să își dea seama cât de enervant era acel altruism. Ea voia să ofere la fel de mult pe cât primea, dar ce primea era atât de bine executat, încât habar nu avea cum să ofere la același nivel, iar asta făcea ca sexul să nu fie atât de bine pe cât ar fi trebuit să fie. Ea se temea că gemetele ei puteau să fie prea puternice, că mișcările ei puteau fi prea neîndemânatice, că dezmierdările ei puteau fi prea nesigure, prea dure. Dacă avea nevoie de prea mult timp, dacă i se legănau coapsele prea tare? Dacă trăgea un vânt?

Tot stresul acela...

Ar fi fost atât de diferit cu Panda, atât de ușor! El și-ar fi urmărit doar interesul lui. Și cui îi păsa ce făcea ea sau ce credea el despre asta? Putea să răspundă sau să nu răspundă, indiferent ce simțea ea. Nu trebuia să-și facă griji pentru vorbele, acțiunile, gemetele ei – sau pentru lipsa acestora – și pentru modul în care îl afectau acestea.

Ideea de a lua pur și simplu ce voia de la un bărbat care nu aștepta nimic în afară de accesul la un corp feminin o încânta. Toată perioada de școală și de colegiu avusese fantezii despre bărbați sălbatici pe care îi întâlnea uneori: fiul unei femei bogate din societate care își suplimenta veniturile vânzând droguri, jucătorul de baschet de la colegiu cu rânjetul larg care copia la examene, tipii cu mers îngâmfat și țigări atârnându-le din colțul gurii, cei care conduceau prea iute, beau prea mult,

își antrenau mai degrabă corpul decât mintea. Iar acum Panda.

Cum ar fi reacționat el dacă ea ieșea goală din baie? Nu-și putea închipui că s-ar fi întors cu spatele.

Călătoria era aproape de final. Înțelegea asta, chiar dacă el nu îi explicase programul în detaliu. Cât de curând, el avea să se despartă de ea. Putea avea vreodată o șansă mai bună la sex liber de obligații și vulgar? Asta era o ocazie într-o viață. O putea lăsa oare să treacă pe lângă ea?

În urmă cu două săptămâni, era logodită cu alt bărbat – un bărbat pe care îl iubea în atât de multe feluri. Să se culce cu Panda ar fi fost de neiertat.

Cu toate astea, ideea nu era deloc dezagreabilă.

Simțea o dorință irațională de a discuta despre asta cu Ted. El era întotdeauna atât de rațional și de limpede la minte, iar nu ea nu gândea deloc limpede în momentul acela.

În timp ce se ștergea cu prosopul, tot se mai gândea la asta. Știa ce voia. Nu știa ce voia. În cele din urmă, se decise pentru soluția lașului. Se înveli în prosopul ponosit și deschise ușa de la baie.

– Nu te uita! spuse ea.

El se uită. Nici măcar nu fu subtil când o studie într-un fel care îi încinse pielea. Trecură secunde lungi până ce vorbi.

– Ești sigură?

Fără jocuri, direct la subiect. Tipic pentru Panda.

– Nu.

– Trebuie să fii cât de cât sigură.

– Nu sunt.

El analiză situația mai mult decât se aștepta ea. În cele din urmă, se ridică de pe pat și își trase tricoul peste cap.

– Trebuie să fac un duș. Dacă mai porți prosopul ăla când ies, îl vei da jos.

Ei nu-i plăcea asta. Nu faptul că el intenționa să facă un duș – știa exact cât de murdari erau după călătoria

lungă pe motocicletă –, ci faptul că avea mai mult timp la dispoziție să se gândească la ce voia. Oare asta era cea mai bună cale de a merge mai departe după Ted sau cea mai rea?

Ușa de la baie se închise cu o bufnitură. El își lăsase telefonul în cameră, dovadă că își ștersese din nou apelurile. Ea dădu un telefon.

– Meg...

– Luce? Draga mea, ești bine?

– Sunt... bine.

– De ce șoptești?

– Pentru că... Lucy făcu o pauză. Oare aș fi... o târfă dacă m-aș culca cu alt bărbat? Adică în circa zece minute?

– Nu știu. Poate.

– Așa mă gândeam și eu.

– Îți place de el?

– Într-un fel. Nu e Ted Beaudine, dar...

– Atunci în mod *categoric* ar trebui să te culci cu el.

– Vreau, dar...

– Fii o târfă, Lucy! O să-ți facă bine.

– Cred că, dacă aș fi vrut să mă convingă cineva să nu o fac, nu te-aș fi sunat pe tine.

– Asta spune multe.

– Ai dreptate.

Auzi cum se oprește apa la baie. Panda făcuse duș în timp record.

– Trebuie să închid, zise ea grăbită. Te sun când o să mai pot. Te iubesc.

Închise telefonul.

Acum erau amândoi îmbrăcați în prosoape ponosite – Panda avea prosopul jos pe șolduri, atât de jos încât îi vedea întreg abdomenul și umflătura de dedesubt.

Își ținea hainele într-o mână, părul lung era ud și încurcat, buzele subțiate într-o expresie supărată. Apa i se prelingea pe piept și pe picioarele goale, care nu aveau – ce surpriză – nici o cicatrice care să le desfigureze. Chiar

mai surprinzătoare era proasta dispoziție a unui bărbat care era pe cale să aibă noroc.

Își înclină capul în direcția prosopului ei.

– Încă mă gândesc, zise ea.

– Nu, nu te mai gândești. Te-ai hotărât.

El își scoase portofelul din buzunarul blugilor și îl desfăcu, scoțând un prezervativ.

– Nu am decât unul, așa că ar fi bine să fii bună.

– Poate că da, poate că nu, zise ea. Depinde de dispoziția mea.

Cuvintele o încântară.

El își lăsă hainele, se duse spre ea și își băgă degetul arătător sub materialul dintre sânii ei.

Dintr-o singură mișcare, prosopul ateriză pe podea.

– A venit timpul să gust din fructul oprit, zise el cu voce ușor răgușită.

Cine era fructul oprit? Ea sau el? Ea nu voia să gândească, doar să simtă. El își înclină capul spre umărul ei, dar ea nu avea de gând să fie singura persoană goală în încăpere și trase de prosopul lui. Acesta căzu la picioarele lor în timp ce corpurile li se întâlneau. Buzele lui îi atinseră clavicula. Ronțăi. Ajunse mai departe la gât. Nu se bărbierise, iar barba lui o zgâria ușor, lăsând o dâră de piele de găină.

Ea petrecuse ore întregi presată de corpul lui, iar acum, când se hotărâse să facă asta, voia să simtă mai mult. Își răsfiră degetele pe pieptul lui. El adăstă un pic mai jos de lobul urechii ei. Ea nu voia ca el să o sărute, așa că își întoarse capul înainte să poată ajunge la buzele ei. Mișcarea îi expuse mai mult din gât, iar el acceptă invitația.

Curând mâna lui ajunse pe sânul ei și degetul mare pe sfârc. Sângele îi vuia în vene. El își mișcă degetul și ea îi făcu același lucru. El începu să respire mai agitat, la fel și ea. El își uni brațele sub fundul ei și o ridică, apoi o duse la patul pe care și-l alesese. Fără sărutări, fără dezmierdări. Nimic care să-i amintească de Ted.

El dădu la o parte cuvertura cu o mână. Când căzură pe pat, ea îl zgârie din greșeală. Dar nu-i păsa. Își înfipse degetele în buclele lui sălbatice și trase pur și simplu pentru că așa voia.

– Au!

– Nu vorbi! zise ea.

– Îți place mai dur, nu-i așa?

Da, asta era exact ce voia. Fără solicitudine, fără considerație. Fără dezmierdări tandre. Ea își strecură mâna între picioarele lui și strânse. Nu destul de tare cât să-i provoace durere. Suficient cât să-l facă să se simtă un pic vulnerabil.

– Ai grijă! făcu el.

– Tu să ai grijă! replică ea.

El se postă deasupra ei, un colț al buzelor sadice ridicându-se ușor.

– Dar ce plină de surprize ești...

Și uite așa îi țintui încheieturile pe pat și o apăsă în saltea cu corpul lui.

Ea simți o excitare periculoasă cuprinzând-o. Își trecu bărbia nerasă peste sfârcul ei. Asprimea delicios de dureroasă o făcu să exclame de uimire. El repetă mișcarea. Ea se zvârcoli sub el – o mișcare care o lăsă deschisă și vulnerabilă.

– Sperasem la un pic mai mult preludiu –, făcu el și rupse folia prezervativului cu dinții –, dar dacă asta dorești...

Lucy nu-și închipui că el putea să-și pună prezervativul așa de repede. Îi recaptură încheieturile. Dintr-o mișcare puternică, o pătrunse.

Ea scoase altă exclamație de uimire. Picioarele i se desfăcură singure. El nu-i lăsă timp să se acomodeze cu mărimea lui înainte să înceapă să se miște înainte și înapoi. Nu dădea dovadă de prea mult tact. Erau doar mișcări prelungi, adânci și puternice, care o atingeau direct în centrul ei. Mișcări care nu cereau nimic de la ea în afară de o supunere pe care nu se simțea dispusă

să i-o ofere. Își înfășură picioarele în jurul coapselor lui. Și se cabră sub el. Dinții lui sclipiră când zâmbi.

Curând, pe frunte îi apărură broboane de sudoare, însă se mișcă în continuare. Refuza să își dea drumul înainte să o facă ea.

Dar ea nu avea de gând să se elibereze prima. Voia să reziste la nesfârșit. Să moară înaintea lui, până să-i permită să câștige această bătălie, care, la fel ca multe altele, își pierduse rațiunea la un moment dat. Ochii lui întunecați deveniră sticloși. Se lăsă mai greu pe ea. De pe buzele ei scăpă un scâncet. Apoi încă unul. Strânsoarea de pe încheieturile ei slăbi. Ea își strânse mâinile în jurul lui. Își înfipse unghiile. Nu îi datora nimic.

Și, știind acest lucru, îi dărui totul.

Exact în acel moment pierdu și el lupta.

Spatele i se arcui, umerii i se ridicară și șoldurile se mișcară încă o dată. Agitație. Cutremur. Inundație.

– Vrei o bere? întrebă el după aceea, fără să se uite la ea, precum omul cavernelor.

– Nu. Vreau să dorm. Singură.

Ea făcu semn spre celălalt pat, la fel de necioplită ca el.

Lui nu păru să-i pese.

Sunetul unei uși de motel o trezi a doua zi de dimineață. Ea se forță să-și deschidă ochii. Panda stătea acolo cu două căni de cafea pe care probabil le luase de la recepția motelului. Era o experiență nouă să fie târfă – nu era la fel de distractiv a doua zi de dimineață. Ea voia să-și tragă cearșafurile peste cap și să-l roage să plece. Dar lăsă cearșafurile unde erau și se întinse cu o atitudine mofturoasă.

– Vreau Starbucks.

– Grăbește-te și îmbracă-te!

El puse cafeaua pe comodă.

Faptul că pretindea că noaptea trecută nu se întâmplase nimic o făcea să se simtă chiar mai prost.

- Sexul ar trebui să îmbunătăţească buna dispoziţie. Ce s-a întâmplat?

- Viaţa reală, replică el la fel de ţepos ca barba de o zi. Te aştept afară.

Gata cu conversaţia agreabilă, dar ce-i păsa ei? Rupsese încă o legătură - ultima legătură - din lanţul care o lega de Ted. El nu mai era ultimul bărbat cu care se culcase.

Când ieşi din camera de motel, Panda stătea nerăbdător lângă motocicletă cu casca ei legănându-se într-o mână şi cafeaua în cealaltă. Furtuna de noaptea trecută lăsase aerul greu şi umed, dar ea se îndoia că acesta era motivul pentru care el arăta ca o bombă cu ceas pe cale să explodeze. Încercă să invoce toată impertinenţa şi bravada de care ar fi putut fi capabilă la 14 ani - însă virgina de la 14 ani era inutilă în cazul ăsta -, dar fu inutil. Poate că reuşea Viper, alter egoul ei de motociclistă? Îşi miji ochii.

- Relaxează-te, tipule!

Dumnezeule sfinte! Oare chiar spusese asta?

El se încruntă şi îşi aruncă brusc cana într-un coş de gunoi care dădea deja pe afară.

- Au trecut două săptămâni, Lucy. Timpul s-a terminat.

- Nu pentru mine, dragule. Eu abia acum încep.

Ea îl zăpăcise la fel de mult cât se zăpăcise pe ea.

- Orice crezi că faci, zise el cu privire încruntată, încetează!

Ea luă casca de la el.

- Poate că tu vrei să stai aici toată ziua şi să vorbeşti, dar eu vreau să călătoresc.

În timp ce-şi punea casca, el bombăni ceva ce ea nu reuşi să audă şi apoi porniră la drum. Nu le luă mult să traverseze graniţa în Arkansas şi să ajungă pe centura Memphisului. Până ieri, Panda evitase autostrăzile, dar acum nu o mai făcu. Trecu în trombă pe lângă

Graceland, schimbă benzile și se urcă pe altă autostradă. Curând, ieși și de aici. Triumful pe care îl simțise mai devreme dispăru când văzu indicatorul: Aeroportul Internațional Memphis.

Îl strânse de coaste și strigă la el.

– Unde te duci?

El nu răspunse. Dar ea știa, iar trădarea lui era așa de mare încât nu reușea să o înțeleagă. El opri în fața terminalului de plecări și parcă între două SUV-uri.

– Finalul drumului.

O spuse de parcă nu conta, de parcă ea putea să se dea jos, să-i strângă mâna și să dispară. Când ea nu se mișcă, el preluă controlul. O apucă de braț, iar în următoarea secundă amândoi stăteau lângă motocicletă.

– A venit timpul să te duci acasă.

El trase de cureaua de sub bărbie care îi fixa casca și i-o dădu jos, prinzând-o de motocicletă.

Ea simți că nu mai avea aer. Așa se simțise Ted, luat prin surprindere și înșelat.

– Asta e decizia mea, zise ea.

În loc să răspundă, el îi desfăcu rucsacul și-l puse pe trotuar. Se întinse spre genți, scoase un plic și îl apăsă în mâna ei.

– Ai tot ce trebuie aici.

Ea se uită fix la el.

– Au trecut două săptămâni, Lucy. Două săptămâni. Înțelegi ce spun? Am alt job care mă așteaptă.

Ea nu putea – nu voia – să înțeleagă ce spunea.

El stătea în fața ei. Retras. Indiferent. Poate un pic plictisit. Ea era doar altă femeie. Încă un corp de femeie. Alt job...

„Benzină, iarbă sau sex. Nimeni nu călătorește gratis."

Apoi ceva se schimbă. Între sprâncenele negre apăru o mică adâncitură. Buzele i se lăsară, iar când le ridică din nou, ea văzu bărbatul pe care Panda se străduise să-l ascundă. Ea văzu inteligența pe care el o ținuse atât de camuflată. Văzu durerea și neîncrederea, poate

și părerea de rău. Și văzu o foame profundă a sufletului care nu avea nici o legătură cu tricourile vulgare și cu abțibildurile obscene.

El își scutură ușor capul, de parcă ar fi vrut să alunge acele sentimente vulnerabile. Dar păru a nu reuși pentru că își ridică brațele și-i cuprinse obrajii cu mâinile lui mari și blânde ca aripile unui fluture, privind-o cu ochii aceea albaștri tandri și tulburați. El își înclină capul și făcu ce nu făcuse noaptea trecută. O sărută. La început fu o atingere ușoară, apoi mai profundă, o unire înfometată cu fața ei, pe care o ținea protector în palme.

Gura lui o acoperea pe a ei de parcă nu se sătura de ea. Apoi îi dădu drumul brusc și se întoarse înainte ca ea să-l poată opri. Se sui pe motocicletă și trezi motorul la viață. În secunda următoare dispăru, ieșind zgomotos din lumea ei pe un Yamaha Warrior vechi, plin de abțibilduri care nu se mai potriveau cu bărbatul pe care credea că îl cunoștea.

După ce plecă el, Lucy rămase mult timp pe trotuar cu inima bătându-i în gât și cu rucsacul la picioare. Pe lângă ea treceau shuttle-uri de aeroport, opreau taxiuri. La un moment dat, se uită în jos la plicul din mâna ei. Îl deschise și scoase conținutul.

Permisul ei de conducere, cardurile ei de credit și indicații către biroul de securitate din interior unde cineva avea să o aștepte ca să-i organizeze călătoria înapoi la D.C.

Dovada iubirii minunate, sufocante a părinților ei era la ea în mână. Ea știuse că o puteau găsi dacă voiau. Acum înțelegea de ce nu o făcuseră. Pentru că știuseră de la bun început unde era. Pentru că îi angajaseră un bodyguard.

„Două săptămâni, Lucy."

Ea ar fi trebuit să-și dea seama că ei aveau să facă asta. În decursul anilor, avuseseră loc anumite incidente când oamenii fuseseră prea agresivi cu ea – câteva scrisori de la nebuni, o dată fusese împinsă la pământ. Nimic

serios, dar suficient cât să-i îngrijoreze. După ce pierduse paza de la Serviciile Secrete, ei îi ignoraseră obiecţiile şi angajaseră securitate privată pentru evenimente mari unde considerau că ea era prea expusă. Chiar credea că aveau să-i permită să participe neprotejată la o nuntă căreia i se făcuse atâta reclamă? Panda fusese de la bun început pe statul de plată al părinţilor ei. Un contract pe termen scurt, pe care îl prelungiseră cu două săptămâni după ce ea fugise. Două săptămâni. Destul timp pentru ca publicitatea negativă să se estompeze şi îngrijorarea lor pentru bunăstarea ei fizică să se mai liniştească. Două săptămâni. Şi timpul trecuse.

Ea îşi luă rucsacul, îşi puse şapca şi ochelarii de soare şi se îndreptă spre terminal. „Las-o să aibă un pic de libertate", îşi închipui ea cum îi spuseseră. „Dar ţine-o în siguranţă!"

Acum înţelegea ce ar fi trebuit să priceapă din momentul în care el apăruse atât de convenabil pe aleea aceea. Nu o lăsase singură nici o clipă. Niciodată nu ieşise singur cu barca. O urmase de fiecare dată când intraseră într-un magazin, iar în restaurante stătea lângă uşă când ea ieşea de la baie. Cât despre acele moteluri... El insistase să ia o singură cameră pentru că o păzea. Iar când încercase să o sperie ca să plece acasă, doar îşi făcuse treaba. Având în vedere cât costa securitatea privată, el trebuie să se fi distrat când ea bătuse palma să-i dea 1 000 de dolari.

Se opri lângă banca de lângă uşile terminalului cu gândurile ei amare. Fără nici un efort, Panda avusese un avantaj în slujba lui. Poate că sexul era un serviciu pe care îl oferea clientelor, ceva în plus ca să-şi amintească de el.

Dacă nu se ducea curând la biroul de securitate, cineva putea veni să o caute. Probabil că erau deja acolo. Cu toate astea, nu se mişcă. Amintirea sărutului lui apărea mereu în gândurile ei, la fel acele sentimente tulburătoare pe care le văzuse în ochii lui. Ea nu voia decât

să simtă furie, nu această nesiguranță. De ce arătase așa de tulburat? De vulnerabil? De ce văzuse la el o nevoie mai adâncă decât dorință?

Nimic mai mult decât un truc al luminii.

Ea se gândi la felul în care îi cuprinsese obrajii, cum o sărutase. Tandrețea lui...

O iluzie creată de ea. Nu știa nimic despre el.

Atunci de ce se simțea de parcă știa totul?

El ar fi trebuit să-i spună adevărul. Indiferent ce înțelegere avea cu familia ei, ar fi trebuit să fie cinstit cu ea. Dar asta ar fi însemnat să fie deschis, ceva de care nu era în stare.

Doar că acum, când stătuseră lângă trotuar, el îi spusese adevărul doar privind-o. Ultimul sărut îi spusese că pentru el acele două săptămâni însemnaseră mai mult decât încă un cec de salariu.

Ea își apucă rucsacul și ieși pe ușa terminalului așa cum plecase și de la nunta ei.

O jumătate de oră mai târziu, pleca din Memphis într-un Nissan Sentra închiriat. Bărbatul de la biroul de închirieri de mașini nu îi recunoscuse numele când îi întinsese permisul de conducere, dar abia reușea să folosească computerul. Ea știa că data viitoare nu mai putea avea la fel de mult noroc.

Se uită pe harta pe care o desfăcuse pe scaunul de lângă ea. Deasupra stătea telefonul pe care îl folosise să scrie un mesaj familiei: „Încă nu sunt pregătită să vin acasă".

capitolul 6

Lucy se opri seara la Hampton Inn din Illinois. Se înregistră sub un nume fals și plăti cu bani cash pe care îi scosese folosind cardul care fusese pus în plic și pe care nu se îndoia că părinții ei puteau să-l urmărească. Când ajunse în camera ei, scoase de sub bluză burta falsă pe care o detesta, o aruncă la gunoi

și scoase și cumpărăturile pe care le făcuse cu câteva ore mai devreme.

Ideea îi venise când se oprise aproape de granița cu Kentucky, unde se uitase la două fete care se dădeau jos dintr-un Chevy Cavalier vechi. Machiajul întunecat și părul straniu o făcuseră să simtă o senzație ciudată, dar vag familiară de invidie, pe care și-o aminti din liceu, când fetele acelea treceau pe lângă ea pe coridor. Cum ar fi fost dacă...

Mat și Nealy nu o făcuseră niciodată să simtă că ar fi trebuit să se conformeze unor standarde mai înalte decât cele pentru fetele de vârsta ei, dar chiar și înainte de incidentul cu băutura de la petrecere ea știuse că asta voiau, așa că își înăbușise dorința de a-și pune inel în nas, de a purta haine ciudate și de a petrece timp cu copii cu reputații proaste. Atunci era ceea ce trebuia să facă.

Dar nu și acum.

Citi instrucțiunile de pe ambalaje și se apucă de treabă.

Deși se culcase târziu, se trezi devreme a doua zi de dimineață, cu stomacul învolburat. Ar fi trebuit să se întoarcă acasă. Sau poate să călătorească spre vest. Poate să caute iluminarea pe parcursul unei călătorii mitice pe ce mai rămăsese din Route 66. Psihicul ei era prea fragil ca să cerceteze misterul unui bodyguard încruntat și enigmatic. Și oare chiar credea că, dacă înțelegea mai mult despre el, asta ar fi ajutat-o să se înțeleagă mai bine pe sine?

Nu putea să răspundă la întrebare asta, așa că se dădu jos din pat, făcu un duș scurt și se îmbrăcă cu hainele pe care le cumpărase. Trandafirul roșu sângerând care îi decora tricoul negru strâmt nu se asorta deloc cu fusta gen tutu de un verde lămâie prinsă în talie cu centură din piele neagră și două catarame. Își schimbase tenișii

pentru cizme soldățești și își pictase unghiile neglijent cu negru.

Dar cea mai mare schimbare era părul, pe care îl vopsise negru tăciune. Apoi își aminti de indicațiile de pe borcanul de ceară specială și formă câteva șuvițe răsucite gen dreadlocks pe care le dădu cu vopsea-spray portocalie. Din oglindă se uita la ea o adolescentă rebelă de 18 ani. O fată care nu arăta deloc ca mireasa fugară și lobbyista profesionistă de 31 de ani.

Mai târziu, în timp ce trecea prin holul hotelului spre mașina ei, se prefăcu a nu observa privirile furișe ale celorlalți oaspeți. Până ce ieși cu mașina din parcare, fusta tutu deja o irita pe coapse. Cizmele erau inconfortabile, machiajul exagerat, dar ea începu să se relaxeze.

„Viper, fata motociclistă."

Panda alerga pe aleea de lângă lac. În mod normal, frumusețea orizontului din Chicago îi limpezea mintea, dar asta nu se întâmpla azi.

Trei kilometri se transformară în patru. Patru în cinci. Își șterse fruntea cu mâneca tricoului scăldat în nădușeală. Se întorsese unde îi era locul. După liniștea de la lacul Caddo, orașul era prea gălăgios, prea agitat.

Doi idioți pe role blocară pista în fața lui. El ocoli pe iarbă ca să treacă de ei, apoi reveni pe asfalt.

Lucy era o femeie deșteaptă. Ar fi trebuit să se aștepte. Dar nu o făcuse, iar asta nu era vina lui. El făcuse doar ceea ce trebuia să facă.

Cu toate astea, rănise destui oameni în viața lui, iar faptul că rănise o persoană în plus – știind exact cât de mult încălcase regulile – era ceva ce nu putea să-și ierte.

Un biciclist trecu pe lângă el. Panda mări ritmul, dorindu-și să se poată depăși pe sine.

De nicăieri, o explozie bubui în aer. El se aruncă de pe pistă și se trânti de pământ. Pietrișul îi zgârie bărbia și palmele. Inima îi bătea cu putere în piept, iar urechile îi vuiau.

Își ridică încet capul și se uită în jur.

Nu era nici o explozie. Un camion al celor de la spații verzi dăduse un rateu.

Un individ care plimba câinii se opri să se holbeze la el. Un alergător încetini. Camionul dispăru, lăsând în urmă o dâră de bioxid de carbon plutind peste Lake Shore Drive.

La naiba! Asta nu i se mai întâmplase de ani întregi, dar după două săptămâni alături de Lucy Yorik iată că o pățea din nou. Întins pe jos. Pământ în gură. Ceva ce trebuia să-și amintească data viitoare când avea să încerce să uite cine era și unde fusese.

În timp ce kilometrii treceau, Lucy se tot uita în oglindă, privindu-și machiajul excesiv, părul negru tăciune și șuvițele portocalii. Dispoziția începu să i se îmbunătățească. Dar oare avea să continue? Nici măcar Ted, care dădea dovadă de inteligență în orice situație, nu ar fi reușit să-și dea seama de asta. Nici ea nu putea, dar îi plăcea senzația de a fi într-o piele nouă.

Curând lăsă Illinois în urmă și se îndreptă spre Michigan. Oare Ted avea să o ierte? Oare avea să o ierte familia ei? Nu erau oare unele lucruri imposibil de iertat?

În apropiere de Cadillac ieși de pe autostradă și o luă pe drumuri secundare care duceau spre Michigan, în nord-vest. Seara aștepta la rând cu alte mașini pentru ultima cursă pe feribot spre Charity Island, un loc pe care cu greu îl localizase pe hartă.

Era țeapănă, cu mușchii încordați, ochii obosiți și buna dispoziție pe cale să dispară. Ce făcea era o nebunie, dar, dacă nu ducea asta până la capăt, avea să se gândească tot restul vieții la Panda și la acel sărut și să se întrebe de ce se băgase în pat cu un bărbat străin la două săptămâni de când părăsise un bărbat care fusese foarte bun cu ea. Nu era un motiv în totalitate logic

pentru călătoria asta, dar nu era în cea mai bună formă, iar acesta era cel mai bun lucru pe care îl putea face.

Feribotul vechi, vopsit în negru cu dungi galbene, mirosea a mucegai, parâme și combustibil ars. O duzină de pasageri se îmbarcară împreună cu ea. Unul dintre ei, un puști de colegiu, încercă să lege o conversație cu ea, întrebând-o unde studia. Ea îi spuse că tocmai renunțase la Universitatea din Memphis și se îndepărtă, bocănind cu cizmele soldățești pe punte.

Rămase la prova tot restul călătoriei, privind cum se materializa insula treptat în lumina apusului. Avea forma unui câine culcat – capul într-un capăt, portul unde trebuia să fie burta, farul înălțat ca o coadă stufoasă în partea cealaltă. Insula se afla la 28 de kilometri în larg pe lacul Michigan, conform broșurii turistice. Avea 16 kilometri lungime și 3 kilometri lățime și o populație de 300 de oameni, la care se adăugau mii de turiști pe timpul verii. Conform Camerei de Comerț, Charity Island le oferea vizitatorilor plaje izolate, păduri neatinse, pescuit și vânătoare, posibilitatea de a face schi fond și a te da cu snowmobilul iarna, dar pe ea o interesa doar să găsească răspunsuri la întrebările ei.

Feribotul se lovi de chei. Ea coborî în mașina închiriată. Avea prieteni în toată țara – chiar în toată lumea – care i-ar fi oferit cazare. Cu toate astea, aici era gata să debarce pe o insulă din Marile Lacuri și nu avea alte indicii decât un sărut de despărțire și un bilet de feribot. Scoase cheia din rucsac și își spuse că nu avea nimic mai bun de făcut cu timpul ei, ceea ce nu era chiar adevărat. Trebuia să-și răscumpere greșeala, să-și reconstruiască viața, dar, cum nu știa nici cum să facă asta, ajunsese aici.

În port erau multe bărci de pescuit de închiriat, o mică barcă de familie, un remorcher vechi ancorat lângă o barjă mică.

Conduse în jos pe rampă spre o parcare cu pietriș cu un indicator pe care scria Docuri Municipale. Strada

principală cu două sensuri – numită foarte optimist Beachcomber Boulevard – avea diverse magazine, unele mai dărăpănate, altele în culori vii și vitrine kitsch ca să atragă turiștii – Jerry's Trading Post, McKinley Market, niște restaurante, câteva magazine de dulciuri, o bancă și o stație de pompieri. Reclame plasate de-a lungul drumului anunțau serviciile unor ghizi de pescuit și Centrul de scufundări al lui Jake anunța vizitatorii că puteau să exploreze epave din apropiere.

Acum, după ce ajunsese aici, nu avea idee încotro să o ia. Opri în parcarea unui bar care își spunea The Sandpiper. Când intră înăuntru, nu-i fu greu să-i deosebească pe localnici de turiștii arși de soare, care aveau privirea aceea sticloasă a oamenilor care făcuseră prea multe într-o singură zi. În timp ce aceștia stăteau grămadă la mese, localnicii erau la bar. Ea se apropie de barman, care o studie suspicios.

– Aici cerem acte de identitate.

Dacă nu și-ar fi pierdut simțul umorului, ea ar fi izbucnit în râs.

– Atunci ce zici de un Sprite? Când barmanul îi aduse băutura, ea îl întrebă: Trebuie să ajung la locuința unui tip de aici, dar i-am pierdut adresa. Îl cunoști pe unul care își zice Panda?

Localnicii ridicară privirile din pahare.

– Poate, făcu barmanul. De unde îl cunoști?

– A... lucrat pentru un prieten de-al meu.

– Ce fel de job?

Atunci ea descoperi că Viper nu avea maniere.

– Îl știi sau nu?

Barmanul ridică din umeri.

– L-am văzut de câteva ori pe aici, răspunse și se duse să servească alt client.

Din fericire, doi seniori așezați la celălalt capăt al barului fură mai vorbăreți.

– A apărut pe aici acum câțiva ani și a cumpărat vechea casă Remington de lângă Goose Cove, zise unul.

Nu e pe insulă. Știu că nu a venit cu avionul, iar dacă ar fi fost pe feribot sau pe un charter, unul dintre noi ar fi aflat.

În sfârșit, puțin noroc. Poate că găsea răspunsuri la întrebările ei fără să să-l mai vadă o dată.

Bătrânul își puse brațul pe bar.

- Nu vorbește prea mult. E destul de secretos. Nu am auzit niciodată cu ce se ocupă.

- Da, așa e felul lui, zise Viper. Goose Cove e departe de aici?

- Insula are doar 16 kilometri lungime, răspunse prietenul lui. Nimic nu e departe pe aici, deși în unele locuri se ajunge mai greu decât în altele.

Indicațiile lor conțineau un număr năucitor de cotiri, un șopron de barcă, un copac mort, un bolovan pe care cineva numit Spike pictase un semn al păcii cu o cutie de vopsea-spray. Cincisprezece minute mai târziu, după ce plecase de la bar, se rătăcise complet. O vreme conduse fără țel și reuși să iasă iarăși pe drumul principal, unde se opri la un magazin de momeli care tocmai se închidea și primi alte indicații aproape la fel de confuze.

Se întuneca atunci când zări în sfârșit cutia poștală veche deasupra căreia scria Remington pe o bucată de lemn adusă de ape. O coti de pe drum pe o alee plină de gropi și parcă în fața unor uși duble de garaj.

Casa mare, cu formă neregulată, de pe plajă fusese o casă colonială olandeză, dar în decursul anilor fusese extinsă de-a valma – o nișă aici, o verandă dincolo, o aripă mai scurtă. Șindrilele vechi erau de culoarea lemnului spălat de apă, iar două hornuri gemene se înălțau de pe acoperișurile amestecate. Nu-i venea să creadă că îi aparținea lui Panda. Era o casă gândită pentru o familie, un loc unde copii arși de soare să-și fugărească verii de la plajă, pentru mame care să facă schimb de bârfe în timp ce soții lor porneau grătarul cu cărbuni, unde bunicii moțăiau pe verande umbroase și câinii leneveau la soare. Locul lui Panda era într-o cabană de pescuit veche,

nu într-o casă ca asta. Dar adresa era clară, iar oamenii vorbiseră foarte limpede despre Remington.

O ușă de intrare prea puțin impozantă se afla în dreapta garajului dublu. Pe platforma de la ușă se afla un ghiveci ciobit care avea niște pământ mort și un steag american decolorat de la un 4 Iulie demult uitat. Ușa era încuiată. Ea urmă aleea năpădită de buruieni pe latura casei spre apă, unde descoperi inima casei – o verandă mare, închisă și o platformă deschisă, un șir de ferestre care dădeau spre golful protejat și spre lacul Michigan de dincolo de el.

Se întoarse în partea din față a casei, căutând o cale de a intra, dar totul era încuiat. Văzuse câteva hanuri pe drum, unele pensiuni și camere de închiriat, așa că erau destule locuri unde putea să stea. Dar mai întâi voia să vadă interiorul casei. Se întinse printr-o parte ruptă a plasei din jurul verandei și deschise ivărul de pe ușă. Scândurile scârțâiră când trecu printre șezlonguri și perne cu mucegai care fuseseră odinioară albastre precum cerul. Clopoței de vânt stricați făcuți din linguri atârnau strâmb într-un colț, iar un răcitor de băuturi abandonat se afla în alt colț. Ușa casei era încuiată, dar asta nu o opri. Sparse unul dintre micile panouri de sticlă cu ajutorul unei săpăligi ruginite, băgă mâna înăuntru și deschise yala.

Mirosul prăfuit al unei case închise o întâmpină când intră în bucătăria de modă veche. La un moment dat, dulapurile înalte din lemn fuseseră vopsite prea puțin înțelept în verde. Încă aveau ceea ce erau cu siguranță mânerele originale, la fel și sertarele. O masă urâtă și mare din epoca victoriană se afla în colțul pentru micul dejun, care în mod evident era prea mic pentru ea. Blaturile laminate albe și zgâriate aveau pe ele un cuptor cu microunde vechi, o cafetieră nouă, un bloc pentru cuțite și un bol plin cu spatule îndoite și linguri de plastic arse. Un porc din ceramică îmbrăcat ca un chelner francez stătea lângă chiuvetă.

Aprinse câteva lumini și exploră parterul, mergând prin camera de zi și un mic solariu, băgându-și capul într-o nișă prăfuită înainte să ajungă la dormitorul mare de la etaj. Un pat mare era acoperit cu o cuvertură albă cu albastru în stil marinăresc și noptierele aveau formă de tambur. În cameră mai erau un dulap cu trei uși și două fotolii tapițate desperecheate. Pe perete erau agățate două tablouri semnate de Andrew Wyeth în rame ieftine. În dulap erau o canadiană, blugi, teniși și o șapcă cu Detroit Lions. Judecând după mărime, păreau să-i aparțină lui Panda, dar asta nu era cine știe ce dovadă că intrase prin efracție în casa care trebuia. Baia alăturată cu faianța demodată de culoarea ouălor de măcăleandru și perdeaua albă nouă îi dădu mai multe informații. Ezită, apoi deschise dulapul de deasupra chiuvetei. Pastă de dinți, ață dentară, Advil și o lamă Atra.

Se întoarse în bucătărie și inspectă singurul obiect care părea nelalocul său acolo, cafetiera modernă germană, exact acel lucru pe care l-ar fi cumpărat un body-guard profesionist bine plătit și căruia îi plăcea cafeaua bună. Dar ceea ce descoperi în frigider o convinse că intrase în casa care trebuia. Pe un raft aproape gol găsi gem de portocale, exact aceeași marcă pe care Panta o întindea pe pâinea de casă făcută de ea.

- Bărbații adevărați mănâncă jeleu de struguri, zisese ea când îl văzu luând un borcan identic din magazinul de lângă lacul Caddo. Serios, Panda, dacă o să cumperi gem de portocale, va trebui să renunți la titlul de bărbat.

- Asta îmi place. Descurcă-te!

În frigider mai erau șase cutii de cola. Nici una de bere. Ea parcursese mulți kilometri de autostradă gândindu-se la acea primă dimineață când se trezise pe malul lacului și văzuse cutiile goale de bere pe care Panda le cumpărase cu o seară înainte. Ce fel de bodyguard bea în timpul serviciului? Dar, oricât ar fi încercat să își

aducă aminte, singura dată când îl văzuse bând bere fusese când luase câteva înghițituri înainte ca ea să dispară între copaci, iar la întoarcere îl văzuse golind sticla. Apoi era pachetul de șase beri de pe comodă în prima noapte la motel. Când îl văzuse bând? Nu mai mult de câteva înghițituri. Cât despre zilele la lacul Caddo... Acolo băuse doar cola.

Se uită spre scările care duceau la etaj, dar nu reuși să se entuziasmeze pentru încă o explorare.

Acum se întunecase complet și încă trebuia să-și găsească o cazare. Dar nu voia să plece nicăieri. Voia să doarmă acolo, în casa asta mare și înspăimântătoare cu amintirile din veri trecute.

Se întoarse în dormitorul principal de la parter. Jaluzele verticale urâte acopereau ușile glisante care dădeau într-o terasă deschisă, cu o coadă de mătură ruptă fixată în șanțul ușilor. După mai multe cercetări, descoperi un teanc de boxeri cu talie joasă pe care îi cumpărase în timpul șederii lor împreună, dimpreună cu o pereche pantaloni scurți pentru înot albi cu negru. Își luă lucrurile din mașină, închise ușa exterioară a dormitorului ca să țină sălbăticiunile la distanță și se instală.

Scârțâituri inexplicabile îi deranjară somnul, iar spre dimineață, într-un vis tulburător, alerga printr-o casă cu prea multe camere, dar fără nici o ieșire. Visul o trezi.

Camera era răcoroasă, dar tricoul i se lipea de piele. Lumina dimineții se prelingea printre jaluzelele verticale.

Se întinse, apoi se ridică în pat când auzi clicul zăvorului.

Un băiat apăru pe ușa pe care o încuiase înainte să se culce.

– Ieși afară! exclamă ea.

El păru la fel de șocat să o vadă, dar își reveni mai repede. Ochii lui mari se îngustară într-o expresie războinică, de parcă ea ar fi fost o intrusă.

Ea înghiți cu greu în sec. Se ridică. Dacă până la urmă nu era în casa care trebuia?

Băiatul purta o pereche largă de pantaloni scurți cenușii, nu prea curați, un tricou galben-deschis cu o chitară electrică imprimată și tenişi uzați, fără șosete. Era afro-american, avea pielea puțin mai deschisă decât a lui Andre. Mic și slab – poate 10 sau 11 ani –, avea părul scurt și des și genunchi noduroși, brațe lungi și subțiri plus o expresie ostilă care anunța lumea cât de dur era. Ar fi funcționat dacă nu ar fi fost sabotat de niște ochi extraordinari, aurii-căprui cu gene lungi și dese.

– Nu ar trebui să fii aici, zise el, ridicând bărbia.

Ea se gândi iute ce să spună.

– Panda a zis că pot să stau.

– Dar lui Buni nu i-a zis nimic.

Așadar, până la urmă era casa lui. Deși mintea ei își revenise după șocul apariției lui, restul corpului ei nu se oprise din tremurat.

– Nici el nu a vorbit despre tine, zise ea. Cine ești?

Dar, chiar în timp ce punea întrebarea, bănuia că știa răspunsul. Era copilul lui Panda. Iar soția frumoasă afro-americană a lui Panda era în bucătărie chiar în acea clipă, deschizând casa pentru vacanța de vară anuală a familiei, în timp ce soacra lui punea în frigider alimentele cumpărate pe drum. Toate astea însemnau că Lucy, care câștigase două premii de cetățean-model în școală și fusese președinta asociației studențești în ultimul an la colegiu, era adulteră.

– Eu sunt Toby, zise el, aproape scuipându-și numele. Tu cine ești?

Ea trebuia să întrebe.

– Ești fiul lui Panda?

– Da, sigur. Nu-l cunoști deloc, nu-i așa? Ești vreo drogată de pe continent și ai intrat în casă pentru că ți-a fost frică să dormi pe plajă.

Încruntarea lui fu o ușurare.

– Nu sunt o drogată, zise ea. Numele meu e... Viper.

Cuvântul i se rostogoli de pe buze și îi cântă în minte. Voia să-l spună din nou. În schimb, își lăsă picioarele să alunece pe marginea patului și se uită spre ușă.

– De ce ai intrat în dormitorul meu?

– Nu trebuia să fie încuiat.

El se scărpină pe gambă cu vârful celuilalt tenis.

– Buni are grijă de casa asta. Ți-a văzut mașina și m-a trimis să văd cine e aici.

Se abținu să-i atragă atenția că Buni era cea mai proastă menajeră din lume. Din ce văzuse ea, podelele erau măturate doar în mijloc, iar ștersul prafului nu includea decât câteva blaturi de masă.

– Așteaptă-mă în bucătărie, Toby, o să vorbim acolo.

Ea își îndreptă pantalonii scurți de pijama răsuciți și se dădu jos din pat.

– Eu sun la poliție.

– N-ai decât, replică ea. O să-l sun pe Panda să-i spun că un puști de 10 ani a intrat în dormitorul lui.

Ochii lui căprui-aurii căpătară o expresie indignată.

– N-am 10 ani, am 12.

– Greșeala mea.

El îi aruncă o privire ostilă și ieși din cameră înainte ca ei să-i vină ideea de a-l întreba dacă știa adevăratul nume al lui Panda. Până ce ajunse ea în bucătărie, el dispăruse.

Dormitoarele de la etaj aveau tavane înclinate, mobilă desperecheată și un talmeș-balmeș de draperii. Un dormitor mare comun se întindea pe lățimea casei, lumina pătrunzând prin geamuri prăfuite, dezvăluind patru seturi de paturi supraetajate cu saltele subțiri, dungate, rulate la picioarele paturilor. Nisip din veri de mult trecute încă se găsea între scândurile podelelor. Lucy își imagină costume de baie ude abandonate acolo unde căzuseră. Casa părea să-i aștepte pe cei din familia Remington să se întoarcă de la viața lor din Grand

Rapids sau Chicago sau de cine știe unde locuiau. Oare de ce cumpărase Panda un loc ca ăsta? Și ea de ce voia să stea acolo?

Își luă cafeaua pe care o făcuse în cafetiera modernă și ieși în curte pe ușa din spate. Dimineața era însorită și limpede. Aerul curat îi stârnea amintiri cu dimineți prețioase la Camp David, cu surorile ei fugărindu-se pe puntea bazinului din piatră de la Aspen Lodge, iar părinții ei pornind în drumeție doar ei doi. Un stejar bătrân adăpostea o masă de picnic crăpată, iar un țăruș metalic aștepta un joc cu potcoave.

Casa era așezată pe o faleză cu niște scări lungi și șubrede din lemn care duceau la un șopron vechi pentru bărci și un ponton, ambele de un cenușiu decolorat, ca marea. Ea nu vedea alte pontoane ieșind la iveală din malul stâncos și plin de copaci sau alte acoperișuri ițindu-se în apropiere dintre copaci. Casa Remington părea să fie singura din Goose Cove.

Apa din golf parcă era paleta de culori a unui pictor, albastru-închis în centru, gri-albăstrui spre margini cu dungi maronii la mal și deasupra bancului de nisip. Acolo unde golful se vărsa în lacul Michigan, soarele dimineții arunca sulițe argintii pe suprafața încrețită a apei.

Două bărci cu pânze îi amintiră în mod inconfortabil de bunicul ei, căruia îi plăcea să navigheze. Știa că nu putea amâna prea mult să-l sune. Își puse cafeaua deoparte, scoase telefonul și în sfârșit îl sună.

Chiar înainte să audă vocea patriciană a lui James Litchfield, ea știu exact ce urma să spună fostul vicepreședinte al Statelor Unite.

– Lucille, nu sunt de acord cu ce faci. Nu sunt de acord sub nici o formă!

– Asta chiar e o surpriză.

– Știi că urăsc sarcasmul.

Ea trase de o șuviță portocalie care îi atârna lângă ureche.

– A fost îngrozitor?

– Nu a fost plăcut, dar Mat pare să aibă presa sub control. Tonul lui deveni și mai rece. Și presupun că mă suni pentru că vrei să te ajut să te ascunzi.

– Pun pariu că, dacă te-aș ruga, ai face-o.

O usturau ochii.

– Ești exact ca maică-ta.

El nu o spuse de parcă ar fi fost un compliment, dar ea îi mulțumi oricum. Și apoi, înainte ca el să o poată certa, ea îi spuse ceva ce știau amândoi.

– Fuga a ajutat-o pe Nealy să devină o persoană mai bună. Sunt sigură că mă va ajuta și pe mine.

– Nu ești sigură de nimic! se răsti el. Pur și simplu nu știi ce să faci în continuare și nu vrei să înfrunți consecințele acțiunilor tale.

– Da, și asta. Ea îi spuse ceea ce nu fusese în stare să le mărturisească părinților ei: I-am dat papucii unui bărbat perfect și nici măcar nu sunt sigură de ce.

– Nu mă îndoiesc că ai avut motivele tale, dar mi-aș fi dorit să o fi făcut înainte să fiu obligat să zbor spre Texas. Știi că detest statul ăla.

– Doar pentru că nu ai reușit acolo. Au trecut treizeci de ani de la alegeri. Poate că ar trebui să treci peste asta.

El bombăni în felul lui.

– Cât crezi că o să țină vacanța asta a ta? se interesă el.

– Nu știu. O săptămână. Poate mai mult.

– Și nu mă îndoiesc că nu îmi vei spune unde ești.

– Dacă ți-aș spune, probabil ai fi nevoit să minți. Nu că nu te-ai pricepe, dar de ce să pui un om bătrân în situația asta?

– Ești un copil complet nerespectuos.

Ea zâmbi.

– Știu. Și eu te iubesc, bunicule.

Lui nu-i plăcea deloc când ea îi spunea *bunicule*, dar asta era răzbunarea pentru apelativul *Lucille*.

– Stau în casa unui prieten pe o insulă din Marile Lacuri, zise ea. Dar s-ar putea să știi deja.

Dacă nu știa, avea să știe în curând, pentru că ea plătise mașina închiriată cu cardul de credit, iar părinții ei iubitori o urmăreau cu siguranță.

- Care e mai exact scopul acestui telefon?

- Să-ți spun că... îmi pare rău că te-am dezamăgit. Și să te rog să te porți frumos cu mama. E greu pentru ea.

- Nu e nevoie ca nepoata mea să-mi amintească și cum să mă port cu fiica mea.

- Nu e chiar adevărat.

Asta declanșă o predică acidă despre respect, integritate și responsabilitatea celor cărora li s-a dat mult. În loc să asculte, ea se trezi gândindu-se la conversația pe care o avusese cu mama ei cu câteva luni în urmă.

- Știi că sunt geloasă pe relația pe care o ai cu el, spusese Nealy.

Lucy își ridicase privirea de la triunghiul de tartă cu cocos pe care o împărțeau la restaurantul lor favorit din Georgetown.

- A fost un tată îngrozitor pentru tine.

- Și nu e nici cel mai bun bunic pentru copii, cu excepția ta.

Era adevărat. Frații lui Lucy îl evitau cât puteau, dar el și Lucy se înțeleseseră bine de la început, deși ea fusese obraznică și necioplită prima dată când se întâlniseră. Poate chiar din cauza asta.

- Mă iubește, zisese ea. Și te iubește și pe tine.

- Știu asta, răspunsese Nealy. Dar nu voi avea niciodată o relație așa de relaxată cu el cum ai tu.

- Te deranjează atât de tare?

Își aminti de zâmbetul lui Nealy.

- Nu. Nu mă deranjează. Bătrânul necioplit are la fel multă nevoie de tine cum ai și tu de el.

Lucy încă nu era foarte sigură că înțelesese ce voise mama ei să spună.

Când bunicul ei termină în sfârșit predica, ea îi spuse că îl iubea, îi aminti să mănânce cum trebuia și îl rugă să nu mai mârâie chiar așa de mult la Tracy.

El îi replică să-și vadă de treaba ei.

După ce închise telefonul, își vărsă zațul de cafea printre buruieni și se ridică. Dar, chiar când voia să se întoarcă spre casă, auzi un sunet ciudat. Un sunet uman. Sunetul pe care cineva îl scotea când se împiedica și încerca să se redreseze. Venea din pâlcul de copaci care marca latura nordică a gazonului, acolo unde începea pădurea. Când se întoarse să se uite, zări un fulger de tricou galben electric dispărând printre pini.

Toby o spionase.

capitolul 7

Toby goni printre copaci, tăind-o la stânga pe lângă buturuga mare, țâșnind pe lângă bolovanul uriaș și aruncându-se peste trunchiul stejarului roșu care căzuse în timpul unei furtuni vara trecută. Ajunse în cele din urmă la aleea care ducea la cabană. Deși era mult mai mic decât ceilalți băieți din clasa lui, putea să alerge mai iute decât ei toți.

Încetini când ajunse la cabană. *Ea* stătea pe scările din spate, fumând încă o țigară și uitându-se în curte, așa cum făcuse de când ajunsese acolo cu două săptămâni în urmă. Nu era ca și cum ar fi avut la ce să se uite. Curtea cobora spre o viroagă și, cu excepția roșiilor și ardeilor pe care îi cultivase domnul Wentzel, grădina lui Buni era plină de buruieni. În spatele casei mierii erau câțiva meri și peri, dar nu erau nici pe departe la fel de buni ca pomii din livada cu cireși a domnului Wentzel. Femeia suflă un fum lung, dar nici măcar nu observă că el se întorsese. Poate că se gândea că, dacă nu se uita, el avea să dispară, dar ea era cea care trebuia să dispară. Își dorea ca Eli și Ethan Bayner să mai fie acolo ca să se poată duce la ei acasă. Ei erau cei mai buni prieteni ai lui – cam unicii lui prieteni –, dar plecaseră în Ohio pe perioada verii pentru că era posibil ca părinții lor să divorțeze.

Ea scutură scrumul printre trandafirii lui Buni.

- O să plouă, zise ea. Albinele se duc înăuntru.

El se uită temător spre stupi. Cincisprezece se aflau la marginea curții lor, nu prea departe de livada domnului Wentzel. Buni iubise albinele, dar Toby ura să fie înțepat, așa că se ținea departe de ele. La început, când Buni se îmbolnăvise, domnul Wentzel avusese grijă de stupi, dar apoi și el se îmbolnăvise și trebuise să locuiască în căminul de pe continent. Acum fiul său era stăpânul livezii, dar nici măcar nu locuia pe insulă – doar angaja oameni culeagă fructele. Nimeni nu verificase stupii de când plecase domnul Wentzel, iar dacă deveneau prea aglomerați, albinele aveau să roiască, ceva la care Toby nici măcar nu voia să se gândească.

Femeia își încrucișă picioarele și mai trase din țigară, ținând fumul în plămâni de parcă nu ar fi știut cât de rău era asta pentru ea. Avea părul roșu, lung, era înaltă și slabă, cu oase ascuțite care arătau de parcă ar fi putut să te taie. Nu îl întrebase unde fusese, probabil nici nu observase că fusese plecat. El era ca Buni. Ura să aibă străini prin jur. Iar acum era o doamnă nouă la casa Remington. Ea îi spusese că o chema Viper. Nu prea credea el că ăsta era numele ei, dar nu era sigur.

Toată dimineața spionase casa Remington, în caz că apărea Panda, tipul care era proprietar acolo. Toby nu-l întâlnise niciodată pe Panda, dar era destul de sigur că nu ar mai fi trimis bani dacă ar fi știut că Toby avea grijă de casă în locul lui Buni, de când ea se îmbolnăvise în ianuarie. Toby avea nevoie de bani pentru ca planul lui de a locui singur acolo să funcționeze. Panda venise ultima dată cu două luni în urmă și nu o sunase pe Buni să se plângă de nimic, așa că Toby se gândise că făcea treabă bună cu curățenia.

Ea își strivi țigara într-o farfurioară pe care o lăsase pe trepte.

- Vrei să-ți pregătesc ceva de mâncare?

– Nu mi-i foame.

Buni nu-l lăsa să spună „mi-i", dar ea nu mai era în viață, iar el trebuia să se asigure că această doamnă știa că putea avea grijă de el însuși, ca să plece și să-l lase în pace.

Ea își întinse picioarele și își frecă genunchiul. Chiar și pentru o femeie albă, pielea îi era foarte deschisă la culoare și avea pistrui mici pe brațe. El nu credea că ea chiar știa să gătească pentru că până acum nu făcuse decât să încălzească lucruri pe care Buni le lăsase în congelatorul mare. De parcă el nu ar fi putut să facă asta singur!

Ea se uită în cele din urmă la el, dar parcă nu îl vedea.

– Vreau la fel de puțin ca tine să fiu aici.

Părea destul de obosită, dar el nu înțelegea de ce, pentru că nu lucra nimic.

– Atunci de ce nu pleci? întrebă el.

– Pentru că bunica ta mi-a lăsat locul ăsta și m-a numit tutorele tău și încă nu mi-am dat seama ce să fac în privința asta.

– Nu trebuie să faci nimic. Poți să pleci. Știu să am grijă singur de mine.

Ea își scoase o țigară din pachet și se uită spre stupină. Parcă își pierduse interesul.

El trecu pe lângă ea și urmă poteca cu lespezi din jurul casei. De ce nu pleca pur și simplu? El putea să se ducă singur la școală, să-și facă de mâncare, să-și spele hainele și toate celelalte. Nu făcea asta de când se îmbolnăvise Buni? Chiar și în săptămânile alea când stătuse cu domnul Wentzel după înmormântare făcuse diverse lucruri. Buni era o persoană mai retrasă, așa că nu avea prea mulți prieteni, cu excepția domnului Wentzel și a lui Big Mike, care obișnuia să o ducă cu mașina la doctor. Toby era cel care avea grijă de restul.

Ajunse în fața cabanei. El și Buni o vopsiseră cu trei veri în urmă – albastru ca oul de măcăleandru cu o tentă ușoară de gri. Buni ar fi vrut să o vopsească mov, dar

el reușise să o convingă să nu o facă. Acum își dorea să o fi lăsat să o vopsească în ce culoare voia. Așa cum își dorea să nu fi răspuns obraznic sau să nu fi încercat să o facă să se simtă vinovată pentru că nu-i cumpărase un nou sistem de jocuri sau să nu fi făcut alte lucruri.

Apucă ramura de jos a celui mai mare dintre copacii din curtea din față, un arțar despre care Buni spusese că era mai bătrân decât ea. În timp ce urca își juli genunchiul de scoarță, dar continuă să urce deoarece cu cât era mai sus, cu atât era mai departe de ea și de albine și mai departe de gândurile despre doamna de la casa Remington. Și era cu atât mai aproape de Buni și de tatăl său în ceruri. Și de mama lui – dar îl părăsise când era mic și nu se gândea prea mult la ea. Buni spusese că își iubea fiica, dar ea nu era bună de nimic. Buni și mama lui erau albe, dar el era negru ca tatăl său și, oricât de tare i-ar fi lipsit Buni, acum tata îi lipsea mai mult. Avusese 4 ani când murise tatăl său. Fusese alpinist utilitar, cea mai periculoasă meserie din lume – puteai să întrebi pe oricine –, și murise salvând un tip care rămăsese blocat pe un turn mare de telefonie de lângă Traverse Bay. Fusese iarnă – câteva grade sub zero și furtună de zăpadă. Toby ar fi dat tot ce avea – ba chiar și-ar fi tăiat o mână sau un picior – ca tatăl lui să mai fie în viață.

Lucy găsi o bicicletă scumpă în garaj și un caiac extravagant în șopronul pentru bărci, ambele prea noi ca să fi fost lăsate în urmă de familia Remington. După ce descoperi că drumul spre oraș nu era nici pe departe atât de complicat pe cât păruse în rătăcirile ei din prima seară, folosi bicicleta ca mijloc de transport, ducând alimentele pe care le cumpărase în rucsac. În Charity Island erau tot felul de oameni, iar șuvițele ei portocalii, inelul din nas și cizmele soldățești nu atrăgeau prea mult atenția.

La sfârșitul primei săptămâni în casă, curățase bucătăria de sus până jos. De fiecare dată când intra, ura masa aceea mare tot mai mult. Nu era doar hidoasă, ci și prea mare pentru nișa aceea și era vopsită într-o nuanță oribilă de verde-mentă care chipurile trebuia să se asorteze cu pereții, dar nu o făcea. Ba chiar copsese și câteva pâini.

În afară de rarele ocazii când îl zărea în treacăt pe puștiul de 12 ani spionând-o din pădure, nu avea alte distracții, ceea ce însemna că era momentul perfect pentru a începe să lucreze la cartea tatălui ei. Cum nu intenționase să-și reia munca de lobby până în septembrie, inițial planificase să lucreze la carte imediat ce se întorcea din luna de miere. Mat spunea că el se săturase ca alți oameni să definească moștenirea lui Nealy și era de părere că generațiile viitoare meritau o istorie mai personală a primului președinte femeie al națiunii.

Tatăl ei era un jurnalist cu experiență și inițial avusese de gând să scrie chiar el cartea, dar după câteva luni de muncă decisese că punctul lui de vedere era prea limitat. Voia mai multe perspective, fiecare subliniind alt aspect din viața lui Nealy, așa că îl rugase pe socrul lui să scrie o secțiune, iar pe Terry Ackerman, asistentul de-o viață al lui Nealy, să preia altă secțiune. Cel mai mult își dorea însă punctul de vedere al lui Lucy. Ea fusese martoră din interior încă de când Nealy candidase pentru Senat, apoi pe perioada președinției ei, așa că trebuia să scrie despre Nealy ca mamă. Lucy se bucurase de ocazia asta, dar deocamdată nu scrisese nici măcar un cuvânt. Deși termenul-limită era abia în septembrie, acum era momentul perfect să înceapă.

Găsise un laptop în birou – un computer pe care nu era nici o informație personală – și, după ce termină micul dejun, îl duse pe verandă. Când se instală pe unui dintre șezlongurile acoperite cu un prosop de plajă, inspectă tatuajul cu spini și picături de sânge care

îi încercuia bicepsul. Era de prost gust, dar ei îi plăcea – sau îi plăcea doar ideea de a afișa așa ceva, chiar dacă era temporar. Indicațiile de pe pachet spuneau că rezista până la două săptămâni, dar ea luase înlocuitori plus alte modele de tatuaje pe care putea sau nu să le folosească.

Își luă privirea de pe spini și sânge și se gândi la ce voia să scrie.

În cele din urmă, își puse degetele pe tastatură.

„Când mama era președintă..."

O veveriță dincolo de plasa de protecție de pe verandă îi distrase atenția. Se întoarse la text.

„Când mama era președintă, ziua ei de lucru începea în fiecare dimineață înainte de ora 6 cu un timp pe banda de alergat..."

Lucy ura benzile de alergat. Prefera să se plimbe afară prin ploaie și zăpadă decât pe o mașinărie.

„Un antrenor le gândise programul, dar ea și tata erau de regulă singuri în sala de fitness..."

Nici sălile de fitness nu-i plăceau lui Lucy.

„Își începeau programul de exerciții cu întinderi..."

Se încruntă. Oricine ar fi putut să scrie propozițiile acelea plicticoase. Mat voia ceva personal, iar acestea nu erau.

Șterse fișierul și închise laptopul. Dimineața era prea frumoasă ca să o petreacă scriind. Își luă șapca de baseball și coborî treptele șubrede din lemn spre ponton. Vesta de salvare a caiacului era prea mare pentru ea, dar și-o puse și scoase barca în larg.

Chiar în timp ce vâslea în jurul plajei stâncoase care marca perimetrul Goose Cove, nu-i venea să creadă că se ascunsese pe o insulă din Marile Lacuri. Venise aici să descopere secretele unui bărbat pe care părinții ei îl angajaseră să aibă grijă de ea, dar casa nu dezvăluise nici un indiciu, deci de ce mai era aici?

Pentru că nu voia să plece.

Vântul se înteți când ajunse pe apele deschise ale lacului, așa că întoarse prora ambarcațiunii spre valuri. Își odihni brațele o clipă, frecându-și tatuajul cu spini însângerați. Nu mai știa cine era. Produsul unei copilării haotice? O orfană care preluase responsabilitatea pentru sora ei mică? Un copil celebru care devenise parte din simbolica familie americană? Fusese o studentă exemplară, o asistentă socială dedicată și era o lobbyistă talentată. Adunase bani pentru cauze cât se poate de nobile și promovase o legislație care făcuse diferența pentru multe vieți. Nu conta cât ajunsese să-i displacă munca. Cel mai recent fusese o mireasă nevrotică și care se despărțise de bărbatul destinat să fie iubirea vieții ei.

Ocupată cu munca, familia și planificarea nunții, nu avusese timp pentru introspecție. Acum, când avea timp, nu-i plăcea cum se simțea, așa că se îndreptă înapoi spre casă. Vâslea împotriva curentului și era nevoită să muncească din greu, dar îi plăcea. Ajunse în zona golfului și se opri să se odihnească. Atunci văzu silueta singuratică stând în capătul pontonului.

Trăsăturile nu i le putea distinge, dar ar fi recunoscut acea siluetă oriunde. Umeri lați și șolduri înguste. Picioare lungi, pregătite de acțiune, părul fluturând.

Inima începu să-i bubuie. Își luă mai mult timp făcând un ocol pentru a se uita la un culcuș de castor, apoi la un copac care căzuse în apă. Înaintă încet. Se adună.

El nu ar fi trebuit să o sărute pe aeroportul din Memphis. Nu ar fi trebuit să se uite la ea în felul acela. Dacă nu ar fi sărutat-o, dacă nu s-ar fi uitat la ea cu toate acele emoții tulburătoare frământându-i privirea, ea s-ar fi întors la Washington, la slujba ei, iar el nu ar fi fost nimic altceva decât o aventură de-o noapte.

Cu cât se apropia mai mult, cu atât se enerva mai tare nu doar pe el, ci și pe ea însăși. Dacă se gândea

că ea îl urmărea? Nu așa stătuseră lucrurile, dar așa puteau să pară.

Ea împinse caiacul spre ponton. Malul stâncos îi îngreună efortul. Când vremea era bună, ea doar îl lega de scară. Dar nu făcu asta și acum. În schimb, prinse caiacul ușor – prea ușor – de stâlpul de la capătul pontonului. În cele din urmă, ridică privirea spre el.

El se profilă deasupra ei în uniforma lui clasică – blugi și tricou –, având însemnele decolorate ale Departamentului de Poliție din Detroit. Se uită la pomeții lui, la nasul acela puternic, la buzele acelea subțiri, sadice și la ochii albaștri, pătrunzători ca laserul. El se încruntă.

– Ce naiba s-a întâmplat cu părul tău? Și ce faci singură pe lac? Cine crezi că te salvează dacă te răstorni?

– Cele două săptămâni ale tale s-au terminat, replică ea, așa că nu e treaba ta. Acum aș aprecia dacă m-ai ajuta să urc pe ponton. Am un cârcel.

El ar fi trebuit să se aștepte la asta. Dar el o cunoștea doar pe Lucy, nu și pe Viper. Se duse la marginea pontonului ca un miel la tăiere și întinse mâna după ea. Ea îi apucă încheietura – se încordă – și, folosindu-și toată puterea, trase brusc și tare.

„Prostule!" El căzu direct în apă. Căzu și ea, dar nu-i păsă. Voia doar să-l învingă în orice mod posibil.

El ieși la suprafață tușind și pufnind din cauza apei reci, cu părul sălbatic și ud. Nu mai avea nevoie decât de un pumnal între dinți. Ea își dădu la o parte părul ud și țipă la el.

– Credeam că nu știi să înoți!

– Am învățat! urlă el.

Ea se îndepărtă de caiac cu vesta de salvare ridicându-i-se la subsuori.

– Ești un ticălos, știi asta? Un mincinos avid de bani!

– Haide, descarcă-te!

El înotă spre scara pontonului cu mișcări lungi și puternice. Ea înotă după el, dar mișcările îi erau sacadate de furie.

– Ești un... Viper găsi cuvântul potrivit: O jigodie.

El se uită înapoi spre ea, apoi urcă pe scară.

– Altceva?

Ea se apucă treapta de jos. Apa nu-și pierduse răceala primăverii și dinții îi clănțăneau așa de tare încât o dureau.

– Un mincinos, un infractor, un... Ea se întrerupse când văzu umflătura. Sper că pistolul e rezistent la apă. Nu? Ce păcat!

El se așeză pe ponton și își ridică cracul drept al blugilor, dezvelind tocul din piele neagră fixat la gleznă, care explica de ce refuzase să poarte pantaloni scurți la lacul Caddo și de ce nu voise să intre în apă. Își scoase pistolul și deschise încărcătorul.

– Ești iarăși de serviciu? Lucy își dădu din ochi părul ud și vopsit, degetul prinzându-i-se într-o șuviță. Ți-au prelungit părinții mei contractul?

– Dacă ai o problemă cu ce s-a întâmplat, atunci discută cu familia ta, nu cu mine. Eu doar îmi făceam datoria.

El lăsă gloanțele să-i cadă în mână.

– Te-au angajat din nou. De asta ești aici.

– Nu. Sunt aici pentru că am auzit că stă cineva în casa mea. Nu ți-a spus nimeni că intrarea prin efracție e o infracțiune?

Suflă în camerele goale ale pistolului.

Ea era amețită de furie.

– Dar ție ți-a spus cineva că bodyguarzii trebuie să se identifice?

– După cum am spus, discută cu familia ta.

Ea se uită la creștetul lui. Părul începea din nou să se încrețească. Buclele acelea sălbatice. Groase și încăpățânate. Ce fel de bărbat avea părul așa? Ea umblă

la cataramele vestei de salvare, fiind atât de furioasă pe el - pe ea - încât nu reușea să le desfacă.

Venise până acolo din pricina acelui sărut și se convinsese singură că însemnase ceva. Și în parte avusese dreptate. Însemna că își pierduse mințile. Smulse vesta de pe ea.

- Asta va fi apărarea ta, nu-i așa? Că ți-ai făcut doar datoria?

- Crede-mă că nu a fost ușor. El se opri din suflat în pistol suficient cât să se uite la părul ei și la tatuajul cu spini însângerați de pe brațul ei. Sper că nu e nimic permanent, continuă el. Arăți ciudat.

- Du-te naibii! Viper ar fi spus „Du-te dracului!", dar buzele lui Lucy nu reușeau să rostească acele vorbe. Sunt sigură că ți-a plăcut bonusul pe care l-ai primit la final. Să te culci cu fiica președintei, cu asta chiar poți să te lauzi în vestiarul bodyguarzilor.

Acum el arăta la fel de furios cum se simțea ea.

- Asta crezi tu?

„De fapt, cred că mi-am pierdut orice urmă de demnitate când am venit aici."

- Cred că ești un profesionist și ar fi trebuit să acționezi ca atare. Asta înseamnă că trebuia să-mi spui cine erai. Mai important, asta înseamnă că ar fi trebuit să-ți ții mâinile acasă.

El sări în sus de pe ponton.

- Ba chiar asta am făcut! Toate zilele alea în locul ăla mizer lângă lacul Caddo. Noi doi frecându-ne unul de altul. Tu umblând în bucata aia de celofan pe care o numeai costum de baie și bluza aia roz prin care și un orb putea vedea, așa de transparentă era. Chiar mi-am ținut mâinile acasă!

Ea îi străpunsese armura - un mic pansament pentru orgoliul ei.

- Tu știai totul despre mine, Panda - sau cum ți-o fi numele. Aveai un dosar plin de informații despre mine,

dar tu nu ai dezvăluit nici măcar un lucru cinstit despre tine. M-ai jucat pe degete ca pe o idioată.

– Nu te-am jucat deloc pe degete. Ce s-a întâmplat în noaptea aia nu a avut legătură cu jobul. Eram doar doi oameni care se doreau. E simplu.

Dar pentru ea nu fusese simplu. Dacă ar fi fost simplu, nu ar fi venit niciodată acolo.

– Mi-am făcut treaba, zise el. Nu îți datorez alte explicații.

Ea trebuia să știe – trebuia să întrebe. Viper afișă un rânjet disprețuitor ca să ascundă importanța întrebării ei.

– Jobul tău a inclus și acel sărut patetic și plin de vinovăție de pe aeroport?

– Despre ce vorbești?

Confuzia lui mai provocă o fisură în straturile de respect de sine.

– În sărutul acela era conștiința ta vinovată, zise ea. Voiai un fel de iertare pentru că știai cât de mârșav ai fost.

El rămase cu chipul împietrit.

– Dacă așa vezi lucrurile, nu o să încerc să-ți schimb părerea.

Dar ea voia ca el să-i schimbe părerea. Să spună ceva care să o facă să se simtă mai bine după tot ce se întâmplase de când se urcase pe motocicleta lui. Dar el nu o făcu, iar ea ar fi inspirat milă dacă ar mai fi spus ceva.

El nu încercă să o rețină când plecă de pe ponton. Se opri la dușul exterior. Cu hainele pe ea, își spălă părul de apa din lac, apoi se înveli într-un prosop de plajă și se duse în casă. O dâră de pași uzi o urmă prin toată bucătăria. Închise ușa de la dormitor cu zăvorul, își dădu jos hainele ude și se schimbă în tricoul negru și fusta verde tutu cu centură de piele și cizmele soldățești. Mai stătu câteva minute ca să-și dea cu negru la ochi și să-și rujeze buzele cu maro, după care își puse inelul în nas. Apoi

își îndesă tot ce putea încăpea în rucsac. Feribotul pleca într-o jumătate de oră. Venise vremea să plece acasă.

În fața casei, pe alee, stătea un SUV gri-închis cu numere de Illinois. Era ciudat să se gândească la el în spatele unui volan. Se urcă pe bicicletă și se îndreptă spre oraș.

Era o după-amiază fierbinte, însorită. Sezonul de vară nu începea cu adevărat decât după 4 Iulie, dar turiști în pantaloni scurți și șlapi se amestecau deja cu localnicii pe Beachcomber Boulevard. Mirosul de cartofi prăjiți venea dinspre Dogs 'N' Malts, o tarabă de plajă cu o ușă din plasă scârțâitoare și mese de picnic jerpelite. Trecu de Painted Frog Cafe, unde cu o zi în urmă își luase un cappuccino. Alături, un câine ședea tolănit la umbră la intrarea în Jerry's Trading Post. În timp ce vedea toate astea, se gândi cât de mult îi plăcea locul ăsta, cât de mult își dorea să nu plece.

Jake's Dive Shop vindea și bilete pentru feribot. Mirosea a cauciuc prăfuit și cafea uleioasă. Cumpără un bilet doar dus și puse bicicleta într-o parcare specială de pe cheiul municipal. Poate că Panda avea să o găsească aici. Sau poate că nu avea să o facă. Nu-i păsa.

Se alătură șirului de turiști care începeau să se îmbarce. O mamă sări de la coadă ca să alerge după un copilaș năzdrăvan. De câte ori nu se imaginase cu copilul lui Ted? Acum se întreba dacă avea să facă vreodată un copil.

Își dorea să-i fi pus lui Panda mai multe întrebări, de pildă ce bodyguard care se respecta se gândea să-și urce clientul pe o motocicletă și să plece în excursie? Persoana din spate se apropie prea mult și se lovi de rucsacul ei. Ea se dădu mai în față, dar se întâmplă din nou. Se întoarse și se uită într-o pereche de ochi albaștri reci.

– Ce ți-am spus era adevărat, zise el cu voce aspră, fără umbră de zâmbet pe față. Abțibildurile erau deja pe motocicletă, nu le-am pus eu acolo.

El purta aceleași haine ude de când îl trăsese în lac, iar părul încă nu i se uscase. Ea era hotărâtă să își păstreze demnitatea.

– Nu-mi pasă.

– Și am purtat tricourile alea doar ca să te stârnesc. El își îndreptă privirea spre fusta tutu și cizmele soldățești. Arăți ca o adolescentă care se prostituează pentru droguri.

– Împrumută-mi unul din tricourile tale, replică ea. Sunt sigură că o să îmi rafineze apariția.

El stârnea obișnuitul interes, așa că își coborî vocea.

– Lucy, situația e mai complicată decât vrei tu să accepți. El înaintă odată cu șirul de turiști. Toată lumea era interesată de nunta ta. Aveai nevoie de protecție proprie.

Ea nu avea de gând să-și piardă cumpătul.

– Patru cuvinte. Eu sunt bodyguardul tău. Nu e complicat. Ajunseră la capătul rampei. Părinții tăi m-au angajat. Ei dădeau ordinele. Știau că vei protesta, că nu vei dori protecție privată, mai ales în luna de miere, așa că nu au vrut să afli asta.

– Luna mea de miere? aproape că țipă ea. Trebuia să am protecție privată în luna mea de miere?

– Cum nu ți-ai dat seama?

Ea întinse biletul. El își arătă abonamentul pentru feribot și o urmă.

– Ted știa că era necesar, chiar dacă tu nu știai.

– Ted știa despre asta?

Ea voia să bată din picior, să facă o criză de nervi, să pocnească pe cineva.

– El e realist, Lucy. La fel părinții tăi. L-am sunat pe tatăl tău de la magazin în prima seară. El mi-a spus să nu mă legitimez. A zis că, dacă o voi face, vei găsi o cale să scapi de mine. Nu am crezut, dar el era cel care mă angajase, așa că nu îmi voi cere scuze pentru dorințele clientului meu. Lucy încercă să se îndepărteze, dar el o apucă de braț și o conduse la pupa. De îndată ce trecea

luna de miere și te întorceai la Wynette, aveam de gând să renunțăm la securitate. Doar că lucrurile nu s-au desfășurat așa. Tu ai fugit, iar presa era peste tot. Era o poveste mult prea importantă. Prea multă atenție îndreptată asupra ta.

- Nimeni nu m-a recunoscut.

- Aproape că au făcut-o – dacă ai fi fost singură, ar fi făcut-o.

- Poate. Sau poate că nu.

Feribotul dădu un semnal când ajunseră la pupa. Unul dintre pasageri o privi cu îngrijorare. Ea își aminti cât de tânără arăta, cât de amenințător părea Panda și se gândi că probabil că încerca să-și dea seama dacă trebuia să intervină sau nu. Alese să nu riște. Ea se desprinse de el.

- Ai zis că tu și Ted erați prieteni.

- L-am cunoscut cu trei zile înainte de nuntă.

- Altă minciună.

- Îmi fac treaba cât de bine pot.

- Ești un adevărat profesionist, replică ea. Este practica standard a bodyguarzilor să-și urce clienții pe o motocicletă.

El afișă o expresie încăpățânată.

- Nu îți mai explic altceva până când nu cobori de pe nava asta.

- Pleacă!

- Uite ce este, acum ești furioasă. Înțeleg asta. Haide să coborâm, să mâncăm niște burgeri și să discutăm.

- Acum vrei să discutăm? Foarte bine, hai să începem cu numele tău.

- Patrick Shade.

- Patrick? Nu-mi vine să cred!

- Crezi că mi-aș inventa propriul nume?

- Fără să clipești.

Ea își băgă degetele mari în curelele rucsacului.

- Unde stai? Pentru că în mod clar nu locuiești în casa de unde tocmai am plecat.

– Am o casă în Chicago. Iar dacă vrei să afli mai multe, va trebui să cobori de pe feribot.

Ea chiar voia să afle mai multe, dar mai tare voia să se răzbune.

– Recunosc că sunt curioasă. Dar nu cobor.

Fluierul anunță ultimul avertisment.

– Dacă vrei să vorbești cum mine, putem să o facem chiar aici. Dar mai întâi trebuie să mă duc la baie ca să vomit.

El decise să nu mai insiste.

– Foarte bine. O să vorbim aici.

– Poate reușești să fii îndeajuns de competent și să găsești un loc unde să nu se holbeze toată lumea la noi.

Ea se îndreptă spre cabina vasului, lovindu-și rucsacul de extinctor în timp ce se ascundea după un colț. Se strecură pe ușa de la capătul celălalt și alergă în jos pe rampă exact când se pregăteau să o tragă în sus. Câteva minute mai târziu, stătea în umbra indicatorului cu cheiul municipal și privea feribotul cum se îndepărta cu Panda la bord.

Faptul că reușise să-l tragă pe sfoară o făcea să se simtă bine, dar s-ar fi simțit și mai bine dacă nu ar fi fost blocată acolo până ce se întorcea același feribot, neîndoios cu același Panda la bord. Era genul de situație în care de obicei era implicată Meg, nu ea, dar nu putea să regrete. Măcar își recuperase o parte din mândrie.

În timp ce se întorcea cu bicicleta spre casă, trecu pe lângă un loc de joacă. Își cărase sora mai mică, a doua zi ce murise mama lor, cale de zece străzi ca să o poată da pe Tracy într-un leagăn pentru bebeluși – ideea unei fete de 14 ani despre ce ar fi trebuit să facă o mamă bună. Tracy plânsese tot timpul.

Patrick Shade... Ce fel de nume era?

Dacă închiria o barcă să o ducă pe continent, nu trebuia să îl mai vadă. Era scump, dar merita. Își întoarse bicicleta și se duse la magazinul pentru scufundări.

– Suntem închiriați pentru toată ziua, îi spuse tipul din spatele tejghelei. Mary J și Dinna Ken sunt și ele în larg. Dar dacă vrei să mergi mâine...

– Nu, e în regulă, zise ea, deși nu era deloc așa.

Poate că nu trebuia să mai aibă de-a face cu Panda. Ea își exprimase punctul de vedere, iar el nu era genul de bărbat care să explice de două ori.

Casa mirosea ușor a gaz pentru gătit de la hamburgerul pe care și-l făcuse pentru cină seara trecută. Cum putea să dețină un loc ca ăsta și să nu-și pună nici măcar o singură amprentă asupra locului? Ea își schimbă cizmele soldățești cu șlapi, luă o carte pe care o cumpărase cu o zi în urmă din oraș și se duse pe treptele șubrede spre ponton.

El adusese caiacul la mal. Se așeză pe marginea pontonului, dar nu putu să citească, nu putu să facă altceva în afară de a încerca să-și controleze panica. Ce avea să facă atunci când urma să se întoarcă pe continent? Unde avea să se ducă?

Un zgomot îi atrase atenția. Ridică privirea și văzu un bărbat care în mod sigur nu era Panda coborând treptele dinspre casă. Era înalt și masiv. Treptele erau cam nesigure, iar el coborî încet, părul lui castaniu-deschis sclipind datorită unui produs de îngrijire probabil foarte scump.

– Hei! făcu el vesel.

Deși era arătos, totul la el era zgomotos – vocea, emblema de pe sacoul lui sport de designer, brățara grea de aur și inelul mare de colegiu de care orice tip inteligent ar fi scăpat după încheierea zilelor ca membru al unei fraternități.

– Am auzit că s-a întors Panda pe insulă, zise el și îi studie tatuajul și părul în timp ce cobora pe ponton. Dar nu a răspuns nimeni la ușă.

– Nu e aici.

- Ce păcat! Cu un zâmbet larg, el îi întinse mâna. Eu sunt Mike Moody. Big Mike. Pariez că mi-ai văzut reclamele.

Ea îi dădu mâna, apoi regretă imediat, pentru că mirosul pătrunzător de colonie i se lipi de piele.

- Big Mike's Island Brokerage, zise el. Oricine cumpără sau vinde proprietăți pe insula asta - casă sau ambarcațiune, mică sau mare. Am vândut chiar și doi cai. Eu mă ocup de tot. Dinții lui drepți aveau o nuanță pe care o puteai obține doar pe scaunul dentistului. Eu i-am vândut casa lui Panda.

- Serios?

- Nu ți-am reținut numele.

- Mi se... spune Viper.

- Serios? Ce nume tare! Ești una dintre fetele alea hippy.

Ca un agent de vânzări care se respecta, vorbi pe un ton era mai degrabă admirativ decât critic.

- Gotic, replică ea, ceea era dincolo de ridicol.

- Da, așa e, aprobă el din cap. Am venit pentru că am o barcă de vânzare și mă gândeam că poate Panda ar fi interesat.

Lucy era de părere că ar fi trebuit să fie cooperantă, dar Viper nu îi împărtășea principiile.

- Întoarce-te după ora 6, când vine feribotul. Știu că ar vrea să discute cu tine despre asta. Poate aduci și pizza. Așa veți putea discuta pe îndelete.

- Mulțumesc pentru sfat, zise Big Mike. Panda e un tip foarte de treabă. Nu-l cunosc prea bine, dar pare să fie un personaj interesant.

El așteptă, sperând că ea avea să îi mai dea detalii, iar Viper decise să coopereze.

- E foarte diferit față de vremea când a intrat la închisoare.

Afirmația ei răutăcioasă nu își atinse ținta așa cum sperase.

– Toată lumea merită a doua șansă, zise Big Mike solemn și apoi exclamă: Sfinte Sisoe, dar pari foarte cunoscută!

În timp ce ea se întreba ce bărbat exclama „Sfinte Sisoe!", Big Mike o privi mai atent la ea.

– Ai mai fost pe insulă?

– Nu. E prima dată.

Brățara de aur sclipi când își băgă mâna în buzunar.

– O să-mi aduc aminte. Nu uit niciodată un chip.

Lucy spera că nu era adevărat. Dar cum părea că voia să povestească, ea făcu semn din cap spre scări.

– Am niște lucruri de rezolvat în casă. Te conduc.

El o urmă, iar când ajunseră sus, îi scutură iarăși mâna.

– Orice ai nevoie, dai de știre. Serviciile lui Big Mike nu se opresc la vânzări. Întreabă pe oricine pe insulă și îți va confirma.

– O să țin minte.

Bărbatul în sfârșit plecă.

Ea vru să se îndrepte spre casă, dar se opri din nou când auzi un zgomot care nu părea să fie făcut de o veveriță. Se auzi trosnind o creangă și ea zări un tricou roșu-deschis.

– Te văd, Toby! strigă ea. Încetează să mă mai spionezi!

Ea nu se aștepta la un răspuns și nici nu primi unul.

Își făcu un sendviș, dar îl aruncă după câteva mușcături. Îi trimise lui Meg un mesaj care nu dezvăluia nimic important, dar nu-și imagina ce putea să spună. Avea mai multe ore de așteptat, așa că se duse în solariu.

Pereții din ferestre mari, pătrate și murdare se întindeau într-un bovindou mare și pătrat de la lambriuri la plafon. Canapele noduroase, fotolii cu spătar înalt, tapițate în tot soiul de materiale populare în anii '90 și mese scrijelite erau așezate la întâmplare în încăpere. Aceasta trebuie să fi fost camera în care se aduna familia mai des. Pe rafturile de cărți găseai amestecul de volume care sfârșeau în reședințele de vară: cărți broșate, ieftine,

îngălbenite, casete video cu filme vechi, jocuri în cutii rupte, ținute laolaltă cu elastice scorojite. Casa avea ceva ce îi plăcuse de la bun început, iar Martha Stewart din interiorul ei ar fi vrut să arunce toate acele mizerii și să spele ferestrele până ce ar fi sclipit.

Luă o cârpă de vase zdrențuită, șterse o pată de cola și frecă în colțul unei ferestre. Cea mai mare parte din mizerie era pe dinafară, dar nu toată. Suflă pe geam și mai frecă o dată. Era mai bine.

Gătitul nu era singura acțiune din gospodărie pe care o învățase în anii petrecuți la Casa Albă, iar cincisprezece minute mai târziu era echipată cu o racletă pe care o văzuse în baia de la etaj, o găleată cu apă curată cu câteva picături de detergent de vase și o scară din cămară. Curând termină o porțiune din ferestrele solariului. Se întinse spre o zonă pe care o ratase, iar când fu mulțumită, coborî scara, doar ca să se împiedice de treapta de jos.

Panda stătea în ușă cu o cutie de cola în mână și o expresie războinică în ochi.

– Pariez că erai foarte populară la Serviciile Secrete.

capitolul 8

N-ar fi trebuit să se întoarcă niciodată în casă și cu siguranță nu ar fi trebuit să-l lase să o surprindă curățându-i geamurile murdare.

Ea se prinse de scară ca să se echilibreze și testă din nou zâmbetul disprețuitor al lui Viper.

– Ți-am rănit mândria?

– Mi-ai distrus-o, zise el sec.

– Excelent! Nu mi se întâmplă în fiecare zi să reușesc să păcălesc un profesionist.

– N-aș zice *să păcălesc*.

– Eu așa zice.

Hainele i se uscaseră, dar el își dădu pantofii jos, iar ea ar fi putut să jure că barba neagră de o zi îi mai crescuse de când îl aruncase în apă.

- Feribotul se întoarce abia la șase. Ea își aranjă la loc fusta tutu. În mod evident, ai avut mult mai mult noroc la închiriatul unei bărci decât am avut eu.

- Pistolul a ajutat.

Ea habar n-avea dacă el vorbea serios sau nu. Nu știa nimic despre el. Panda își trecu degetul mare peste rotunjimea cutiei de cola și se propti cu umărul de tocul ușii.

- Acum înțeleg de ce tatăl tău a insistat atât de tare să nu spun cine sunt. Ai experiență în dispariții.

- M-am furișat doar de câteva ori.

El arătă cu doza de cola spre fața ei.

- Dacă aș fi fost cu adevărat de serviciu, nu ai fi reușit să te furișezi deloc.

Adevărat. El nu ar fi slăbit-o din priviri. Ceea ce însemna că familia ei chiar nu îl angajase din nou.

- Cine ți-a spus că stau aici?

- Hai să zicem că nu te-am scăpat din ochi.

Părinții ei.

- Sunt mișcată.

El făcu semn spre partea de geamuri pe care le spălase.

- Vrei să-mi spui de ce faci asta?

- Pentru că sunt murdare, zise ea și se plânse în continuare. Toată casa e murdară. Dacă ai noroc să deții o casă ca asta, ar trebui să ai grijă de ea.

- Am. O femeie vine o dată la două săptămâni.

- Și poți să vezi cu ochii tăi ce treabă minunată face.

El se uită în jur de parcă abia acum vedea locul cu adevărat.

- Da, cred că a devenit un pic cam murdară.

- Crezi?

- O să angajez pe altcineva.

Ea se întrebă dacă pistolul era iar în tocul de la gleznă. Armele de foc nu o deranjau. Petrecuse ani întregi

păzită de agenți înarmați, deși aceștia tindeau să poarte costume în loc de blugi și de tricouri cu texte obscene. Așadar, nu era pistolul. Era faptul că ea nu știuse despre pistol, sau de contractul de două săptămâni, sau de toate celelalte detalii afurisite pe care ar fi trebuit să le știe înainte să decidă să lase jos prosopul și să sară în pat cu el.

Aruncă jos racleta.

– De ce te-au angajat părinții mei? Puteau alege pe cineva onorabil.

Asta îl enervă.

– Eu sunt onorabil.

– Sunt sigură că așa au crezut în momentul ăla, rânji Viper disprețuitor. Cum te-au găsit? Nu contează. Ești într-unul din programele alea de eliberare și muncă pe care le oferă închisorile.

El își înclină capul cu o expresie nedumerită.

– Ce s-a întâmplat cu tine?

Lipsa de politețe îi dădea o senzație de agitație.

– Sau poate un asistent ți-a văzut numele în registrul infractorilor sexuali și a decis să facă o mică farsă?

Ea ar fi vrut să continue așa la infinit, să-și lase limba slobodă, să rostească o răutate după alta, să spună ce insultă îi venea în minte fără să-i pese cum se reflecta asta asupra președintelui Statelor Unite.

– Ai vrut să știi mai multe despre mine. O să-ți spun.

Cutia de cola ateriză cu o bufnitură pe masa șubredă de lemn de lângă ușă.

– Nu e nevoie, continuă ea cu același rânjet disprețuitor al lui Viper. Nu-mi pasă.

– Am 36 de ani. M-am născut și am crescut în Detroit. Am tot dat de bucluc până când armata m-a pus la punct. Am fost detașat în Germania, am studiat la Wayne State pentru o diplomă în drept judiciar...

– Tu ai diplomă? Abia dacă poți vorbi.

Asta îl înfurie mai tare.

– Doar pentru că nu mă laud cu educația mea exclusivistă nu înseamnă că nu pot vorbi.

- Nu m-am lăudat...

- Am intrat în poliția din Detroit. Mi-am dat demisia acum câțiva ani ca să preiau o firmă de securitate privată în Chicago, specializată pe securitatea pentru directori de corporații, celebrități, atleți și tâlhari de pe Wall Street care primesc amenințări cu moartea pe care le merită. Părinții tăi m-au angajat să te păzesc pentru că sunt bun în meseria mea. Nu am fost niciodată căsătorit și nu intenționez să o fac. Îmi plac câinii, dar sunt plecat prea mult timp ca să pot ține unul. Îmi plac hip-hopul și opera. Crede ce vrei despre asta. Când nu sunt de serviciu, dorm în pielea goală. Ai vrea să știi și alte lucruri care nu te privesc?

- Patrick Shade? Numele e altă minciună dintre multele tale minciuni?

- Nu. Și nu au fost atât de multe minciuni.

- Cum e închisoarea Huntsville?

- Încetează! Știi că era o aiureală.

De fapt, nu știa.

- Muncitor în construcții?

- Am lucrat în construcții o vreme.

- Un bărbat de onoare. Greșeala mea.

El nu se lăsă intimidat.

- Părinții tăi m-au angajat, am primit ordinele de la ei și, judecând după ce s-a întâmplat astăzi, au decis bine când mi-au spus să nu dezvălui cine sunt.

- Sunt prea protectori.

- Ai primit scrisori de amenințare. Ai fost doborâtă de câteva ori. Și erai parte dintr-o nuntă care stârnea interes mare. Există ceva numit prevedere rezonabilă.

- Singura persoană care mi-a făcut rău ai fost tu.

El tresări, ceea ce ar fi trebuit să o facă să se simtă mai bine decât se simțea.

- Ai dreptate, zise el. Ar fi trebuit să-mi țin mâinile acasă indiferent cât de tare mă înnebuneai.

Faptul că îl înnebunise o încurajă să continue atacul.

- A cui a fost ideea cu lacul Caddo?

– A fost un loc bun ca să te țin departe de ochii lumii. Casa era izolată, iar părinții tăi voiau să-ți acorde timp să îți pui gândurile în ordine și să-ți dai seama că ai făcut o greșeală.

– Voi toți v-ați gândit că o motocicletă era cea mai bună soluție ca să ajung la lacul Caddo?

– Asta nu am plănuit-o.

– Iar eu credeam că ai planificat totul.

– Ei bine, data viitoare când o să păzesc o mireasă, fii sigură că o să anticipez că ar putea să fugă.

Ea nu mai suporta să asculte și se îndreptă spre ușă. Înainte să ajungă la ușă, el vorbi din nou.

– Am luat motocicleta de la un tip din Austin. Era o deghizare bună. Am ajuns în Wynette câteva zile mai devreme, înaintea ta, ca să pot petrece timp prin barurile locale fără ca nimeni să intre la bănuieli. Mi-a dat ocazia să aud ceva ce m-ar fi neliniștit.

– Și ai auzit ceva?

– În principiu, am auzit că nici o femeie nu era îndeajuns de bună pentru Ted. El e un fel de zeu local.

– Știam eu că nu mă plăceau, se încruntă ea.

– Nu cred că era o chestie personală. Cel puțin nu atunci. S-ar putea să se mai fi răzgândit în privința asta.

Lucy auzise destul, dar, când se îndreptă din nou spre ușă, Domnul Vorbăreț apăru chiar în spatele ei.

– Când a început marea ta evadare, continuă el, mi-am imaginat că vei rezista doar câteva ore. Cum puteam să-mi dau seama că aveai un fel de criză existențială?

Folosirea expresiei o neliniști. Ea voia rágâieli, nu erudiție verbală.

– Nu a fost o criză.

Ea traversă bucătăria și ieși pe terasă. Dar acum, când ea nu voia să vorbească, el o urmă și nu mai tăcu.

– Aș fi putut să schimb motocicleta pentru un SUV a doua zi, dar m-aș fi deconspirat, iar tu ai fi încercat din nou să dispari. Sincer, nu voiam să muncesc așa

de mult. Și nu încerca să pretinzi că nu ți-a plăcut pe motocicletă!

Ei chiar îi plăcuse, dar nu avea de gând să recunoască nimic. Deschise ușa de plasă și păși în curte.

- Din nefericire, feribotul pleacă abia peste câteva ore, așa că aș aprecia dacă m-ai lăsa în pace. Sunt sigură că ai lucruri de făcut.

El se plasă în fața ei și îi ținu calea.

- Lucy, în noaptea aia...

Ea se uită la clavicula lui. El își îndesă mâinile în buzunare și îi studie inelul din nas.

- Nu am permis niciodată să se întâmple așa ceva cu un client.

Ea nu voia să audă de remușcări, așa că îl ocoli.

- Ai tot dreptul să fii supărată, zise el din spatele ei. Am făcut-o lată.

Lucy se întoarse brusc spre el.

- Da, chiar ai făcut-o lată. Cu mine! Și să nu crezi că sexul m-a deranjat. Sunt femeie în toată firea. Pot să fac cât sex vreau. „Gură spartă!" Ce mă deranjează e că nu am știut cu cine fac sex, ai înțeles?

- Cât se poate de clar.

- Minunat. Acum lasă-mă în pace!

- Prea bine.

Însă rămase unde era. Ea nu mai suporta să asculte alte scuze, așa că arătă cu degetul în direcția solariului.

- Încearcă să ai grijă de casa ta în loc să mă deranjezi pe mine.

- Vrei să spăl geamurile?

Ea nu se referise la asta. Nu-i păsa de geamuri.

- Presupun că ai putea să le împuști, rosti ea disprețuitor, dar pare cam extravagant. Dar, în fine, e casa ta. Fă ce crezi.

Apoi se duse spre scări. Dar fiecare pas pe care îl făcea îi adâncea resentimentele. Nu voia să plece. Voia să stea și să ia micul dejun pe terasă, să iasă cu caiacul în larg și să se ascundă de lume. El nu merita casa

asta – dacă ar fi fost a ei, ar fi iubit-o așa cum trebuia. Dar nu era a ei. Ea se întoarse apăsat din capătul scărilor.

– Nu meriți casa asta!

– Ce-ți pasă ție?

– Nu-mi pasă. Eu... Îi veni ideea ca un fulger. O idee imposibilă... Închise gura. O deschise. Când pleci?

El o privi suspicios.

– Mâine-dimineață.

– Și... te întorci repede?

– Nu sunt sigur. Încep un job nou. Poate în septembrie. Ce importanță are pentru tine?

Mintea ei gonea. Iubea casa asta... insula. Înghiți în sec.

– Dacă... dacă nu vei folosi casa o vreme... începu ea, străduindu-se să-și controleze vocea, ca el să nu-și dea seama cât de importantă devenise pentru ea. Aș putea să o închiriez. Am unele lucruri de făcut, iar ăsta e un loc la fel de bun ca oricare altul.

– Ce fel de lucruri?

Ea nu-i vorbi despre panica pe care o simțea de fiecare dată când se gândea că trebuia să se întoarcă la Washington. În schimb, ridică din umeri.

– Să îmi iau o vacanță adevărată. Să gătesc. Am ceva de scris pentru tatăl meu. Poți să-mi scazi taxa de curățenie din prima lună de chirie.

– Nu cred că e o idee așa de bună, zise el și îi aruncă o privire serioasă.

Dar ea nu avea de gând să renunțe așa de ușor.

– Așadar, toată vorbăria aia despre faptul că ai făcut-o lată a fost degeaba, nu-i așa? Nu o susții prin fapte. Să îți ispășești cumva greșeala?

– Să-mi ispășesc greșeala? Asta ar fi?

„Ispășire, dar nu iertare."

– De ce nu?

El o privi fix la ea clipe lungi, iar ea îi întoarse privirea.

– Foarte bine, zise el în cele din urmă. Poți să stai aici o lună. Fără chirie. Și toate păcatele îmi sunt iertate.

„Nici pe departe!"

– De acord.

Un iepure alergă prin curte. Ea ieşi pe ponton, unde îşi scoase cizmele soldăţeşti şi îşi legănă picioarele spre apă. Singura emoţie profundă care existase în spatele sărutului de la aeroport era vinovăţia. Cu toate astea, cu promisiunea de a putea petrece mai mult timp pe insulă, nu avea să regrete impulsul care o adusese aici, unde era liberă de aşteptările tuturor. Putea să fie ea însăşi, chiar dacă nu mai era foarte sigură cine era acea persoană.

Cu soarele bătând pe ponton şi fusta tutu care o mânca peste tot, ea se încinse prea tare şi urcă înapoi în casă. Panda schimba geamul de la uşa din spate pe care ea îl spărsese.

Ea decise să ocolească toată casa şi să intre prin faţă pentru a nu fi nevoită să vorbească cu el, dar pe drum zări iarăşi tricoul roşu mişcându-se prin pădure. Nervii ei erau oricum întinşi la maximum şi se săturase să tot fie spionată, aşa că ceva înăuntrul ei explodă.

– Toby! strigă ea şi alergă înspre copaci. Toby! Treci aici imediat!

El continuă să alerge şi abia dacă reuşi să evite o tufă de afine sălbatice în timp ce ea gonea după el.

El cunoştea terenul mai bine decât ea, dar nu-i păsa. De data asta, nu-l lăsa să scape. Chiar când sărea peste o tufă deasă de ferigi, ea auzi pe cineva venind din urmă. Panda trecu bubuind pe lângă ea. Câteva minute mai târziu, el ţinea un puşti de 12 ani, înspăimântat, de spatele tricoului.

– Pe cine avem aici? făcu el.

Ea uitase de Panda şi de instinctele lui de bodyguard. Toby era prea îngrozit ca să se mai zbată. Strânsoarea lui Panda pe tricoul lui îl făcuse să se adune la subsuorile băiatului, dezvelindu-i trupul costeliv şi o gaură considerabilă în talia pantalonilor scurţi de camuflaj, prea mari pentru el. Aceştia îi atârnau până la genunchi, din

ei ițindu-se picioarele subțiri. Oricât de enervată era că fusese spionată, nu putea suporta teama din ochii lui și îl atinse pe Panda pe braț.

- Mă ocup eu de asta.

- Ești sigură că te descurci? făcu el tărăgănat. Puștiul pare periculos.

Toby nu simți sarcasmul.

- N-nu sunt periculos.

- Acesta e Toby, zise ea. Bunica lui e menajera ta.

- Așa e?

- Dă-mi drumul! strigă Toby. Nu am făcut nimic.

- Nu e adevărat, zise ea, în timp ce Panda își slăbea strânsoarea de pe tricoul lui. M-a spionat zile întregi și vreau să înceteze.

Liber din strânsoarea lui Panda, Toby își recăpătă spiritul lăudăros și beligerant.

- Nu am spionat pe nimeni. Buni m-a trimis să mă asigur că nu distrugi casa.

- Sunt controlată de un puști de 10 ani?

- 12.

Știa prea bine, dar Viper nu era la fel de sentimentală ca Lucy.

- Trebuie să îți găsești ceva mai bun de făcut cu timpul tău, zise ea.

Băiatul își împinse bărbia în afară și se uită fix în ochii ei.

- Nu am spionat. Minți!

Viper se uită la Panda.

- Dă-i drumul! Execută-l!

capitolul 9

Panda ridică o sprânceană spre ea.

- Să-l execut?

Toby era un puști mic și îndărătnic, iar ea ura să fie spionată. Cu toate astea, nu putea spune că nu-i plăcea îndrăzneala lui.

- E prea mult pentru mine, îi zise ea. Măcar atât ai putea să faci.

Toby se poticni în efortul de a scăpa, doar ca să alunece pe niște ace de brad și să cadă cu o bufnitură. Se grăbi să se ridice și dădu iar să fugă, dar Panda îl prinse de turul pantalonilor lui largi.

- Stai așa, puștiule! Conversația asta nu s-a terminat.

- Dă-mi drumul, brută!

- Hei! Ce se întâmplă aici?

Lucy se întoarse și-l văzu pe Big Mike înaintând pe alee cu o cutie mare de pizza în mână. Uitase complet de invitația ei de a se întoarce mai târziu pentru a-l enerva pe Panda. Trebuie să-i fi văzut printre copaci.

- Big Mike!

Toby se ridicase din nou în picioare, luptându-se să scape.

- E vreo problemă aici, oameni buni? Agentul imobiliar își arătă dinții albi, zâmbindu-i lui Panda. Mă bucur să te văd din nou pe insulă. Sper că îți place casa.

Panda aprobă scurt din cap. Big Mike făcu semn spre băiat cu mâna liberă.

- Care e treaba, Toby? Ai dat de necaz? Toby e prietenul meu. Aș putea să vă ajut.

Toby îi aruncă lui Lucy o privire indignată.

- Ea zice că am spionat-o. E o mare mincinoasă!

Big Mike se încruntă.

- Potolește-te, băiete! Nu se vorbește așa.

Lucy deveni rigidă. Oricât de enervată era de Toby, nu îi plăcea să vadă că i se vorbea cu conotații rasiste. Fie Big Mike nu știa, fie nu-i păsa cât de jignitor era apelativul băiete pentru afro-americani, indiferent de vârsta lor. Dacă fratele ei, Andre, ar fi fost prin preajmă, Big Mike ar fi primit o lecție despre sensibilitate rasială.

Dar Toby nu păru să fi înregistrat ofensa. Când Panda îl eliberă, el alergă lângă Big Mike.

- Nu am făcut nimic. Serios!

Big Mike își mutase deja cutia de pizza în mâna stângă și îl luă pe puști pe după umeri cu dreapta, eliberând astfel și mirosul de colonie.

– Ești sigur de asta? zise Big Mike. Domnișoara Viper pare destul de supărată.

Panda pufni.

Felul în care Big Mike se uita la ea îi indica faptul că încă încerca să-și amintească de chipul ei. Ea își plecă privirea.

– Nu am făcut nimic, insistă Toby.

Lucy decise că pedeapsa de a purta un tricou impregnat cu miros de colonie era destul pentru Toby.

– Nu vreau să mă mai spionezi. Dacă se mai întâmplă, o să vorbesc cu bunica ta.

Toby făcu o grimasă.

– Bunica nu e acasă acum, așa că nu poți vorbi cu ea.

Nici măcar un puști obraznic nu putea să-l clintească pe Big Mike din amabilitatea lui.

– Știi ce cred eu, Toby? Cred că îi datorezi scuze domnișoarei Viper.

Ea nu prea credea în scuzele obținute forțat, dar Big Mike îl bătu pe Toby pe umăr.

– Nu ai nimic să-i spui? Sau ai vrea să aștepți până ce vine la tine acasă?

Băiatul își lăsă privirea în jos.

– Scuze, bombăni el.

Big Mike încuviință din cap, de parcă Toby ar fi vorbit din străfundurile sufletului.

– Așa e mai bine. Acum o să-l duc pe Toby acasă. N-o să-ți mai facă necazuri, nu-i așa, Toby?

Toby se foi și scutură din cap.

– Așa mă gândeam.

Big Mike încă ținea cutia de pizza, pe care i-o întinse lui Panda.

– Voi doi puteți să vă delectați cu asta. Pot să vin mai târziu să vorbim despre barcă.

– Barcă? făcu Panda.

– Polar Kraft de șase metri. Proprietarul a folosit-o doar o vară și practic o face cadou. Domnișoara Viper mi-a spus că te-ar interesa.

Panda se uită spre ea.

– Domnișoara Viper a înțeles greșit.

Big Mike știa cum să încaseze lovituri și zâmbetul i se lărgi.

– Părea să fie foarte sigură, dar... ai datele mele de contact. Când te hotărăști, sună-mă. Barca aia e un adevărat chilipir. Acum savurați pizza. Haide, Toby!

El îl conduse pe băiat pe alee în direcția opusă casei. În timp ce dispăreau, Panda se uită în jos spre ea.

– I-ai spus că vreau să cumpăr o barcă?

– Ai fi putut să vrei să cumperi o barcă. De unde era să știu?

El clătină din cap și se întoarse spre casă doar ca să se oprească și să ridice cutia mai aproape de nas.

– De ce naiba miroase cutia asta a parfum?

– Big Mike consideră că trebuie să-și marcheze teritoriul.

Ea grăbi pasul și îl lăsă pe Panda să se întoarcă singur înapoi în casă.

Bree îl auzi pe Toby venind prin pădure înainte să-l vadă. Era aproape șapte și iarăși uitase să-i facă de mâncare. De regulă, când se întâmpla asta, se ducea în casă și-l găsea așezat la masa din bucătărie, mâncând un castron de cereale din una din nenumăratele cutii pe care Myra le cumpărase la ultimul drum la Sam's Club, înainte să se îmbolnăvească prea tare ca să mai poată călători pe continent.

Bree își spuse să se ridice pentru a face ceva – orice – în afară de a fuma și a se holba la stupii Myrei și de a se gândi la verile acelea de demult când ea și Star alergau de la cabană spre casă și înapoi ca două sălbăticiuni. Dar nu avea prea multe gânduri fericite din care să aleagă. Căsnicia ei distrusă? Nu. Contul gol de la bancă?

Clar nu. Cât despre respectul de sine... Cum putea să se gândească la ceva ce nu exista?

Cabana asta și stupii Myrei fusese odinioară a doua ei casă, dar în ultimele trei săptămâni locul devenise închisoarea ei. Dacă ar fi putu să alerge la casa de vară, să se facă ghem pe terasă cu walkmanul ei și să asculte Backstreet Boys în timp ce își privea frații și prietenii lor alergând în sus și-n jos pe treptele de la ponton... David fusese unul dintre acei băieți frumoși în acea ultimă vară, deși în timpul zilei, când ceilalți se jucau, el lucra pe un vas de pescuit.

Bree se holbă la albine și își aprinse încă o țigară exact când Toby ieși din pădure. Era cineva cu el. Ea își duse mâna streașină la ochi și văzu un bărbat arătos mergând alături de el. Era masiv, înalt, cu umeri lați și pieptul la fel. Un bărbat atrăgător, care se remarca în mulțime. Genul de bărbat...

Ea sări în sus de pe treapta pe care stătea.

– Bună, Bree, zise el. A trecut mult timp.

Treisprezece ani dispărură dintr-odată. Transformarea lui fizică nu însemna nimic. Ea îl ura la fel de mult ca ultima dată când îl văzuse.

– Toby, treci în casă! zise ea fermă. O să vin și eu imediat.

– Stai așa! zise el și îi ciufuli părul lui Toby de parcă ar fi avut dreptul ăsta. Amintește-ți ce ți-am spus, Toby. Turiștii de vară sunt cam paranoici. Nu poți să te mai duci acolo.

– Nu făceam nimic rău.

Ciufulitul se transformă într-o mângâiere pe ceafă.

– Mai devreme sau mai târziu, el va afla despre bunica ta. Și, ca să știi, nu poți să încasezi un cec care a fost scris pentru ea. Acum du-te în casă și lasă-mă să vorbesc cu Bree.

Bree își strânse mâna în pumn. Mike Moody era, împreună cu Scott, fostul ei soț, pe lista celor pe care nu voia să-i mai vadă niciodată. Știuse că Mike încă locuia

aici, deoarece chipul lui o privea de pe o jumătate de duzină de afișe pe drumul principal al insulei, dar ea nu intenționa să-l mai vadă vreodată.

Toby intră bufnind în cabană.

Mike veni mai aproape cu zâmbetul lui lingușitor și cu mâna întinsă.

- Arăți bine, Bree. Frumoasă ca întotdeauna.

Ea își lipi brațele de corp.

- Ce vrei?

El își lăsă brațul să cadă, dar nu-și șterse zâmbetul fals.

- Nici măcar un salut?

- Nici măcar.

Mike fusese un copil gras și murdar, cu ochi de nevăstuică, cu pielea plină de coșuri și dinți strâmbi, care încercase fără succes să intre an de an în grupul „copiilor de vară". Dar singura de pe insulă care era primită în grup era Star. Mike era prea gălăgios, prea necioplit. Totul la el era greșit – hainele, râsul grohăitor, glumele nesărate. Singurul care îl tolerase fusese David.

- Îmi pare rău pentru el, zisese David după ce unul dintre frații ei îl insultase pe Mike. Părinții lui sunt bețivi. Are o sumedenie de probleme.

- Toți avem probleme, zisese Star. Îi iei partea doar pentru că și tu ești un fel de proscris.

Așa fusese? Bree nu-și amintea lucrurile așa. De la bun început, David îi fascinase. Era șarmant, charismatic, arătos. Crescut în sărăcie, în Gary, Indiana, studia la Universitatea Michigan cu o bursă completă. La 20 de ani era de aceeași vârstă cu fratele ei mai mare, dar David părea mai umblat prin lume. Deși nu-și amintea ca vreunul dintre ei să fi spus asta, toți credeau că era cool să fii prieten cu un băiat negru. Dincolo de asta, nu era nici unul care să nu creadă că David era menit să facă lucruri mărețe.

Mike făcu semn către țigări.

- Cuiele alea de coșciug o să te omoare. Ar trebui să renunți.

Încă era necioplit, dar într-un fel diferit. Dinții strâmbi, acneea și kilogramele în plus dispăruseră, ce-i drept, dar tot se străduia prea tare. Părul blond și rar din anii adolescenței fusese îmblânzit cu o tunsoare scumpă și apoi suprasaturat cu produse scumpe. Garderoba lui ieftină de vară cu pantaloni scurți care nu i se potriveau și tricouri fusese înlocuită de pantaloni albi, tricou polo de calitate și o curea cu logoul Prada, totul prea ostentativ pentru viața pe insulă, deși nu la fel de criticabil precum brățara grea din aur și inelul de colegiu.

Țigara aproape că îi arse degetele.

– Despre ce e vorba?

– Toby a dat de necaz cu vecinii noi de dincolo.

Ea bătu capătul filtrului cu degetul mare, dar nu zise nimic. El își zornăi mărunțișul din buzunar.

– Nimeni nu pare să-l fi informat pe noul proprietar că Myra a murit, așa că el crede că ea are grijă în continuare de casă. Dar se pare că Toby a făcut treaba asta de când s-a îmbolnăvit Myra. Nu am știut de asta până acum, altfel aș fi pus capăt situației.

Țigara îi ardea degetele. Îi dădu drumul și o strivi cu vârful sandalei. Un băiat de 12 ani care făcea treaba unui adult. Ar fi trebuit să fie mai atentă la dispariţiile lui. Încă ceva care o făcea să se simtă incompetentă.

– O să vorbesc cu el.

Ea se întoarse să intre în casă.

– Bree, eram copiii, zise el din spatele ei. Nu-mi spune că încă îmi porți ranchiună!

Ea continuă să se miște.

– Am încercat să îți cer scuze, zise el. Nu ai primit scrisoarea mea?

Ea se pricepea să își evite propria furie. Petrecuse ultimii zece ani făcând chiar asta. Zece ani în care pretinsese că nu știa că Scott o înșela. Zece ani în care evitase confruntarea care avea să-i încheie căsnicia. Și iată unde ajunsese! Absolut nicăieri.

Ea se răsuci brusc spre el.

- Încă spionezi oamenii, Mike? Ești același șobolan șiret de pe vremuri?

- Eram îndrăgostit de tine, zise el, de parcă asta ar fi justificat totul. De fata mai mare.

„Doar cu un an mai mare."

Ea își apăsă unghiile în palme.

- Așa că te-ai dus la mama și i-ai povestit că ne-ai văzut pe David și pe mine împreună. Grozavă metodă de a cuceri o fată!

- Am crezut că, dacă voi doi vă veți despărți, aș avea o șansă.

- Niciodată, nici într-un milion de ani!

El își îndesă iarăși mâinile în buzunare.

- Aveam 17 ani, Bree. Nu pot să schimb trecutul. Am greșit și nu pot decât să spun că îmi pare rău.

Ea și David nu bănuiau că Mike îi spiona în noaptea când se ascunseseră între dune și făcuseră dragoste. Mike se dusese a doua zi la mama ei, iar Bree fusese expediată de pe insulă în aceeași după-amiază, în exil la oribila mătușă Rebecca, în Battle Creek. Bree nu se mai întorsese pe insulă de atunci. Venise cu trei săptămâni în urmă, când aflase că Myra murise și o lăsase răspunzătoare pentru nepotul ei.

Mike își scoase mâinile din buzunare.

- Dă-mi voie să te ajut cu Toby.

- Nu avem nevoie de ajutorul tău. Lasă-ne în pace!

El își frecă brățara de aur cu degetul mare.

- Țin la copil.

- Sunt sigură că face bine imaginii tale în comunitate să pretinzi că ai grijă de un biet orfan.

El nu afișă nici măcar o urmă de jenă.

- Știam că nu o să întinzi covorul roșu pentru mine, dar am crezut că am putea măcar să încercăm. Se uită în jur la curtea plină de buruieni și la mica stupărie cu vopseaua albă scorojită și acoperișul de tablă lăsat. O pală de vânt agită frunzele, dar nu-i deranjă tunsoarea

scumpă. Nu poți să iei prea mulți bani pe locul ăsta dacă încerci să-l vinzi. Nu are vedere la apă, nu are acces la plajă, iar cabana are nevoie de reparații.

El nu-i spunea nimic din ce nu știa deja. Ghinionistă în dragoste și la proprietăți – asta era ea. Banca pusese sechestru pe casa de 5 milioane de dolari pe care ea și Scott o cumpăraseră în Bloomfield Hills. Ultima informație pe care o aflase era că o scoseseră la vânzare pentru 1,3 milioane de dolari și tot nu reușeau să scape de ea.

Mike se duse spre grădina abandonată a Myrei unde plante tinere de roșie se luptau să supraviețuiască printre buruieni.

– Dacă îl iei pe Toby de pe insulă, îi vei distruge singura siguranță pe care o are.

– Nu crezi cu adevărat că o să rămân aici?

Ea o spuse de parcă ar fi avut o duzină de opțiuni, când în realitate nu avea nici una. El reuși să pară nevinovat în timp ce înfigea cuțitul.

– Am auzit că nu ai primit mare lucru la divorț.

Ea nu primise nimic. Nici un ajutor din partea familiei. Frații ei aveau propriile probleme financiare și, chiar dacă nu ar fi fost așa, nu le putea cere bani de vreme ce nu le ascultase avertismentele în privința lui Scott. Cât despre moștenirea ei... Se dusese în primul an de la moartea mamei ei.

– Aici ai o casă, zise el. Myra l-a ținut pe Toby prea aproape de ea, așa că nu are prea mulți prieteni, dar rădăcinile lui sunt aici și a avut parte de destule schimbări în viață. Cred că David ar vrea să stai.

Ea nu suporta să-l audă rostind numele lui David, nici măcar după toți acești ani.

– Să nu mai vii niciodată aici!

Se întoarse pe un călcâi și-l lăsă singur în curte.

Toby stătea la masa pliantă mică din bucătărie și mânca încă un castron cu cereale. Bucătăria, la fel ca restul cabanei, fusese refăcută pe vremuri cu dulapuri

din stejar și blaturi de lemn groase. Două rafturi deschise adăposteau colecția de oale de miere și albine din ceramică a Myrei. Prin fereastra de deasupra chiuvetei se uită la Mike, care cerceta curtea de parcă ar fi evaluat proprietatea. În cele din urmă, plecă.

David îi scrisese o scrisoare.

Te voi iubi mereu, Bree. Dar acesta e sfârșitul. Nu vreau să fiu cauza necazurilor dintre tine și familia ta...

Ea fusese devastată. Singura ei consolare deveniseră conversațiile telefonice cu Star. Fiica Myrei era prietena ei cea mai bună, singura care înțelegea cât de mult îl iubea pe David, că el însemnase mai mult decât o iubire de o vară.

La șase săptămâni după ce plecase Bree, Star rămăsese însărcinată cu David, iar el renunțase la școală ca să se căsătorească cu ea. Bree nu mai vorbise niciodată cu vreunul din ei.

Toby își ridică de pe masă castronul cu cereale și sorbi restul de lapte. Îl puse apoi la loc.

- Buni mi-a spus că ești bogată. Pariez că ai mințit-o.

- Am fost bogată, zise Bree uitându-se pe fereastră. Acum nu mai sunt.

- De ce?

- Pentru că m-am bazat pe un bărbat ca să mă întrețină în loc să învăț cum să mă bazez doar pe mine însămi.

- Știam eu că nu ai bani.

Era o acuzație, alt semn care arăta cât de mult o ura. Dar asta nu însemna că ea îl plăcea.

- Când ai de gând să pleci?

Nu era prima dată când el punea întrebarea asta, iar ea își dori să fi avut un răspuns.

- Nu știu.

Toby își dădu părul la o parte.

- Nu poți să stai la nesfârșit aici și să nu faci nimic.

Avea dreptate, iar ea trebuia să-i arate că avea un plan. Ceva. Orice.

– Nici nu intenționez, zise ea și se întoarse de la geam. O să vând mierea Myrei.

Lucy nu avea nici o intenție să i se alăture lui Panda pentru o cină prietenoasă cu pizza. În schimb, își puse tenișii și ieși afară. Ura să alerge, dar nu-i plăcea să se simtă ca un limax. În plus, trebuia să proceseze toate sentimentele dintr-o zi mizerabilă.

De pe Goose Cove Lane o coti pe drumul principal. La un moment dat, trecu pe lângă un stand abandonat al unei ferme. În spate zări o cabană mică albastră. Auzi alt alergător apropiindu-se și nu trebui să se uite în urmă ca să știe cine era.

– Nu mai ești pe statul de plată al familiei, zise ea când el o ajunse din urmă.

– Puterea obișnuinței.

– Nu-mi place să alerg și mai ales nu-mi place să alerg cu tine.

– Ghinion. Drumul e foarte îngust, treci în șir!

– Poți să auzi o mașină apropiindu-se de la un kilometru. Și fac asta pentru că vreau să fiu singură.

– Pretinde că nu sunt aici.

El încetini ca să nu o întreacă.

– Chiar nu ai de gând să te întorci în Wynette, nu-i așa?

– Abia acum îți dai seama?

– Aș fi putut paria pe orice că o să te răzgândești.

– Te-ai înșelat.

– Întotdeauna există un început.

– Ești un ratat.

Ea traversă drumul, se întoarse și porni înapoi spre casă.

El nu o urmă.

Când ajunse acasă, se duse cu bicicleta la plaja din sudul insulei și se așeză pe vârful unei dune ca să privească

apusul de soare pe lac. Când se întoarse în cele din urmă acasă, îl găsi pe Panda așezat pe unul dintre scaunele desperecheate care înconjurau masa victoriană mare și urâtă pe care ajunsese să o urască nu doar pentru vopseaua verde, scorojită și hidoasă, pentru picioarele prea groase – dintre care unul se sprijinea pe o bucată îndoită de carton –, ci pentru că simboliza tot ce trebuia reparat în casa asta odinioară drăguță.

Deși cutia de pizza stătea desfăcută în fața lui, din ea lipseau doar câteva felii. Ridică privirea când ea intră, iar lumina galbenă din lampa gen Tiffany care atârna deasupra mesei îi umbri pielea oricum oacheșă.

Ea i se adresă impersonal, de parcă ar fi fost cunoștințe îndepărtate.

– Am stat până acum în dormitorul tău și, cum mâine pleci, nu m-aș muta doar pentru o noapte.

El își propti cotul pe spătarul scaunului.

– E camera mea.

Era singurul dormitor de la etaj, ceea ce o făcea să îl simtă ca pe un refugiu sigur.

– Pot să-ți fac unul dintre celelalte paturi, zise ea.

– Și dacă obiectez?

– Atunci mă mut, iar tu poți să dormi în așternuturile mele murdare.

El îi oferi un rânjet răutăcios.

– Lasă-mă să mă gândesc.

Lucy îi răspunse cât se putea de formal:

– Aș aprecia dacă ai putea să te gândești mai repede. A fost o zi lungă și vreau să mă culc.

Rânjetul lui se transformă într-o ridicare din umeri.

– N-ai decât să dormi unde vrei. Nu-mi pasă. Și o să-mi fac singur patul. Se întoarse spre ușă, apoi se opri. Încă un lucru. Lasă casa așa cum e. Totul rămâne așa.

Ea avea să se mai gândească la asta.

Dar el încă voia să o chinuie. La scurt timp după ce stinse lumina în dormitor auzi o bătaie în ușă.

– Mi-am uitat periuța de dinți, zise el prin ușă.

Ea se dădu jos din pat, scoase periuța lui de dinți din dulăpiorul de la baie, descuie ușa dormitorului și i-o întinse prin deschizătură.

Din felul furios în care își încleștase maxilarul, ar fi putut la fel de bine să-i fi întins un briceag.

- Ai încuiat ușa? întrebă el cu o voce care fumega ca gheața uscată.

- Obișnuința, replică ea neliniștită.

- Ai încuiat ușa?

Ar fi arătat ca un copil dacă ar fi amintit de cât de fantomatică era casa pe timpul nopții, așa că ridică din umeri.

El se încruntă, iar colțul gurii i se ridică într-o expresie disprețuitoare.

- Draga mea, dacă voiam să intru în camera asta, nu m-ar fi ținut la distanță nici o încuietoare. Dar de ce să mă obosesc? N-ai fost chiar așa de bună.

Ea trase aer în piept și îi trânti ușa în nas.

Panda voia să lovească ceva. Pe el. De câte ori mai avea de gând să strice lucrurile cu ea? Dar reușise să-l enerveze îngrozitor.

„Cățeaua a meritat-o. Dacă nu m-ar fi enervat așa de tare, nu aș fi lovit-o!"

Auzise cuvintele astea în decursul a sute de intervenții la violențe domestice când cine știe ce ticălos încerca să justifice cu aceeași scuză de ce bătuse o femeie. Faptul că el folosise cuvinte în locul pumnilor nu îl făcea mai bun decât ei.

Își îndesă degetele în păr.

„Fii cel mai bun la ce te pricepi!"

Dar tot ce avea legătură cu Lucy Jorik era un mare eșec, chiar de la bun început.

De îndată ce o luase de pe aleea aceea, ar fi trebuit să o ducă înapoi la familia ei. Toate acele jocuri pe care le jucase încercând să o sperie nu făcuseră decât să-l facă

să se simtă ca un mare ticălos. O greșeală după alta, care duseseră la greșeala cea mai mare. Acea ultimă noapte.

Fusese foarte dificil să-și țină mâinile acasă când erau la lacul Caddo, dar acea ultimă noapte la motel îi răpise ultima fărâmă de autocontrol. Petrecuse prea multe ore cu ea lipită de spatele lui, prea multe zile privind acei ochi verzi cu pete maronii aruncând fulgere spre el când se simțea vulnerabilă.

Ridică mâna să bată din nou la ușă, apoi o lăsă să cadă. Ce rost avea să-i ceară scuze? Ultimul lucru pe care ea îl dorea era să-l vadă din nou.

Porni pe holul prăfuit și în sus pe scările acestei case bântuie pe care nu se putuse abține să nu o cumpere. Viața pe care o trăise până acum îi oferise suficiente provocări emoționale. Nu avea nevoie de mai multe, mai ales cu fiica fostei președinte a Statelor Unite.

Nu putea să plece suficient de repede de pe insula asta.

Lucy îl evită pe Panda a doua zi de dimineață, strecurându-se pe ușile glisante din camera ei pe terasa care ducea în curtea din spate. Se duse pe bicicletă în oraș și mâncă o brioșă și bău o cafea la una din mesele de la Painted Frog's. În afară de câteva priviri cercetătoare din pricina părului și a tatuajului din partea unor adolescente, nimeni nu îi acordă vreo atenție. Senzația de a o lăsa pe Lucy Jorik în urmă era îmbătătoare.

După ce termină, se îndreptă spre nordul insulei. Îi plăceau marginile zdrențuite ale insulei. Aici nu era terenul de joacă al celor bogați și faimoși. Instalatorii și vânzătorii de pantofi erau cei care veneau aici. Copiii care mergeau la colegii de stat și familii care împingeau copii în cărucioare de Walmart. Dacă Mat și Nealy nu ar fi apărut în viața ei, un loc ca ăsta ar fi fost visul ei pentru vacanțe.

Mai erau aproape două săptămâni până la 4 Iulie, dar bărcile erau deja pe apă. Trecu de o fermă, apoi

de un șopron din lemn cu un afiș pictat de mână care făcea reclamă la cel mai bun pește afumat de pe insulă. Un lac mic plin de stuf se vedea în dreapta ei, iar o mlaștină se întindea în dreapta, cu lacul Michigan dincolo. Treptat, copacii cu lemn de esență tare care umbreau drumul lăsau loc pinilor și apoi dispărură de tot când drumul se îngustă spre vârful expus al insulei.

Un far se înălța din peisajul marcat de un strat solid de rocă, odinioară lăsat pustiu de ghețari. Ea își lăsă bicicleta și își croi drum pe potecă. Îl salută din cap pe paznicul farului care îngrijea niște plante portocalii de lângă ușă. Dincolo de clădire, un chei se întindea în apă. Lacul era calm astăzi, dar își închipui locul în timpul unei furtuni, cu valurile izbind stâncile.

Găsi un loc pe care să stea printre bolovanii deja încălziți de soare. Feribotul era o pată mișcătoare pe apă în timp ce se îndrepta spre continent. Spera ca Panda să fie pe navă, pentru că, dacă încă era acasă, ea trebuia să se mute și acum, mai mult ca niciodată, nu voia să plece. Cuvintele dure pe care i le aruncase seara trecută încă o ardeau.

Oamenii nu erau niciodată cruzi cu ea, dar Panda fusese rău în mod intenționat.

Nu-i păsa de ce o atacase așa sau dacă într-adevăr credea ceea ce spusese. Cuvintele lui distruseseră orice rest de nostalgie pe care o mai avea cu privire la marea lor aventură. Și asta, în cele din urmă, era un lucru bun.

Până când se sui din nou pe bicicletă, reușise să pună la punct un program regulat. Avea să profite de diminețile mai răcoroase ca să iasă pe lac și să exploreze insula. După-amiaza, avea să scrie capitolele pe care i le promisese tatălui ei.

În timp ce se apropia de cotul spre Goose Cove Lane, se uită din nou la aceeași casă de culoarea oului de măcăleandru pe care o văzuse și ieri. Malul vălurit al insulei făcea ca distanțele să fie înșelătoare, dar probabil aici

locuiau Toby cu bunica lui – nu prea departe de casa Remington în linie dreaptă.

O cutie poștală stătea destul de înclinată pe o parte a drumului cu un stand de fermă abandonat în partea cealaltă. Deși casa era la mai mulți kilometri de oraș, avea o poziție decentă pe insulă pentru a vinde produse de vară, pentru că drumul principal ducea la plaja din sud, cea mai mare de pe insulă, și locul unde se dusese și ea seara trecută la apus. Un afiș decolorat care atârna strâmb de un lanț rupt anunța: „Miere Carusel de vânzare".

Dintr-un impuls, coti pe alee.

capitolul 10

Bree țipă și sări înapoi din fața stupului.

– Oh, Dumnezeule!

Gemu și se cocoșă, tremurând. Masa pe care o văzuse pe fundul cutiei de puiet nu era doar o adunătură de resturi. Oh, nu! Era un șoarece. Un șoarece mort, pietrificat în masa lipicioasă de propolis protector pe care albinele îl depozitaseră în jurul lui.

Ea se cutremură, își scoase mănușile țepene de piele pentru apicultori și se retrase spre curte. Conform spuselor lui Toby, domnul Wentzel le dăduse albinelor luna trecută o soluție puternică de zahăr, dar acum stupii aveau nevoie de cutii noi de puiet. Acesta era doar al treilea stup pe care îl deschidea. Ce avea să găsească în restul?

Poate că Star avusese dreptate până la urmă. Ura să lucreze la stupii mamei ei. Dar Bree nu era Star și încă de la început o fascinaseră albinele. În fiecare vară o ajutase pe Myra cu stupii. Îi plăcea vagul aer primejdios, de superioritate pentru că avea un talent pe care frații ei nu-l posedau. Îi plăceau ordinea coloniei, regulile stricte care guvernau societatea, ideea unei regine. Mai ales îi plăcea să stea cu Myra, care era tăcută și retrasă, atât

de diferită de mama ei, care era agitată și preocupată doar de propria persoană.

Bree stătuse trează toată noaptea studiind colecția Myrei de cărți de apicultură, dar nici una dintre ele și nici verile în care o ajutase pe Myra nu o pregătiseră pentru atâta responsabilitate. Ea chiar participase la niște cursuri de apicultură cu câțiva ani în urmă, dar Scott refuzase să o lase să pună un stup în curte, așa că nu făcuse niciodată nimic cu asta. Iar acum era aici și trebuia să păzească nu doar un stup, ci cincisprezece de rozătoare, paraziți și suprapopulare.

Își scărpină glezna cu vârful pantofului din celălalt picior. Deși jacheta Myrei cu pălărie și văl atașat i se potriveau, salopetele nu erau gândite pentru cineva așa de înalt și de subțire ca ea, așa că își îmbrăcă pantalonii ei kaki. Hainele deschise la culoare țineau albinele mai calme, în vreme ce hainele întunecate le aminteau de prădători precum ratonii și sconcșii. Din nefericire, uitase să-și bage pantalonii în șosete, ceea ce explica înțepătura care pulsa la gleznă.

Se gândi la posibilitatea de a-l convinge pe Toby să arunce șoarecele mort, dar el moștenise de la mama lui antipatia față de albine, așa că era puțin probabil. După incidentul de ieri cu spionatul, ea intenționa să îl păzească mai bine, doar că el nu era de găsit. Ce văzu era o adolescentă cu păr negru vopsit și niște dreadlocks anapoda venind de după casă. Purta un tricou negru, pantaloni scurți și cizme urâte. Era mai scundă decât ea, poate că avea 1,60 m, cu trăsături egale și o gură generoasă. Dacă nu ar fi fost părul îngrozitor și machiajul puternic, ar fi putut fi drăguță. Arăta vag familiar, deși Bree era sigură că nu se întâlniseră niciodată.

Își dădu vălul peste pălărie. Apariția fetei o neliniștea, nu doar pentru că avea tatuaj și un inel în nas, ci și pentru că până ieri nu o deranjase nimeni. Îi plăcea să se simtă invizibilă și voia ca lucrurile să rămână așa.

– Bănuiesc că nu ești bunica lui Toby, zise fata.

În ciuda apariției ei, nu părea amenințătoare. Bree își aruncă mănușile lângă afumătoarea pe care o folosise ca să calmeze albinele. Myra obișnuia să lucreze la stupi cu mâinile goale, dar Bree nu era nici pe departe la nivelul acela.

- Bunica lui Toby a murit la începutul lunii mai.

- Serios? Asta chiar e interesant.

Întinse mâna – un gest ciudat pentru o fată tânără.

- Eu sunt Viper.

„Viper?"

Bree îi dădu mâna, dar se simți ciudat. În cercul ei social, la modă erau îmbrățișările, chiar dacă femeile abia se cunoșteau.

- Bree West.

- Mă bucur să te cunosc, Bree. Toby se întâmplă să fie prin apropiere?

De unde îl știa fata asta pe Toby? Bree își dădu din nou seama de propria incompetență. Nu știa unde era Toby sau ce făcea când nu era în raza ei vizuală.

- Toby!

Nici un răspuns.

- Probabil e prin pădure, zise tânăra cu o bunătate care o făcu pe Bree să-și dea seama că nu era o adolescentă. Ești mama lui Toby?

Tenul palid de roșcată al lui Bree îi adusese porecla Cadavrul din partea fraților ei, dar, având în vedere moștenirea rasială a lui Toby, se gândi că femeia era ironică. Dar părea sinceră.

- Nu, sunt tutorele lui.

- Înțeleg.

Ceva din privirea fermă o făcu pe Bree să se simtă de parcă vedea – poate – mai mult decât voia să arate.

- Pot să te ajut cu ceva?

Bree știa că suna cam aspru, dar voia ca fata să plece ca să se poată întoarce la albine. În plus, avea nevoie de o țigară.

- Suntem vecini, zise femeia. Am închiriat casa Remington.

Casa Remington? Casa ei. Aceasta să fie femeia pe care o spionase Toby? Se făcu că nu știa.

– Casa Remington? Eu... am ajuns aici abia acum câteva săptămâni.

– E în partea cealaltă a pădurii. E și o potecă.

Poteca pe care ea și Star alergaseră de mii de ori.

Tânăra se uită la stupi.

– Ești apicultoare.

– Bunica lui Toby era apicultoare. Eu doar încerc să țin stupii în viață.

– Ai ceva experiență?

Bree râse – un sunet răgușit pe care abia dacă îl recunoscu drept al ei.

– Nu prea. Am lucrat cu albinele în copilărie, dar a trecut mult timp. Din fericire, acestea sunt colonii sănătoase, bine formate, iar primăvara rece pare să le fi oprit să roiască. Dacă nu fac vreo boacănă, ar trebui să fie în regulă.

– Asta e grozav. Viper părea cu adevărat impresionată. Te-ar deranja dacă l-aș împrumuta pe Toby pentru o vreme, mâine? Am nevoie de ajutor la mutat niște mobilă. M-a vizitat de câteva ori și m-am gândit că i-ar plăcea ceva de lucru.

Nu fusese în vizită. Fusese să spioneze.

– Sper... sper că nu ți-a făcut necazuri.

– Un îngeraș ca Toby?

Sprânceana ridicată ironic o luă pe Bree prin surprindere. Se auzi din nou râzând.

– E numai al tău.

Tânăra pe nume Viper se întoarse spre direcția pădurii și își duse palmele pâlnie la gură.

– Toby! Am nevoie de ajutor la casă mâine după-amiază. Dacă vrei niște bani, vino să mă vezi! Nu veni nici un răspuns, dar ea nu păru deranjată de asta. Își întoarse atenția spre stupi. Întotdeauna m-au interesant albinele, dar nu știu nimic despre ele. Ar fi prea îndrăzneț din

partea mea să te rog să mă lași să privesc cum lucrezi din când în când?

Vocabularul și maniera ei contrastau cu apariția atât de tare încât Bree rămase șocată. Poate că de asta se trezi că încuviință scurt din cap.

- Dacă dorești...

- Grozav! Pe curând.

Cu un zâmbet, se întoarse și porni de unde venise.

Bree se întoarse la stupii ei și apoi se opri când îi veni un gând.

- Ce părere ai despre șoareci? strigă ea.

- Șoareci? Femeia se opri. Nu sunt favoriții mei. De ce?

Bree ezită, apoi făcu semn spre ultimul stup din șir.

- Dacă te interesează apicultura, aici e ceva neobișnuit ce te-ar putea interesa să vezi. Ai auzit vreodată de propolis?

- Nu. Ce e?

- Substanța asta grea și lipicioasă pe care albinele o adună ca să sigileze fisurile din stup. Are proprietăți antibacteriene - unii apicultori comerciali chiar o recoltează. Încercă să pară profesionistă. Albinele o folosesc ca pe un fel de sigiliu igienic în jurul invadatorilor de stup ca să protejeze colonia de infecții. Du-te și privește!

Viper se duse spre stup - un miel la tăierea șoarecelui. Se opri în fața umflătura fetide și se uită la ea.

- Grețos.

Dar nu se îndepărtă. Continuă să se uite. Bree luă lopata pe care o sprijinise de prima treaptă.

- Dacă vrei să-l aduni și să-l arunci în canal...

Tânăra se uită peste umăr.

Bree se strădui să continue dialog lejer, informativ.

- Propolisul a mumificat deja șoarecele. Nu e fascinant?

- Mă păcălești.

Sub privirea fermă, curajul lui Bree se sfărâmă.

– Pot... Pot să o fac și eu. Trebuie să o fac. Doar că... urăsc șoarecii și tu pari o persoană care este dispusă la orice.

– Serios? făcu Viper și ochii i se luminară.

Bree aprobă din cap.

– Excelent!

Ea luă o lopată, adună resturile de șoarece și le aruncă în canal.

Trecuse o veșnicie de când altă persoană făcuse ceva drăguț pentru ea – chiar dacă fusese manipulată ca să o facă –, iar Bree nu-și amintea ultima oară când fusese atât de mișcată.

Curiozitatea în privința lui Toby și a bunicii lui o făcuse pe Lucy să se oprească la cabană. Sau poate că pur și simplu încerca să amâne întoarcerea acasă, pentru că, dacă SUV-ul lui Panda încă era pe alee, ea trebuia să împacheteze și să plece. Cu toate astea, oricât de încordată ar fi fost, nu putea fi mai încordată decât tutorele lui Toby.

Bree era o femeie frumoasă, deși îngrozitor de slabă. Avea un aer de fragilitate aproape demodat în trăsăturile ascuțite și tenul translucid. Lucy și-o putea închipui într-o rochie victoriană, cu gâtul lung ieșind din gulerul înalt de dantelă și cu părul roșcat prins sus. Ceva îi spunea că femeia avea o povară enormă pe umerii ei subțiri. Dar cum se potrivea Toby în peisaj?

Nu era treaba ei și nu ar fi trebuit să cedeze impulsului de a-l invita pe Toby la casa lui Panda, dar, când aflase că bunica lui murise, nu reușise să se abțină. Puștii curajoși erau slăbiciunea ei. Dimpreună cu aceea de a se arunca în brațele primului bărbat după ce reușise marea evadare.

Luă ultima curbă și intră pe alee, ținându-și răsuflarea.

Mașina lui dispăruse. Nu trebuia să-l mai vadă vreodată.

În timp ce își sprijinea bicicleta de spatele casei, se întrebă dacă a se băga în pat cu Panda fusese modul ei straniu de a justifica faptul că fugise de la propria nuntă. Nu ar fi putut găsi o modalitate mai potrivită de a dovedi că nu era suficient de bună ca să se căsătorească cu un bărbat precum Ted. Un gând pe cât de liniștitor, pe atât de tulburător. Ar fi explicat și de ce acționase atât de atipic ei și de ce nu era deloc o reflexie pozitivă a propriului caracter.

Hotărâtă să ascundă pentru totdeauna acel scurt și dureros capitol din viața ei, intră în casă cu cheia pe care o scoase dintr-un coș de nuiele rupt, ascuns sub cupoane expirate, orare vechi pentru feribot, baterii de lanternă consumate și o carte de telefoane de pe insulă, veche de zece ani. Se duse în bucătărie și îl găsi pe Toby așezat la masă, mâncând un castron de cereale.

- Te rog, simte-te ca acasă, zise ea tărăgănat.

Cafetiera nemțească fusese curățată de curând și se îndoia că Toby o făcuse. În afară de asta, nu văzu nici un semn că Panda ar fi fost acolo.

Toby se uită la ea cu obișnuita expresie ostilă.

- Cât ai de gând să mă plătești?

- Cât valorezi?

- Mult, făcu el și mai luă o lingură zdravănă de Cheerios.

- Te plătesc pentru fiecare treabă pe care o faci. Acum dă-mi cheia casei pe care ai păstrat-o!

El își continuă bravada.

- Nu am nevoie de cheie ca să intru aici.

- Da, sigur. Ți-ai folosit abilitățile de păianjen.

Se duse la el și întinse mâna. Băiatul își scărpină o pișcătură de țânțar de pe braț, iar ea văzu cum încerca să decidă dacă trebuia să fie îndrăzneț în continuare, dar până la urmă se scormoni în buzunarul pantalonilor scurți.

După ce îi dădu cheia, își vârî lingura înapoi în castron.

– Cum se face că nu ești supărată pentru minciuna cu bunica mea?

– Cine spune că nu sunt supărată?

– Nu arăți supărată.

– Mă pricep să-mi ascund sentimentele. Ucigașii în serie învață să facă asta.

– Ești un ucigaș în serie?

– Încă nu. Dar mă gândesc să încep. Poate chiar azi.

Începutul unui zâmbet se ivi în colțurile gurii lui. Dar se controlă imediat.

– Crezi că ești amuzantă, dar nu ești.

– Chestiune de opinie.

Ea își spusese că nu avea să se implice și, cu toate astea, iat-o aici. Tipic pentru cei care nu știau cum să se ocupe de propriile probleme. Se băgau în problemele altor oameni ca să se simtă bine. Băgă cheia în buzunar.

– Bree pare drăguță.

El scoase un sunet disprețuitor.

– Stă cu mine doar până când se întoarce tata acasă. E alpinist utilitar. Adică unul dintre tipii care instalează chestii pe turnurile de telefonie mobilă. E cel mai periculos job din lume.

Băiatul mințea, ea recunoștea un orfan când vedea unul. Își turnă niște apă de la robinet și bău jumătate din ea. În timp ce vărsa restul în chiuvetă, se gândi cât de mult îi plăcuse să lucreze cu copii precum Toby. Și fusese bună la asta, iar renunțarea la jobul acela îi sfâșiase inima. Dar ca asistent social putea ajuta doar câțiva copii, în timp ce ca lobbyistă ajuta mii de copii, ceva ce trebuia să-și amintească mereu când era tentată să renunțe.

– Uite care-i treaba, Toby. Am un frate și trei surori, așa că știu foarte bine când un copil spune adevărul. Dacă așa vrei să stea lucrurile între noi, e alegerea ta. Dar înseamnă că nu voi putea să te ajut cu adevărat dacă vei avea vreodată nevoie.

El deschise gura să-i spună că nu avea nevoie de ajutor de la nimeni. Ea îi tăie vorba.

- Și înseamnă că nu pot să te rog să mă ajuți dacă am nevoie. Pentru că nu există încredere. Vezi cum funcționează lucrurile?

- Cui îi pasă?

- Se pare că ție nu.

În chiuvetă nu erau vase murdare. Fie Panda nu mâncase, fie strânsese. Luă o banană dintr-un castron aflat pe blat.

- Tata chiar a fost alpinist utilitar, zise Toby cu voce stinsă din spatele ei. A murit când aveam patru ani. A încercat să-l salveze pe alt tip care rămăsese blocat. Asta e adevărul.

Ea desfăcu banana și rămase voit cu spatele la el.

- Îmi pare rău pentru asta. Eu nici măcar nu știu cine era tatăl meu.

- Și mama ta?

- A murit când aveam 14 ani. Nu era grozavă mama mea. Ea se concentră pe banană, fără să se uite la el. Am fost adoptată, așa că am avut noroc.

- Mama a fugit la puțin timp după nașterea mea.

- Nu pare să fi fost o mamă prea grozavă.

- Buni era grozavă.

- Și ți-e dor de ea. Lucy puse banana deoparte și în sfârșit se întoarse spre el, doar ca să vadă cum i se umpleau de lacrimi ochii mari căprui – lacrimi pe care el nu s-ar fi bucurat ca ea să le vadă. Avem foarte mult de lucru, zise ea și se îndreptă în pas alert spre solariu. Hai să ne apucăm!

În următoarele ore, Toby o ajută să care mobilă stricată, perne mâncate de molii și draperii ponosite într-un loc din capătul aleii, unde avea să aducă pe cineva care să le ia. Panda nu avea probabil respect pentru casa asta, dar ea avea și, dacă lui nu-i plăcea, n-avea decât să o dea în judecată.

Toby încercă să compenseze lipsa mușchilor cu o seriozitate care o mișca. Lucy nu mai reușise să lucreze direct cu copiii, asta dacă nu erau înrudiți cu ea.

Ea și Toby se luptară să care afară un televizor vechi, care nu mai funcționa. El umplu sacii de gunoi cu teancuri de reviste vechi de decenii și cărți ieftine necartonate pe care ea i le dădea de pe rafturile din solariu, apoi șterse rafturile și rearanjă ce rămăsese. Deși încercară, oribila masă verde din bucătărie se dovedi prea grea ca să o urnească și amândoi sfârșiră cu așchii urâte în mâini ca răsplată pentru eforturi.

Când decise că ajungea pentru ziua aceea, scoase niște bani pe terasa cu plasă pe care Toby tocmai o ajutase să o curețe.

Băiatul făcu ochii mari când văzu cu cât îl plătea. Îndesă iute bancnotele în buzunar.

– Pot să vin oricând, zise el foarte dornic. Și o să curăț și casa. Știu că nu a arătat bine înainte, dar acum sunt mult mai bun.

Ea îl privi cu înțelegere.

– Panda va avea nevoie de un administrator adult. Pe chipul lui se așternu descurajarea, așa că ea continuă: Dar am și alte sarcini pentru tine.

– Sunt la fel de bun ca un adult.

– El nu va vedea lucrurile la fel.

El plecă bufnind pe terasă și trânti ușa de plasă în urma lui, dar ea știu că avea să se întoarcă și așa se întâmplă.

În zilele următoare, măturară pânze de păianjen și frecară podele. Lucy acoperi cele mai multe dintre pernele de afară cu prosoape de plajă și descoperi un raft metalic solid în holul de la intrare care se potrivea perfect pe terasă. Treptat, porcul de ceramică, canistrele ciobite și alte lucruri urâte care se îngrămădeau pe blaturi dispărură. Umplu un vas ceramic albastru cu căpșune coapte și un borcan de gem cu trandafiri pe care îi descoperise crescând pe un stelaj din lemn în spatele garajului.

Aranjamentul era departe de creațiile incredibile realizate de magazinul de flori al Casei Albe, dar îi plăcea la fel de mult.

În a patra zi de când plecase Panda, smulgeau mocheta oribilă din biroul deprimant.

- Mai ai pâine? întrebă Toby după ce terminară treaba.

- Ai mâncat ultima felie.

- O să mai faci?

- Astăzi nu.

- Ar trebui să mai faci. Îi studie cel mai nou accesoriu, un tatuaj superb cu dragon care se întindea de la claviculă în jurul gâtului cu gura înfocată în direcția lobului urechii. Câți ani ai?

Ea vru să-i spună că avea 18 ani, apoi se opri. Dacă voia ca el să spună adevărul, trebuia să fie și ea dispusă să o facă.

- 31.

- Asta înseamnă bătrân.

Se mutară afară și Toby îi ținu scara în timp ce ea smulse plantele agățătoare care crescuseră peste fereastra biroului. De îndată ce spațiul avea să nu mai fie deprimant, putea fi un loc bun unde să scrie.

Prin fereastră putea să vadă nuanțele calde, de culoarea mierii ale podelei din lemn. Din clipa în care stătuse în pragul ușii, casa o chemase. Panda nu merita locul acesta.

Bree se dezbrăcă în mica spălătorie din spatele casei și își puse hainele murdare direct în mașina de spălat, împreună cu sutienul și chiloții. Afumătoarea pe care o folosea ca să calmeze albinele o făcea să miroasă de parcă ar fi stat o zi întreagă în jurul unui foc de tabără. Se înfășură cu un prosop și se duse la dușul din baie. Nu mai muncise așa de mult în viața ei și fiecare mușchi din corp o durea.

În ultimele zile, stătuse afară de la răsărit până la căderea nopții, pregătind stupii pentru vară. Urmând instrucțiunile din manualul pe care îl citea, ea mută ramele, verifică reginele, înlocui pieptenele vechi de puiet cu unul nou și adăugă alte cutii pentru puiet. Curăță, de asemenea, casa mierii de sus până jos, ștergând praful de pe sute de borcane umplute cu recolta verii trecute. Când termină, lipi etichetele Myrei: „Miere Carusel, Charity Island, Michigan".

Bree visase odinioară să se facă artistă, iar ilustrația caruselului vesel și plin de panglici de pe etichete era inspirată de o acuarelă pe care o pictase când avea 16 ani drept cadou pentru ziua de naștere a Myrei. Acesteia îi plăcuse acuarela atât de mult încât îi ceruse să le folosească pe etichetele ei.

Bree se uscă, încercând să se protejeze cât putea, fiindcă adunase numeroase înțepături de albine, iar cele mai vechi o mâncau îngrozitor. Dar astăzi nu fusese înțepată nici măcar o dată. Era bine să se simtă mândră de ceva.

Îl găsi pe Toby tolănit în salon pe canapea, jucându-se cu jocul portabil Nintendo pe care i-l adusese cadou la sosire. Camera nu se schimbase prea mult în decursul anilor – pereții de culoarea piersicii, un covor albastru marin cu flori, prea multă mobilă și o pereche de pisici siameze din ceramică pe fiecare margine a șemineului. Ea și Star le spuneau Beavis și Butt-Head.

Era aproape ora 11 seara. Toby ar fi trebuit să fie în pat, dar dacă i-ar fi amintit de asta, el s-ar fi făcut că nu aude. Ridică un castron murdar de cereale.

– O să deschid mâine standul fermei.

Sunase mai degrabă a întrebare decât a afirmație.

– N-o să se oprească nimeni, zise el, fără să-și ridice privirea din joc.

– E pe drumul principal spre plaja din sud, așa că e trafic destul. Dacă îl aranjăm un pic, cred că oamenii îl vor observa.

Nu avea idee dacă urma să funcționeze sau nu.

– O să am nevoie de ajutor, așa că mai bine du-te să te culci!

El nu se clinti.

Trebuia să fie mai fermă, dar nu știa cum, așa că se retrase la bucătărie. Nu mâncase nimic de la micul dejun, dar, deși nu îi era foame, se forță să deschidă ușa frigiderului. Pe rafturi erau doar lapte și șuncă. Închise ușa și se uită spre cămara cu toate proviziile de conserve, cereale, paste și fasole. Nimic nu o tenta, cu excepția...

Singurul borcan de miere pe care îl adusese în casă se afla pe blat. De culoarea ambrei aurii în lumina soarelui, arăta la fel de întunecat precum siropul de arțar în lumina artificială a bucătăriei. Luă borcanul și studie eticheta frumoasă cu carusel. În cele din urmă, răsuci capacul. Se deschise cu un pocnet ușor.

Ea atinse mierea cu vârful degetului arătător. Închise ochii. Duse degetul la buze.

Dintr-odată, o năpădiră toate verile copilăriei. Simți vag gustul de flori de cireș, un pic de păpădie, trifoi și căpșune; o șoaptă de caprifoi și o atingere de măcriș, toate aromele curate și proaspete ca o dimineață de iunie. Își înmuie din nou degetul și simți gustul zilelor de vară tot mai lungi în timp ce albinele gravitau spre tufele de lavandă și de mure, adăugând alte note aromei. Apoi soseau luna august și sfârșitul verii. Mierea devenea bogată și untoasă de la ciulini, salvie și lucernă.

Oboseala îi dispăru și pentru moment simți că toate secretele vieții se aflau în vârful degetului ei.

A doua zi de dimineață nu reuși să-l scoale pe Toby din pat, așa că porni la treabă singură. O dureau brațele în timp ce umplea vechea roabă cu perii, trafalete, cârpe și cutii cu vopsea pe care le găsise în șopron. O împinse cu dificultate pe alee. Standul fermei stătea cenușiu și bătut de vreme la umbra unui stejar bătrân de o sută

de ani. Un acoperiș în pantă și o podea rudimentară susțineau trei pereți și o pereche de rafturi care se întindeau pe sub tejgheaua lungă din lemn. Cu excepția unei mici cutii de depozitare atașate în spate, tot standul ar fi încăput în fosta ei cămară.

O dubiță Honda trecu în trombă pe lângă ea, urmată de alta, ambele cu familii care se îndreptau spre apele încă reci de pe plaja din sud, cel mai bun loc pentru înot de pe insulă. Mai făcu două drumuri până acasă ca să aducă unelte, afișul temporar pe care îl pictase și o duzină de borcane de miere de vara trecută. Recolta de anul acesta avea să fie gata de colectat abia în august. Spera să fie plecată până atunci, deși nu-și putea închipui unde. Păși apăsat ca să-l trezească pe Toby și descoperi camera lui pustie.

Se mai însenină când o mașină opri exact când înfigea avizierul cu afișul în pământ.

– Era și timpul să deschideți, zise femeia. Am terminat ultimul borcan cu miere de la Myra acum două săptămâni, iar artrita mea începe să se reactiveze.

Cumpără două borcane. Bree era încântată de succes, dar euforia se stinse treptat când nu mai opri nimeni.

Își umplu timpul măturând pânze de păianjen și cuiburi vechi de păsări și fixând scândurile slăbite. În cele din urmă, fu gata să deschidă primele două cutii cu vopsea de exterior pe care le găsise în șopron, un galben ca untul pe care bănuia că Myra îl alesese exact în acest scop. Ea nu vopsise niciodată nimic singură, dar văzuse zugravi la lucru, deci cât de greu putea să fie?

Mai greu decât părea, descoperi după câteva ore. Avea cârcei la ceafă, o așchie în mână și o tăietură urâtă pe picior. În timp ce își ștergea fruntea cu brațul, mânjindu-se cu și mai multă vopsea, auzi o mașină încetinind. Ea se întoarse să vadă ultimul model de Cadillac roșu oprindu-se. Entuziasmul de a avea, în sfârșit, un client dispăru când văzu cine era.

– Pui vopsea pe lemn sau ajunge toată pe tine?

Râsul dezagreabil al lui Mike se simţi ca unghiile pe tablă, aşa că se răsti la el când se apropie.

- Mă descurc.

În loc să plece, el inspectă ce lucrase ea până atunci.

- Se pare că ai nevoie de mai multă vopsea. Lemnul o absoarbe.

Ceva ce ea observase deja, dar nu avea bani să-i irosească pe mai multă vopsea, dar nu ştia ce ar fi putut face ca să rezolve problema. El împinse una dintre cutiile aproape goale de vopsea cu vârful pantofului scump din piele de Cordoba, apoi făcu un pas în spate ca să studieze raftul lăsat.

- De ce nu te ajută Toby?

- Ar trebui să-l întrebi pe el.

Ea puse trafaletul de vopsea în tavă, stropind cu şi mai multă vopsea singura ei pereche de sandale decente.

- Aş putea să fac asta. Unde e?

Dacă nu ar fi fost plină de resentimente, nu i-ar fi răspuns.

- La vecini, cu noua lui prietenă.

- Ar trebui să te ajute pe tine.

El alese un borcan de miere din cutia de pe jos, aruncă o bancnotă înăuntru şi se întoarse la maşină cu el.

În timp ce el pleca, ea îşi dădu seama că tremura. Doar vederea lui o inunda cu amintiri dureroase. Nimic în viaţa ei nu mai fusese aşa cum trebuia din noaptea în care îi spionase pe ea şi pe David.

Deşi nu vopsi şi spatele standului, tot rămase fără vopsea. În timp ce trecea pensula pe fundul cutiei, Cadillacul reapăru cu un Toby bosumflat aşezat lângă Mike pe scaunul din faţă. Mike coborî geamul portierei în timp ce Toby cobora.

- A uitat că trebuia să te ajute astăzi.

Trântitul furios al portierei îi indică însă că băiatul nu uitase nimic. Mike se dădu jos şi se duse la portbagaj.

- Haide, băiete! Ia astea!

Deși Toby avea doar 12 ani, nu-i plăcea să audă că i se adresa cineva așa. David fusese concediat de pe una din bărcile de închiriat când înfruntase un client care îl strigase *băiete*. Dar Toby îl ascultă pe Mike fără să-l testeze. Se temea oare de el? Se uită la cele două cutii de vopsea pe care Toby le scoase din portbagajul mașinii.

– Ce e asta?

– Ți se termina vopseaua, zise Mike și scoase o cutie de vopsea, niște pensule și alt trafalet din portbagaj. Am luat mai multă. Nu e mare lucru.

Ea simți cum i se încordează mușchii.

– Nu vreau să-mi cumperi vopsea. Nu vreau să-mi cumperi nimic!

El ridică din umeri și se întoarse spre Toby.

– Hai să deschidem asta!

– Nu, zise ea. Vopseaua merge înapoi, la fel ca toate astea.

Toby îi aruncă o privire dezgustată, apucă șurubelnița pe care ea o lăsase pe jos și o înfipse sub capacul cutiei.

– Toby, vorbesc serios. Nu deschide asta...

Capacul pocni.

Nu fusese niciodată în stare să convingă pe nimeni să facă ce dorea ea. Nu putea să-l facă pe Toby să o asculte sau pe Mike să o lase în pace și nu fusese în stare să-l transforme pe Scott într-un soț fidel.

Mike turnă niște vopsea în tava pentru trafalet.

– Toby, apucă pensula aia și dă al doilea strat pe margini!

Toby nu protestă nici măcar o dată. Nu făcea nici cel mai simplu lucru pentru ea, dar când primea ordine de la un ticălos rasist, se transforma într-un model de cooperare.

– Aș ajuta și eu, zise Mike, dar... Făcu un gest expansiv spre costumului lui cenușiu de vară. Oh, la naiba!

Apucă trafaletul, îl încărcă cu vopseaua de culoarea untului și începu să lucreze.

Ea ura ce se întâmpla, dar nu știa cum să oprească lucrurile. Mike Moody băgându-și nasul unde nu era dorit, așa cum se întâmpla dintotdeauna.

– E o culoare frumoasă, zise el.

Îi plăcea și ei, dar nu avea de gând să poarte o conversație agreabilă.

– Nu lucra lângă mine! zise ea. Colonia ta pute.

În sfârșit reuși să-i tulbure falsa bună dispoziție.

– Despre ce vorbești? Știi cât de mult costă chestia asta?

– Nu poți să cumperi bunul-gust, Mike. Așa cum nu poți cumpăra nici maniere.

Toby aruncă pensula pe jos cu fața contorsionată de furie.

– De ce nu poți să fii amabilă cu el?

Mike nu clipi.

– Mie tare mi-ar plăcea ceva de băut. Ce zici, Bree? Ai niște limonadă sau altceva acasă? O băutură rece ne-ar opri să dăm în clocot.

Doar Bree și Toby fierbeau. Amabilitatea de fațadă a lui Mike rămase neclintită. Și apoi el se opri din vopsit. Nu pentru că ea ar fi vrut ca el să se oprească, ci pentru că văzuse un camion apropiindu-se. O camionetă pe care se pare că o recunoștea, fiindcă se grăbi în drum ca s-o oprească.

Pe chip îi înflorise un zâmbet mare de negustor și așteptă ca șoferul să oprească.

– Jason, îi zise el puștiului cu părul lung din spatele volanului. Ai cunoscut-o pe Bree Remington?

Ea era Bree West. Nu mai fusese Bree Remington de peste zece ani.

Băiatul încuviință din cap spre Bree. Mike își puse mâna pe acoperișul camionetei.

– Acum Bree vinde miere Myrei. Pariez că mama ta s-ar bucura dacă i-ai duce două borcane. Toată lumea știe că mierea Myrei e bună împotriva migrenelor.

– Sigur, Mike.

Și așa se derulă toată după-amiaza, cu Mike alternând între vopsit și oprit clienții. Ea se ținu cât mai departe de el. Experiența o învățase că toate faptele bune ale lui Mike Moody aduceau tot felul de obligații.

Până la finalul zilei, standul strălucea sub două straturi de vopsea galbenă ca untul, iar ea vânduse opt borcane de miere. Dar, când Mike se duse înapoi la mașina lui, ea nu reuși să rostească un mulțumesc.

Lucy se surprinse că se uita după Toby în timp ce smulgea buruieni de-a lungul terasei. Nu-l mai văzuse de trei zile, de când Big Mike venise după el. Ea decise să treacă pe la cabană să vadă ce făcea. Deși ieșise în fiecare zi pe bicicletă, nu se dusese până în oraș și avea nevoie de provizii. Când avea să se întoarcă, intenționa să se apuce de treabă. Serios de data asta. În loc să se gândească la scris, avea să se așeze și chiar să scrie.

În loc să urmeze drumul lateral, ea o luă pe drumul principal, iar când coti văzu standul fermei care acum nu mai era de un gri murdar, ci de un galben cald. Borcane de miere aurie erau așezate pe blat, iar Bree picta un cal de carusel foarte artistic pe o parte a unui avizier din lemn sub formă de A, cu balama la mijloc. Când se apropie, Lucy citi: „Mierea carusel – cea mai bună de pe insulă. Mierea noastră face lumea să se învârtă".

Toby stătea la tejghea și o privea pe Bree, bălăngănindu-și picioarele și cu o expresie acră pe față. Lucy se dădu jos de pe bicicletă, iar Bree puse pensula jos. Avea o pată de vopsea roz pe un obraz, alta de un verde lămâie pe celălalt. Bluza ei fără mâneci dezvălui o umflătură roșie pe brațul palid și plin de pistrui.

Toby sări de pe tejghea și alergă spre ea.

– Hei, Viper, ai ceva de lucru pentru mine?

– Astăzi nu.

Ea studie afișul.

– Ești o adevărată artistă, Bree! Arată grozav.

– Mulțumesc, sunt doar o amatoare.

Ea începu să manevreze avizierul greu spre drum, atentă să nu mânjească vopseaua proaspătă.

Lucy se grăbi să o ajute.

- Trebuie să fi lucrat din greu. Totul arată minunat.

- Pot să vin mâine la tine, zise Toby.

Bree ajustă avizierul.

- Mâine-dimineață trebuie să stai la stand în timp ce eu verific stupii.

- Nu vreau să stau la stand! strigă Toby.

Lucy alungă presiunea de pe Bree.

- Oricum mâine am alte lucruri de făcut.

Bree se dădu în spate de lângă reclamă. Era pictată la fel, doar că avea un mesaj ușor diferit: „Mierea Carusel. Amintirile verii în tot cursul anului".

- N-am avut decât zece clienți astăzi, protestă Toby.

- Nu e nici măcar miezul zilei, făcu Bree și se uită spre drumul principal. Zece clienți înseamnă mai mult decât am avut ieri. Reclama o să ne ajute.

Ea nu părea convinsă, iar Toby nici atât.

- Trebuie să-ți cauți un job adevărat, zise el.

Lucy așteptă ca Bree să-i spună lui Toby să înceteze, dar Bree se făcu a nu auzi, iar Lucy trebui să-și muște limba ca să nu îl certe ea.

- Cu siguranță, eu voi cumpăra când mă voi întoarce din oraș, zise ea în schimb.

- Nu e nevoie, făcu Bree jenată.

- Glumești? Ador mierea.

- Ar merge foarte bine pe pâinea ta, zise Toby și i se adresă apoi acuzator lui Bree. Viper o face singură. E și foarte bună. Cea mai bună pe care am gustat-o vreodată.

- Îți faci singură pâinea? întrebă Bree.

- Câteodată. O să-ți aduc una.

- Asta ar fi... grozav, mulțumesc.

Ea duse mâna la buzunar, scoase un pachet de țigări, trase una afară și și-o aprinse. Toby o privi cu dezgust. Bree îi aruncă lui Lucy o grimasă în loc de scuze.

– Nu am vrut să mă apuc din nou. Pur și simplu s-a întâmplat.

Lucy nu era în măsură să judece ce făceau oamenii când erau stresați.

O mașină verde-închis trecu în viteză pe lângă ei.

– Vezi, zise Toby, reclama ta e tâmpită. Nimeni nu o să cumpere nimic.

Lucy nu mai rezistă.

– Încetează să o mai chinui așa pe Bree!

Lucy luase partea dușmanului. Cu o căutătură urâtă, Toby se duse pe alee spre casă.

Bree trase adânc din țigară. Arăta ciudat să vezi pe cineva care aducea a pictură victoriană pufăind în felul acesta. Bree se uită după Toby.

– Nu știu nimic despre copii. Așa cum vezi, desigur, nu suntem bine.

– E speriat, zise Lucy.

– Nu-mi pot închipui ce a fost în capul Myrei ca să mă numească tutorele lui.

– Sunt sigură că avea o părere bună despre tine.

– Am fost apropiate când eram mică, dar, după ce a fugit Star – ea era mama lui Toby –, nu am mai vorbit decât la telefon o dată la câteva luni. Eu și Star... am fost prietene bune.

Se îmbujoră, de parcă s-ar fi jenat să dezvăluie atât de multe despre ea.

O mașină Crown Victoria veche încetini și se opri lângă afișul cel nou al lui Bree. Lucy o lăsă să se ocupe de clienți și se duse în oraș.

După ce își cumpără proviziile, două ghivece mici cu ierburi pentru raftul de pe terasă, rucsacul ei deveni prea greu ca să mai adauge ceva, așa că pe drumul de întoarcere se opri și îi spuse lui Bree că avea să vină a doua zi să cumpere mierea.

– Serios, nu trebuie.

Bree îi oferi un zâmbet, primul pe care îl văzu Lucy la ea.

– Reclama funcționează. S-au mai oprit trei mașini și am vândut șase borcane. Iar mierea ta e din partea casei.

Lucy vru să protesteze, dar înțelese că era felul lui Bree de a-i mulțumi că o ajutase cu Toby. Alt client încetini. Lucy îi făcu semn cu mâna lui Bree și își văzu de drum.

Pe drum spre Goose Cove Lane, ea se gândi să coacă pâine la prima oră a dimineții și să ia câteva bucăți cu ea. Coti pe alee și apăsă frânele. O mașină era parcată lângă casă.

Un SUV gri-închis, cu numere de Illinois.

capitolul 11

Lucy era furioasă. Trânti ușa în urma ei, lăsă rucsacul și porni bufnind pe hol, trecând pe lângă locul gol unde raftul metalic nu ar fi trebui să stea de la bun început.

Panda era în solariu, cu spatele la ferestre și cu ochii spre ea. Abia dacă îl recunoscu. Coama lui sălbatică fusese îmblânzită în ceva aproape respectabil, deși ea bănuia că asta nu avea să dureze mult. Era proaspăt bărbierit sau recent bărbierit și purta o cămașă frumoasă gri, bine călcată, cu pantaloni negri la fel de călcați, ambele mult diferite de costumul ieftin pe care îl purtase la nunta ei. Era plăcut să-l vadă ca pe un om de afaceri respectabil, dar nu se lăsă păcălită. Sub toată această eleganță se afla motociclistul renegat care se folosise de ea, apoi îi spusese că fusese o amantă proastă.

Privirea lui se duse spre dragonul din jurul gâtului ei, apoi spre piercingul fals din sprânceană, iar două lucruri fură clare imediat: era mai bucuros decât ea că se vedeau. Și nu era singur.

O femeie stătea lângă el, cu spatele la Lucy, cu privirea ațintită asupra golfului care se vedea prin geamurile sclipitoare.

Lucy îi oferi cea mai rece privire posibilă lui Panda.

– Patrick.

El știa foarte bine cât îi displăcea să-l vadă, iar răceala lui o egala pe a ei, ceea ce o înfuria și mai tare. Nu avea nici un drept să acționeze de parcă ar el fi fost cel rănit.

„Nici măcar n-ai fost așa de bună."

– Ți-am spus să nu faci nici o schimbare.

Nemulțumirea lui nu ar fi putut fi mai evidentă, dar ei nu-i păsa.

– Îmi pare rău, dar am primit ordine de la departamentul de sănătate publică.

Ea își scoase șapca, dând la iveală șuvițe mov, proaspăt vopsite. Aglomerația de pe rafturile de cărți dispăruse, rafturile erau frumos aranjate, covorul murdar care ar fi trebuit aruncat de mulți ani nu se mai zărea. Ea redusese și amestecul de mobilier vechi, lăsând doar un cufăr, câteva mese, canapeaua și scaunele pe care ea și Toby le târâseră din camera de zi. Chiar și fără zugrăveală nouă, camera era primitoare și plăcută.

Femeia cu spinarea țeapănă încă nu se întorsese de la fereastră. Purta o tunică neagră prea mare, pantaloni negri și pantofi cu toc. Părul negru drept îi atârna până la umeri, iar mâinile fără inele păreau prea mari pentru încheieturile ei.

– Panda m-a asigurat că pot conta pe discreția ta.

Vorbea cu o voce joasă, ușor răgușită, dar ceva din tonul autoritar sugera că prefera tonul ferm.

– Nici o problemă, zise Lucy. Voi pleca.

– Nu poți să pleci, făcu femeia și își strânse pumnii mari, dar tot nu se întoarse.

Lucy îi aruncă lui Panda o privire otrăvită.

– Dacă Panda încearcă ceva, poți oricând să chemi poliția.

– Trebuie să mai fie o femeie aici, zise femeia cu vocea ei stranie, șoptită, de sergent de instrucție. Înțeleg că ai trecut prin multe în ultima vreme, dar promit că o să merite.

Deci Panda îi spusese cine era Lucy. Alt indiciu că nu avea coloană vertebrală.

– În mod normal, m-aș oferi să te plătesc, zise ea. Dar... ar părea un pic ofensator.

„Un pic?"

Femeia nu părea copleșită că se afla în prezența unui membru al unei foste familii prezidențiale, ceea ce sugera că era obișnuită cu celebritățile. Curiozitatea o învinse până la urmă pe Lucy.

– De ce e important?

Capul femeii se mai ridică un centimetru.

– Înainte să explic, presupun că nu ai vrea să semnezi un contract de confidențialitate.

Cu siguranță, glumea.

– Lucy are destule defecte, zise Panda, accentuând ultimul cuvânt, dar sunt prea multe în joc ca să dea de gol pe altcineva.

– Așa ai zis, rosti femeia și se îndreptă de spate. Presupun că va trebui să am încredere în tine, ceva la care nu mă pricep.

Un pescăruș plană în fața ferestrei. Iar femeia se întoarse. Încet, dramatic... O regină tragică în fața ghilotinei.

Ochelari de soare enormi îi acopereau întreaga față. Era înaltă și statuară, un pic supraponderală sub acea tunică voluminoasă. Nu purta bijuterii, nimic care să atragă atenția asupra ei, în afară de prost aleasa culoare neagră pentru o zi caldă de iunie. Mâna îi tremură ușor când își dădu jos ochelarii. Îndoi brațele ochelarilor și ridică bărbia, uitându-se la Lucy.

Era atrăgătoare – ochi negri, migdalați; pomeți frumoși, un nas puternic, dar gura ei plină ar fi putut avea un strop de luciu de buze, iar un pic de machiaj ar fi făcut minuni pe tenul ei pământiu. Nu însemna că Lucy ar fi fost persoana care să critice machiajul altcuiva, pentru că purta ruj maro și avea ochii machiați cu mult negru de jur împrejur.

Modul dramatic în care femeia stătea în fața ei îi sugeră lui Lucy că se aștepta să spună ceva, dar cum nu avea idee ce anume...

Apoi pricepu. Oh!

– Lucy, sunt sigur că ai auzit de Temple Renshaw, zise Panda foarte oficial.

Temple Renshaw, regina cea rea din rândul celor considerați vedete fitness și starul emisiunii *Insula grașilor*, un reality-show oribil care își batjocorea participanții exilându-i într-un loc în care „nimeni să nu fie obligat să se uite la tine". Ea își construise o carieră din umilire și degradare, iar fotografiile corpului ei zvelt ca al unei pantere erau peste tot – pe etichete de băuturi fitness, batoane energizante, colecția vastă de haine sport. Dar acele fotografii semănau doar de departe cu femeia îmbrăcată în negru, cu obraji plinuți și o pernuță zdravănă de grăsime sub bărbie.

– După cum vezi, zise Temple, sunt obeză.

Lucy înghiți în sec.

– N-aș zice că ești chiar obeză.

Temple încă arăta mai bine decât majoritatea turiștilor care se dădeau jos de pe feribot. Dar asta nu însemna că era salcia zveltă pe care o cunoștea publicul.

– Nu e nevoie să fii politicoasă, zise Temple.

– Temple a avut niște probleme personale în timpul primăverii care au făcut-o să câștige un pic în...

– Nu-mi găsi scuze. Vocea ei de sergent de instrucție își recăpătă volumul maxim. Sunt o grasă dezgustătoare.

Lucy se uită la el.

– Care e rolul meu în toate astea? făcu ea și se opri. Ești înarmat?

– Temple m-a angajat să o ajut să-și recapete forma, zise el. Și nu e treaba ta.

– Tu ești antrenorul ei?

– Nu chiar.

– Nu am nevoie de un antrenor, se răsti Temple. Am nevoie de cineva care să mă disciplineze.

– Să te disciplineze?

În mintea ei apărură imagini cu bice și curele. Buzele lui Panda se arcuiră într-un zâmbet neplăcut, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Lucy îl privi sfidător.

– Ce anume implică... o disciplinare?

– Eu și Panda am stabilit asta, zise Temple. *Insula grașilor* începe filmările în septembrie, exact în trei luni începând de acum. Cum e limpede că mi-am pierdut controlul, l-am angajat pe Panda să-mi ofere mediul necesar care să mă aducă iarăși în formă.

Cu coada ochiului, Lucy îl văzu pe educatorul sever al lui Temple inspectând rafturile de cărți frumos aranjate. Cu degetul arătător răsturnă un exemplar din *Farurile din Michigan* pe o parte, stricând aranjamentul.

– Și vrei să faci asta aici? întrebă Lucy.

– Nu prea pot să mă duc la un spa arătând așa. Am nevoie de intimitate totală, zise Temple. Apoi adăugă: Propria mea insulă a grașilor, dacă vrei.

Cu un bobârnac și sclipirea unui ceas scump din oțel inoxidabil, Panda răsturnă *Ghidul ornitologic* al Americii de Nord. Lucy tot nu reușea să se obișnuiască cu apariția lui de revistă de modă. I se părea nepotrivit.

– Panda a lucrat în domeniul securității pentru mine, zise Temple. Când mi-am amintit că avea casa asta, am insistat să vin aici. Totul a fost ca în *Misiune imposibilă*. Am zburat cu un avion particular, el m-a așteptat la aeroport și m-a adus aici pe bancheta din spate a mașinii lui.

– Înțeleg de ce sunteți voi doi aici, zise Lucy, deși nu înțelegea în totalitate, dar ce te face să crezi că voi rămâne?

– Pentru că am nevoie de tine ca acoperire.

– Acoperire?

– O să am nevoie de mâncare specială, zise ea. Panda nu e chiar bărbatul care să se ducă în oraș și să cumpere ceaiuri digestive și grâu încolțit.

Lucy nu credea că ea putea fi femeia care să cumpere lucrurile acelea, dar începea să înțeleagă ideea, oricât de ridicolă era.

Panda mișcă lampa de podea de la locul ei cu pantoful – mocasini eleganți pe care îi venea să-i strivească cu cizmele ei.

– O să fiu aici timp de săptămâni întregi, zise Temple. Ce se întâmplă dacă vreau un exemplar din *Women's Health* sau *Vogue*? Sau vreo cremă ori produse pentru păr? Tampax, pentru Dumnezeu!

Piciorul lui Panda se opri pe scaunul cu spătar tip scară pe care era pe cale să-l împingă din colț.

– Poți să comanzi online toate astea, preciză Lucy.

– Și asta o să fac, dar unele lucruri o să-mi trebuiască imediat. Și cum poți justifica diferența dintre gunoiul generat de o persoană și de două? Îmi place să-mi usuc la aer hainele în care fac sport. Haine de femeie. Vreau să înot. Dacă cineva își aduce ambarcațiunea în golf și vede o femeie în apă, nu pot să-i las să creadă că ar fi altcineva în afară de tine. Sunt sute de feluri în care pot fi dată de gol dacă nu e și altă femeie în casă, iar dacă se întâmplă asta, cariera mea s-a terminat. Acum înțelegi?

Lucy se întrebă de ce Temple nu ceruse ajutorul uneia din prietenele ei. Pe de altă parte, nu părea chiar genul care să aibă multe prietene bune.

Ea își agăță ochelarii de soare de bluză.

– Lucy, îmi dau seama că ești și tu o persoană importantă și înțeleg că e o perioadă dificilă pentru tine. Și știu că te așteptai să fii singură aici. Apariția mea e o intruziune și vreau să te recompensez, așa că... O studie pe Lucy cu ochi critici, de la șuvițe la cizmele soldățești. O să te antrenez gratis.

Lucy fu prea oripilată ca să răspundă.

– Pe clienții mei îi taxez cu 600 de dolari pe oră. Știu că e scandalos, dar îi face pe oameni să ia antrenamentele în serios.

Temple se încruntă, studiindu-i brațele, nu - bănuia Lucy - tatuajul cu spini însângerați. De acolo, îi studie coapsele care ieșeau din pantalonii scurți - coapse care abia acum începeau să revină la dimensiunile normale datorită pâinii pe care o făcea.

- Vom găsi altă motivație pentru tine.

- Din nefericire, Lucy își ia lenea foarte în serios, zise Panda cu buzele subțiate. Mă îndoiesc că va fi dispusă să lucreze așa de mult.

- Chiar n-aș fi, zise Lucy iute. Și îmi pare rău, dar nu pot să te ajut.

Oricum, nu cu Panda acolo, se gândi ea.

- Înțeleg. Temple își fixă hotărâtă zâmbetul public încrezător, un zâmbet pe care Lucy îl recunoscu, pentru că îl folosise și ea destul de des. Am sperat... începu ea și își linse buzele. Dacă mă vede cineva... Dacă descoperă că sunt aici... Își ridică ușor bărbia. Panda a zis că vei rămâne.

Lui Lucy nu-i plăcea ca Panda să îi prezică felul în care avea să se comporte.

Și chiar atunci se sfărâmă. Regina cea rea își pierdu zâmbetul oficial. Își plecă fruntea, umerii i se lăsară, spinarea care părea de oțel se înmuie, iar în ochi apărură lacrimi.

Părea destul de satisfăcător să asiste la risipirea planurilor unei femei obișnuite să comande, dar nu era așa. Dimpotrivă, era sfâșietor. Temple cu siguranță nu era obișnuită să-și piardă cumpătul și nici să ceară ajutor. Orice o făcuse să-și piardă controlul greutății încă o măcina.

Lucy nu voia să plece de pe insulă. Ar fi însemnat să o lase pe Viper în urmă, ceva la care nu suporta să se gândească încă. Și însemna că săptămâna viitoare pe vremea asta, avea să poarte tocuri și să bată la ușa celor bogați cu mâna întinsă. În schimb, ea voia să se plimbe cu caiacul când avea chef, să se așeze să scrie în biroul pe care îl curățase și să întindă miere proaspătă pe pâinea făcută

de ea. Voia să iasă pe terasă cu cafeaua de dimineață și să vadă cum se descurca Bree cu standul ei. Și i-ar fi fost dor de micul ticălos, de Toby.

Spre deosebire de Temple, Panda era mai mult decât fericit când auzi decizia lui Lucy.

– Lucy tinde să îți distragă atenția, zise el spre angajatoarea lui. E mai bine așa.

„Mai bine pentru el."

Lucy nu voia să-și împartă casa cu Regina cea Rea din *Insula grașilor*. Dar, mai important, nu voia să o împartă cu Bodyguardul cel Rău. Dar, era o casă mare, iar Temple părea așa de doborâtă, un sentiment pe care Lucy îl înțelegea mai bine decât și-ar fi dorit.

– O să încerc o zi sau două, zise ea în cele din urmă. Dar nu promit mai mult de atât.

Panda se bazase pe faptul că ea avea să plece și nu era mulțumit.

– În mod evident, nu te-ai gândit până la capăt.

– O să stai?

Temple parcă se transformă. Se îndreptă de spate cu ochi sclipitori.

– Serios, corpul tău îmi va mulțumi!

Lucy se îndoia sincer de asta, dar avea o bătălie mult mai importantă de purtat. Să își stabilească teritoriul.

– Dormitorul mare de la etaj va fi perfect pentru exercițiile tale după ce va fi curățat. Știu că o să-l vrei pe Panda aproape. Etajul are patru dormitoare și două băi mari, așa că e loc destul pentru voi amândoi. Lucy nu voia să cedeze dormitorul de la parter cu ușile glisante direct spre exterior, pentru că așa putea să plece și să vină fără să-i vadă pe nici unul din ei. Dacă totul mergea bine, nu mai trebuia să-i întâlnească decât la bucătărie și bănuia că Temple nu avea să petreacă mult timp acolo. Ignoră fața încruntată a lui Panda și se oferi să îi arate lui Temple casa: Etajul este destul de neglijat, dar nu e ceva ce un fumegător și câteva camioane pentru deșeuri nu pot rezolva.

*

Panda insistă să le însoțească, iar la fiecare schimbare făcută de Lucy, încruntarea lui se adâncea.

– Unde e oglinda care era agățată aici?

– Oglindă?

– Și cuierul?

– Care cuier?

Ea le aruncase pe amândouă în garaj cu restul vechiturilor care se adunaseră.

Când ajunseră la etaj, ea găsi în Temple o aliată.

– Nu ziceai că ai casa asta de doi ani? întrebă ea când inspectă dormitorul comun. De ce nu ai făcut curat?

– Îmi place așa cum e, zise el încordat.

Temple se uită cu dezgust la șirurile de paturi suprapuse, toate diferite. Fiecare avea o saltea goală răsucită în capăt. Se duse la peretele cel mai lung, unde erau trei ferestre mari, toate acoperite de perdele decolorate. Temple dădu la o parte una dintre perdelele prăfuite.

– Priveliștea e incredibilă. Ai dreptate, Lucy, camera e foarte potrivită pentru exerciții.

Lucy explică:

– Menajera a murit, așa că altcineva a făcut curat, dar sunt sigură că Panda poate găsi pe cineva.

– Nu pot să primesc pe nimeni aici, zise Temple ferm. Lăsă perdeaua să cadă și își frecă degetele prăfuite. Eu și Panda ne vom ocupa de asta. Va fi o nouă experiență să am grijă de mine, zise ea și adăugă pe un ton amar: Mă întreb dacă îmi mai amintesc cum.

Lucy de pe vremuri s-ar fi oferit să o ajute, dar Viper nu avea de gând să devină asistenta lui Temple Renshaw. Arătă spre dulapul cu teancurile de cearșafuri desperecheate și îi lăsă să se descurce.

Când ajunse jos, puse cumpărăturile la locul lor și își spuse că putea să funcționeze. În timp ce spăla niște vase, o auzi pe Temple vorbind cu Panda:

– Serios, Panda, nu trebuie să faci asta.

Tonul rugător din vocea ei îi stârni curiozitatea și trase cu ochiul.

Stăteau lângă ușă, unde Panda umbla în geanta lui Temple, mare, neagră, luxurioasă, cu mânere argintii. Temple se ținea de gulerul tunicii.

– Serios, Panda, nu e nevoie. Mi-e foarte clar de ce am venit aici.

– Atunci probabil ai uitat de asta.

El scoase un baton de ciocolată Toblerone.

Temple își înclină capul și îi oferi un zâmbet larg.

– Felicitări! Ai trecut primul test. Tocmai de aceea îți plătesc ridicol de mulți bani ca să lucrezi pentru mine vara asta.

El desfăcu ambalajul și mușcă o bucată mare din capăt.

– Nu mă lua cu d-astea, Temple!

Ochii femeii rămaseră ațintiți asupra ciocolatei, iar zâmbetul îi dispăru.

Chiar și de la distanță, Lucy îi simțea pofta. El luă încă o înghițitură, mestecă încet, savurând fiecare bucățică – un gest atât de crud, încât avea să fie blestemat pentru totdeauna.

– Când găsesc ceva, zise el, va trebui să te uiți la mine cum mănânc.

Temple era furioasă.

– Nu trebuie să suport așa ceva!

– Nu te obosi. Ultima bucată de ciocolată dispăru în gura lui, apoi el mototoli ambalajul și-l îndesă în buzunar. Deschide geamantanele!

– Nu e nimic acolo ce nu ar trebui să fie, declară ea.

– Să sperăm că e adevărat.

Nu era. Panda găsi altă tabletă mare de ciocolată. Chiar și pentru un bărbat masiv era multă ciocolată, dar el mâncă fiecare bucată. Temple era furioasă.

– Nu trebuie să fii așa de ticălos.

– Nu m-ai angajat pentru bunăvoința mea. Știai că nu va fi ușor.

– Bine.

Ea dădu să treacă pe lângă el, dar Panda o prinse de braț.

– Trebuie să te percheziționez și pe tine?

Ea băgă mâna în buzunarul pantalonilor și rânji:

– Tic-Tac. Sunt absolut nevinovate. Și eu m-am săturat de asta.

– N-o să doară decât un pic.

Ea scoase un șuierat revoltat când el începu să-și treacă mâinile pe corpul ei.

– Să nu îndrăznești să mă atingi!

– Hai, las-o baltă!

El mai scoase din buzunarul ei un pachet de Skittles, apoi îi luă și cutia de Tic-Tac.

– Compasiunea e pentru ratați. Nu asta spui mereu la televizor?

– Nu te plătesc cu 75 000 de dolari ca să-mi ții predici!

75 000? Lui Lucy nu-i venea să creadă. Se întrebă cu cât îl plătiseră părinții ei și se gândi că oferta ei de 1 000 de dolari fusese un prilej de amuzament pentru el.

– Nu e o predică, zise el. E o observație.

Se părea că stomacul lui ajunsese la limită, pentru că îndesă pachetul de Skittles în buzunar, lângă ambalajele de ciocolată, apoi îi închise geamantanele.

– O să ți le duc eu sus.

– Nu te obosi! zise ea și le târî de acolo în sus pe scări.

– Ai văzut destul? zise Panda cu spatele încă întors spre ușa de unde pândea Lucy.

– Încă încerc să asimilez totul, replică ea. Sunteți tare amuzanți.

El studie scurt locul ocupat pe vremuri de raftul metalic.

– Poți să pleci oricând dorești. De fapt, de ce nu ai plecat?

Pentru că asta era casa ei.

– Pentru că încă mă pedepsesc pentru capacitatea mea slabă de a judeca oameni, zise ea și dispăru în bucătărie.

Era ora 16.00, dar ea nu mâncase de dimineață, așa că încălzi o tigaie, turnă niște ulei și puse la prăjit unul din cotletele de porc cumpărate din oraș. Ar fi avut un gust mai bun pe grătar, dar aruncase porcăria aceea ruginită încă de săptămâna trecută.

Cotletul începuse să sfârâie frumos când Panda, încă îmbrăcat în hainele lui de business, intră ca o furtună în bucătărie. Apucă o cârpă și înveli mânerul tigăii, ieșind pe ușa din dos.

– Hei! făcu ea și alergă după el în timp ce înainta prin curte. Dă-mi cotletul înapoi!

El deschise capacul tomberonului și îi aruncă dintr-o mișcare a încheieturii cotletul.

– Nu gătești dacă nu e ceva ce poate să mănânce și Temple.

– Nu gătesc? Ce vrei să spui?

– Mirosul se răspândea în casă. Ea trebuie să țină regim și tu nu o s-o chinui!

– Eu! Tu ai mâncat o mie de calorii în fața ei.

– Consecințe firești. Ce faci tu e diferit!

Ea își azvârli brațele în sus.

– Nu-mi vine să cred!

Gura lui se curbă ironic.

– Poate că ar trebui să o suni pe mami ca să trimită marina militară să te protejeze.

Ea chiar îl sărutase pe omul ăsta? Îl lăsase să... să facă lucrul ăla? Viper era foarte supărată și își îndreptă un deget cu o unghie vopsită cu negru spre el.

– Tu, zise ea, vei plăti!

El plătea deja. Doar să fie în preajma ei era un chin. Încă își amintea când o văzuse prima dată. În seara cinei de la repetiția generală. Stătea lângă Ted într-o rochie albastră-verzuie de lady, cu părul ei strălucitor în multe nuanțe, mai deschis ca acum. Nu putea decât să se gândească cât de potriviți erau ei doi, cuplul american perfect. Abia două săptămâni mai târziu, în noaptea

de la lacul Caddo, când își sunase în sfârșit familia, își dăduse seama că ea nu avea să se mai întoarcă la Ted. O prostie.

„Nu ai fost chiar așa de bună."

Ce minciună ridicolă! El fusese cel inept - grăbit, neîndemânatic, fără control. Lucy fusese generoasă și firească, fără toate acele posturi de star porno, pe care unele femei credeau că trebuie să le afișeze în dormitor.

El se bazase pe faptul că ea avea să plece de îndată ce vedea că se întorsese, dar, în loc să sară pe feribot, așa cum ar fi trebuit, decisese să gătească cotlete de porc în bucătăria lui. Acum avea două femei-problemă pe cap, ambele vrând să se ascundă în casa lui. Una din ele era o pacoste poruncitoare, dar el se descurcase și pe vremuri cu Temple și putea să o mai facă. Cealaltă era o altfel de pacoste, iar pe ea nu voia decât să o vadă goală.

Alungă din minte imaginile cu Lucy goală ca să se concentreze pe ce avea de făcut. Era ultimul loc în care dorea să se afle, dar Temple îi plătea o sumedenie de bani ca să aibă grijă de ea și refuzase să negocieze locația. Își dorea să nu-i fi spus despre casă, dar nu-și imaginase că ea avea să insiste să vină aici, așa cum nu-și imaginase că se îngrășase douăzeci de kilograme și că era pe punctul de a-și distruge cariera. Lui îi plăceau joburile care îl țineau în mișcare, unde măcar era potențial pentru întâmplări palpitante. Jobul ăsta stupid, dar era productiv. În afară de asta, Temple fusese primul lui client mare și îi datora asta.

Se cunoscuseră la scurtă vreme după ce el preluase agenția, când editorul ei îl angajase pentru un job de rutină pentru securitate la o librărie din Chicago unde ea venise să semneze cărți. Un tip cam agitat din mulțime îi atrăsese atenția. Panda îl supraveghease atent și, înainte ca seara să se termine, îl oprise să sară peste un șir de scaune ca să-i ciopârțească fața lui Temple. De atunci,

de fiecare dată când Temple avea nevoie de securitate, ea insista ca el să i-o asigure. Datorită ei atrăsese alți clienți bogați, iar afacerea crescuse până în punctul în care putuse să închirieze apartamentul de pe Lake Shore Drive unde dormea arareori, să cumpere casa asta și să o interneze pe mama lui în cea mai bună clinică de Alzheimer din Illinois.

Stomacul îi chiorăia, dar nu de foame, ci pentru că încerca să digere ciocolata. Nu era foarte pasionat de dulciuri. Păcat că Temple nu încercase să ascundă cartofi prăjiți!

Gândurile i se întoarseră la Lucy. Îi spusese să nu schimbe nimic în casă, dar ea făcuse ce dorise, iar schimbările îl nelinișteau. De ce cedase Lucy la rugămintea lui Temple? Nu reușea să-și dea seama, dar știa că cu cât o făcea să plece mai repede, cu atât era mai bine, iar cea mai bună cale să realizeze asta era să se asigure că ea nu uitase de trăsăturile lui cele mai rele.

Măcar dacă perspectiva de a-i aminti asta nu l-ar fi deprimat așa de tare.

Regina cea Rea nu era o primadonă. Lucy trebuia să recunoască asta. A doua zi de dimineață munci împreună cu Panda pentru a desface paturile suprapuse și a le căra afară.

– Exerciții cardio grozave, îi spuse ea lui Lucy în timp ce arunca un set de scânduri pe ușa din față.

Temple își strânsese părul în coadă și își schimbase hainele cu pantaloni albaștri de sport și o tunică largă din plasă, nici una din piese nefiind suficient de elegantă pentru a proveni din linia ei de îmbrăcăminte sport.

– Încep să cred că între tine și Panda există ceva, zise ea.

Lucy se duse să țină ușa din față deschisă.

– Greșită idee!

Temple nu fu deranjată de răspunsul rece al lui Lucy.

– Câtă vreme face treaba pentru care l-am angajat, zise Temple în timp ce ieșea pe ușă cu o tăblie de pat înclinată, nu-mi pasă ce faceți voi doi în restul timpului.

Lucy nu era obișnuită să i se adreseze cineva ca unei subordonate, dar, înainte să poată replica, Regina cea Rea și tăblia ei de pat dispărură pe ușa din spate.

Lucy descoperise un lacăt pe ușa de la cămară când coborâse la micul dejun și, cum nu era pregătită să se lupte cu Panda pe stomacul gol, se mulțumi cu cafea. Dar acum îi era foame. Găsi o cutie de iaurt cu cireșe negre și un hotdog rece. Înainte să poată termina vreunul, auzi o camionetă intrând pe alee, urmată de trântitul ușilor la etaj – probabil era Temple ascunzându-se. Curând, Panda și șoferul descărcau ceea ce se dovedi a fi echipament de fitness.

Lucy intenționase să coacă niște pâine pentru Bree și Toby, dar, după incidentul cu cotletul de porc de aseară, nu prea vedea asta întâmplându-se, așa că se duse la stand cu mâna goală.

Bree stătea pe scară și picta o ghirlandă de panglici colorate pe cadrul galben al standului, genul de decorațiune bizară care putea fi văzute pe un carusel. Culorile se asortau cu cuvertura de modă veche verde-închis pe care o pusese peste tejghea pentru a pune în valoare trei piramide din trei rânduri cu borcane de miere.

Toby ieși de după stand când Lucy se dădu jos de pe bicicletă.

– Am văzut mașina lui Panda trecând ieri. Ai un job pentru mine?

Toby era o complicație la care nu se gândise.

– Nu pentru o vreme. O... prietenă a venit în vizită. O să petrecem timp împreună, e cam plicticos.

Ideea de a fi prietenă cu Regina cea Rea o făcu să se cutremure, dar avea nevoie să pună la cale o poveste, în caz că Toby apărea pe neașteptate, ceea ce sigur avea să facă.

– Dar tot pot să vin și să facem chestii?

– Toby, te rog, nu o plictisi!

Bree îi oferi lui Lucy un zâmbet obosit în timp ce cobora de pe scară, lăsând paleta cu culori în echilibru deasupra. Deși dimineața începuse să se încălzească, Bree nu avea pic de grăsime pe ea și de aceea purta un pulovăr subțire peste tricou. Nici măcar bronzul pe care îl căpătase și pistruii noi peste pomeți nu puteau să-i ascundă epuizarea.

– O să mă străduiesc să-l opresc aici ca să nu te deranjeze.

Având în vedere cât de ineficientă era comunicarea lui Bree cu Toby, Lucy nu se prea baza pe asta, așa că îl luă pe după umeri.

– Chestia e, Toby, că prietena mea nu e genul căreia să-i placă prea mult copiii, așa că, în loc să vii pe la noi, mai bine ai începe să-mi arăți insula. Sunt sigură că sunt locuri pe care încă nu le-am văzut.

– Da, poate.

Lucy studie afișul cu Mierea Carusel și cadrul proaspăt pictat.

– Îmi place foarte mult ce faci. Are efect afișul?

– Am vândut șapte borcane în dimineața asta. Ea își scărpină o înțepătură de albine de pe încheietură, lăsând o dâră de vopsea zmeurie în urmă. Mă gândesc să adaug produse, poate săpun sau lumânări din ceară de albine. Orice reușesc să-mi dau seama cum se face.

– Tot n-o să fie destui bani, zise Toby în stilul lui războinic obișnuit. Ar trebui să pleci.

– Voi doi ați readus standul fermei la viață în doar câteva zile. Ar trebui să fiți mândri.

– Buni ar trebui să fie mândră, replică Toby. E mierea ei. Porni bufnind spre casă. Îl sun pe Big Mike! strigă el. A zis că mă ia în barca lui.

– Nu! Bree alergă pe alee. Toby, nu-l suna pe Mike! M-ai auzit? Toby!

Băiatul dispăruse deja.

Cu un aer de resemnare obosită, Bree își prinse la loc o șuviță care îi ieșise din coada de cal. Scoase o țigară din pachetul aflat pe un raft în spatele tejghelei.

– Nu mă pricep la asta.

– E rănit, zise Lucy. Asta îl face o provocare dificilă.

– Amândoi suntem răniți. Ea alungă fumul cu mâna, de parcă ce rămăsese agățat în aer era o amenințare mai mare decât ce trăgea în plămâni. Scuze, tocmai îmi plângeam de milă.

O studie pe Lucy mai îndeaproape.

– Îmi pari așa de cunoscută! Am senzația că te știu de undeva, deși sunt sigură că nu ne-am mai întâlnit. Când te-am văzut prima oară, am crezut că erai o puștoaică.

– Am 31 de ani.

Privirea ei alunecă spre părul lui Lucy, noul inel de sprânceană și tatuajul cu dragon de pe gâtul ei.

– Un caz de dezvoltare întârziată, zise Lucy ca explicație.

– Înțeleg.

Dar Bree evident nu înțelegea, iar Lucy nu se mai simțea bine ascunzându-și identitatea.

Decise să riște.

– Sunt deghizată... ca să spun așa, zise ea și ezită. Eu sunt... Lucy Jorik.

Bree făcu ochii mari, își îndreptă spatele și lăsă țigara să cadă. Ar fi fost în stare să fumeze în fața unei fete oarecare, care locuia în partea cealaltă a pădurii, dar nu putea să o facă în fața fiicei președintei.

– Oh, eu...

– Am nevoie să stau ascunsă o vreme, zise Lucy ridicând din umeri. Asta părea un loc bun.

Bree își dădu seama că se holba la ea.

– Scuze. Doar că... e un pic neașteptat, făcu ea și își încercă din nou să-și aranjeze părul. De ce mi-ai spus? Nu aș fi ghicit niciodată.

– Nu mi se pare corect să tot vin aici și să nu spun nimic. Greu de crezut, dar îmi place sinceritatea.

- Dar... abia dacă mă cunoști. Le-aș putea spune tuturor.

- Eu sper că n-o vei face. Voia să schimbe subiectul. Plânsul ăla de milă... Vrei să-mi povestești?

O mașină încetini, dar nu opri. Bree se uită în urma ei.

- E o poveste plicticoasă.

- Nu-mi place să recunosc, dar în unele zile să ascult problemele altora mă înveselește.

Bree râse și tensiunea dispăru.

- Cunosc senzația.

Își șterse mâinile pe șort.

- Chiar vrei să auzi asta?

- Asta mă face cumva să fiu o persoană rea?

- Să nu spui că nu te-am avertizat!

Își frecă o pată de vopsea de pe braț fără să-și dea seama.

- În noiembrie anul trecut am venit acasă de la un prânz și l-am găsit pe soțul meu încărcându-și mașina. Mi-a spus că s-a săturat de viața noastră privilegiată, voia divorțul și, în treacăt fie spus, avea să-și refacă viața cu sufletul lui pereche, o practicantă de 19 ani care era de două ori mai bună decât mine.

- Ah...

- E chiar mai rău. Razele soarelui care răzbeau printre copaci aruncau lumini și umbre pe fața ei, făcând-o să arate și mai bătrână, și mai tânără decât era. Mi-a zis că îmi datorează ceva după zece ani de căsnicie, așa că puteam să primesc ce rămânea după ce erau plătite datoriile despre care eu nu știam nimic.

- Ce tip drăguț!

- Nici măcar când l-am cunoscut nu era. Știam asta, dar era superb și deștept și toate colegele de facultate erau nebune după el. Familiile noastre erau prietene de mulți ani. El era unul dintre băieții-minune de la General Motors înainte ca Detroit să intre în colaps. Bree scutură scrumul în iarbă. Scott și practicanta

au plecat la Seattle ca să-și găsească fericirea, iar datoriile au înghițit tot ce aveam. Eu nu am terminat decât un an de colegiu. Nu am experiență de lucru și nici vreo idee cum să mă întrețin. O vreme am locuit cu unul dintre frații mei, dar după câteva luni în care abia dacă am ieșit din camera mea, cumnata m-a făcut să înțeleg că nu mai eram bine-venită. Ea uită de disconfortul de a fuma în fața fiicei președintei și se întinse să ia încă o țigară. Cam în același timp, avocatul Myrei m-a contactat și mi-a spus că ea a murit și mi-a lăsat cabana dimpreună cu nepotul ei. Nu-l văzusem pe Toby decât de câteva ori, când Myra a venit să mă viziteze. Se uită la standul ei și râse ușor disprețuitor. Ai auzit vreodată ceva mai patetic? Am fost crescută cu toate avantajele, mai puțin cu o coloană vertebrală. Ea împinse țigara înapoi în pachet fără să o aprindă. Îmi închipui ce gândești tu, care ai realizat atâtea în viață.

- Am fugit în ziua nunții.

- Mai ales asta! Ea căpătă o expresie visătoare. Cum ai avut curajul?

- N-aș zice chiar curaj.

- Eu da.

Chiar atunci se opri o mașină.

Bree își puse pachetul de țigări înapoi în buzunar.

- Mulțumesc că ai avut încredere în mine. Nu te voi da de gol.

Lucy spera că avea să se țină de cuvânt.

În drum spre casă, Lucy își dădu seama că uitase mierea, dar fără perspectiva de a o pune pe o pâine caldă, nu se întoarse. Un morman de paturi desfăcute, saltele vechi și perdele urâte de vinilin din dormitorul mare stăteau stivuite în capătul aleii, așteptând să fie luate de acolo. Camioneta dispăruse, iar când intră în casă, auzi ceva greu târât pe podeaua de deasupra. Era prea mult să spere că era vorba de Panda mort.

Trecu prin bucătărie ca să iasă afară şi observă că vechiul frigider dispăruse. În locul lui stătea un frigider high-tech din oţel inoxidabil cu uşi duble. Micul ei dejun nesatisfăcător o lăsase înfometată, aşa că deschise uşile.

Şi descoperi că toată mâncarea ei dispăruse. Untul de arahide şi jeleul, şunca şi brânza elveţiană perfect maturată. Nu erau nici un iaurt cu cireşe negre, sos de salată sau murături dulci. Nimic din resturile pe care se bazase pentru prânz. Chiar şi gemul lui Panda dispăruse.

Conţinutul congelatorului era la fel de îngrozitor. În loc de pizza şi vafe congelate care erau trataţiile ei de weekend, acum erau şiruri de mâncăruri de regim preambalate. Ea deschise unul din sertarele de legume. Unde erau morcovii ei? Afinele? Salata proaspătă pe care o cumpărase ieri? Înţelegea că luaseră vafele congelate, dar îi luaseră şi salata?

Porni ca o furtună la etaj.

capitolul 12

Mirosul cauciucat al unei săli de fitness o lovi în nări chiar înainte să se oprească în uşă. Dormitorul fusese transformat din seara trecută până acum. Aparate noi de sport erau instalate pe covoare de cauciuc negru, podeaua fusese măturată, iar lumina soarelui pătrundea prin ferestrele deschise. Panda se lupta cu una dintre plasele îndoite de la geamuri, iar felul în care se aplecase îi ridicase tricoul şi îi dezvelise abdomenul tare ca piatra. Ce putea vedea din tricou era, din fericire, fără mesaje vulgare, iar faptul că găsi acest lucru uşor dezamăgitor consideră că era vina lui Viper.

Temple gemea pe o bicicletă eliptică, cu sudoarea şiroindu-i pe tâmple şi cu şuviţele ude de păr negru lipindu-i-se de ceafă. Lucy studie îngrozitoarea scenă de fitness.

– Mâncarea mea pare să lipsească din frigider.

Temple se îndoi de spate și își șterse fruntea cu mâneca.

– Panda, rezolvă asta!

– Cu plăcere.

El fixă plasa și o urmă pe Lucy atât de iute din cameră încât ea știu că nu căuta decât o scuză ca să scape de acolo.

Înainte să apuce să deschidă gura și să lanseze ceea ce intenționa să fie o tiradă tipică lui Lucy, el o apucă de cot și o conduse pe coridor.

– Va trebui să vorbim la parter. Vocile puternice o deranjează pe Temple. Mai ales dacă nu este a ei.

– Am auzit asta! strigă Temple dinăuntru.

– Știu! strigă Panda drept răspuns.

Lucy se îndreptă spre scară.

Era probabil doar imaginația lui, dar Panda putea să jure că vedea bombe de praf explodând sub tălpile cizmelor soldățești caraghioase ale lui Lucy în timp ce ea cobora apăsat pe scările cu covorul bej uzat. Un covor, de care bănuia el, ea ar fi vrut să scape. Ceea ce, la naiba, nu avea să accepte!

Ea ajunse pe ultima treaptă. Acolo obișnuia să stea un cufăr roșu, dar acesta dispăruse dimpreună cu cuierul din coarne de cerb și raftul acela negru care era cum pe terasă și ținea niște plante pe care el nu le cumpărase și nu le voia.

De ce naiba nu plecase când ar fi trebuit să o facă? Pentru că se atașase de locul ăsta. Asta se întâmpla cu oamenii care fuseseră crescuți cu mulți bani. Ideea că totul li se cuvenea îi făcea să creadă că puteau avea tot ce doreau, chiar și când nu le aparținea. Cum era casa asta, bunăoară. Dar, oricât ar fi vrut să o catalogheze pe Lucy drept răsfățată, știa că nu era adevărat. Ea avea cât se putea de mult bun-simț, chiar dacă acum era cam răscolită.

În timp ce ea se îndrepta bufnind spre bucătărie, fundul ei mic și drăgălaș tresălta într-o pereche de pantaloni

scurți negri și ciudați, care nu erau nici pe departe suficient de larg. O voia în haine largi, din cele pe care le purta Temple. Haine care acopereau tot ce nu voia el să vadă sau să-și amintească. În schimb, ea purta pantalonii ăștia negri și o bluză gri urâtă, cu bretelele negre de piele pe umeri.

De îndată ce ajunse în bucătărie, ea se răsuci furtunos spre el, făcând bretelele să tresalte.

– Nu aveai nici un drept să îmi arunci mâncarea!

– Tu nu aveai nici un drept să îmi arunci mobila și oricum nu ar trebui să mănânci porcării din alea.

Starea lui de spirit se întunecă și mai tare când observă din nou blaturile curate și, printre altele, faptul că purcelul din ceramică îmbrăcat în haine de ospătar lipsea.

– Afinele și salata nu sunt porcării, zise ea.

– Nu erau bio.

– Le-ai aruncat pentru că nu erau bio?

Ea era îngrozitor de furioasă. Foarte bine. Câtă vreme era furioasă pe el, nu încerca să îl atragă într-una din discuțiile acelea drăguțe, pe care el pretindea că le ura. Puse palma răsfirată pe blat. Părul ei era așa de negru încât părea mort, iar șuvițele violet neîngrijite păreau ridicole, nemaivorbind de genele date cu multă mascara, care arătau de parcă ar fi murit niște omizi acolo.

Un inel de argint îi străpungea sprânceana. Altul o nară. La naiba, spera că erau false! Și pe gura ei delicată era întins cel mai urât ruj maroniu, o crimă împotriva umanității.

Dar tatuajele îl deranjau cel mai tare. Gâtul acela lung, zvelt nu avea de ce să fie strangulat de un dragon care sufla foc, iar spinii de pe braț erau o monstruozitate, deși, din fericire, o parte din picăturile de sânge se sterseseră deja.

– Chiar vrei să-ți poluezi corpul cu pesticide și îngrășăminte? vru el să știe.

– Da, făcu ea și arătă cu degetul spre ușa de la cămară. Și să faci bine să-mi dai cheia.

– Nu se va întâmpla. Ea o să insiste până când cedezi și i-o dai.

– Pot să mă descurc cu Temple Renshaw.

Câteodată, el putea fi un mare ticălos când voia – ca acum, bunăoară, când observă lipsa purcelului din ceramică și bretelele acelea din piele care săltau pe umerii ei dezgoliți.

– Nu te-ai descurcat nici măcar cu Ted Beaudine, iar el e cel mai drăguț tip din lumea asta.

Ea era ca o domnișoară în pădure când venea vorba să aibă de-a face cu ticăloși. Își înălță brusc bărbia, cu maxilarul strâns, dar sub mânia ei văzu vinovăția pe care nu o putea alunga.

– Ce vrei să spui, nu m-am descurcat cu el?

Acesta era exact genul de conversație personală pe care își propusese să nu o poarte cu el, dar acum nu simțea nevoia să cedeze.

– Aversiunea ta față de căsătorie nu te-a lovit chiar în ziua nunții. Știai cu mult timp înainte că nu era în regulă, dar nu ai avut curaj să-i spui.

– Nu am știut că nu era în regulă! exclamă ea.

– Iar asta te ajută să te trezești dimineața.

– Cu siguranță nu ouăle cu bacon!

El îi oferi unul dintre zâmbetele lui obraznice, dar nu era la fel de eficient ca de obicei, pentru că nu putea să-și ia ochii de la bretelele acelea de piele. Dacă trăgea o singură dată...

– Îmi vreau mâncarea înapoi, zise ea.

– E la gunoi. El se prefăcu a inspecta mânerul rupt al unui sertar, apoi se îndepărtă ușor de tejghea. O să deschid cămara oricând vrei. Doar să nu mănânci porcăriile tale pe lângă Temple.

– Porcăriile mele? Tu ești cel care crede că Frosted Flakes sunt antioxidanți!

Aici avea dreptate. Făcu semn cu capul spre frigider.

– Poți să iei ce vrei de acolo. Ni se livrează mâncare de două ori pe săptămână. Fructele și legumele vin astăzi, ceva mai târziu.

– Nu vreau mâncarea ei bio mizerabilă. Vreau mâncarea mea.

El înțelegea sentimentul.

Deasupra lor, banda de alergare se puse în mișcare. Își spuse că nu trebuia să întrebe, dar...

– Nu se întâmplă să ai o felie de pâine de-a ta ascunsă pe undeva?

– O pâine proaspătă cu stafide și scorțișoară acolo unde n-o să dai de ea, replică ea. Mănâncă atât cât vrei. Oh, stai, că nu poți. Nu e bio!

Ea ieși bufnind și trânti ușa în urma ei.

Mințise în privința pâinii. În plus, nu mai trântise o ușă de la 14 ani. Ambele gesturi o făcură să se simtă foarte bine.

Din nefericire, nu-și luase blocnotesul galben și chiar își propusese să scrie în acea zi. Nu avea de gând să se întoarcă prin bucătărie, așa că ocoli casa și urcă cele trei trepte de pe terasă care duceau la dormitorul ei. Lăsase ușile glisante deschise ca să intre briza. Ușa cu plasă se prinsese în șină și o împinse ușor ca să cedeze și intră.

Panda era deja acolo.

– Îmi vreau dormitorul înapoi, zise el când ieși din dulapul ei cu o pereche de tenişi despre care ea știa că erau măsura 45.

– Am închiriat casa pentru vară, replică ea. Asta te face pe tine intrus. Iar eu nu plec.

El se îndreptă spre comodă.

– Asta e camera mea. Poți să dormi la etaj.

Și să-și piardă ieșirea privată? Nici vorbă!

– Eu rămân aici.

El deschise un sertar în care ar fi trebuit să fie chiloții lui, dar acum erau ai ei. El se întinse și scoase un bikini negru ca noaptea.

– Lucrurile tale sunt în sertarul de jos, zise ea iute.

El își trecu degetul peste mătase. Când ochii ei îi întâlniră pe ai lui, fu lovită de un șoc de electricitate sexuală care dovedea exact cât de deconectat putea fi corpul unei femei de mintea ei.

– Asta nu înțeleg. Pumnul lui mare înghiți bikiniul. Știind ce simți pentru mine, de ce mai ești aici?

– Atașamentul meu față de casa asta îmi depășește indiferența completă față de tine, spuse ea remarcabil de calmă.

– E casa mea, nu a ta, replică el cu ochii pe umărul ei drept – habar n-avea de ce. Și dacă mai faci o singură schimbare, te dau afară, indiferent ce spune Temple!

Ar fi fost matur din partea ei să-l lase să aibă ultimul cuvânt, dar el încă îi ținea în mână bikiniul, așa că nu avea chef să se simtă matură.

– Îi oferi și ei gama completă de servicii?

Ochii lui se îndreptară din nou spre umerii ei.

– Tu ce crezi?

Ea nu știa ce să creadă, așa că țâșni să traverseze camera și își recuperă chiloții de la el.

– Cred că Temple e genul de femeie care nu se lasă înșelată prea ușor.

– Atunci ai primit răspunsul.

Ceea ce nu îi spuse absolut nimic.

– Așa mă gândeam și eu.

Ea își îndesă chiloții înapoi în sertar, își luă blocnotesul și plecă pe unde venise.

„Mama mea este..." Așa de multe calități dintre care să aleagă!

„Mama mea e foarte muncitoare."

Sau poate...

„Mama este adepta muncii asidue."

Lucy apăsă pixul.

„Statele Unite au fost construite prin muncă grea."

Încearcă să găsească o poziție confortabilă.

„La fel și mama mea."

Lucy mototoli foaia de hârtie. Încercările ei de a scrie erau chiar mai rele decât întâlnirea cu Panda, dar de data asta putea da vina pe burta goală. Își abandonă blocnotesul galben și plecă în oraș, unde se îndopă cu doi chili dogs și cu o porție mare de cartofi prăjiți la Dogs 'N' Malts, cantitatea cea mai mare de mâncare pe care o mâncase de luni întregi – dar cine știe când mai avea ocazia să mănânce din nou?

Când se întoarse acasă, o găsi pe Temple în camera de zi aproape goală, uitându-se la televizor, la niște DVD-uri vechi cu *Insula grașilor* aflate pe podea, lângă picioarele ei desculțe. Canapeaua maro cu auriu pe care stătea era una dintre puținele piese de mobilier rămase, deoarece Lucy le transferase pe cele mai bune în solariu, ca să le înlocuiască pe cele pe care le aruncase.

Temple apucă telecomandă și opri imaginea chiar pe ea.

– Nu mi-am luat decât cincisprezece minute de pauză. Reacționa de parcă Lucy ar fi prins-o molfăind ciocolată. Am făcut sport timp de trei ore.

Cei doi chili dogs din burta lui Lucy se agitară în mod neplăcut.

– Nu trebuie să-mi explici nimic.

– Nu-ți explic. Sunt... Aparent epuizată, ea se trânti pe spătarul canapelei. Nu știu, poate că o fac, zise ea arătând spre ecran. Vezi corpul acela? întrebă ea cu atât de mult autodispreț încât Lucy se îngrozi. L-am aruncat.

Apăsă pe play și surprinse imaginea ei zveltă în plină tiradă furioasă îndreptată spre o femeie drăgălașă și asudată între două vârste, care se lupta cu lacrimile:

– Acolo e ușa! Vrei să pleci? Haide! Dacă nu-ți pasă, mie nici atât! Venele din gâtul subțire al lui Temple erau umflate și gura ei perfect rujată formă un mârâit. Urcă în barcă și pleacă de pe insulă. Arată-le tuturor ce ratată ești!

Acum femeia plângea de-a dreptul, dar Temple continuă să o cicălească. Era dureros de privit. Ba chiar mai

dureros să-și imagineze ce fel de disperare ar fi împins pe cineva să se lase abuzat astfel.

Lacrimile femeii nu făcură decât să alimenteze furia lui Temple.

– Ha! Asta ai făcut toată viața. Ai plâns din pricina problemelor în loc să le rezolvi. Haide! Dispari de pe insulă! Sunt mii de oameni care așteaptă să-ți ia locul.

– Nu! țipă femeia. Pot să o fac. Chiar pot să fac asta.

– Atunci fă-o!

Temple apăsă butonul de pauză în timp ce femeia se apuca să lovească frenetic un sac de box.

Lucy nu era de părere că disprețul față de propria persoană era cea mai bună formă de motivare, dar Temple gândea altfel.

– Irene a alergat o jumătate de maraton la patru luni după ce am înregistrat acel episod, zise ea mândră. Când am terminat cu ea, slăbise peste 45 de kilograme.

Lucy se întrebă cât reușise Irene să nu se îngrașe la loc fără Temple care să îi răcnească în față.

– Dumnezeule, arată incredibil! Temple opri televizorul și se ridică, scâncind ușor când se îndreptă. Criticii tot timpul mă prezintă într-o lumină proastă. Mă compară cu antrenori precum Jillian Michaels – că ea are suflet, iar eu nu am. Eu am suflet, chiar mare. Dar nu-i ajuți pe oameni cocoloșindu-i, pot oricând să-mi măsor rezultatele cu ale ei. Făcu semn cu capul spre scări. Mă duc să lucrez la partea de sus a corpului. După felul cum arată brațele alea, ar trebui să mi te alături.

Fața unei femei înlăcrimate și suspinând îi apăru lui Lucy în minte.

– Nu e momentul bun pentru mine.

Temple își țuguie buzele.

– Nu e niciodată momentul pentru tine, Lucy, nu-i așa? Întotdeauna poți găsi un moment să nu ai grijă de tine.

– Am grijă de mine.

Poate că era din cauza privirii intimidante a lui Temple sau poate a celui de-al doilea chili dog, dar nu părea foarte convingătoare.

– Fac sport, zise ea pe un ton mai ferm. Nu-mi place, dar o fac.

Temple își încrucișă brațele la piept, ca un gardian de închisoare.

– Ce fel de exerciții?

– Flotări, genuflexiuni. Merg mult, uneori alerg.

– Câteodată nu e de ajuns.

– Iarna mă duc la sală.

De trei ori pe săptămână dacă avea noroc, de cele mai multe ori doar de două ori. Dar nu trecea săptămână să nu ajungă acolo măcar o dată.

Temple făcu semn cu mâna spre corpul lui Lucy, de parcă ar fi fost carne stricată.

– Chiar ești satisfăcută de rezultatele pe care le obții?

Lucy se gândi puțin.

– Sunt.

– Atunci te păcălești singură.

– Nu prea cred. Mi-ar plăcea să am corpul un pic mai ferm. Cărei femei nu i-ar plăcea? Dar perseverez. Un pic aici, un pic dincolo. Dar nu fac o obsesie din asta. Nu chiar.

– Orice femeie din țara asta e obsedată de corpul ei. Nu poți să trăiești în societatea noastră fără să te obsedeze.

Lucy își dădu seama că eșuase în multe alte privințe – ce datora familiei ei, ce își datora sieși și cum trebuia să le țină pe acestea două în echilibru –, așa că nu avea timp și pentru probleme legate de corpul ei.

– Nu sunt adepta exercițiilor intense. Cred că am propria filosofie despre exerciții. Abordarea e *destul de bine*. Temple se uită la ea de parcă s-ar fi târât gândaci pe corpul ei și, chiar dacă Lucy considera că era inutil, încercă totuși să-i explice. Cred că e important să faci sport, dar

nu mă antrenez pentru triatlon, ci doar să fiu în formă. Iar când exercițiile devin o corvoadă, mă opresc de tot.

- Ar trebui să te forțezi.
- Sunt cât se poate de mulțumită așa.

Lucy se gândi dacă trebuia să-i spună lui Temple că nu ar mai fi fost așa de necăjită dacă ar fi aplicat și ea metoda „destul de bine". Faptul că Regina cea Rea se îngrășase nu putea fi accidental, iar asistenta socială din Lucy se întrebă ce se întâmplase ca să își piardă autocontrolul. Dar Temple nu-i putea înțelege atitudinea relaxată, așa că profită de faptul că rămăsese temporar fără grai ca să schimbe subiectul:

- Am un prieten de 12 ani care tinde să apară neinvitat aici.

Temple făcu ochii mari, alarmată.

- Asta nu se poate întâmpla.
- Fără un gard electric care să înconjoare proprietatea, va fi greu de ținut la distanță. I-am spus că am o prietenă în vizită, așa că, dacă apare, n-o să i se pară ciudat că ești aici.
- Nu înțelegi. Nimeni nu poate să mă vadă!
- Mă îndoiesc că face parte din grupul tău de fani.
- Panda! strigă Temple. Panda, vino încoace!

Lui Panda îi luă destul timp până să-și facă alene apariția.

Temple arătă acuzator spre Lucy.

- Nu pot să mă ocup acum de așa ceva. Rezolvă!

Ieși ca o furtună și urcă scările două câte două.

În loc să se ocupe de asta, Panda se uită prin camera de zi.

- Ce s-a întâmplat cu mobila mea?
- Care mobilă?
- Mobila care era aici în cameră.
- Descrie-o!
- Cum adică să o descriu?

Ea își miji ochii la el.

- Descrie mobila care era aici în cameră.
- O canapea, niște scaune. Unde sunt?

– Ce culoare avea canapeaua?

El scrâșni din dinți.

– Era o canapea. Avea culoare de canapea. Ce ai făcut cu ea?

– Dacă mi-ai spune cum arată, zise ea pe un ton exagerat de răbdător, poate că mi-aș aminti.

– Arăta ca o canapea! exclamă el.

– Nu-ți amintești! zise ea triumfătoare. Habar nu ai cum arăta nici un lucru din camera asta. Cum arăta orice din casa asta. Toate astea nu înseamnă nimic pentru tine.

Lui îi juca un mușchi pe față.

– Știu că aveam o canapea și acum nu mai e.

– Nu a dispărut. E în solariu. Împreună cu niște scaune și alte lucruri pe care nu le-ai recunoaște. Nu-ți pasă de casa asta și nu o meriți.

– Ghinion. E casa mea. Și îmi vreau purcelul înapoi.

Asta o opri.

– Purcelul?

– Purcelul care era în bucătărie.

– Purcelul ăla urât cu șorț de chelner și o ureche lipsă?

– Urechea nu era lipsă. Ci doar ciobită.

Asta o uimi.

– Îți amintești de urechea ciobită a purcelului, dar nu știi ce culoare are canapeaua?

– Sunt pasionat mai mult de arta ceramică.

– Panda! zbieră Temple de la etaj. Vino să mă asiști!

Viper se uită spre scări.

– E fascinant, zise ea, cât de bine te-ai adaptat ca să o slujești pe Temple Renshaw.

El se îndreptă spre hol.

– Purcelul ar face bine să apară până ce intru data viitoare în bucătărie, altfel nu o să-ți mai vezi mâncarea niciodată.

– Purcelul tău e hidos.

– La fel e și maică-ta, îi aruncă el, ceea ce o înfurie.

Nu pe el, ci mai degrabă pe ea. Pentru că aproape izbucnise în râs.

Bree închidea standul pe seară, când o camionetă albă încetini și apoi se opri. Pe ea scria „Ferma de plante a lui Jensen".

Aproape că se întunecase, iar ea tocmai terminase de împachetat ultimele borcane de miere nevândută într-o cutie pe care o pusese în roabă. Era în picioare de la ora 6, încercând să termine de scos buruienile din grădina năpădită a Myrei, uitase din nou să mănânce și era obosită. Cu toate astea, se întâmplaseră și lucruri bune. Vânduse optsprezece borcane de miere dimpreună cu niște căpșune și sparanghel care supraviețuiseră neglijării grădinii. Aproape că avea și o prietenă – nu că ar fi crezut cu adevărat că o persoană așa de faimoasă ca Lucy putea fi vreodată o prietenă adevărată, dar tot era drăguț.

Toby dispăruse după bunul obicei, dar, când ușa camionetei se deschise, veni alergând pe alee.

– Big Mike!

Ea aproape că scăpă borcanele când îl văzu pe Mike Moody coborând. După o zi atât de obositoare, era prea mult. Tot nu putea să asocieze imaginea lui de azi cu cea a adolescentului grăsun și cu fața plină de coșuri de care își amintea. Dacă nu l-ar fi cunoscut, l-ar fi putut crede un tată de familie prietenos, nu un bărbat grosolan care spiona.

El zâmbi și îi făcu semn lui Toby.

– Hei, puștiule! Ți-am adus ceva.

– Ce? strigă Toby în timp ce Mike se ducea în spatele camionetei.

– Ce crezi? Mike coborî hayonul și dintr-o mișcare ușoară, fără efort, dădu jos o bicicletă argintie, strălucitoare.

Tipic pentru Mike Moody. Ea știa exact cum avea să se desfășoare scena.

Toby se holbă la bicicletă de parcă ar fi putut dispărea dacă ar fi clipit măcar o dată. Bree voia să-i interzică să o accepte, dar sigur nu putea face asta. Ambuscada lui Mike făcea acest lucru imposibil.

Vocea lui Toby deveni stinsă, nesigură, incapabilă să înțeleagă că i se întâmpla lui ceva așa de minunat.

– Pentru mine?

Bree clipi ca să-și alunge lacrimile. Băiatul primise un cadou pentru care nu fusese nevoit să se lupte. Un cadou pe care ea nu putea să i-l ofere.

În timp ce Toby se întindea să atingă mânerele, Bree înțelese ceea ce Toby nu putea. Bicicleta nu fusese oferită din afecțiune, ci pentru ca Mike să dea năvală acolo unde nu-i fierbea oala. Făcuse același lucru când erau copii. Apăruse cu pachete de Skittles și Lemonheads - bilete de intrare într-un grup care voia să-l excludă.

– Nou-nouță, zise Mike. Am văzut-o când am fost pe continent ieri și m-am întrebat cine ar putea să folosească o bicicletă ca asta. Și nu mi-a venit decât un nume în minte.

– Eu, zise Toby cu o răsuflare lungă, moale.

Buzele îi erau întredeschise și ochii concentrați pe bicicletă, de parcă nu exista nimic altceva. Arăta exact ca David când se întâmpla ceva uimitor cu ceva la care se uita. O amintire dureroasă.

Mike scoase niște unelte din camionetă și împreună, ca doi bărbați, ajustară înălțimea șeii. Bree era așa de furioasă, încât simțea că i se făcea rău. Ea voia să fie cea care îi dăruia fiului lui David o bicicletă. Ea voia să fie cea care îi făcea lumea lui Toby mai luminoasă, nu acest manipulator cu colonia lui copleșitoare, logourile de designer și șarmul uleios.

Toby se urcă pe bicicletă. În timp ce picioarele lui subțiri găsiră pedalele, Mike arătă spre alee.

– E prea întuneric ca să mergi cu ea pe drum, Toby. Plimbă-te pe alee și pe poteca din pădure.

– Mulțumesc, Mike! Mulțumesc mult! exclamă Toby și porni.

Mike încă nu se uitase la ea. Doar după ce ridică hayonul camionetei se uită în direcția ei. Bree se întoarse și puse ultimele borcane în cutie.

– Ți-am adus și ție ceva, Bree, zise el din spatele ei. Ca să te ajute cu afacerea.

– Nu am nevoie de nimic, zise ea și apucă roaba, începând să o împingă prin iarba mică.

Trebuia să repare ușile în șopronul de depozitare din spatele standului, ca să nu fie nevoie să care totul de două ori pe zi.

– Nici nu știi ce e.

– Și nici nu-mi pasă.

Roata din față se prinse într-un făgaș, și borcanele zornăiră, iar ea abia reuși să le oprească să nu se răstoarne.

– Nu crezi în a doua șansă, nu-i așa, Bree?

Când era mic, întotdeauna se văicărea când cineva îl provoca, dar acum vocea lui avea un calm care nu-i plăcea.

– Ce cred eu este că lupul nu-și schimbă năravul, zise ea în timp ce se lupta să scoată roata roabei din făgaș. Vreau să încetezi să-l folosești pe Toby ca să ajungi la mine.

El o dădu la o parte, luă mânerele și împinse roaba spre alee.

– Myra a zis că soțul tău te-a părăsit pentru una de 18 ani.

Așa-zisul suflet pereche al lui Scott avea 19 ani, dar, dacă îi spunea, asta nu ar fi ajutat-o să rămână demnă.

– Asta se întâmplă când te căsătorești cu cine nu trebuie, zise ea.

El opri roaba.

– Doar nu crezi în continuare că David ar fi fost cel potrivit, nu-i așa?

El era mult mai perceptiv decât fusese pe vremuri. Ea simți cum o cuprinde furia.

- Nu o să vorbesc cu tine despre David.

- Nu s-ar fi căsătorit niciodată cu tine. Îl intimidai.

În ciuda schimbărilor de suprafață, Mike era la fel de neștiutor ca întotdeauna. David, cu intelectul său strălucitor și încrederea de sine infinită, nu fusese niciodată intimidat de cineva, cu atât mai puțin de o fată banală ca ea.

- Prințesa din clasa albă de mijloc și puștiul din ghetou...

El își lăsă degetul să alunece peste brățara de aur de la încheietură. Fie uitase să-și dea cu parfum, fie luase critica în serios pentru că mirosea ca guma de mentă.

- David era fascinat de tine, dar asta era tot.

Pe ea o mânca palma să-l pocnească.

- Încetează să te prefaci că l-ai cunoscut!

- Cu cine crezi că vorbea după ce s-a căsătorit cu Star și s-a stabilit pe insulă?

- Vrei să mă faci să cred că tu erai confidentul lui David? După tot ce ai făcut?

- Nu e niciodată o idee bună să trăiești în trecut, zise el cu un aer de compasiune pe care ea nu-l credea sincer nici măcar o clipă. Face ca lucrurile să fie mai dificile decât ar trebui. Pot să te ajut.

- Singurul mod în care mă poți ajuta e să mă lași în pace.

Ea abandonă roaba și se îndreptă spre casă.

- Abia dacă te descurci, zise el fără să ridice tonul. Ce o să faci când turiștii vor pleca?

- O să plec de pe insulă, la fel ca toată lumea.

- Unde să te duci?

Nicăieri. Frații o iubeau, dar nu voiau ca ea să locuiască cu ei - nici măcar singură, darămite cu un băiat de 12 ani după ea. Nu avea unde să se ducă, lucru pe care Mike părea să-l știe. Ea îl auzi apropiindu-se, pasul lui fiind mult mai increzător decât pașii ei iuți și furioși.

– O să ai nevoie de un prieten aici, zise el când ea ajunse la prima treaptă. Myra s-a dus. David și Star au murit. Și nu pari să ai o listă lungă de prieteni.

Nu unii pe care să poată conta. După ce plecase Scott, așa-zisul ajutor al prietenilor ei nu fuseseră decât încercări ascunse de a afla detalii picante despre divorțul ei. Ea se răsuci spre el, să-l înfrunte.

– Sper că te bucură răzbunarea. Ai bani și o afacere de succes. Eu n-am nici una, nici alta. Sper că te face teribil de fericit.

El afișă o expresie solemnă.

– Pe tine te-ar bucura să vezi pe cineva la care ții că are necazuri?

Ea se gândi la David și la Star, cum o răniseră, cât de puternic îi urâse și cât de mult îi lipseau. Alungă imaginile și se concentră pe Scott și pe iubita de 19 ani.

– Pot să pun pariu că da.

Mike o surprinse izbucnind în râs.

– Fie că vrei să recunoști sau nu, ai nevoie de mine și ai face bine să începi să te porți ca un prieten. Vin să vă iau pe tine și pe Toby duminică la biserică. La nouă și jumate.

– La biserică?

– E cel mai bun loc unde te poți reîmprieteni cu localnicii. Dar sunt niște reguli de bază. Să nu te porți urât cu mine în public.

Hotărârea din ochii lui o alarmă.

– Să nu-ți bați joc de nimeni din congregație, nici măcar dacă unii încep să vorbească fără sens. Iar dacă Ned Blakely apare cu un șarpe și începe să citeze din Biblie, vei fi politicoasă. Biserica de aici nu e așa cum te-ai obișnuit în Bloomfield Hills, asta e Charity Island, iar oamenii venerează cu tot sufletul.

Să vorbească fără sens? Șerpi?

Mike zâmbi – nu era unul dintre zâmbetele neplăcute pe care și le amintea, ci un zâmbet larg. Spre ea.

- Trebuie să-i duc camioneta înapoi lui Hank Jenkins. Ne vedem duminică. Ah, și dacă decizi că nu vrei să mergi, o să dau de veste că vrei să fii lăsată în pace.

- Așa vreau, zise ea apăsat.

- Ești sigură de asta? El încă zâmbea prietenos. Iernile sunt lungi și oamenii de aici se bazează unii pe alții dacă ajung cu mașina în șanț sau dacă nu mai au petrol pentru încălzire. Sau dacă copilul lor – un copil ca Toby – se îmbolnăvește și trebuie dus de pe insulă. Își frecă bărbia. Ar trebui să ai grijă ce-ți dorești, Bree.

„Șantaj." Ea voia să arunce cu ceva spre el în timp ce se îndepărta, dar niciodată nu fusese genul care să arunce cu obiecte sau să țipe. Nu fusese niciodată altceva decât o elevă mediocră și majoreta lui Scott.

După ce Mike plecă, ea recuperă roaba și cuvertura pe care o folosea pentru a expune marfa. Abia atunci văzu cadoul pe care îl lăsase pentru ea, cel care avea să o ajute cu afacerea ei. Nu erau nici Skittles, nici Lemonheads. Mike Moody avansase în liga mare. Forma actuală de mită era un notebook Mac nou.

capitolul 13

Lucy își puse un prosop cu Țestoasele Ninja în jurul taliei și ieși din dușul de afară. Fusese să înoate dincolo de chei, dar apa lacului încă era rece și nu rămase prea mult. În timp ce închidea ușa strâmbă din lemn în urma ei, Panda coborî scările de pe terasă. Tricoul lui transpirat și părul umed sugerau că tocmai terminase unul din antrenamentele lui Temple.

- Îmi vreau dormitorul înapoi, zise el și se uită la umerii ei uzi și sutienul prea subțire al costumului de baie, negru și ieftin.

Ea își trase prosopul până la subsuoară.

- Tu o păzești pe Temple. Trebuie să fii aproape de ea.

- Temple doarme buștean și mâncarea e încuiată. El se apropie, ieșind din umbră la soare. Sunt trei

dormitoare goale sus. Alege-l pe care vrei, la naiba, poți să dormi în toate trei dacă vrei!

El avea dreptatea de partea lui, iar ea credea în fairplay. Dar nu în privința asta.

– E camera mea acum și nu renunț la ea.

– Serios? făcu el și se aplecă spre ea, aducând cu el mirosul de transpirație și amenințare masculină. Nu m-ar deranja nici o clipă să te dau afară. Amintește-ți că sunt mai mare ca tine, mai puternic și nu am principii!

Nu era chiar adevărat, dar pe aproape. Ei nu-i plăcu agitația nervoasă pe care o simți în stomac și își încrucișă brațele la piept.

– Ai putea să faci asta, dar atunci ar trebui să-i explici lui Temple.

El încă arăta sinistru, dar și un pic... îmbufnat?

– E o saltea nouă-nouță pe patul ăla.

– Acum ajungem la esența chestiunii.

Salteaua era divină. Nu prea moale, nu prea tare și avea un topper nou din puf care ocupa locul doi în rândul avantajelor după intrarea și ieșirea private.

– Pare să fie singura parte din casă pe care nu ai neglijat-o.

Privirea lui încruntată nu părea prea convingătoare.

– Dacă renunț la dormitorul meu, vreau ceva la schimb.

Ochii lui adăstară asupra claviculei ei.

– Ce-mi oferi?

Ce, într-adevăr?

– Sfaturi pentru amenajare.

– Nici vorbă!

– Ferestre sclipitoare.

– Ce-mi pasă?

Ea se gândi intens și apoi... Bing!

– Pâine.

Trecură câteva secunde. El se îndepărtă și își înclină capul.

– Ascult.

– Dacă poți să o ții pe Temple vreo oră mâine după-amiază în golf, o să am grijă să găsești o pâine proaspătă în spatele plantelor de pe terasă când te întorci.

El cântări oferta.

– Ea o să simtă mirosul imediat ce va intra în casă.

– O să ard niște lumânări. O să coc cu ferestrele deschise. O să dau cu spray de cameră. Ce-ți pasă?

– Crezi că reușești?

– Sigur că da.

– În regulă. Pâine proaspătă oricând vreau și păstrezi camera!

Se întoarse pe un călcâi și se îndreptă în jos spre apă.

Abia după ce dispăru începu să se gândească mai bine la ce se întâmplase. Nimeni nu știa mai bine decât ea cât de serios era Panda atunci când venea vorba de munca lui. Chiar ar fi lăsat-o pe Temple singură la etaj toată noaptea pentru o saltea bună? Nu-și putea închipui asta.

Cu cât se gândea mai bine, cu atât era mai convinsă că amenințările lui Panda nu aveau nimic de-a face cu recuperarea dormitorului, el voia doar să o facă să renunțe la pâinea ei. Se părea că nu era singura care suferea din pricina lipsei mâncării. Intră bufnind în casă.

El o atrăsese în capcană, iar Lucy căzuse în ea.

Panda ieși la suprafață și se scufundă din nou. Când avea de gând să se scuze pentru ce-i spusese lui Lucy în noaptea aceea? De parcă nu ar fi avut destule lucruri care să-l bântuie, cuvintele acelea se transformaseră într-un gând de care nu putea scăpa. „Nici măcar n-ai fost așa de bună."

Trebuia să-i ceară scuze, dar simțea deja cum își lăsa garda jos și, dacă își cerea scuze, lucrurile s-ar fi putut îmbunătăți între ei. El nu voia asta. „Fii cel mai bun la ceea ce te pricepi!"

Începu să înoate spre ponton. Îi era foame, la naiba, și ura să fie cerberul lui Temple! De asta simțea că nu deținea controlul – își pierdea concentrarea și dorința de a se îmbăta îl răcăia tot mai tare. Cu ceva în stomac, putea să se concentreze asupra jobului care părea că nu avea să se termine niciodată. Mai important, s-ar fi descurcat mai bine cu fata cu falsul tatuaj sub formă de dragon.

Foamea. Asta era problema lui.

Fie că fusese atrasă în capcană sau nu, Lucy tot trebuia să pregătească pâinea. A doua zi de dimineață, după ce termină de mâncat un ou bio cu o felie de pâine spelta cu omega 3 și semințe de in care avea gust de nisip, Panda o lăsă să intre în cămară să-și ia ce avea nevoie.

– Să nu crezi că nu mi-am dat seama de micul tău plan, Patrick, făcu ea când ieși de acolo.

– Ca de obicei, habar n-am la ce te referi, zise el și renunță la pâinea-nisip pentru un pachet de minitortillas integrale, fără grăsimi, apoi se răzgândi și renunță și la astea în favoarea cafelei pe care și-o duse la etaj.

În timp ce el și Temple erau ocupați cu sportul de dimineață în noua sală de sport, Lucy amestecă și frământă. Când aluatul deveni în sfârșit elastic în mâinile ei, îl puse într-un castron uns cu ulei, îl acoperi cu un șervet curat și-l ascunse pe raftul de sus din dulap, lăsându-l să crească.

Voia să cumpere niște plante din oraș pentru terasa din față, cumpărături prea mari pentru rucsacul ei, așa că se furișă la etaj în dormitorul pe care și-l alesese Panda și îi șterpeli cheile. Când se îndrepta spre mașină, Temple ieși în grabă după ea. Fața îi era roșie de la exerciții și tricoul gri era plin de pete de transpirație. Nu era machiată, dar cu ochii ei migdalați și pomeții puternici nu aveau nevoie de prea mult.

– Poți să-mi iei și mie niște lucruri din oraș? între-bă ea. Am uitat unghiera și am nevoie de acetonă. Și dacă a apărut numărul nou din *Women's Health*, poți să-l iei?

– Sigur.

Temple îi dădu o bancnotă umedă de 20 de dolari, ascunsă în palmă.

– Presupun că există o cofetărie în oraș sau o cafenea. Încă reușea să aibă o voce imperioasă.

– The Painted Frog.

– Adu-mi o brioșă cu ciocolată.

O solicitare directă.

– Sau o negresă cu glazură dacă e bună. Ceva dulce care să mă ajute să nu mă simt așa de privată de bunătăți.

Era dezagreabil de îngâmfată, insuportabil de arogantă și atât de tristă!

– Lipsa privării este inamicul slăbirii serioase.

Nu era sarcina lui Lucy să fie șefa poliției dietelor, așa că băgă bancnota în buzunar. Se întâmpla că era de acord cu teoria despre lipsa privării. Deși nu fusese niciodată sclava dulciurilor, acum, când nu avea acces la tratații dulci, nu putea să se gândească la altceva.

SUV-ul lui Panda încă avea miros de mașină nouă. În timp ce pleca de acasă, se trezi că se uită la torpedo. Îi făcu semn lui Bree când trecu pe lângă stand, se mai uită o dată la torpedo și își porunci să nu spioneze.

Prăjiturile de la The Painted Frog erau așezate în vitrină ca niște pălării elegante: patru variante de brioșe cu moț umflat și cu glazură de zahăr, felii de prăjitură cu lămâie așezate pe hârtie albă, dantelată, cupcakes cu glazură extravagantă în rochițe cu volănașe. Alese o brioșă densă, dar nu deosebit de mare pentru Temple, apoi decise să-și ia o negresă cu nuci pecan și caramel. Nu fusese niciodată mare amatoare de gogoși, dar dintr-odată trebuia să-și ia una bavareză cu cremă. În ultima clipă, mai luă o jumătate

de duzină de fursecuri uriașe cu ciocolată pentru Bree și Toby.

Termină restul cumpărăturilor în timp ce mânca negresa și gogoașa și apoi se duse la Dogs 'N' Malts ca să ia cartofi prăjiți. Cine știe când mai putea să se furișeze aici ca să mănânce?

Toby fu extrem de încântat de fursecuri, iar Bree fu jenant de mișcată. Lucy își luă mierea și conduse spre casă. Dar, înainte să ajungă acolo, mașina, parcă din voință proprie, trase pe marginea drumului.

Se holbă la torpedo. Ce ar fi făcut Ted în situația asta? Fostul ei logodnic perfect nu făcea nimic pe ascuns niciodată, așa că o conjură pe Meg și deschise torpedoul.

Se așteptase să vadă cel puțin un pistol încărcat, o cutie cu prezervative și niște chiloți roșii abandonați acolo. Găsi în schimb manualul vehiculului, un manometru și o carte de identitate pe numele Patrick Shade, rezident în Cook County, cu adresa în Chicago Lake Shore Drive.

Își duse plantele pe terasă și intră în camera ei pe ușile glisante, apoi ascunse punga cu brioșa pentru Regina cea Rea sub chiuveta de la baie. Temple putea să se gândească singură cum să ajungă la marfa de contrabandă. După ce frământă iute a doua oară aluatul de pâine, îi dădu formă și îl puse în două tăvi ca să mai crească și le ascunse iarăși în dulap. Apoi se duse la ponton și luă caiacul. Panda nu o lăsa pe Temple singură pe apă, așa că fusese livrat al doilea caiac.

Când se întoarse, Temple și Panda erau așezați la masa monstruos de mare din bucătărie și mâncau un prânz care nu putea fi mult mai bun decât un detoxifiant pentru colon. Farfuriile lor conțineau porții mici din cutiile cu mâncăruri congelate care se aflau pe tejghea. Panda împingea o bucată de somon încolo și-ncoace pe farfurie. O bucată de lămâie plutea în paharul cu apă pe care Temple îl ducea la buze.

Își șterse colțul gurii cu un șervet de pânză pe care îl găsise pe undeva.

– Cred că e important ca mâncarea să arate apetisant.

– Nimic nu poate să arate apetisant pe masa verde-oribilă a lui Panda, replică Lucy.

– Masa rămâne, zise el.

– Pierderea ta.

Ea se duse în camera ei și se întoarse cu cumpărăturile legale ale lui Temple. Panda i-o smulse înainte ca Temple să o poată atinge. Cotrobăi înăuntru până ce se convinse cu nu erau decât reviste și unghiera – nici una dintre substanțele interzise ascunse sub chiuveta lui Lucy – și i-o întinse clientei lui.

Regina cea Rea se uită cu privirea ei poruncitoare la el.

– Serios, Panda, nu crezi că e un pic insultător pentru Lucy?

– Ar putea să fie... Nu-mi pasă.

Temple puse punga deoparte.

– Sincer, de ce naiba nu vă culcați voi împreună și terminați cu asta?

Panda încremeni cu furculița plină de broccoli în aer. Lucy aproape că se înecă. Panda se redresă primul.

– Ești destul de departe de adevăr.

– Așa să fie?

Temple își propti cotul îndoit pe masă și își bătu bărbia cu degetele.

– Mi-am construit o carieră de succes analizând oamenii, iar chimia dintre voi doi este suficient de fierbinte ca să fie jenantă.

– Imaginația îți joacă feste, replică Panda. Ce simți tu e ostilitate. Doi oameni diferiți cu păreri diferite. Unul dintre noi e un realist înrăit și încăpățânat. Celălalt nu este.

Lucy nu mai putu suporta.

– Am făcut sex, Temple. Nu a fost atât de bine.

– Știam eu! Temple pufni triumfătoare. El e unul dintre amanții ăia egoiști, nu-i așa? Care e interesat doar de plăcerea proprie.

– Nu e adevărat! Nu sunt!

– Complet egoist, zise Lucy. S-a terminat repejor. O dată a fost în mod clar de ajuns.

Farfuria lui Panda zăngăni când dădu drumul furculiței.

Temple îl ignoră.

– Mă surprinde. Are o rezistență uluitoare la antrenamente. Poate...

– Ajunge!

El se ridică brusc de la masă.

– E mai mult decât suficient. Am încheiat discuția.

În timp ce ieșea pe ușă, Lucy se așeză pe scaunul pe care îl eliberase el.

– Nu sunt sigură că efortul de la antrenamente se transferă în dormitor.

– Ar trebui, zise Temple. Toată circulația aia a sângelui...

Ușa se trânti în urma lui, iar terasa reverberă din pricina pașilor săi apăsați. Vocea lui Temple deveni o șoaptă.

– Mi-ai adus brioșa?

– E într-o pungă sub chiuvetă în baia mea.

– Ce fel de brioșă?

– Cu ciocolată.

– Perfect.

Ea se uită la Panda pe fereastră, judecând cât de departe era de casă.

– Chiar a fost un amant prost?

– Aș zice că nu, răspunse Lucy și împinse farfuria cu mâncarea abia începută. El a zis că am fost eu. A spus că nu am fost chiar așa de bună.

Sprâncenele întunecate ale lui Temple se arcuiră.

– Chiar ți-a spus asta?

Lucy aprobă din cap.

– Interesant, zise Temple. Poate că ar trebui să încerc din nou.

– Vorbești serios?

Ochii ei de pisică deveniră gânditori.

– Panda e un bărbat fascinant. Admit că am lansat și eu câteva semnale când l-am cunoscut, dar el le-a ignorat. Apoi am cunoscut pe altcineva... Expresia ei deveni întunecată. Un dezastru. Ar fi trebuit să încerc mai mult cu Panda.

Lucy se întrebă dacă acest dezastru stătea la baza problemelor lui Temple cu greutatea. Temple se mai uită o dată pe fereastră, apoi se ridică.

– Mă duc după brioșa aia. Dacă se întoarce în casă, ține-l ocupat.

– Cum aș putea să fac asta?

– Scoate-ți hainele!

– Ba scoateți-le tu! replică Lucy.

Dar nimeni nu-și mai scoase hainele, pentru că Panda se întoarse.

– Dacă ați terminat să bârfiți ca fetele, pufni el din pragul ușii, să trecem iar la treabă. Sau poate crezi că acele kilograme în plus se vor topi de la sine?

– Ticălosule!

Temple aruncă o privire amară spre dormitorul lui Lucy, apoi îl urmă în jos spre golf.

În timp ce Lucy aștepta ca pâinea să se coacă, surprinse imagini cu Temple și Panda în caiacuri. Spre deosebire de Lucy, Temple își ghida voit caiacul în curent. Panda vâslea în apropiere, păzindu-și clienta de potențiale atacuri ale bandei de pirați rătăcitori pe Marile Lacuri.

După gogoașă și cartofi prăjiți, lui Lucy nu-i era foame, dar nu putea rezista să nu taie colțul unei pâini proaspete cu ovăz și să toarne niște miere de la Bree pe el. Ascunse ambele pâini pe terasă în spatele plantelor și rearanjă raftul de metal. Panda putea să-și dea singur seama unde le ascunsese.

Copsese pâinile cu ferestrele deschise, apoi acoperise aroma care încă adăsta în aer topind pe jumătate un capac vechi de plastic pe aragaz. Când Temple se întoarse în casă, era așa de agitată să găsească brioșa ascunsă în baia lui Lucy, încât nu observă fumul toxic, dar Panda o făcu. Îi aruncă lui Lucy o privire întrebătoare, de parcă ar fi vrut să știe dacă asta era tot ce putea. Apoi privirea i se opri pe purcelul din ceramică pe care ea îl adusese din garaj și-l pusese pe frigider. Observă și ștreangul pe care ea îl legase de gâtul purcelului. Învățase de la Andre să facă noduri, dar i-ar fi spus că învățase de la televizor dacă întreba.

Dar el nu o făcu.

Temple își scoase șapca și își întinse brațele.

- Mă duc sus să trag un pui de somn. Trezește-mă într-o oră!

- Bună idee.

Panda era la fel de nerăbdător să ajungă la pâine pe cât era de nerăbdătoare Temple să ajungă la brioșă.

- Ticălosule! urlă Temple.

Sunetul venea din dormitorul ei. Lucy își scoase capul pe ușa din spate. Panda nu era pe terasă. Ea își întinse gâtul spre terasa deschisă de partea cealaltă a plasei. Și, într-adevăr, ușa glisantă de la dormitorul ei era deschisă.

Era timpul să se facă nevăzută.

- Lucy!

La auzul urletului amenințător al lui Panda, ea își analiză iute opțiunile. Să fugă cu mașina sau pe apă?

Alese să fugă cu mașina, dar, înainte să ajungă la ușa din față, Panda venea furtunos spre ea prin camera de zi cu Temple pe urmele lui.

- Crezi că asta e o glumă? Ai sabotat-o intenționat. Nu înțelegi? E în joc cariera acestei femei.

- Chiar nu ai acționat bine, Lucy, zise îngâmfată Regina cea Rea. Am crezut că ai înțeles cât de mult îmi trebuie un mediu care să mă susțină. În mod evident,

nu pot să mă bazez pe tine să mă ajuți, zise, apoi își înă-
ță capul și urcă scările.

Lucy se holbă la ea, apoi deschise gura să se descarce,
dar Panda ridică mâna.

– Nu acum. Sunt mult prea supărat pe tine.

Se duse spre terasă.

Nici nu se punea problema să tolereze așa ceva. Porni
furioasă după el.

El găsise deja pâinea. Ea pufni pe terasă.

– Dacă ți se pare măcar un pic...

– La naiba... rosti el ca pe o rugăciune. Mai e caldă!

Ea se holbă la el în timp ce lua prima pâine din spate-
le plantelor. Observă colțul lipsă, dar nu păru să-l deran-
jeze... Așa cum nu-l deranjase nimic altceva, nici măcar
brioșa de contrabandă.

– Presupun că nu ai un cuțit, zise el. Oh, la naiba...
Rupse o bucată și își înfipse dinții în ea. Pe bune, Lucy,
făcu el și înghiți, e cel mai bun lucru pe care l-am mân-
cat toată săptămâna!

– Nu contează asta. Nu am de gând să-ți permit...

– Avem nevoie de o ascunzătoare mai bună.

Ea își înfipse mâinile în șolduri.

– Evident nu sub chiuveta din baia mea.

– Poate în dulapul din birou? Fii atentă la ușă!
Asigură-te că nu se răzgândește și coboară iarăși. El
mai luă o înghițitură. Și încearcă să nu o mai lași să
te convingă.

Ea își ridică exasperată mâinile în aer.

– Voi doi vă meritați unul pe celălalt. Se opri și se uită
la el: Ce ai făcut cu brioșa?

– Am mâncat-o în fața ei, așa cum i-am spus că voi
face. A trebuit să o înghit așa de repede că nici măcar
n-am apucat să o savurez.

Asta explica dâra de ciocolată din colțul gurii lui.

– Știi că dieta ei e o nebunie, zise ea.

– Sper că își va da seama singură de asta, dar până atunci trebuie să-mi fac treaba. El rupse încă o bucată de pâine. Până atunci va trebui să te percheziționez.

– Să mă percheziționezi?

– Nimic personal.

Într-adevăr, nimic personal!

capitolul 14

– Nu înțeleg de ce trebuie să mergem la biserică, spuse Toby.

– Discută cu bunul tău prieten Big Mike.

Bree știa că suna meschin, dar nu se putu abține.

Trase în picioare ultima ei pereche de pantofi cu toc, de culoarea bronzului, care o făceau la fel de înaltă ca Mike. În plus, putea folosi tocurile ca să omoare orice șarpe care ar fi putut scăpa în timpul liturghiei.

În ultimele cinci zile, încercase să scape de toate astea, dar Mike o pusese la zid. Atât timp cât răspundea de Toby, nu-și putea permite ca Mike s-o discrediteze în comunitate, lucru de care el chiar era în stare. Era un om mare la exterior, dar pe dinăuntru era mic și meschin, având ani întregi de experiență în manipularea oamenilor, pentru a-i face să acționeze cum voia el.

– Trebuie să mergem la biserică pentru că ești rea cu Big Mike, spuse Toby. Pun pariu că el crede că vei ajunge în iad.

„Sunt deja acolo."

Tocmai atunci, Cadillacul roșu al lui Mike intră pe stradă. Ea încă nu-și dădea seama cum să-l avertizeze pe Toby să țină garda sus.

– Mike a fost drăguț cu tine, făcu ea o încercare, dar uneori oamenii nu sunt ceea ce par a fi.

El îi aruncă o privire de parcă era cea mai proastă persoană de pe pământ și se năpusti pe ușă afară, poalele cămășii fluturându-i. Și se duseră bunele ei intenții.

Își strânsese părul într-un coc neglijent, dar ... care însoțea una dintre puținele rochii pe care nu le ... duse în consignație, o rochie gen cămașă, fără mâneci, accesorizată cu niște cercei rotunzi. Brațele îi păreau goa-le fără brățări. Își vânduse toate bijuteriile bune cu ... în urmă, împreună cu inelul de logodnă de două carate. Iar verigheta... În noaptea în care o părăsise Scott, mer-sese la club și o aruncase în iazul de la a optsprezecea gaură de golf.

Mike sări din mașină să-i deschidă portiera. Ea îi în-tinse laptopul pe care i-l dăduse.

– Mulțumesc, spuse țeapăn, dar sunt sigură că vei găsi o întrebuințare mai bună pentru el.

Tony se duse pe bancheta din spate. Interiorul miro-sea a piele de calitate cu o urmă foarte discretă a colo-niei lui Mike. Ea deschise puțin un geam să intre aer.

Mike puse laptopul pe bancheta din spate fără să comenteze. Înainte să iasă pe autostradă, Toby începu să pălăvrăgească despre bicicleta lui. Când, într-un târ-ziu, făcu o pauză să respire, Mike spuse:

– De ce nu participi la parada de 4 Iulie mâine?

– Pot? Toby îl întrebase pe Mike, nu pe ea.

– Sigur. Mike aruncă o privire spre Bree. Ieri am terminat carul alegoric. Tema de anul ăsta e „O insulă sub soare".

– Palpitant.

Cât de mult îi plăcuse pe vremuri cum marca parada începutul unei noi veri magice pe insulă!

– Eu am mereu cel mai mare car alegoric, se lăudă el. Hei, n-ai vrea să fii și tu pe el?

– Mai bine nu.

Mike clătină din cap și zâmbi, nepricepându-se nici acum să socializeze.

– Mai ții minte anul când tu și Star v-ați strecurat pe carul de la Rotary? Star a căzut în spate și aproape că a călcat-o Nate Lorris cu tractorul lui.

Ea și Star râseseră atunci până își udaseră pantalonii

– Nu. Nu-mi amintesc.

– Ba sigur că îți amintești.. Star găsea întotdeauna o cale să ajungeți amândouă pe un car alegoric.

Reușea mereu. Merseseră pe carele de la Dogs 'N' Malts, Maggie's Fudge Shop, Cavalerii lui Columb și localul de grătare care arsese. Odată, Star reușise să ajungă și pe carul cercetașilor.

Toby răsări și el din spate.

– Buni spunea că mama nu era bună de nimic.

El spuse asta cu atâta hotărâre, încât Bree fu uimită. Dar domnul comisionar avea un răspuns pentru orice.

– Bunica ta spunea asta din tristețe. Mama ta era neobosită, putea fi câteodată cam imatură, dar sigur nu era așa.

Toby lovi cu piciorul în banchetă, dar fără prea multă patimă.

– O urăsc!

Antipatia lui Toby față de mama lui era tulburătoare, chiar dacă Bree simțea la fel, deși în ultimul timp resentimentele ei față de Star începuseră să semene mai degrabă cu urmările unei răceli decât cu răceala propriu-zisă.

Din nou, Mike interveni:

– N-ai cunoscut-o pe mama ta, Toby. Sigur, avea minusurile ei – toți le avem –, dar avea și multe părți bune.

– Cum ar fi să ne părăsească pe mine, pe Buni și pe tata?

– Avea ceea ce se numește depresie post-partum. Câteodată, femeile sunt cuprinse de așa ceva după ce nasc. Sunt sigur că nu avea de gând să stea prea mult.

Myra nu-i spusese niciodată lui Bree despre depresia post-partum. Ea credea că Star nu suporta să rămână blocată cu un bebeluș și fugise ca să poată face de cap în continuare.

Când ajunseră în oraș, Bree speră că subiectul Star fusese încheiat, dar Mike gură-spartă nu-i dădea pace.

- Mama ta și Bree au fost cele mai bune prietene. Pot să pariez că Bree poate să-ți povestească o groază de lucruri bune despre ea.

Bree se crispă.

- Pariez că nu, spuse Toby.

Trebuia să spună ceva. Își forță maxilarul să miște.

- Mama ta era... foarte frumoasă. Toate voiam să arătăm ca ea.

- Asta așa-i.

Privirea pe care i-o aruncă Mike era evident plină de reproș. Mike Moody, maestrul gafelor, o judeca pe ea pentru că nu venise cu ceva mai profund, dar Toby nu părea a fi observat.

Ajunseră la biserică. Biserica Episcopală. Cea mai mare și respectabilă confesiune de pe Charity Island.

Bree îl privi pe Mike.

- Șerpi și vorbitul fără sens?

El surâse.

- Se poate întâmpla.

O glumă pe socoteala ei. Însă o parte din tensiune începea să se risipească.

Bree mersese în copilărie la Biserica Metodistă, însă religia organizată cu toate întrebările ei fără răspuns ajunsese prea împovărătoare, așa că renunțase la puțin timp după ce se căsătorise. Mike găsi niște locuri pentru ei sub un vitraliu cu Iisus binecuvântând mulțimea.

În timp ce începea să se relaxeze, purtată de ritmul liturghiei, dispoziția ei începu să se schimbe. Pentru moment, nu existau nici stupi, nici roșii de udat ori buruieni de plivit. Nici clienți de satisfăcut ori un băiat de dezamăgit. Posibilitatea că nu era singură pe planetă, că exista ceva mai mare care putea s-o vegheze îi oferea o oarecare consolare.

Din când în când, brațul lui Mike, mare și solid în costumul bleumarin, îi atingea brațul. Atât timp cât nu se uita la brățara lui de aur sau la inelul mare de colegiu,

putea pretinde că era altcineva – unul dintre acei bărbați puternici cu valori solide și o inimă credincioasă. El închise ochii pentru rugăciune, ascultă atent predica și cântă primele versuri ale fiecărui imn fără să deschidă cartea.

După slujbă, se pierdu în mulțime, bătând bărbații pe umăr, flatând femeile, spunându-i unuia dintre diaconi despre o casă scoasă la vânzare, transformând biserica într-un nou loc de oportunități comerciale. Toți îi mâncau din palmă, doar că nu părea să fie așa. Se purtau de parcă într-adevăr l-ar fi plăcut. Adultul Mike Moody începea s-o zăpăcească, deși el părea că nu-și dădea seama cât de condescendent putea fi, numind o femeie mai în etate chiar „tânără doamnă". Pe de altă parte, observă dificultățile unui copil în cârje și se grăbi să-l ajute înainte ca să-și fi dat seama cineva că era o problemă. Era obositor.

O prezentă tuturor. Câțiva dintre enoriași își aminteau de familia ei. Una dintre femei chiar își aduse aminte de ea. Oamenii erau prietenoși, dar în același timp foarte curioși. Cum îi mergea lui Toby? Cât timp avea de gând să stea pe insulă? Știa că acoperișul cabanei era găurit? Căsnicia o făcuse să se pună în gardă. Ocoli răspunsurile cât de bine putu, lucru înlesnit și de gălăgia pe care o făcea Mike.

Află că era președintele celei mai mari organizații de binefacere de pe insulă. Pe cât de admirabil, pe atât de folositor pentru afacerea lui, fiindcă fața lui apărea pe toate pliantele pentru strângerea de fonduri. Mai sponsoriza liga mică de baseball și echipe de fotbal european pentru toate grupele de vârstă, astfel încât zeci de copii de pe insulă erau reclamele lui mobile.

– Ce-ar fi să mâncăm undeva? îl întrebă pe Toby când se urcau înapoi în mașină. The Island Inn sau Rooster's?

– Putem să mergem la Dogs 'N' Malts? întrebă Toby.

Mike aruncă o privire spre Bree, măsurând-o din cap până în picioare.

– Bree s-a îmbrăcat frumos, hai să mergem într-un loc mai drăguț.

Nu voia să-i fie datoare lui Mike pentru masă, bicicletă sau laptop. Nu voia să-i fie datoare cu nimic.

– Astăzi nu, spuse ea abrupt în timp ce el întorcea cheia în contact. Trebuie să încep să topesc ceara de albine pentru lumânări.

Toby, cum era de așteptat, protestă.

– Nu-i drept! Tu strici totul.

– Hei, băiete, nu-i cazul să fii obraznic! răspunse Mike.

– Te rog, nu-i spune băiete!

Mike întoarse privirea către ea. Toby lovi în scaunul ei.

– Sunt copil. Mike e prietenul meu. Poate să-mi spună cum îi place.

Toby era băiatul lui David și n-avea de gând să cedeze.

– Nu, nu poate. Uitându-se peste umăr la el, văzu ochii căprui ai lui Star uitându-se la ea. Cuvântul ăsta are conotații negative în comunitatea afro-americană.

Mike tresări, înțelegând, în sfârșit, dar Toby era tot mai pornit.

– Și ce dacă? Eu nu trăiesc în comunitatea afro-americană, eu trăiesc pe Charity Island.

Oare cum ajunsese ea, cea mai albă dintre femeile albe, să insufle mândrie rasială în băiatul lui David Wheeler?

Mike, care pornise totul, se concentră să iasă din parcare. Ea continuă:

– Oamenii albi obișnuiau să le spună celor negri – chiar și celor bătrâni – „băiete". Era un fel de a-i face să se simtă inferiori. E lipsit de sensibilitate.

Toby se gândi o clipă și apoi îi răspunse:

– Mike e prietenul meu. N-a vrut să fie insensibil. Așa e felul lui și gata.

Mike clătină din cap.

– Nu, Bree are dreptate. Îți cer scuze, Toby. Tot uit asta.

Uita de rasism sau uita că Toby era pe jumătate afro-american?

– Și ce dacă? Și eu sunt pe jumătate alb și nu are importanță.

– Are importanță, se încăpățână ea, faptul că tatăl tău era foarte mândru de moștenirea lui și aș vrea ca tu să simți la fel.

– Dacă era atât de mândru, de ce nu s-a căsătorit cu mama mea?

Pentru că Star își dorise mereu ce avea Bree.

– Tatăl tău era nebun după mama ta, spuse Mike. Și ea a fost la fel de nebună după el până la sfârșit. Mama ta putea să-l facă pe tatăl tău să moară de râs ca nimeni alta, iar el o făcea să citească niște cărți pe care ea altfel n-ar fi ajuns să pună mâna. Mi-ar fi plăcut să-i vezi cum se uitau unul la celălalt. Ca și cum nimeni nu mai exista în afara lor. Putea la fel de bine să-i dea o palmă lui Bree. Și încă nu terminase: Le-a trebuit ceva vreme să-și dea seama cât de mult se iubeau unul pe celălalt, spuse el cu o tărie neobișnuită. Mai întâi a fost Bree prietena tatălui tău, dar, crede-mă, nu s-a uitat la ea niciodată cum se uita la mama ta. Adevăratul Mike Moody, cu cruzimea sa calculată, ieșise din nou la suprafață. Ținea privirea pe drum. O lăsăm pe Bree la cabană, să-și poată termina treaba, și pe urmă mergem la Dogs 'N' Malts. E bine așa, Bree?

Ea nu putu decât să încuviințeze din cap.

Cum intră înăuntru, se prăbuși pe canapea, privind fix pisicile siameze de pe șemineu. În ultimul timp se gândise mai mult la aventura ei din tinerețe decât la eșecul căsniciei ei după zece ani. Însă aventura ei cu David avusese un început și un sfârșit atât de clare, în timp ce căsnicia ei fusese mult mai confuză.

Își scoase pantofii cu toc. Sandalele pe care le purta zilnic lăsaseră dungi de bronz pe picioarele ei goale. Nu că s-ar fi bronzat prea tare. Pielea nu-i devenea mai închisă de atât – o nuanță de miere și câțiva pistrui, lucru care făcea să pară și mai ironic faptul că ajunsese să crească un băiat negru.

În ciuda a ceea ce le spusese lui Mike și Toby, nu era pregătită să se ocupe de topirea cerii de albine, așa că, după ce se schimbă, scoase niște hârtie și începu să schițeze câteva idei pentru cartonașe cu informații și-cute manual. Însă nu-i stătea gândul nici la asta și nu găsea nimic care să-i placă cu adevărat. La un moment dat, îl auzi pe Toby năvălind în casă și îndreptându-se spre camera lui. Fu atentă pentru a auzi sunetul Cadillacului îndepărtându-se de cabană. Nu-l auzi.

– Știu că ești supărată pe mine, dar asta nu e ceva nou, așa-i? spuse Mike din ușă.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

Ea se ridică de la masă. În costumul lui business bleumarin, părea mai mare ca oricând și, în ciuda înălțimii ei, i se părea că o domina.

– Ce i-am spus lui Toby despre David și Star este adevărat.

Ea începu să-și strângă materialele de desen.

– Numai pentru tine.

El își aranjă cravata, absent.

– Vrei să crezi că tu și David erați Romeo și Julieta, dar adevărul e că tu erai o fată albă bogată din Grosse Pointe, iar el era un băiat negru din Gary. Trecu cheile de la mașină dintr-o mână în cealaltă. David era fascinat de tine, dar nu te-a iubit niciodată.

Bree înghesui caietul în sertarul cu mărunțișuri.

– Ai terminat?

– Cu Star a fost altfel. Mike umplea camera, îi lua tot aerul. Nici unul nu avea bani. Amândoi erau ambițioși, charismatici, poate puțin nechibzuiți. Dar se înțelegeau în feluri în care tu și David nu puteați.

– Atunci de ce a plecat? Dacă erau amanți atât de pătimași, de ce a fugit Star?

– El a găsit de lucru în Wisconsin, deși ea îl implorase să n-o facă. Nu i-a plăcut niciodată că el pleca și a vrut să-l pedepsească. Mă îndoiesc că a intenționa să lipsească

mult. Sigur că nu s-a gândit că avea să patineze pe drum și să se spargă gheața acelui canal.

Bree nu se dădu bătută.

– Au găsit un bărbat cu ea în mașină.

– Un vagabond. Mereu lua autostopiști. Cred că îl luase de pe drum.

Nu voia să creadă povestea lui. Ea voia să creadă ce-i povestise Myra, că Star se plictisise de David și îl părăsise pentru totdeauna. Simți rușinea zvârcolindu-i-se în stomac.

– Nu știu de ce tot aduci vorba. S-a întâmplat de mult. Nu mai înseamnă nimic pentru mine.

Mike știa că nu era adevărat, dar n-o contrazise.

– Sunt un om religios, spuse el ca pentru sine. Cred în păcat, cred în căință. Mi-am răscumpărat vina cât am putut de bine, dar nu asta a schimbat nimic.

– Și nici nu va schimba nimic.

Brățara lui de aur prinse o rază de soare, și el clătină din cap, nu atât pentru ea, cât pentru sine, ca și cum ar fi luat o decizie.

– De acum, o să te las în pace.

– Sigur.

Nu-l credea. Mike nu lăsase pe nimeni în pace.

Pe vremuri, ocolea privirea celorlalți. Acum, nu. Și ceva din privirea lui fixă o tulbură.

– Aș aprecia dacă m-ai lăsa să păstrez legătura cu Toby, spuse el cu o demnitate neliniștitoare. Ar fi trebuit să te întreb înainte să-i spun că poate participa cu bicicleta la paradă. Am prostul obicei să grăbesc lucrurile fără să mă gândesc prea mult.

O declarație care nici nu-i ascundea minusurile, nici nu-l pedepsea pentru ele.

– Parada începe la ora 10. Va trebui să fie în parcarea școlii la ora 9. Aș fi venit să-l iau, dar sunt președintele comitetului și trebuie să fiu acolo devreme.

Ea studia un petic ros al sandalei.

– Mă descurc.

– Bine.

Și asta fu tot. Nu mai aplică nici o tehnică de vânzare ca s-o câștige. Nici vreo mită cu Lemonheads, Skittles sau plăcinte Eskimo. Îi strigă scurt la revedere lui Toby și plecă, lăsând-o cu senzația de neliniște că acum era cu adevărat pe cont propriu.

Era ridicol. Avea să se întoarcă. Mike Moody se întorcea mereu, fie că voiai sau nu asta.

capitolul 15

– Nu mă duc, declară Temple de pe podeaua sălii de sport unde făcea la picioarele lui Lucy un set de flotări într-un singur braț cu muzica hip-hop ce se auzea pe fundal. Chiar și Panda era de acord că opera nu era bună pentru antrenamente.

– Trebuie să ieși din casă, zise Lucy și-i flutură peruca scurtă și castanie pe care o șterpelise din dulapul Reginei celei Rele. Nu e sănătos să te închizi aici. Amintește-ți de criza de nervi pe care ai făcut-o ieri doar pentru că am adus câteva fire de caprifoi în casă.

– Miroseau a Jolly Ranchers.

– Nu te obosi, zise Panda și puse greutatea monstruoasă cu care se antrena la loc în suport. Se mândrește cu faptul că e nebună.

Temple se ridică și trecu de la flotări la sărituri. Șuvițe de păr negru și ud i se lipiseră de ceafă, iar fața îi strălucea de transpirație.

– Dacă ai înțelege prin ce trec, nu mi-ai sugera asta. Nu ai idee, Lucy, ce înseamnă să fii așa de faimos!

Lucy își dădu ochii peste cap în maniera lui Toby. Temple flutură din mână a desconsiderare.

– Tu ești faimoasă indirect. E diferit în cazul meu.

Panda pufni. Tricoul lui scăldat de sudoare i se lipea de piept și părul de pe picioare i se lipise, ud, de piele. Nu trecuse decât o săptămână, dar Lucy putea jura că trupul lui oricum antrenat începuse să aibă mușchi

supradezvoltați. Când Lucy îl întrebase de ce se chinuia singur, el o întrebase ce naiba ar fi putut face cu timpul său. Izolarea impusă îl afecta aproape la fel de mult ca pe Temple și, cu fiecare zi care trecea, erau într-o dispoziție tot mai proastă.

- Eu sunt de o lună pe insulă, zise Lucy răbdătoare, și nu am avut nici o problemă.

- E vorba de felul în care arăți, oamenii se tem de tine.

Lui Lucy îi plăcea ideea și se opri să-și admire noul tatuaj cu spini însângerați pe care îl aplicase cu o zi în urmă ca să-l înlocuiască pe cel vechi, care începuse să se exfolieze. În câteva zile, trebuia să înlocuiască și dragonul. Și poate să adauge tatuaje pe celălalt braț...

- Nimeni nu se așteaptă să o vadă pe Lucy Jorik sau pe Temple Renshaw la parada de 4 Iulie pe Charity Island, zise ea, iar dacă nimeni nu se așteaptă să te vadă, atunci nu te văd.

Când se oprise cu o zi în urmă la stand, Toby își decora bicicleta, în timp ce Bree studia costumul jerpelit de albină pe care bunica lui Toby obișnuia să îl poarte la paradă.

- Întrebarea e, zisese Bree către Lucy în timp ce îndrepta antena, cât de disperată sunt să atrag noi clienți?

Până seara trecută, Lucy intenționase să se ducă singură la paradă, dar după ce Temple aruncase tabla de scrabble de-a curmezișul solariului și Panda amenințase că avea să o arunce în lac dacă nu înceta să facă lațuri pentru purcelul-ospătar, ea își schimbă planurile.

- Adevărul brutal e că sunteți aici abia de o săptămână și amândoi v-ați transformat în niște cățele moftuoase și prost dispuse, mârâitoare. Deși nici una din voi nu ar fi avut nevoie de prea mult ca să se transforme.

Prosopul lui Panda plesni când îl aruncă prin cameră.

- Sunt cel mai relaxat tip din lume, te poți înțelege cu mine fără probleme. Dar Lucy are dreptate, Temple.

Dacă nu faci o pauză curând, cineva o să moară. Și nu o să fiu eu acela.

Apucă sticla cu apă și bău cu înghițituri mari.

– Chiar te aștepți să-mi pun viitorul în joc sub dubioasa protecție a unei peruci? Nu fac asta.

Trecu de la sărituri la flotări laterale.

Lucy oftă. Regina cea Rea era pretențioasă, temperamentală și dificilă, iar ea ar fi trebuit să o urască din tot sufletul, dar asistenta socială din ea nu putea să facă asta. Sub toată acea lăudăroșenie se afla un suflet pierdut care încerca să se descurce cu viața ce îi scăpase de sub control, un suflet pierdut care înțelegea exact cât de nebună era, dar nu reușea să-și dea seama ce să facă în privința asta.

Ea și Regina cea Rea aveau multe în comun, deși Regina cea Rea știa ce voia să facă cu viața ei, iar ea știa ce nu voia să facă – nu mai voia să bată la uși ca să cerșească și mai mulți bani, și mai multă legislație care să-i ajute pe copii. Ceea ce o făcea să fie mai josnică decât orice altceva.

Panda puse sticla jos și se uită la Lucy.

– Dar dacă deghizarea ei ar fi mai mult decât o perucă?

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun... Panda se întoarse spre Temple. Prietena ta, fiica președintei, are multă experiență în a-și ascunde identitatea – și nu mă refer doar la deghizarea actuală, care-ți întoarce stomacul pe dos.

Se uită la șuvițele roz fosforescent ale lui Lucy.

– Dacă o convingi, sunt sigură că îți va împărtăși secretele ei.

O oră mai târziu, toți trei erau în drum spre oraș. Temple stătea aplecată pe bancheta din spate, cu părul negru ascuns sub peruca scurtă, castanie, fața acoperită de ochelari de soare și o pălărie de paie absolut banală. Lucy purta un tricou negru, cel înfrumusețat cu craniul și cu trandafirii, și o pereche de blugi Daisy Duke scurți, pe care îi ferfenițise cu ace de siguranță. Avea un inel

din nară și două în sprâncene. Panda purta șapca sa neagră Nike și părul i se ițea cârlionțat de sub margini. Lucy îl rugase să renunțe la cea de aviator, pentru că îl făcea să semene prea tare cu Serviciile Secrete.

Pantalonii cenușii de yoga ai lui Temple îi stăteau mult mai bine decât când venise, dar nu și bluza mov tricotată, care se întindea bine în talie, datorită micii perne pe care Lucy o fixase dedesubt.

Beachcomber Boulevard era închis pentru paradă, iar Panda căută un loc de parcare pe o stradă laterală.

- Amintește-ți ce ți-am spus, Temple! Nu pleci din raza mea vizuală, nici măcar o secundă. Lucy, tu ești acoperirea lui Temple, așa că stai cu ea! Nu vorbi cu nimeni, dar dacă se întâmplă ceva, Temple e prietena ta însărcinată de pe Coasta de Est.

- Povestea mea e mai bună, zise Lucy. Ea e încă o femeie pe care ai lăsat-o însărcinată și pe care intenționezi să o părăsești cu prima ocazie.

Panda o ignoră.

- Nici să nu te gândești că ai putea să mă păcălești, Temple! Dacă trebuie să te duci la toaletele mobile, atunci mergem toți.

Temple își împinse ochelarii în jos și se uită la ceafa lui peste ei.

- N-am folosit niciodată o toaletă mobilă, mai bine mor decât să o fac.

- Sunt de acord cu tine, zise Lucy.

Temple se uită agitată pe geamul mașinii la oamenii care treceau pe trotuar, unii dintre ei ducând scaune pliante, alții împingând cărucioare.

- Ești prea paranoic, Panda. Nu am muncit așa de mult ca să arunc totul pe fereastră pentru mâncare de pe stradă.

- Liniștitor, dar asta nu schimbă regulile.

Lucy trase de talia pantalonilor ei scurți. În ciuda faptului că locuia într-o casă unde nu era decât mâncare de regim, reușise să pună la loc kilogramele pe care

le pierduse înainte de nuntă. Se întoarse să mai examineze o dată deghizarea lui Temple și o văzu cu buzele strânse.

– Vrei să încetezi?

– Despre ce vorbești? se încruntă Temple.

– Exercițiul pe care îl faci acum. Îți strângi coapsele sau îți contracți stomacul, ceva de genul ăsta.

– Îmi fac exercițiile Kegel, zise Temple oferindu-i un rânjet condescendent. Iar dacă ți-ar păsa de mușchii bazinului tău, le-ai face și tu.

– Jur pe ce am mai sfânt, declară Panda, dacă următorul job e tot pentru o femeie – chiar și o femelă de rozător –, nu îl mai accept.

Lucy zâmbi și își propti cotul pe spătarul scaunului.

– Temple, vestea bună e că, atunci când este Panda prin preajmă, nimeni nu se uită la altcineva.

– Tocmai de aceea noi două ar trebui să rămânem singure, declară Temple.

– Oh, da, asta o să și funcționeze, zise Panda sec. Cum scăpați de mine, cum vă duceți direct la prăjituri.

Era adevărat. Asta explica de ce Lucy luase în greutate. Fiind înconjurată doar de mâncare de regim, o lăsa așa de nesatisfăcută, încât se îndopa de fiecare dată când venea în oraș. Deocamdată evitase percheziţiile cu care o amenințase Panda, răsucindu-și buzunarele în afară și percheziționându-se singură în fața lui. Spre ușurarea ei, el nu mai insistase.

– Paranoia ta e bolnăvicioasă, zise Regina cea Rea când Panda opri într-un un loc de parcare îngust. Ar trebui să faci terapie.

Lucy se uită la Temple.

– Fără supărare, dar ar trebui să mergi cu el.

Panda zâmbi, pentru prima dată în dimineața aceea, opri motorului și se întoarse la predica lui.

– Ne uităm la paradă, facem un tur de port, ne suim înapoi în mașină și ne întoarcem acasă ca niște oameni mai buni.

Acum fu rândul lui Lucy să pufnească.

– S-ar putea întâmpla, zise el nu foarte convins.

Găsiră un punct din care să vadă bine parada aproape de capătul Beachcomber Boulevard, departe de mirosul de mâncăruri prăjite și de cea mai mare parte a mulțimii de turiști. Așa cum prezisese Lucy, oamenii din apropiere erau mult mai interesați de Panda decât de ele, deși Lucy atrăgea mai multe priviri decât Temple, ceva ce o irita pe Regina cea Rea.

– Știu că e ilogic, șopti ea, dar sunt obișnuită să fiu în centrul atenției.

Lucy râse.

– Acum e momentul potrivit să adaugi o componentă de sănătate psihică în antrenamentele tale, șopti ea ca răspuns.

– Dacă aș fi sănătoasă la cap, zise Temple cu un oftat, nu aș ști cine sunt.

Asta era treaba cu Temple Renshaw. Exact când voiai să o catalogheri drept o divă respingătoare, ea spunea ceva de genul ăsta și îți răscolea sufletul.

Faptul că era pe cât de profundă, pe atât de neștiutoare o ajuta să nu fie insuportabilă.

Era o zi vântoasă pentru paradă. Fanioanele care atârnau de stâlpii de iluminat se agitau în vânt, iar copertinele corturilor cu mâncare se legănau ca niște stomacuri umplute prea tare. Un politician local conducea parada ca mare mareșal, urmat de fanfară și de un grup de călăreți. Primele care alegorice apărură în raza lor vizuală, o scenă cu indieni americani, sponsorizată de Jerry's Trading Post. Următorul car prezenta o pădure de palmieri din hârtie creponată care se legănau sălbatic în vânt și o cabană din iarbă care avea pe ea afișul „Big Mike's Island Brokerage Case și Ambarcațiuni". Big Mike Moody stătea în fața ei și se simțea excelent, făcea cu mâna mulțimii și arunca ciocolate.

Un hotdog dansând de la Dogs 'N' Malts mergea alături de un pirat care făcea reclamă la Centrul de scufundări al lui Jake și alături de un șalău care reprezenta hanul insulei. Lucy uitase de Bree până când văzu o albină uriașă urmând Cercetașele. Antenele cu mingi negre săltărețe se ridicau de pe gluga ei neagră, strâmbă. Vântul încercă să-i smulgă afișul care făcea reclamă la Mierea Carusel, dar ea se ținu tare. Arăta doar puțin fâstâcită când Lucy îi făcu semn cu mâna.

Brigada bicicletelor era următoarea în șir, iar Toby fu atât de încântat să o vadă pe Lucy încât aproape că se dezechilibră. Venise de două ori pe la ea de când sosise Temple, dar de fiecare dată Lucy plecase cu el cu bicicleta înainte ca el să o vadă pe Temple. Lucy îi aruncă niște bezele, de distracție, iar el rânji spre ea, binedispus.

Trecură și șase membri mai în vârstă ai Legiunii Americane. Văzându-i și fiindcă în jur erau atât de multe steaguri americane, Lucy simți că i se făcea dor de mama ei. Izbucni în urale puternice.

– Așa, așa, rămâi neobservată! îi șopti Panda, aplecându-se spre ea.

Dar ea nu mai era îngrijorată că putea fi recunoscută – chiar și Temple se mai relaxase.

– Cam mulți oameni supraponderali pe aici, zise ea. E ca *Insula grașilor* trezită la viață.

– Închide ochii și fă-ți exercițiile Kegel, o sfătui Lucy înainte ca Temple să se decidă să organizeze o intervenție.

Când parada se termină, nici unul nu era pregătit să se întoarcă acasă, dar ideea de a se amesteca în mulțime o făcea pe Temple să fie agitată. Lucy sugeră să meargă la far. Cum Panda era și mai puțin dornic ca Lucy să se întoarcă în Goose Cove, fu repede de acord.

Vântul bătea mai tare la în zona farului decât pe traseul paradei și funiile se loveau de catarg. Deși clădirea era deschisă pentru vizitatori cu ocazia sărbătorii, cei mai mulți turiști încă erau în oraș, iar în parcare se aflau

doar câteva mașini. Toți trei urcară scara șerpuitoare de metal din interiorul farului spre o terasă deschisă cu balustradă, chiar sub dom și obiectivul uriaș. Balustrada metalică era caldă de la soarele de după-amiază, dar vântul venea în rafale furioase peste dig, iar pe apă se aflau doar ambarcațiunile mai mari de agrement. Temple îi lăsă să dea ocol turnului.

– Priveliștea te face să-ți pară rău pentru oamenii care n-au văzut Marile Lacuri, zise Panda în timp ce-și punea la loc șapca de aviator.

Lucy era de aceeași părere, dar nu voia să-i vorbească, așa că nu făcu decât să aprobe din cap.

Două rândunici-de-mare planară deasupra apei, în căutare de hrană, în timp ce un pescăruș dădea ocol încăpățânat deasupra lor, pregătit să le fure prada. Panda se sprijini de balustradă.

– Îți datorez niște scuze.

– Atâtea din care să alegi.

El rămase cu privirea ațintită înainte și cu ochii umbriți de lentilele mari, întunecate.

– Ce ți-am spus acum trei săptămâni în seara aceea... Eram supărat pentru că ai încuiat ușa. Eram supărat și din alte motive – nici unul din ele nu e problema ta.

Lucy bănuise că acele cuvinte urâte aveau mai multă legătură cu el decât cu ea, dar tot o dureau.

– Îmi pare rău. Nu-mi amintesc.

– În noaptea aceea la motel... Ai fost grozavă în noaptea aia. Eu am fost cel care...

– Serios, zise ea rece, nu vreau să știu.

– Îmi pare rău. Repet, îmi pare rău!

– Nu e nevoie.

Ea refuză să-și îmblânzească expresia, deși se bucura că el îi oferise scuze.

Temple trecu pe lângă ei – a treia tură de terasă.

– O să cobor. Asta dacă e în regulă, domnule gardian.

Panda se uită peste balustradă.

– Nu văd oferte de mâncare pe nicăieri, așa că du-te!

Temple dispăru. Lucy nu era pregătită să plece, dar nici nu voia să vorbească cu el, așa că se mută câțiva pași mai încolo. El refuză să înțeleagă.

– Lucy, știu că...

– Temple trebuie să învețe să se controleze singură, zise ea înainte ca el să poată continua. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să mai lași din hățuri.

– Da, știu. Poate săptămâna viitoare.

O pală de vânt suflă un ghemotoc de hârtie prin parcare și hotărârea ei de a nu începe o conversație cu el se clătină.

– Îți place de ea, nu-i așa?

El se îndreptă de spate, rămânând doar cu palmele pe balustradă.

– Mai degrabă îi sunt dator. M-a ajutat să găsesc mulți clienți.

– Și o placi.

– Așa cred. E nebună, dar are curaj. Cam ca tine, deși, în apărarea ta, pot spune că nebunia ta e mai puțin evidentă decât a ei.

– Și tu ești un model de sănătate psihică.

El se apleca, privind-o pe Temple cum ieșea din far.

– Măcar știu ce vreau de la viață, ceea ce e mai mult decât știi tu.

Ea renunță la încercarea de a ține conversația la nivel impersonal.

– Ce anume? Ce îți dorești de la viață?

– Să-mi fac treaba bine, să-mi plătesc facturile la timp, să-i împiedic pe tipii răi să-i rănească pe cei buni.

– Făceai asta și la poliție, de ce ai renunțat?

El ezită un pic prea mult.

– Salariu mizerabil.

– Nu te cred. Să te lupți cu tipii răi trebuie să fie mult mai interesant decât să o păzești pe Temple de grăsimi. Care e motivul adevărat?

- Am vrut o schimbare. Arătă spre marginea apei. Anrocamente. Așa se numesc pietrele care sunt folosite ca să împiedice eroziunea.

Cu alte cuvinte, voia ca ea să înceteze să mai pună întrebări. Ceea ce era în regulă. Avusese parte de destule mărturisiri pentru acea zi.

- Mă duc jos.

El o urmă până la bază. Când ieșiră iarăși la soare, ea o văzu pe Temple făcând niște fandări din mers. Mai sosiseră și alți vizitatori. O mamă stătea lângă dig și se certa cu fiul ei, în vreme ce sora mai mică fugărea un pescăruș.

- Nu mai am cutii de suc, Cabot. Ai terminat-o pe ultima în mașină, o auzi Lucy pe tânăra femeie obosită spunându-i băiatului.

- Sophie a terminat-o, bătu micuțul din picior. Și i-ai dat ei cutia cu suc de struguri. Strugurii sunt favoriții mei!

În timp ce băiatul îi solicita atenția, fetița alerga în vânt, cu brațele desfăcute și părul cârlionțat dat la o parte de pe față. Avea cam 5 ani, era mai mult interesată de bucuria zilei, de valurile care se spărgeau violent de stânci și mai puțin de criza de personalitate a fratelui ei.

- Ajunge, Cabot! se răsti femeia. Va trebui să aștepți.

Sora lui își aruncă brațele în sus, alergând și mai aproape de malul stâncos în timp ce vântul îi lipea tricoul roz de pieptul micuț.

- Dar mi-e sete! se văicări băiatul.

O pală neașteptat de puternică de vânt o făcu pe Lucy să facă un pas în spate. Cu coada ochiului o văzu pe micuță cum se clatină, își pierde echilibrul și, scoțând doar un strigăt scurt, cade pe bolovanii alunecoși de la marginea apei. Lucy scoase o exclamație șocată când brațele ei mici se legănară. Copila încerca să se agațe de ceva, dar bolovanii erau prea alunecoși, iar în câteva secunde se rostogoli în apa furioasă.

Chiar înainte să îi dispară capul sub valuri, Panda începuse să alerge. Lucy alergă după el. Mama descoperi, în sfârșit, ce se întâmplase și începu să țipe. Începu să alerge, dar era prea departe.

Panda coborî pe bolovanii alunecoși, încercând să localizeze copila în timp ce înainta. Un val i se sparse la picioare. Trebuie să fi văzut ceva, pentru că își luă avânt de pe stâncile crestate și se aruncă în apă dintr-o mișcare puternică.

Lucy coborî și ea pe stâncile ude, abia reușind să nu cadă și ea.

Panda ieși la suprafață. Era singur.

Lucy era vag conștientă de strigătele mamei în spatele ei. Panda se scufundă din nou. Lucy scrută apa după o pată de roz, dar nu văzu nimic. Panda ieși din nou la suprafață, trase aer în piept și se scufundă.

Apoi Lucy zări ceva. Poate doar o reflexie, dar se rugă să fie mai mult.

– Acolo! strigă ea când el ieși din nou să respire.

Panda o auzi, se răsuci în direcția în care arăta ea și se băgă din nou la fund.

Rămase parcă o veșnicie sub apă. Ea încercă să-l zărească, dar el se scufundase adânc.

Valurile se spărgeau peste stânci, dar urletul lor nu putea să acopere strigătele sfâșietoare ale mamei. Secundele treceau, fiecare lungă ca o oră, apoi el apăru cu copilul ancorat în brațe.

Capul fetiței atârna fără viață pe tricoul lui alb. Lucy simți că i se oprește inima. Apoi copila începu să tușească.

Panda îi ținu capul deasupra apei în timp ce ea tușea și se îneca. Dar începu să intre în panică. Își lipi gura de urechea ei, vorbindu-i. Încetinise, dându-i timp să-și recapete răsuflarea, să înțeleagă că era în siguranță înainte de a încerca să o aducă la mal prin valurile furioase.

Ea îl ținea pe după gât, cu fața îngropată la pieptul lui. El continuă să vorbească. Fetița părea să respire mai ușor acum. Lucy nu-și putea imagina ce îi spunea.

Se întoarse spre mamă, care reușise să coboare lângă Lucy.

– Fă-i semn cu mână, îi spuse Lucy. Să vadă că e totul e în regulă.

Mama reuși să rostească răgușit câteva cuvinte.

– Este în regulă, Sophie! strigă ea în vânt. Totul o să fie bine.

În spatele ei, băiatul privea cu ochii mari, șocat.

Lucy se îndoia că Sophie o auzea pe mama ei peste valurile furioase, dar copila nu se zbătea în brațele lui Panda. El trebuie să fi fost deja obosit, dar continuă să-i vorbească în timp ce se lupta cu valurile ca să ajungă la mal.

Mama încercă să se târască pe lângă Lucy la malul digului, dar în sandalele ei subțiri nu reușea să se țină la fel ca Lucy cu cizmele ei și tot aluneca.

– Stai în spate! îi porunci Lucy. O s-o iau eu.

Panda se apropie. O văzu pe Lucy. Un val o lovi în genunchi când se lăsă pe vine. Se sprijini mai bine și întinse brațul. El ridică fetița cu putere aproape supraomenească și reuși să o depună în brațele lui Lucy. Sophie se luptă orbește în strânsoarea străină, dar Lucy o ținu până când Panda reuși să iasă. Mama se îndrepta cu greu spre ei, dar Sophie se aruncă în brațele lui Panda. El o luă în brațe și o scoase de pe stânci pe alee, brațele lui puternice, bronzate parcă fiind nepotrivite lângă tricoul ei mic și roz.

Chiar și atunci fetița rămase agățată de el. El se lăsă pe vine și o legănă.

– Ești în siguranță, eroină mică! S-a terminat. Ai mai lăsat niște apă în lac sau ai înghițit-o pe toată? Pariez că ai înghițit-o. Pariez că nu a mai rămas urmă de lac...

El o ținu tot așa. Aiureli. Insistând că fetița băuse tot lacul și-l secase, până când ea întoarse în cele din urmă capul, văzu că nu era așa și începu să-l contrazică.

Mama avu nevoie de mai mult timp ca să-și revină. Alterna între a-și îmbrățișa copila, de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată, și a-i mulțumi lui Panda de nenumărate ori, printre lacrimi. În depărtare, Temple renunțase la fandări și pornise să facă jogging, îndreptându-se spre ei fără să știe ce pierduse.

Panda ascultă răbdător sporovăiala frenetică a mamei, care îi spunea de unde erau și de ce soțul ei nu era cu ei. El vorbi apoi din nou cu Sophie și cu fratele ei. Când se convinse, în cele din urmă, că mama era în stare să conducă, o ajută să-i ducă pe copii în mașină. Mama îl cuprinse apoi într-o îmbrățișare stânjenită.

- Dumnezeu v-a trimis azi la noi. Tu ai fost îngerul lui.

- Da, doamnă, răspunse el cu chipul sever de polițist.

Femeia plecă, în sfârșit, din parcare.

Pe fața lui Panda mai străluceau picături de apă și părul deja începuse să i se încrețească.

- Doar ca să știi... zise Lucy. Nu mai sunt supărată pe tine.

El îi oferi un zâmbet obosit.

- Lasă-mă câteva ore și pot să repar asta.

Ea simți cum o cuprinde căldura.

Temple apăru lângă ei cu fața roșie și răsuflând greu.

- De ce ești așa de ud?

- E o poveste lungă, răspunse el.

În timp ce se îndreptau spre casă, Lucy se gândi la răbdarea lui cu mama isterică. Dar cel mai mult se gândi la blândețea lui față de Sophie. Felul în care se raporta la copii nu se potrivea cu ce știa ea despre el. Chiar și cu fratele obraznic al lui Sophie... Când băiatul își pierduse răbdarea pentru că nu era în centrul atenției, Lucy ar fi putut să-l strângă de gât, dar Panda începu să discute cu el despre tehnici de prim-ajutor pe care fiecare bărbat trebuia să le știe.

Panda era un cameleon. Acum era un motociclist bosumflat și care abia vorbea, în secunda următoare era un bodyguard serios cu cea mai pretențioasă clientă din lume, iar acum devenise o combinație între supererou și psiholog pediatru.

O neliniștea. O dezarma. O făcea să se simtă confuză. Ea știa că oamenii nu puteau fi clasificați după stereotipuri, dar niciodată nu cunoscuse pe cineva care se lăsa mai greu încadrat decât el.

Lucy se încruntă la fasolea verde stafidită în microunde care drapa boțul de pui de pe farfuria ei. Temple se uita cu jind la frigider, de parcă spera ca din dispenserul de apă să iasă un jet de caramel fierbinte.

Panda, care fusese tăcut pe tot parcursul cinei, împinse farfuria.

– Am o surpriză pentru voi două.

– Spune-mi că e vorba de foitaj! zise Lucy. Sau să mă lași să gătesc mâncare adevărată.

Salata era singura contribuție care i se permitea la mese – doar legume, fără brânză, fără măsline, crutoane sau sos de salată.

– Nu, făcu el și se lăsă pe spate. O să ieșim pe lac să ne uităm la artificii.

– Eu renunț, făcu Temple. Două caiace la trei oameni nu e ideea mea de distracție.

– Fără caiace.

El se ridică de la masă.

– Ne vedem jos la ponton. Fără scuze.

În timp ce Temple își termina cina, Lucy își luă un pulover și se duse afară să vadă ce punea Panda la cale.

O barcă cu motor de vreo șapte metri, care nu fusese acolo ultima dată când se uitase, era ancorată la mal.

– De unde a apărut asta?

Panda aruncă doi colaci de salvare într-un dulăpior pe punte.

– Am vorbit cu Big Mike cu vreo două zile în urmă. Omul lui a livrat barca în timp ce noi eram noi la paradă și a ascuns-o în șopronul de bărci. Am închiriat-o pentru restul verii.

– Ce-i asta? făcu și Temple în timp ce cobora scările.

După ce îi explică Panda, Temple începu să calculeze câte calorii puteai arde făcând schi nautic.

Lucy nu mai suporta.

– Fac o înțelegere cu tine, Temple. Dacă îmi promiți că nu mai folosești cuvântul calorie tot restul serii, o să mă antrenez mâine cu tine. Pentru o vreme, adăugă ea iute.

– S-a făcut, zise Temple. Serios, Lucy, n-o să-ți vină să crezi ce diferență fac exercițiile riguroase la...

– Nu poți vorbi nici de exerciții, nici de grame de grăsime, celulită sau alte prostii din astea, zise Lucy. În esență, poți să vorbești doar despre trândăveală.

– Sunt de acord cu asta.

Panda porni motorul.

Conduse cu aceeași ușurință cu care se descurca la orice, mai puțin la relațiile interumane. Vântul se calmase, cerul se limpezise, iar stelele abia răsăreau. Încetini motorul când ajunseră în larg și se îndreptară spre punctul care îi despărțea de portul orașului. În timp ce coteau, fură întâmpinați de o flotă de bărci de agrement care așteptau să înceapă spectacolul, cu luminile legănându-se ca niște licurici pe apă. Unele bărci aveau fanioanele unor cluburi de iahting, altele aveau fanioane patriotice.

Când ajunseră chiar în port – destul de aproape ca să vadă spectacolul, dar departe de celelalte bărci –, Panda întoarse prova în curent, aruncă ancora și opri motorul. În tăcerea bruscă, râsetele și muzica alunecară pe apă până la ei.

Temple își luă o pernă și se duse la prova, lăsându-i singuri.

capitolul 16

Primele artificii explodară deasupra lor, ca o umbrelă de roșu și violet. Lucy își sprijini capul de spătarul băncii care se afla la pupa. Panda făcu același lucru și priviră spectacolul într-o tăcere surprinzător de confortabilă.

– Ce ai făcut astăzi cu micuța Sophie a fost grozav, zise Lucy la un moment dat, în timp ce o scoică de stele se stingea deasupra lor.

Ea îl simți ridicând din umeri.

– Ești o înotătoare bună. Dacă nu eram acolo, ai fi intrat tu.

Ei îi plăcu faptul că vorbea cu atâta încredere. Se uită spre el și văzu un trio de comete sclipind în ochii lui.

– Curenții erau puternici. Nu cred că aș fi reușit să o scot la mal.

– Ai fi făcut ce trebuia să faci, zise el scurt și adăugă: Oamenii trebuie să-și păzească mai bine copiii.

Tonul aspru din vocea lui nu părea justificat.

– Copii sunt iuți, zise ea. E greu pentru orice părinte să-i supravegheze în fiecare secundă.

Lonjeroanele bărcilor cu pânze zornăiră în tăcerea dintre bubuituri și apa se lovi de carena bărcii.

– Tu înțelegi copiii. Cred că asta m-a surprins.

El își încrucișă gleznele. Pe cer, palmieri mov sloboziră dâre de stele și bujori portocalii înfloriră.

– Nu poți să fii polițist și să nu ai de-a face cu copiii.

– Multe probleme cu bandele.

– Bande. Neglijare. Abuz. Din toate.

Ea văzuse în munca ei destui copii necăjiți, deși bănuia că nu chiar atâția câți văzuse el. Era straniu. Era așa de obișnuită să-l vadă pe Panda ca pe o ființă stranie cu care nu credea că avea nimic în comun!

– Sophie nu voia să-ți mai dea drumul.

Din întuneric apăru o salcie argintie, sclipind în aer.

– Drăguță fată.

Poate din pricina nopții, a artificiilor, a reacției emoționale în urma a ceea ce ar fi putut fi o tragedie îngrozitoare, rosti următoarele cuvinte fără să vrea:

– O să fii un tată grozav într-o bună zi.

El râse – un râs aspru.

– Nu se va întâmpla niciodată.

– O să gândești altfel când vei găsi femeia potrivită. Ea reacționa prea emoțional, iar Viper îi sări în ajutor. O să știi când o s-o vezi. Neîndemânatică. Nu prea mofturoasă.

– Nu, zâmbi el. Unul din avantajele științei moderne.

– Ce vrei să spui?

– Vasectomia. Cadoul medicinei pentru tipi ca mine.

Aerul fu despicat de bubuiturile exploziilor. Era un lucru greșit. Ea îl văzuse în acea zi cu copiii și observase cât de firesc se purtase cu ei. Nu ar fi trebuit să facă niciodată ceva fără cale de întoarcere.

– Nu crezi că ești prea tânăr ca să iei o asemenea decizie?

– Când vine vorba de copii, am o sută de ani.

Ea fusese prea multă vreme implicată în acțiuni pentru copii ca să nu știe cu ce se confruntau polițiștii, iar în lumina slabă i se păru că el arăta bântuit.

– Am văzut prea mulți morți, zise el. Nu doar adolescenți, ci și copii mici – copii de cinci ani, care mai aveau dinții de lapte. Copii aruncați în aer, fără membre.

Ea își înclină capul.

– Am văzut părinți în cele mai rele zile ale vieții lor, continuă el, și mi-am promis să nu trec niciodată prin așa ceva. Cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată. E greu să-ți faci treaba când te trezește nădușeala rece în fiecare noapte.

– Ai văzut cazurile cele mai rele. Dar cum e cu milioanele de copii care cresc fără probleme?

– Cum e cu cei care nu pot să o facă?

– Nimic în viață nu vine cu garanții.

– Greșit. O tăietură aici și una dincolo. E o garanție al naibii de bună.

Cerul se aprinse pentru marele final – bubuiturile, plesniturile și șuierăturile le încheiară conversația.

Ea respecta oamenii care se înțelegeau pe sine suficient de bine ca să știe că nu aveau să fie părinți buni, dar instinctul îi spunea că nu era cazul lui Panda.

Firea lui Lucy îi stătea din nou în cale. Asta nu avea nici o legătură cu ea, în afară de a-i servi drept avertisment, un memento aspru că mulți bărbați simțeau la fel ca Panda când venea vorba de paternitate și că, în ciuda a ceea ce-i făcuse lui Ted, ea tot mai voia să se mărite și să aibă copii.

Dacă se îndrăgostea de un bărbat precum Panda, care nu voia să fie părinte? Una dintre multele variabile cu care nu ar fi trebuit să se confrunte dacă nu fugea din biserica aceea din Texas.

Temple se întoarse de la prova să li se alăture și se îndreptară spre casă. Panda rămase în urmă în barcă, așa că Lucy și Temple urcară împreună spre casă.

– Au ceva artificiile, zise Temple când ajunseră în capul scărilor. Mă întristează. E straniu, nu?

– Toată lumea e diferită.

Lucy nu se simțea nici ea prea veselă, dar nu erau de vină artificiile.

– Artificiile îi fac fericiți pe cei mai mulți oameni, dar să privești cum se sting atât de repede toată acea culoare și acea frumusețe e deprimant. De parcă dacă nu am fi atenți, ni se va întâmpla și nouă. Acum în plină flacără, în control și în putere. În secunda următoare, am dispărut și nimeni nu-și mai amintește numele nostru. Câteodată stai și te întrebi care mai e rostul.

Ușa plasei de la terasă scârțâi când Lucy o deschise. Lumina de la falsa lampă Tiffany care atârna în tavanul bucătăriei se revărsa pe ferestre.

– Ești deprimată pentru că ți-e foame. Și, în treacăt fie spus, arăți grozav.

– Știm amândouă că nu e adevărat.

Temple se trânti pe unul din șezlongurile pe care Lucy le acoperise cu prosoape roșii de plajă.

– Sunt o purcică.

– Încetează să vorbești așa despre tine!

– Spun doar ceea ce văd. Vântul îi răsturnase unul din ghivecele cu ierburi, iar Lucy se duse la raftul metalic ca să-l ridice. Mirosul de rozmarin și de lavandă îi amintea mereu de grădina de la răsărit de la Casa Albă, dar în seara aceea se gândea la altceva. Nu e un păcat să fii vulnerabil. Mi-ai spus că ai cunoscut pe cineva și nu a funcționat. Asta poate să dezechilibreze o femeie.

– Crezi că mi-am căutat consolarea în fundul cutiilor cu Häagen-Dazs?

– Li s-a întâmplat și altora.

– Doar că eu am fost cea care a încheiat relația, zise ea amar.

Lucy luă stropitoarea.

– Asta nu înseamnă că e mai puțin dureros. Vorbesc din experiență.

Temple era prea preocupată de propriile tribulații ca să vadă problemele lui Lucy.

– Max mi-a spus că sunt o lașă. Îți vine să crezi? Eu lașă? Max spunea mereu – se opri să facă semnele citării în aer – hei, Temple, putem să rezolvăm asta! Apoi își lăsă mâinile să cadă. Greșit.

– Ești sigură?

– Mai mult decât sigură. Unele probleme nu pot fi rezolvate niciodată. Dar Max... Ea ezită. Max e genul de persoană care nu doar că vede jumătatea plină a paharului, dar o vede precum un frappuccino plin de mocha și caramel. Genul ăsta de viziune roz asupra lumii nu e deloc realistă.

Lucy se întrebă dacă nu cumva geografia le stătea în cale – Max pe Coasta de Est și Temple pe cea de vest. Sau poate că Max era căsătorit. Nu voia să întrebe. Deși murea de curiozitate.

Dar tactul vechii Lucy se întindea doar până la un punct. Puse deoparte stropitoarea și se duse spre șezlong.

- Nu m-am uitat la prea multe episoade din *Insula grașilor*... De fapt, abia dacă se uitase la vreunul. Dar mi se pare că îmi amintesc cum consilierea psihologică făcea parte din program.

Își amintea corect. Show-ul avea o psihologă care purta un bikini roșu și consilia concurenții dintr-un cort tiki - totul filmat, se înțelege.

- Dr. Kristi. E nebună. Probleme majore cu esofagul pricinuite de prea mulți ani de băgat degetele pe gât. Toți psihologii sunt nebuni.

- Experiența de viață e cea care îi face uneori buni în meseria lor.

- Nu am nevoie de un psiholog, Lucy. Deși apreciez modul în care îmi tot indici că sunt nebună. Am nevoie doar de voință și de disciplină.

Lucy nu avea de gând să fie fata bună în chestiunea asta.

- Ai nevoie și de consiliere. Panda nu poate să te vegheze la nesfârșit. Dacă nu reușești să-ți dai seama ce te...

- Dacă nu reușesc să-mi dau seama ce mă frământă... bla-bla... Dumnezeule, parcă ești dr. Kristi!

- Încă își bagă degetele pe gât?

- Nu.

- Atunci poate că ar trebui să o asculți.

- Bine. Temple își încrucișă brațele la piept atât de agresiv încât era de mirare că nu-și plesni nici o coastă. Crezi că am nevoie de consiliere? Tu ești un fel de asistentă socială, nu-i așa?

- Nu mai sunt de ani buni. Acum lucrez în domeniul lobby-ului.

Temple alungă distincția cu un fluturat al mâinii.

- Atunci dă-i drumul și consiliază-mă! Hai, să aud! Spune-mi cum pot să nu mă mai îndop cu carbohidrați, zahăr și grăsimi?

- Mă tem că va trebui să încerci să afli singură.

Temple sări de pe șezlong și intră în casă ca o furtună, trântind ușa în urma ei ca o adolescentă furioasă. Lucy oftă. Nu avea nevoie de așa ceva în seara aceea.

Câteva minute mai târziu, Panda urcă scările de la chei. Ea se săturase de atâtea conversații, așa că se strecură înăuntru.

Adormise deja când îi sună telefonul. Ea aprinse veioza și apoi se întinse spre telefon.

– Hei, Luce. Sper că nu te-am trezit. Ciripitul vesel al lui Meg nu părea în regulă. Ce mai faci?

Lucy își dădu părul din ochi și miji ochii spre ceasul de pe noptieră.

– E unu noaptea. Ce crezi că fac?

– Serios? Aici e doar miezul nopții, dar cum nu am idee unde ești, e mai greu să-mi dau seama de oră.

Lucy prinse momeala, dar Meg nu avea chef să o critice. Era adevărat că Lucy nu-i spusese unde era – nu-i spusese mare lucru –, dar și Meg era evazivă. Cu toate astea, Lucy știa că Meg era îngrijorată pentru ea.

– N-o să mai dureze prea mult. O să-ți spun cât de curând pot. Acum lucrurile sunt un pic... prea confuze ca să vorbesc despre ele. Se rostogoli pe o parte. S-a întâmplat ceva? Pari îngrijorată.

– Da, s-a întâmplat ceva. Altă pauză lungă. Ce ai spune dacă... Vocea lui Meg deveni mai ascuțită cu cel puțin o jumătate de octavă în timp ce se străduia să turuie cuvintele. Ce ai spune dacă m-aș combina cu Ted?

Lucy se ridică brusc în fund, trează de-a binele, dar fără să fie sigură că auzise bine.

– Să te combini? Adică...

– Da.

– Cu Ted?

– Fostul tău logodnic.

– Știu cine e.

Lucy dădu cearșaful la o parte și își lăsă picioarele peste marginea patului.

– Tu și Ted sunteți... un cuplu?

– Nu! Nu, nu un cuplu. Niciodată. E doar vorba de sex. Meg turui în continuare: Lasă, nu te mai gândi. Nu ar fi trebuit să sun niciodată. Dumnezeule, unde mi-a fost capul? Asta înseamnă trădarea prieteniei noastre. Nu ar fi trebuit să...

– Nu! Nu, mă bucur că ai sunat! Lucy sări de pe pat. Inima îi bubuia și simți cum îi revine buna dispoziție. Oh, Meg! E perfect. Fiecare femeie ar trebui să facă dragoste cu Ted Beaudine.

– Nu sunt sigură de asta, dar... Serios? Nu te deranjează?

– Glumești? Lucy era amețită, cu capul în nori, încântată de acest cadou neașteptat de la zei. Știi cât de vinovată mă mai simt? Dacă se culcă cu tine... Tu ești cea mai bună prietenă a mea. S-ar culca cu cea mai bună prietenă a mea. Ar fi ca și cum aș primi iertarea păcatelor de la papă!

Atunci auzi pe fundal vocea lui Ted, profundă și sigură.

– Salut-o pe Lucy din partea mea.

– Nu sunt mesagerul tău! se răsti Meg.

Lucy înghiți cu greu.

– E acolo?

– Cam da, replică Meg.

Lucy fu cuprinsă de vechea vinovăție.

– Spune-i că îl salut și că îmi pare rău.

Se așeză la loc pe marginea patului.

Meg nu mai vorbi direct în telefon, dar Lucy putea să o audă.

– Zice că se distrează, că îi merge bine, că se regulează cu cine îi iese în cale și să-ți dea papucii a fost cea mai bună mișcare pe care a făcut-o vreodată.

Lucy sări în sus.

– Am auzit asta. O să știe că minți. El știe lucrurile astea.

Răspunsul lui Ted la minciunile înșirate de Meg fu foarte clar.

– Mincinoaso!

– Pleacă de aici! se răsti Meg la el. Îmi dai fiori.

Lucy strânse telefonul la ureche.

– I-ai spus lui Ted Beaudine că îți dă fiori?

– Se prea poate, făcu Meg.

„Oh, Dumnezeule!"

Lucy încercă să se adune.

– Uau... chiar nu am crezut că se va întâmpla asta.

– Ce să crezi că se va întâmpla? întrebă Meg enervată. Despre ce vorbești?

– Nimic, înghiți Lucy. Te iubesc. Distrează-te!

Ea închise telefonul, sări în sus și-l strânse la piept. Dansă cu el prin cameră.

„Meg și Ted. Meg și Ted. Meg și Ted."

Desigur.

„Desigur, desigur, desigur!" Ted nu era un crai! Nu se culca cu femei de care nu se simțea atras. Și el era atras de Meg, prietena nebună și cea mai bună a lui Lucy, care se plimba prin lume fără vreun plan și care nu se sinchisea să facă impresie bună nimănui.

Meg Koranda și domnul Perfect. Latura ei neșlefuită și calmul lui. Impulsivitatea ei și conștiinciozitatea lui. Amândoi binecuvântați cu multă minte, loialitate și suflet mare. Era o potrivire nebună, imprevizibilă, perfectă, dar, după cum se derulase conversația lor, nici unul nu părea să-și dea seama de asta. Sau cel puțin Meg nu-și dădea seama. În ce îl privea pe Ted era mai greu de spus.

Lucy nu avea nevoie de prea multă imaginație ca să-și dea seama ce lupte se duceau între ei. Meg vorbea pe șleau și era conflictuală, Ted era relaxat la suprafață, de oțel în interior. Și în timp ce se gândea la ei, piesele lipsă din propria relație cu Ted i se dezvăluiră în sfârșit. Singura problemă între ei fusese că ea nu se putea relaxa în preajma lui, avea senzația că trebuia să se poarte tot timpul exemplar ca parteneră a lui Ted. Lui Meg nu i-ar fi păsat nici cât negru sub unghie de asta.

Probabil erau perfecți unul pentru celălalt. Dacă nu stricau lucrurile. Ceea ce, având în vedere că era vorba de Meg, era destul de probabil. Dar fie că relația lor funcționa sau nu, un lucru era sigur. Dacă Meg și Ted erau împreună în pat, Lucy în sfârșit scăpase.

După asta fu prea agitată ca să mai adoarmă. Aerul condiționat cu probleme îi lăsase camera inconfortabil de caldă. Deschise ușile glisante, își luă papucii ca să nu-și rănească tălpile pe terasa din lemn și ieși afară. Nori amenințători se rostogoleau pe cer. Își trase cămașa umedă de pe sâni. Cu vântul și cu fulgerele din depărtare în aer și lacul misterios drept companie, simți în sfârșit că se eliberase de vină.

Cu coada ochiul surprinse o mișcare – o siluetă cu umeri lați, îngustă la șolduri și pași distinctivi, mari venea de pe laterala casei. În timp ce trecea de masa de picnic, se opri să se uite în urmă, dar ea era prea în umbră pentru ca el să o observe. Traversă curtea, mișcându-se și mai repede. Când ajunse în capul scărilor, se opri, se uită din nou în urmă, apoi se îndreptă spre apă.

Poate că suferea și el de insomnie, dar de ce se furișa așa? Decise să afle. Coborî de pe terasă. Când traversă curtea, se lovi de țărușul pentru jocul cu potcoave. O durea ca naiba, dar Viper nu avea de gând să lase ca un deget lovit să o oprească.

Șchiopătând ușor, ajunse la trepte. Nu îl vedea dedesubt, dar în capătul cheiului sclipea o singură lumină. Îi amintea de Marele Gatsby și de fascinația profesorilor de engleză pentru cartea asta, nu pentru ceva ce adolescenții chiar ar fi vrut să citească.

În timp ce cobora pe chei, fu atentă ca zgomotul papucilor să nu o trădeze, deși părea improbabil pentru că bătea vântul. Când ajunse jos, traversă cu grijă scândurile care scârțâiau spre lumina slabă și gălbuie care venea dinspre capătul deschis al șopronului bătut de vreme.

Mirosul de pește al apelor răscolite de furtună se alătură mirosului de frânghii vechi, mucegai, motorină care se scursese în lemn. O operă pe care nu o recunoștea se auzea încet în fundal. Când intră în șopron, îl văzu pe Panda așezat pe bancheta de la pupa bărcii cu motor, cu spatele la ea și picioarele goale urcate pe un răcitor. Purta un tricou și pantaloni scurți și avea mâna îndesată într-o pungă uriașă cu chipsuri.

– Nu-ți dau decât dacă, zise el fără să se întoarcă, îmi promiți că nu vorbești.

– De parcă plăcerea mea în viață e să vorbesc cu tine, replică ea. Apoi adăugă doar pentru că îi plăcea ideea de a fi obraznică: Serios, Panda, nu ești suficient de inteligent ca să fii atât de interesant.

El își încrucișă invers gleznele pe răcitor.

– Spune-i asta conducătorului meu de doctorat.

– Nu ai un conducător de doctorat, zise ea și se urcă în barcă.

– E adevărat. Mintea nu m-a dus decât până la un masterat.

– Ai masteratul? Minți de îngheață apele, făcu ea și se trânti pe o pernă lângă el.

El zâmbi.

Ea se holbă la el. Lung și pătrunzător.

– Spune-mi că nu ai masterat.

Zâmbetul lui se transformă în scuze false.

– Doar de la Wayne State, nu de la Ivy League. Trosni un chips între dinți, apoi se aplecă și opri muzica. E una dintre diplomele acelea obținute după cursuri de seară și în weekend, preferate de leneși, așa că în lumea ta nu contează.

Ticălosul! Se uită urât la el.

– La naiba, Panda, te plăceam mai mult când erai prost!

– Privește partea bună a lucrurilor, zise el și îi întinse punga de chipsuri. Tot nu sunt Ted Beaudine.

– Nici unul dintre noi nu e. Ea înfipse mâna în pungă și luă un pumn de chipsuri. El și cea mai bună prietenă a mea s-au combinat.

– Meg?

– De unde știi de M...? Gemu când sarea de pe chipsuri îi ajunse pe limbă. Oh, Dumnezeule, ce buni sunt!

– Eu și Meg am avut o conversație distractivă înainte de farsa de la cină pentru repetiția generală.

– Nu mă miră. Ești genul ei.

Ea își îndesă și mai mulți cartofi în gură.

– Și Meg e genul meu, zise el în timp ce un tunet scutură șopronul. Nu prea mi-o pot imagina cu Ted.

Dar Lucy putea și acum asta era tot ce conta. Ploaia începu să răpăie pe acoperiș. Ea apucă și mai multe chipsuri și își încovoie degetele pe marginea răcitorului, lângă picioarele lui.

– Mai ai și alte bunătăți ascunse pe aici?

– S-ar putea.

Ochii lui se opriseră pe picioarele ei desculțe și nu părea foarte fericit să le vadă. Erau mai bronzate ca de obicei, dar nu era nimic în neregulă cu ele în afară de o vânătaie pe fluierul piciorului, care începuse să se îngălbenească. Mai avea oja albastră sărită de pe degetul mare, de când se împiedicase de țărușul cu potcoave. Nu mai avusese ojă albastră de când era adolescentă. Își aminti că îi vopsise degetele de bebeluș ale lui Tracy tot albastre când erau doar ele două.

Privirea lui trecu de la picioare la pantalonii ei scurți de pijama. Încruntarea lui îi aminti că nu purta nici sutien, nici chiloți dedesubt.

– Ce-mi oferi? întrebă el, cu ochii adăstând pe coapsele ei cu aceeași expresie de neplăcere.

– Să-ți ofer? Ea trase în jos de pantalonii moi de bumbac, ceea ce se dovedi o mișcare greșită, pentru că dezveli prea mult abdomen. Sau poate o făcuse anume ca să reacționeze la atitudinea lui. Nu mai știa ce să creadă când venea vorba de Patrick Shade. Își lăsă picioarele în jos pe punte. Câte pâini am făcut pentru tine?

– Pâinea acoperă chiria, nu junk-food-ul meu.

– Așa zici tu.

– Cred că aș putea să împart cu tine.

Privirea i se mută din nou, scrutându-i corpul pâ ce ajunse la clavicula ei, coborând iar spre sâni, und materialul subțire abia dacă acoperea ceva. Nu mai p rea să fie chiar așa de critic, iar în timp ce un alt tune scutură șopronul, ea simți cum ceva se schimbă în ea, o vibrație trădătoare, riscantă, care nu avea nimic dea fa cu furtuna de afară.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui. El împinse răcitorul cu piciorul desculț, un gest care nu ar fi trebuit să fie atâ de ispititor. Ea își luă privirea de la el și se uită înăun tru, dar în loc să vadă un cub de gheață, plin cu bere și sucuri, descoperi o comoară cu chipsuri, covrigei, dori tos, bomboane, ciocolată, pufuleți și un borcan de un de arahide.

– El Dorado, șopti ea.

– Fructul interzis, replică el, dar când ea ridică privi rea, el se uita la ea, nu la proviziile lui.

Șopronul vechi deveni o peșteră secretă, slab lumina tă și seducătoare. O picătură de ploaie, care trecuse prin acoperișul găurit, îi căzu pe umăr. El se întinse și șterse picătura cu degetul, trăgând umezeala spre scobitura cla viculei. Ea simți cum se înfioară.

– Oprește-te! rosti ea cu prea puțină convingere.

El nu pretinse că nu știa la ce se referea. O picătură îi căzu pe coapsă. El o văzu, dar își întoarse privirea și se întinse spre răcitor.

– Probabil că nu te interesează asta, făcu el și scoase untul de arahide.

– Atât de greșit!

Nici măcar ea nu era sigură dacă vorbea despre untul de arahide sau despre ceva mult mai periculos.

Barca se legăna acostată, iar o schimbare a vântului trimise o rafală udă prin partea deschisă a șopronului.

Din tavanul spart începuse să curgă apa și mai tare, să cadă pe proviziile de mâncare.

- Haide, făcu Panda și luă răcitorul, ducându-l în cabina bărcii și aplecându-se ca să intre.

Relația lor se schimbase în acea zi, iar faptul că îl urmase era plin de pericole. Ei îi plăcea să se gândească la el ca la un tip rău, dar ziua aceea schimbase asta. Pe de altă parte, vasectomia lui, ca să nu mai vorbească de corpul lui incredibil, îl făceau irezistibil.

Viper îl urmă.

Cabina nu era mare, doar cu o bucătărie mică și un culcuș sub formă de V la prova. Panda puse răcitorul jos și se trânti pe pernele din vinil albastru marin. Îi oferi un zâmbet leneș, apoi deschise borcanul cu unt de arahide, scoase un boț cu o coadă de covrig și i-l întinse.

Doi adulți care consimt, o vasectomie, un fost logodnic care chiar în acea noapte făcea dragoste cu cea mai bună prietenă a ei... Astrele se aliniaseră perfect.

Lucy acceptă covrigul și se așeză pe perne în fața lui Panda.

- Nici măcar nu-mi place prea mult untul de arahide.

- E privare, zise el. Te face să vrei mai tare lucrurile interzise.

Felul în care se uita la ea în spațiul acela îngust - direct în ochi - făcea semnificația cât se poate de limpede.

Ea avea unealta de seducție perfectă în mână, un băț de covrig cu un boț de unt de arahide pe vârf. Altă femeie ar fi valorificat asta la maximum, dar Viper nu avea chef. Rupse capătul în dinți.

- Eu sunt singura care mănâncă.

- Am avut avans.

El deschise o pungă cu bețe de lemn-dulce, dar nu scoase nici unul. Pur și simplu se uita la ea. Nu la picioarele și nici la sânii ei. Doar la ea, ceea ce dădea senzația de și mai multă intimitate. Vocea lui ajunse până la ea într-o șoaptă răgușită.

– Asta nu e o idee prea bună.

– Știu.

– Tot încerc să nu mă gândesc cât de tare te doresc.

Ea simți că se înfioară.

– Și cum merge?

– Nu prea bine.

Cabina era caldă, prea intimă, dar ea nu avea de gând să plece. Simțea cum era străpunsă de fulgere de căldură. Îl voia pe bărbatul cu ochii umbriți, părul precum cerneala și corpul puternic. Dar nu voia să facă ea prima mișcare.

Pentru el, asta nu era o problemă. Își lăsă capul în jos, se întinse și o trase în colțul provei. De afară, în peștera lor pătrundea doar puțină lumină, suficient ca ea să vadă sclipirea scurtă a dinților înainte ca el să o tragă sub el și să-și aplece capul ca să o sărute.

În camera aceea ponosită de hotel din Memphis ea nu își dorise sărutări, iar sărutul lui plin de vinovăție de la aeroport nu făcuse decât să aducă și mai multă confuzie.

Ea își desfăcu buzele. Limbile li se întâlniră într-un dans murdar de atacuri și apărări – o uvertură delicioasă a păcatelor. Mâinile lui erau sub bluza ei, ale ei sub tricoul lui. Ea simțea mușchi și tendoane, oase și nervi. El îi abandonă gura și își folosi dinții ca să îi tortureze un sfârc prin bumbacul subțire. Își înfipse coapsa goală între ale ei. Lucy se frecă de ea și își strânse brațele în jurul lui.

Un fulger lovi prea aproape și aduse cu el o scurtă întoarcere a rațiunii. Ea își mișcă buzele lipite de umărul lui.

– Nu putem să facem asta fără prezervativ.

Respirația lui se simțea caldă pe sfârcul ei.

– Am crezut că nu voiai să vorbești.

– Vasectomie sau nu, ai nevoie...

– Am avut grijă de tot, zise el cu voce răgușită.

Le purta la el cumva? Asta o distrase temporar, dar apoi el o sărută din nou, iar întrebarea fu uitată.

Tunetul bubui deasupra lor. Barca se clătina în dană. Traseră de haine, iar când rămaseră goi, începură să exploreze. Acea noapte în Memphis avusese legătură cu tăierea legăturii cu Ted și cu sexul, dar acum totul era diferit. Nu era sex anonim cu o persoană în esență străină. Acum ea își cunoștea iubitul, iar noaptea cu el era inevitabilă.

Sânii ei se odihneau în palmele lui... Șoldurile lui sub palmele ei... Sărutul li se adânci. El îi desfăcu coapsele și ea nici măcar nu se gândi să reziste.

El o desfăcu cu degetele, o cercetă. Invadă texturi umede și moi.

Ea gemu. Îl lăsă să se joace. Iar când nu mai reuși să suporte, deveni agresoarea, rostogolindu-se pe o parte, folosind obraji, mâini și buze ca să îi savureze puterea.

Când el nu mai reuși să suporte, o trase din nou sub el. Căută ceva. Se urcă, își strecură mâinile în spatele genunchilor ei, despărțindu-i și ridicându-i.

Corpul lui se apăsă pe al ei. Esența lui, plină și groasă.

Cuvinte murdare, rostite răgușit.

Comenzi aspre, blânde.

Și el era înăuntrul ei.

Afară, furtuna urla. Înăuntru, urla la fel de sălbatică. Și în cele din urmă erupse.

Dulceața ei era prea mult pentru el. În timp ce ea moțăia în lumina slabă, el studie căderea genelor ei negre pe pielea palidă, care devenise și mai palidă din pricina părului negru. Trasă curbura obrazului cu pumnul strâns. Sub toată vorbăria aia de femeie puternică, ea era confuză și vulnerabilă. În minte se activă o alarmă. O explozie. Nisipul aspru, gustul de whisky, frânturi de amintiri. Alungă întunericul din minte.

Ea deschise ochii și se uită într-ai lui.

– A fost drăguț.

Prea dulce. Prea bună.

- Drăguț?

El își lăsă brațul pe o parte a pernelor și atinse punga cu dulciuri.

Un băț de lemn-dulce căzuse. El îl ridică și-i atinse urechea cu buzele.

- Pregătește-te să retragi ce ai spus.

- De ce?

El flutură bucata de lemn-dulce în fața ei.

- Uiți că am o tentă răutăcioasă.

Ea se mișcă sub el, cu ochii aceia cu umbre verzi foarte interesați.

- Cred că am încurcat-o.

- Foarte tare.

El îi mușcă buza de jos cu buzele, apoi o biciui cu bățul de lemn-dulce. Îl trecu peste sfârcuri. Peste pielea moale a abdomenului. Coapsele ei desfăcute. Între ele.

- Rău, gemu ea când el se opri. Nu te opri!

Și se execută, până când ea îi luă lemnul-dulce și îi întoarse plăcerea. Cu excepția faptului că el stârnise dominatoarea secretă din ea și nu fu la fel de ascultătoare. Când el îi spuse că era destul, ea îi porunci să implore. Și ce putea să-i ofere după aceea, decât tot o pedeapsă?

O aplecă peste perne, o plesni ușor și își luă revanșa. Sau încercă. Pentru că tot episodul era destul de confuz, nu se știa cine era pedepsit și cine aplica pedeapsa.

Afară, dincolo de șopron, furtuna începea să se liniștească, dar în interior abia începuse.

capitolul 17

Lucy pufni ca o mătușă dezaprobatoare.

- Asta a fost mult prea pervers pentru mine.

- Mi-am dat seama.

Panda încercă să-și aducă aminte când se pierduse așa cu o femeie. Erau înghesuiți în culcușul sufocant, cu corpurile lipite, pielea lipindu-se de pernele din vinil

și, deși o simțea lângă el, tot nu era de ajuns. Își scoase un braț, își răsuci cotul și aprinse una din luminile pe baterii montate pe prova.

Ea stătea întinsă pe o parte, linia goală a umerilor, taliei și șoldurilor formând o curbă aurită, iar tatuajul ei cu dragon părea ciudat pe coloana netedă a gâtului. Nasul ei mic, din fericire, fără inelul din nară, se încreți a dispreț.

– Să nu mai faci asta vreodată.

El îi atinse buza de jos, umflată de săruturi.

– Mâine, la miezul nopții?

– Dacă nu am nimic mai bun de făcut.

– Urăsc când o femeie se lasă greu convinsă.

Ea trasă o linie pe brațul lui.

– Serios, nu vreau decât proviziile tale. Dacă trebuie să mă ofer pe mine ca să primesc Cheetos, ce contează?

– O pragmatică.

– Încetează să folosești cuvinte pompoase! Mă deprimă.

Ea își îndoi brațul sub cap, dezvelind partea rozalie a sânului unde barba lui o iritase. Nu ar fi rănit-o pentru nimic în lume, dar partea întunecată din el simți o satisfacție primitivă văzând urma pe care o lăsase asupra ei.

Întrebarea ei îl scoase brusc din letargie.

– De unde au apărut prezervativele?

El ar fi trebuit să știe că ea avea să se agațe de asta.

– De la mine din buzunar. Mai vrei chipsuri?

– Ai prezervative la tine?

– Nu întotdeauna. Uneori. Nimeni nu are nevoie de boli cu transmitere sexuală, nu-i așa?

Ea se trase de una din șuvițele roz ciufulite.

– Deci le ai la tine în caz că tu și Temple decideți să vă antrenați și în alt fel.

El îi oferi un rânjet obraznic, sperând că ea avea să tacă.

– Exact.

– Pe naiba! Voi doi mai degrabă ați mânca niște cuie înainte să v-o trageți.

– Ce frumos vorbești!

Ea îl țintui cu ochii aceia vicleni.

– Nu ai știut că o să vin aici în noaptea asta, dar erai pregătit de acțiune. Asta mă face să cred că într-adevăr porți chestiile alea asupra ta.

– Doar asta am spus, nu?

– Da, dar nu ai spus de ce.

La naiba! El renunță.

– Pentru că mă înnebunești, de asta. Nu știu niciodată ce naiba o să faci în secunda următoare. Sau ce voi face eu. Acum taci și nu mai vorbi!

Ea zâmbi, își ridică brațul și trase de câteva șuvițe enervante, expresia ei fiind suficient de tandră ca să îl aducă înapoi în realitatea rece. El era un fost polițist. Ea era fiica președintei. El era fier vechi. Ea era aur pur. Dincolo de asta, el avea o zonă moartă mare de un kilometru în el, în vreme ce ea era plină de viață.

– Lucy...

– Oh, Dumnezeule, făcu ea și își dădu ochii peste cap, trântindu-se pe spate. Acum vine discursul. Își coborî vocea ca să-l imite în mod exagerat: Înainte ca asta să meargă mai departe, Lucy, trebuie să mă asigur că nu-ți faci o idee greșită. Sunt un cowboy liber și sălbatic. Nici o iapă nu o să poată îmblânzi vreodată un armăsar ca mine. Ea pufni. De parcă asta aș vrea să fac!

– Nu aveam de gând să spun asta.

Era exact ce avusese de gând să spună, nu sarcastic, dar asta era ideea de bază.

– Hai să ne lămurim, Patrick, făcu ea și-l împunse cu vârful degetului în biceps. Poate că sunt dată peste cap în privința viitorului, dar știu că el include copii. Asta te exclude pe tine, deci toate complicațiile pe care paranoia ta le inventează sunt o irosire a resurselor intelectuale. Ești o distracție, domnule Shade. Ingredientul lipsă din vara mea pierdută. Și asta trebuie să înțelegi. Ea îi dădu

un bobârnac în piept. Când vei înceta să mă satisfaci, voi găsi pe cineva care poate să o facă. E clar?

- Să te satisfac?

- Mi-a plăcut cum sună, zise ea și deveni serioasă. Toată treaba e doar sex. Nimic altceva. Mai bine te-ai lămuri în privința asta, altfel ne oprim aici.

- Eu?! Asta era exact ce voia să audă – ce voia ca ea să știe –, dar nu-i plăcea atitudinea ei. Ce se întâmplase cu mireasa educată pe care o adunase de pe drum? Când vine vorba de tine, nimic nu poate fi doar despre sex, zise el.

- Asta e ce crezi tu. Vreau sex. Cu cât mai murdar, cu atât mai bine.

Ochii ei se îndreptară spre vintrele lui.

- Mai ai niște bețe de lemn-dulce?

El ar fi trebuit să o întoarcă cu fundul în sus și să o pedepsească, dar neobrăzarea ei îl irita.

- Sunt obosit, se auzi spunând, mai să nu-i vină să creadă că acele cuvinte ieșiseră din gura lui.

- Sigur, replică ea. Are sens, pentru că ești mult mai bătrân decât mine.

- Nu cu mult.

El se purta ca un ticălos bosumflat, dar, înainte să poată decide ce voia să facă în privința asta, ea se târî afară din culcuș, pielea goală scârțâind pe vinil.

- 36 și mergi la vale, ciripi ea. E în regulă, m-am răzgândit.

El nu voia ca ea să se răzgândească, dar Lucy deja fredona un cântecel vesel și punea pe ea ce păreau să fie haine. Mai întâi își trase cămașa mică și subțire peste cap. Tivul se agăță de un sfârc rozaliu, rămase acolo o clipă, apoi se eliberă. Apoi ea avu nevoie de prea mult timp ca să-și tragă pantalonii. Când ajunse la ușa cabinei, se întoarse spre el.

- Odihnește-te, amantul meu, pentru că am planuri mari pentru tine! Să vedem dacă ești suficient de bărbat ca să ții pasul.

El zâmbi, iar ea dispăru... fericită, chiar dacă doar pentru un moment.

Lucy sări în sus pe scări așa de încântată de sine încât abia mai suporta. Ploaia se oprise și o lună argintie încerca să-și taie drum printre nori. Nu mai vorbise niciodată cu un bărbat așa cum îi vorbise lui Panda. Stabilise termenii, spusese exact ce voia să facă și nu îi păsase nici măcar o clipă de felul în care se simțea el.

Alergă de-a curmezișul gazonului, ocolind de departe țărușul pentru potcoave. Nu putea să și-l închipuie pe Ted făcându-i ce-i făcuse Panda. Deși putea să-și imagineze că îi făcea asta lui Meg. Nu că și-ar fi dorit. Ea făcu o grimasă și alungă imaginea.

Ea și Panda, două persoane nepotrivite, o vasectomie... Asta era exact ce își dorea de la vara ei pierdută. O șansă de a fi cu adevărat rea.

Când urcă pe terasă, se gândi cum oamenii își făceau liste cu tot ce voiau să realizeze înainte de a muri. Își dădu seama că ea lucra în sens invers la lista asta, făcând tot ce ar fi trebuit să facă demult dacă ar fi fost parte a altei familii. Păr ciudat, haine nepotrivite, tatuaje. Ea îi dăduse papucii prietenului perfect, fugise și acum își luase un amant inacceptabil. Crezuse că nu era genul care să intre în relații fără sens, dar oare se convinsese singură că relațiile fără sens nu erau realiste pentru fiica președintei? Fără sex sălbatic pentru Lucy Jorik.

Până acum.

Putea asta să fie cheia? Cum ar fi fost dacă de asta avea nevoie ca să treacă la următoarea etapă din viața ei – să facă toate lucrurile pe care le ratase?

Încuie ușile glisante în urma ei, se schimbă în haine uscate și se băgă în pat, dar era prea agitată ca să doarmă. O listă în sens invers...

Se dădu jos din pat și luă blocnotesul galben. De data asta nu avu nici o dificultate să găsească cuvintele

potrivite și, înainte să termine, avea lista perfectă. Era exact ce avea nevoie.

Stinse lumina și zâmbi pentru sine. Apoi se gândi la biciul din lemn-dulce și se înfioră. Se vârî în pernă, apoi se dădu iarăși jos din pat și descuie ușile glisante.

Nu exista îndoială. Devenise rea. Și se simțea așa de bine!

– Ora de citit, zise Bree, deschizând ușa micii verande a cabanei așa cum făcuse în ultimele două săptămâni de când se hotărâse în privința asta.

– E vară, protestă Toby. Nu trebuie să citesc cărți vara.

Dar, chiar în timp ce se văicărea, se ridică de pe covorul din camera de zi și o urmă afară.

Veranda era îndeajuns de largă doar pentru două scaune de răchită și o masă mică din lemn. Ea pusese acolo o lampă din dormitorul ei ca să poată citi după ce Toby se ducea la culcare, dar era prea obosită la finalul zilei și de obicei ațipea. Avusese mai mult noroc cu noua ei listă de cărți pentru adulți, printre matrițe rupte pentru lumânări, pictat de cartonașe sau experimentând cu o nouă cremă de lustruit mobila din ceară de albine.

În timp ce deschidea cartea pe care o citeau, ea se întrebă încă o dată de ce se chinuia așa. Nu era ca și cum nu ar fi avut suficiente lucruri care să o îngrijoreze. Era mijlocul lunii iulie. Nu putea să recolteze mierea nouă de anul acesta mai devreme de începutul lunii august dacă avea noroc – și, ca întotdeauna, era disperată după bani. Încercase să creeze produse noi, dar era nevoie de investiții financiare în materiale – și câte din produsele ei chiar s-ar fi vândut? Măcar începuse să vadă mici fisuri în antipatia lui Toby față de ea, aceleași fisuri care formaseră propriile resentimente împotriva lui.

Scaunul de răchită scârțâi în timp ce el își trăgea picioarele goale și murdare pe marginea pernei.

– Știu să citesc bine, nu trebuie să-mi citești ca unui copil.

– Îmi place să citesc cu voce tare, zise ea. În felul acesta pot să învăț în același timp cu tine.

– Știu toate astea deja.

Era o minciună. Știa chiar mai puțin decât știa ea, deși ea învăța mai multe în fiecare zi.

Cu ajutorul bibliotecarei de pe insulă, ea găsise câteva cărți despre educația unui copil de rasă mixtă doar ca să descopere că se concentrau mai ales pe dezbaterea unui subiect: dacă era în regulă ca familii albe să adopte copii negri. Nu erau deloc utile. Cele mai multe pe care reușise să le găsească nu mergeau mai departe de explicații pentru întreținerea părului, ceva la care Toby se descurca foarte bine și singur. Nici una nu răspundea la întrebarea fundamentală – cum putea o femeie albă, palidă ca ea, să îi insufle un sentiment de mândrie rasială și de identitate unui copil maroniu-auriu?

Ea începuse să lucreze din instinct.

El își lăsă un picior peste brațul scaunului, așteptând ca ea să înceapă.

Până acum el terminase biografii scrise pentru copii ale lui Frederick Douglass, Booker T. Washington și Martin Luther King, dimpreună cu povestea ligii de baseball a negrilor. Se revoltase când ea găsise o carte despre aboliționista Sojourner Truth, așa că începuse să citească cu voce tare pentru ea. După doar câteva pagini, își uitase prejudecata cu privire la cărțile despre fete, iar când ea ajunsese la finalul capitolului, o bătuse la cap să mai citească.

Deși era obosită după o zi care începuse prea devreme, ea citi timp de mai bine de o oră. Când închise în cele din urmă cartea, Toby începu să se scobească la degetul mare.

– Ai închiriat un film la care să ne uităm în weekend?

– *Regii ringului* făcu ea cu o grimasă. E despre box, un meci faimos între Muhammad Ali și George Foreman.

El uită de degetul mare de la picior și se lumină la față.

– Serios?

– Da, știu. Dezgustător. Mai bine să ne uităm la *Jurnalul unei prințese*.

– Nici vorbă!

El îi zâmbi – un zâmbet sincer, larg – și încă o buclă din funia lungă de sentimente negative care își găsiseră culcuș în ea își slăbi strânsoarea. Câteodată – nu foarte des –, el îi zâmbea în același fel în care îi zâmbea lui Lucy.

Bree încercase să-și pună mâna pe umărul lui când stătea la masa din bucătărie, dar se simțea forțat și, așa cum prezisese Lucy, el se scutură, așa că ea încetă. Însă nu renunța la restul. O cuprinsese o încăpățânare prea puțin caracteristică ei. El avea să învețe despre moștenirea pe care o primise de la tatăl său fie că voia, fie că nu.

El își lăsă piciorul pe podea și își scărpină glezna cu degetul mare de la picior.

– Nu trebuie să te uiți la film cu mine. Poți să te duci să lucrezi la picturile tale sau la ceva.

În momentul acela, „sau ceva" includea o duzină de ornamente de Crăciun din sticlă sub formă de bondari care trebuia să sosească. De fiecare dată când se gândea la comanda pe care o plasase pe internet de pe computerul din bibliotecă i se făcea rău. Avea clienți tot mai mulți în fiecare zi, dar cine știe dacă vreunul din ei voia să cumpere ornamente de Crăciun vara?

– Dar noi întotdeauna ne uităm împreună la filme, zise ea.

– Da, mă gândesc că tu ar trebui să te uiți. Pentru că ești albă, ai multe de învățat.

Ea se strădui cât putu să imite una din privirile sarcastice ale lui Lucy.

– De parcă tu ai ști atât de multe, domnule Brown Man!

Lui îi plăcu ideea de a fi numit bărbat, așa că zâmbi. Îi zâmbi și ea, iar el continuă să zâmbească până

când își dădu seama ce făcea și își schimbă zâmbetul în încruntătură.

– Eu și Big Mike mergem mâine să călărim.

Ea încă nu putea să creadă că Mike se împrietenise cu Toby din bunătatea inimii lui. Pe de altă parte, el își ținea cuvântul și singura dată când vorbise cu ea de când fuseseră toți la biserică, cu două săptămâni în urmă, fusese în timpul unui scurt schimb de informații telefonice, când aranjase să vină să-l ia pe Toby.

Toby se încruntă la ea.

– Dacă nu ai fi rea cu el, te-ar lăsa să vii cu noi.

– Nu pot să plec de la stand.

– Ai putea dacă ai vrea. Lucy ar avea grijă de el.

Toby îi spunea lui Lucy pe numele adevărat de când o surprinsese pe Bree rostindu-l, dar cum fiicele de foști președinți nu erau pe „radarul" unui puști de 12 ani, el zisese doar că știuse mereu că Viper nu putea fi numele ei adevărat.

Prietenia tot mai strânsă dintre Bree și Lucy însemna chiar mai mult pentru ea decât ajutorul pe care îl oferea Lucy. Avusese grijă de stand pentru ca ea să poată lua o pauză. Împreună reușiseră să-și dea seama cum să fixeze la loc ușile mari din lemn de la șopronul cu marfă. Acum putea să încuie seara și nu mai trebuia să care marfa cu roaba acasă și înapoi. Bree aprecia și lipsa de prejudecați a lui Lucy când ea încerca să se descurce cu Toby.

Toby se lăsă pe spate în scaunul de răchită.

– Mike mi-a spus să întreb dacă poate să vină să mă ducă la biserică săptămâna asta, dar eu nu vreau să merg. Biserica e plicticoasă.

Lui Bree îi plăcuse slujba la biserica episcopală și tânjea să se mai ducă, dar nu voia să se vadă cu Mike. Se juca cu coperta cărții despre Sojourner Truth.

– Poate că trebuie să găsim o biserică care nu este plicticoasă.

– Toate bisericile sunt plicticoase.

– Nu știi sigur. M-am tot gândit să încercăm o biserică nouă.

– Nu vreau să încerc o biserică nouă. O să mă duc la asta veche cu Big Mike.

– Nu săptămâna asta.

Bree nu fusese prea sigură când Lucy îi sugerase asta, dar acum se hotărî.

– Duminică mergem la Heart of Charity.

Ochii lui se măriră, revoltați.

– Nu putem să facem asta. Aia e biserica negrilor!

Și așa se sfârși cu cărțile pe care le citise. Și chiar așa, ce rost avea? Dacă a învăța despre moștenirea tatălui său nu era important pentru Toby, de ce trebuia să conteze pentru ea?

Pentru că într-adevăr conta.

Lucy mirosi uleiul de migdale pe care îl folosise când o ajutase pe Bree să facă o cremă de mâini. Masca mirosul de pâine proaspătă din sacul care se legăna de mânerele bicicletei. O vizita pe Bree în fiecare zi ca să o ajute la stand și să mai încerce rețeta de caramele cu miere. Odată ce avea să fie satisfăcută de rezultate, avea să încerce să le îmbrace în ciocolată și să le pudreze cu sare de mare. Până acum eforturile ei nu prea dădeau rezultate bune, dar avea speranțe. De asemenea, cocea în bucătăria lui Bree, folosind scuza că soba din casă nu menținea temperatura. Era dispusă să îi încredințeze lui Bree secretele ei, dar pe ale lui Temple nu avea voie să le împărtășească.

Ce nu făcuse era să scrie. Nu reușea să-și dea seama cum trebuia să înceapă. Nealy era una dintre cele mai fascinante femei din lume, dar Lucy aruncase până acum tot ce scrisese după doar câteva propoziții. Tatăl ei voia o relatare personală, nu un articol de Wikipedia. Ceva era foarte greșit și nu avea idee ce anume.

Când nu încerca să scrie sau să ajute la standul lui Bree, se gândea la lista ei inversată. În dimineața

asta, dormise până târziu și, până nu-și pierdu curajul, dădu două telefoane false.

„Asta e o înregistrare. Vă confirmăm livrarea de 100 de kilograme de îngrășământ proaspăt de grajd. Dacă doriți să fie lăsat în altă parte și nu pe aleea din fața casei, trebuie să ne sunați imediat înapoi. Numărul nostru este..." Aici închisese.

Absolut copilăresc. Moderat de satisfăcător. Mai ales că folosise telefonul lui Panda ca să facă glumele în caz că îl dădeau în urmărire.

Când ajunse în fața casei, o văzu pe Temple trecând prin dreptul ferestrelor de la etaj. Săptămâna trecută, Toby apăruse neanunțat și o văzuse pe Temple alergând în sus și în jos pe scări, cărând greutăți de 5 kilograme. Temple se supărase, așa cum era de așteptat, mai întâi pentru că fusese zărită și în al doilea rând pentru că Toby habar n-avea cine era.

– Are 12 ani, îi spusese Lucy.

– Așa începe. Mai întâi un puști nu știe cine ești. Pe urmă e o mămică de 40 de ani, și cariera ta s-a terminat.

– Ești nebună! îi spusese Viper. O țăcănită pentru toate vârstele. Apoi adăugase pe un ton mai blând: Ai slăbit aproape 7 kilograme și jumătate și...

– Abia dacă sunt 6.

– ... și, în ciuda a ceea ce crezi tu, arăți fantastic. Ea ignorase pufnetul disprețuitor al lui Temple. Faci ce ai stabilit să faci și ar trebui să fii în al nouălea cer. În schimb, ești mai rea ca niciodată. Cum te aștepți să te descurci cu hrana adevărată după ce n-o să-l mai ai pe Panda să te controleze?

– Lucrurile vor fi diferite. O să mă descurc.

Plecase ca o furtună.

Lucy știa că multe femei mâncau mai mult când treceau printr-o despărțire și, deși Temple nu-l amintea mai niciodată pe Max, despărțirea lor trebuia să fie cauza problemei.

Mașina lui Panda tocmai cotea pe alee. Începuse să o mai lase pe Temple singură perioade scurte, în general mergând să alerge sau ieșind cu caiacul pe lac. Mai recent, chiar se dusese de două ori scurt în oraș. Ea se dădu jos de pe bicicletă și se uită la el cum cobora din mașină.

Mușchii de sub tricoul strâmt erau scăpați de sub control și, deși abdomenul era temporar acoperit, se întâmpla ca ea să știe că era extraordinar. Lucy, pe de altă parte, se îngrășase vreo 3 kilograme. După o viață întreagă în care nu se gândise la greutatea ei, ajunsese astfel locuind într-o casă plină de mâncare de regim. De îndată ce ajungea prin preajma mâncărurilor adevărate, precum caramelele ei ratate, își pierdea controlul.

Dar luarea în greutate nu-i afectase alegerea actuală a vestimentației, o bustieră albastră cu negru care arăta mai mult piept decât un costum de baie și pantaloni scurți care nici măcar nu începeau înainte de oasele bazinului. Putea la fel de bine să și le arate cât încă erau vizibile.

În timp ce Panda se îndrepta spre ea, îi studie hainele, de la bustiera sexy și platformele flip-flop. Își înclină capul spre garaj.

-Hai să mergem.

-Să mergem?

Ea își desfăcu în treacăt inelul din nas și îl puse în buzunar.

-Știi rutina.

-Asta nu înseamnă că o accept.

-Am un job de făcut.

Ea își înclină capul și trase de una din șuvițe.

-La naiba cu jobul tău!

-Mare greșeală.

O prinse de braț și o conduse cu forța prin umbra de lângă casă spre garaj. Când ajunseră la ușa laterală deformată, el o lovi cu piciorul.

-Înăuntru!

– Nu vreau să merg înăuntru. Vreau...

– Nu-mi pasă ce vrei.

El trânti ușa în urma lor.

Raze slabe din lumina după-amiezii se luptau să pătrundă prin fereastra plină de pânze de păianjen. Garajul aglomerat era plin de mobilă veche, cutii, scaune de plajă rupte și o canoe găurită. Aerul mirosea a praf și ulei de motor în timp ce Panda mirosea a afine și dogoare. O întoarse și o lipi de perete cu mâna între omoplații ei.

– Desfă picioarele!

– Mă sperii.

– Bine.

– Nu am marfă de contrabandă asupra mea. Jur!

El îi oferi rânjetul lui cel mai rău și mai intimidant.

– Atunci nu ai de ce să te temi.

– B-bănuiesc că nu.

E își puse palmele pe scândurile aspre, dar își ținu picioarele strânse.

El i le desfăcu cu piciorul.

– Nu face pe nevinovata! Știi care e regula.

Respirația lui răscolea aerul și îi mângâia urechile cu vocea lui ca o șoaptă răgușită.

– Îmi displace la fel de mult.

„Nu prea cred, nu-ți displace."

– De ce nu te cred?

El întinse mâinile în fața ei, oprindu-se chiar sub clavicule. Și apoi își cobori palmele și-i cuprinse sânii. Ea se uită peste umăr la el.

– Să spun ce ai zis data trecută?

– Ce anume? făcu el și îi linse urechea.

– Ai spus că aici nu e nimic.

El zâmbi, își lăsă degetele mari să alunece sub sutienul ei și îi găsi sfârcurile.

– Am greșit foarte tare. Când el încetă în cele din urmă să-i mai chinuie sânii și trecu la alte zone, genunchii ei se înmuiaseră și ea se înfierbântase. Dădu să-și

lase palmele să alunece spre șolduri și coapse când își găsi ținta principală. Cred că simt ceva.

Nu era singurul.

- Asta e ilegal, făcu ea și își mișcă șoldurile.

- Te opui arestării. Mâinile lui traseră de fermoarul pantalonilor scurți. Acum va trebui să fac o percheziție a cavităților.

- Oh, nu! Nu asta!

Nu putea să sune mai puțin convingător.

- Sigur ești vinovată.

El îi strânse genunchii și îi scoase pantalonii și chiloții deodată.

- Încerc să fiu o persoană bună, dar e tare greu.

- Habar nu ai.

El se lipi de ea ca să-și întărească vorbele.

Era uimitor câte locuri găsi de explorat. Suficient ca ea să dea drumul unui protest slab.

- Un baton cu ciocolată nu avea cum să încapă acolo.

- Există o primă dată pentru orice.

- Brutalitatea poliției, reuși ea să îngaime, în timp ce el umbla la fermoarul pantalonilor.

- N-o să doară decât o clipă.

Nu avea să doară deloc. Cât despre doar o clipă... Nu prea. Panda avea o rezistență fantastică.

- Ține-te bine! zise el și îi prinse șoldurile.

- Așteaptă!

- Prea târziu.

El o luă pe la spate.

Geamătul lui acoperi exclamația ei de surprindere. El își apăsă buzele pe ceafa ei. Ea se împinse în el în timp ce el îi ținea corpul cu mâinile lui mari. Înconjurați de praf și de resturi din viețile altor oameni, își jucară jocul, cu trupurile lor unite în timp ce se foloseau unul pe altul, ofereau și foloseau din nou. Era sex absolut primitiv. Aspru și destrăbălat. Sex de fată rea. Exact așa cum își dorea.

– Nu te uita la burta mea, zise ea când își trase chiloții la loc.

El o mângâie cu degetul pe obraz.

– De ce?

– E rotundă.

– Ah...

– Nu trebuie să o spui chiar așa.

Lucy își băgă picioarele în pantaloni, își supse burta și-i închise. Ea începuse tot jocul de-a percheziția când îl trăsese în garaj după ce el făcuse un drum scurt în oraș. Îi spusese că primise un pont că el făcea contrabandă cu Slim Jims. El răspunsese că nu era nimic în neregulă cu snackurile lui. Lucy îl împinsese la perete și îi spusese că ea trebuia să stabilească asta. La un moment dat, ea trebuise să-i dea dreptate.

– E vina ta că mă îngraș, zise ea. Mă înnebunește faptul că nu avem decât mâncare de regim în casă.

El ridică sprânceana în mod satisfăcut, dar nu comentă.

– Dar cum rămâne cu toate porcăriile cu care te hrănesc în fiecare seară în barcă?

– Exact, zise ea. Dacă aș avea mâncare decentă, nu m-aș mai îndopa cu porcăriile pe care le ții ascunse acolo.

– Ai dreptate. E vina mea. Promit. Fără chipsuri. Fără lemn-dulce. Mă reformez.

– Să nu îndrăznești!

El râse și o trase în brațele lui, de parcă ar fi vrut să o sărute. Dar ei se sărutau doar când erau în pat – săruturi adânci, cu limba, care reflectau ce se întâmpla cu trupurile lor. Sexul cu Panda era ca într-un film porno, dar fără a treia persoană implicată. El îi dădu drumul și se apucă să inspecteze vechiturile din garaj. Agitația îi revenise. Spre deosebire de ea, izolarea forțată pe insulă îl răcăia. Voia acțiune.

Ea se încălță cu sandalele în timp ce el studia oglinda cu ramă din scoici sparte.

– Asta nu era în baia de la parter? întrebă el.

– Nu te uita la burta mea, zise ea când își trase chiloții la loc.

El o mângâie cu degetul pe obraz.

– De ce?

– E rotundă.

– Ah...

– Nu trebuie să o spui chiar așa.

Lucy își băgă picioarele în pantaloni, își supse burta și-i închise. Ea începuse tot jocul de-a percheziția când îl trăsese în garaj după ce el făcuse un drum scurt în oraș. Îi spusese că primise un pont că el făcea contrabandă cu Slim Jims. El răspunsese că nu era nimic în neregulă cu snackurile lui. Lucy îl împinsese la perete și îi spusese că ea trebuia să stabilească asta. La un moment dat, ea trebuise să-i dea dreptate.

– E vina ta că mă îngraș, zise ea. Mă înnebunește faptul că nu avem decât mâncare de regim în casă.

El ridică sprânceana în mod satisfăcut, dar nu comentă.

– Dar cum rămâne cu toate porcăriile cu care te hrănesc în fiecare seară în barcă?

– Exact, zise ea. Dacă aș avea mâncare decentă, nu m-aș mai îndopa cu porcăriile pe care le ții ascunse acolo.

– Ai dreptate. E vina mea. Promit. Fără chipsuri. Fără lemn-dulce. Mă reformez.

– Să nu îndrăznești!

El râse și o trase în brațele lui, de parcă ar fi vrut să o sărute. Dar ei se sărutau doar când erau în pat – săruturi adânci, cu limba, care reflectau ce se întâmpla cu trupurile lor. Sexul cu Panda era ca într-un film porno, dar fără a treia persoană implicată. El îi dădu drumul și se apucă să inspecteze vechiturile din garaj. Agitația îi revenise. Spre deosebire de ea, izolarea forțată pe insulă îl răcăia. Voia acțiune.

Ea se încălță cu sandalele în timp ce el studia oglinda cu ramă din scoici sparte.

– Asta nu era în baia de la parter? întrebă el.

- Nu.

Ei îi plăcea să mintă. Era o experiență cu totul nouă.

- Pe naiba! Asta era ieri acolo.

- Serios, Panda. Pentru un polițist, puterea ta de observație e varză.

- Aiurea! Încetează să-mi tot rearanjezi casa. Și încetează să-ți mai bați joc de purcelul meu!

- Nu ți-a plăcut peticul pe ochi? Mi se pare că...

Ea se întrerupse când Panda ridică o bucată de hârtie de blocnotes galben de pe podeaua murdară a garajului. Se grăbi spre el, cu mâna întinsă.

- Trebuie să-mi fi căzut din buzunar când mi-ai smuls pantalonii de pe mine.

- Eu nu am smuls... Ce naiba e asta?

Ca o persoană suspicioasă, el despături hârtia și începu să citească.

- Dă-mi-o imediat!

Ea încercă să i-o smulgă, dar el o ținu prea sus și citi peste capul ei:

- Listă inversată cu chestii de făcut în viață?

- E privată.

- Nu suflu o vorbă, făcu el rânjind în timp ce scruta pagina. Sincer, m-aș cam jena.

Când lăsă, în sfârșit, hârtia jos era prea târziu. Citise tot.

LISTĂ INVERSATĂ CU CHESTII DE FĂCUT ÎN VIAȚĂ

*Să fug de acasă**
*Să mă îmbrac ca o târfă**
Să fac sex
*Să înjur oricând e posibil**
Să mă îmbăt în public
Să mă sărut în public
Să fumez un joint
*Să mă iau la ceartă**
*Să dau telefoane păcăleală**

*Să mă culc fără să mă demachiez**
Să înot în pielea goală
*Să dorm până târziu**
*Să mă scarpin, să răgăi etc.**

– Să te duci la culcare fără să te demachiezi, fluieră el admirativ. Asta e viața pe muchie de cuțit!

– Ai măcar idee cât de tare îți afectează pielea?

– Sunt sigur că în curând o să-ți faci curaj.

El împunse hârtia cu degetul.

– Ce înseamnă asteriscurile?

Lucy cea bună ar fi încercat să schimbe subiectul, dar lui Viper nu-i păsa ce credea el.

– Asteriscurile marchează lucrurile pe care le-am făcut până la 14 ani, dar din păcate pe urmă am renunțat. Intenționez să remediez asta și, dacă ai impresia că e o prostie, atunci e problema ta.

– O prostie? Să dai telefoane păcăleală? De ce aș crede că a da telefoane păcăleală e o prostie?

– Probabil că pe asta n-o s-o fac, zise ea pe un ton nevinovat.

El îi studie bustiera.

– Ai bifat chestia cu îmbrăcatul ca o târfă. Nu că m-aș plânge.

– Mulțumesc. Am comandat niște lucruri pe internet, dar nu prea mi se potrivesc.

– În mod clar, zise el și își plesni degetele pe foaia de hârtie. E ilegal să fumezi jointuri!

– Apreciez grija ta, domnule polițist, dar sunt sigură că asta nu te-a oprit să o faci.

El citi mai departe.

– N-ai înotat niciodată goală?

– Da, da-mă în judecată.

– O să-mi dai de știre când o să fii pregătită să încerci!

– Dacă o să-mi amintesc, la dracu'!

– Dacă tot ești obișnuită să folosești cuvinte urâte, măcar folosește-le când trebuie. Sună ridicol. Să te săruți în public? Nu cu mine.

– E în regulă. O să găsesc pe altcineva.

– Vezi să nu, mârâi el. Și poți să bifezi chestia cu sexul, că o faci cu mine.

– Nici vorbă! Trebuie să am mai mulți parteneri.

– Ai uitat deja de Ted?

– Nu se pune. El m-a cerut de nevastă.

Panda păru că voia să mai spună ceva, dar nu o făcu. În schimb, arătă spre mâzgăleala de pe margine.

– Ce e asta?

„La naiba!" Ea afișă noul zâmbet obraznic.

– Hello Kitty.

– Minunat! rânji el.

Busuiocul de pe raftul metalic aflat pe terasă părea cam pleoștit. Se ridică de pe șezlong ca să-l ude, smulse niște frunze uscate de la mușcate și se așeză la loc. Legănă pixul între degete și începu să scrie.

„Dedicarea mamei mele pentru cauzele copiilor își are rădăcina în anii adolescenței ei, când vizita copii bolnavi în spitale și tabere de refugiați..."

Asta era ceva despre care avea să-i scrie în detaliu bunicului ei, care nu s-ar fi bucurat ca Lucy să repete ce povestea el.

Ea rupse pagina și scoase lista inversată din buzunar, adăugând un punct.

„Să nu-mi fac temele."

Apoi puse un asterisc.

Bree nu se simțise niciodată mai nelalocul ei. Era în regulă pentru afro-americani să vină la o biserică a albilor – asta oferea congregațiilor albe un sentiment plăcut de incluziune –, dar să fii singura persoană albă în singura biserică de negri de pe insulă o făcea să se simtă inconfortabil. Ei îi plăcea să se piardă în peisaj.

Dar când plasatorul îi conduse pe culoarul din mijloc în biserica misionară Heart of Charity, ea nu mai văzu alt chip la fel de palid ca al ei.

Plasatorul le înmână pliantele și le făcu semn spre o strană din al doilea rând. Și gata cu planul ei de a sta în spate.

După ce se așezară, disconfortul ei crescu. Așa se simțea și o persoană de culoare când mergea singură în lumea albă? Sau poate acum acționa insecuritatea ei, iar toate lecturile o făcuseră să fie mai conștientă de diferențele rasiale decât ar fi trebuit să fie.

Biserica misionară Heart of Charity era a doua cea mai veche biserică de pe insulă, o clădire joasă din cărămidă roșie, care nu ar fi primit laude pentru stil, deși sanctuarul aerisit arăta de parcă ar fi fost renovat recent. Pereții erau de culoarea fildeșului, iar tavanul înalt era acoperit în paneluri din lemn deschis la culoare. Altarul era acoperit cu un material mov și pe peretele din față erau atârnate trei cruci argintii. Congregația era mică, aerul mirosea a parfum, aftershave și crini.

Oamenii care stăteau în apropiere zâmbiră a bun venit. Bărbații purtau costume, femeile mai în vârstă aveau pălării și cele mai tinere – rochii vesele de vară. După imnul de deschidere, o femeie despre care presupunea că era preotul, dar care se dovedi a fi diacon, salută congregația și anunță evenimentele următoare. Bree simți că se îmbujorează când femeia se uită la ea.

– Avem musafiri astăzi. Ați vrea să vă prezentați?

Bree nu fusese pregătită pentru asta și, înainte să-și găsească glasul, îl auzi pe Toby vorbind:

– Eu sunt Toby Wheeler, zise el. Iar ea e Bree.

– Bine ați venit, Toby și Bree, spuse femeia. Dumnezeu ne-a binecuvântat aducându-vă alături de noi astăzi.

– Așa o fi, bombăni Toby pentru sine, în timp ce congregația rostea în cor „Amin".

Dar, spre deosebire de pupilul ei cinic, Bree simți că începea să se relaxeze.

Slujba începu cu adevărat. Ea era obișnuită cu o religie rece, cerebrală, dar aceasta era o religie fierbinte, gălăgioasă în implorări și laude. După aceea, pierdu șirul de oameni care veniră să o salute și nici unul dintre ei nu întrebă ce făcea o fată palidă ca ea la biserica lor. O femeie vorbi cu Toby despre programul școlii lor de duminică și preotul, un bărbat pe care Bree îl recunoscu de la magazinul cu suvenire din oraș, le spuse că spera că aveau să se întoarcă.

- Ce părere ai? îl întrebă pe Toby în timp ce se îndreptau spre mașina ei veche Chevy Cobalt.

- A fost în regulă. El își scoase cămașa din pantaloni. Dar prietenii mei sunt la biserica lui Big Mike.

Singurii prieteni despre care vorbise vreodată erau niște gemeni care acum nu se aflau pe insulă.

Myra nu îi făcuse nici un serviciu ținându-l izolat.

- Ai putea să-ți faci niște prieteni noi aici.

- Nu vreau, făcu el și deschise portiera cu putere. Îl sun pe Big Mike și-i spun că mă duc cu el la biserică săptămâna viitoare.

Ea așteptă să o cuprindă greutatea familiară a înfrângerii. Dar nu se întâmplă. În schimb, prinse portiera înainte ca el să apuce să o trântească și se aplecă spre el.

- Eu sunt șefa, iar biserica asta îmi place, așa că venim și săptămâna viitoare.

- Nu-i drept.

El încercă să tragă portiera, dar ea o ținu și stabili regulile pe același ton pe care îl auzise la Lucy.

- Nici viața nu e. Obișnuiește-te!

- Se gândește doar la negri, i se plânse Toby lui Lucy, genele lui aurii și dese fluturând revoltate. De parcă asta e tot ce sunt eu. Puștiul negru. Are prejudecăți. E rasistă.

– Rasistă? strigă Bree din spatele tejghelei de unde fixa un nou rând de rafturi, după ce mutase prețioasele ornamente-bondar în siguranță.

Acestea fuseseră un succes așa că mai comandase.

– Rasistă, repetă el. Exact ca Ames din *Rădăcini*.

– Supraveghetorul sadic, apăru Bree de după tejghea, ca să explice.

– Sigur, zâmbi Lucy.

Bree se uitase cu Toby la miniserialul vechi, și era greu de spus care fusese mai prins de acțiune.

– Copiii trebuie să-și cunoască moștenirea, zise Lucy. Să fii afro-american face parte din moștenirea ta la fel cum face parte din moștenirea fratelui meu, Andre.

– Dar cum rămâne cu jumătatea albă? replică Toby. Cum rămâne cu asta?

Capul lui Bree reapăru.

– Ți-am spus. Strămoșii bunicii tale erau fermieri din Vermont.

– Atunci de ce nu învățăm despre fermierii din Vermont? făcu el. De ce o parte din mine e mai importantă decât cealaltă?

Bree se ținu tare.

– Nu e mai importantă. Dar e semnificativă.

Ea dispăru din nou în spatele tejghelei.

În ciuda certei lor, Lucy constată o schimbare în relația lor. Se priveau mai des în ochi și vorbeau mai des, deși conversațiile erau de multe ori conflictuale. Observă și la Bree schimbări. Ea stătea mai dreaptă, fuma mai puțin și vorbea pe un ton mai încrezător. De parcă puterile terapeutice ale mierii o întăreau.

În ziua aceea, Lucy încercase să o convingă pe Temple să oprească antrenamente timp de cinci ore pe zi și să ia în considerare abordarea mottoului ei – e bine și așa –, dar, deloc surprinzător, Temple nici nu vru să audă.

Avusese mai mult succes cu pâinea pe care o copsese în bucătăria lui Bree. Acum o ajuta să termine de pictat patru scaune vechi Adirondack de terasă

în culorile ouălor de Paște – violet, albastru-deschis, piersică și galben-deschis. Erau un loc bun de relaxare la umbra vechiului stejar care oferea umbră standului. Bree spera, de asemenea, că acele culori vesele aveau să atragă atenția mașinilor care treceau pe acolo.

Poate că scaunele funcționau, pentru că auzi o mașină oprindu-se în spatele ei. Ea se întoarse și văzu un SUV negru cu numere de Illinois. Inima îi tresăltă ușor. Din câte știa ea, era prima dată când Panda se oprea aici într-una din ieșirile lui în oraș de când slăbise hățurile lui Temple.

- Deci aici îți petreci timpul. El făcu un semn din cap spre Toby. Hei, Toby! Ia spune, Lucy a făcut vreo pâine azi?

Toby începuse să se simtă relaxat cu Panda. Cu o săptămână în urmă chiar ieșiseră împreună cu caiacurile.

- Din făină integrală. Dar tot e bună.

- Știu. Mie îmi plac colțurile.

- Și mie!

- Gata!

Cu o ultimă lovitură de ciocan, Bree apăru de după tejghea.

- Oh, scuze, zise ea când îl zări pe Panda, făceam atâta gălăgie încât nu am auzit mașina. Pot să vă ajut?

Lucy făcu un pas în față.

- Bree, acesta este Patrick Shade. Pe scurt, Panda. Panda, ea e Bree West.

- West?

Zâmbetul de pe fața lui Panda dispăru. Rămase nefiresc de nemișcat, apoi încuviință scurt din cap și, fără vreun alt cuvânt, se sui în mașină și dispăru.

capitolul 18

SUV-ul dispăru din raza lor vizuală. Bree se întoarse iute la rafturile care se aliniau la stand și începu să rearanjeze ornamentele-bondar de Crăciun pe o creangă

pe care o fixase deasupra borcanelor cu balsam de buze, lumânări și săpun sub formă de floare. Le atârnă strâmb, fără a încerca să echilibreze aranjamentul.

În timp ce Toby pleca să-și ia ceva de băut, Lucy încercă să-și dea seama ce tocmai se întâmplase.

– Tu și Panda vă cunoașteți?

Creanga cu aranjamentul începu să se încline periculos. Bree apucă două ornamente și le mută.

– Nu l-am întâlnit niciodată.

– Dar îl cunoști?

Bree mută încă un ornament.

– Nu.

Lucy nu o credea.

– Aș zice că ai putea avea un pic de încredere în mine.

Bree mută coșul cu săpunuri câțiva centimetri mai la stânga. Umerii i se ridicară când trase adânc aer în piept.

– Am locuit în casa aceea.

Lucy era uluită.

– Casa Remington?

Bree scormoni în buzunar după țigări.

– Sabrina Remington West. Numele meu complet.

– De ce nu ai amintit niciodată asta?

Bree se uită spre copaci, în direcția casei vechi. Rămase tăcută atât de mult timp, încât Lucy crezu că nu avea să mai răspundă.

– Nu-mi place să vorbesc despre asta, zise ea în cele din urmă. Nu-mi place nici să mă gândesc la asta, ceea ce e o nebunie pentru că mă gândesc tot timpul.

– De ce?

Bree își îndesă mâinile mai adânc în buzunare.

– Există o sumedenie de amintiri legate de casa aia. Amintiri complicate.

Lucy înțelegea amintirile complicate.

– Mi-am petrecut acolo fiecare vară în copilărie, zise Bree. Am încetat să mai vin când aveam cam 18 ani, dar restul familiei a folosit casa ani întregi până când tata a murit și mama a fost internată într-un cămin de bătrâni.

În cele din urmă, a devenit prea scumpă de întreținut, iar frații mei au scos-o la vânzare.

- Iar Panda a cumpărat-o.

Ea aprobă din cap.

- Știam despre el, dar nu ne-am întâlnit niciodată. A fost un șoc să îl văd. Își studie unghiile rupte. E greu să mă gândesc că locuiește altcineva acolo, îi spuse lui Lucy privind-o cu o expresie care parcă cerea scuze. Se scormoni din nou prin buzunare. La naiba, unde-mi sunt țigările?

- Le-ai lăsat la cabană, îți amintești? Încerci să te lași.

- Fir-ar să fie!

Ea se lăsă pe scaunul Adirondack galben și vorbi aproape sfidător:

- Știam că Scott avea aventuri.

Lucy avu nevoie de o clipă ca să asimileze schimbarea subiectului.

- Soțul tău?

- Soț doar cu numele, făcu ea și gura i se curbă într-o expresie amară. Am fost flatată când el s-a îndrăgostit de mine, dar nu eram căsătoriți nici de doi ani când au început aventurile. Am aflat imediat.

- Trebuie să fi durut.

- A durut, sigur, dar i-am găsit scuze. Avea o diplomă de studii. Eu am renunțat la colegiu după un an ca să mă căsătoresc cu el, așa că am decis că nu sunt suficient de deșteaptă ca să-i mențin treaz interesul. Dar a continuat să se întâmple și, crede-mă, toate acele femei nu erau deștepte!

- Ce a spus când l-ai înfruntat privind situația?

Ea își puse un cot pe scaun și strânse tare brațul.

- Nu l-am înfruntat. M-am prefăcut că nu știam. Vocea ei îi era încărcată de durere. Poți să-ți imaginezi? Câtă lașitate!

- Trebuie să fi avut un motiv.

- Sigur. Nu voiam să renunț la viața mea. Bree se uită fără țintă spre drum. Sunt una dintre femeile

pe lângă care a trecut feminismul. Nu am ambi
carieră. Voiam ce vedeam că vor femeile din jurul m
când eram mică. Un soț, copii... Scott refuza chiar s
vorbească despre copii. Se ridică de pe scaun. Voia
o casă frumoasă. Să nu am griji financiare. Să ș
exact unde mă potriveam. Voiam acea siguranță atât d
mult încât eram dispusă să renunț la respectul de
Chiar și la sfârșit, acum un an... Ea se opri și își strâns
brațele în jurul corpului cu o expresie goală. Nu eu am
fost cea care a plecat. El m-a părăsit. Eu încă mai agățam
soția-preș, fidelă.

Lucy simți cum i se umple sufletul de milă.

– Bree...

Dar Bree era atât de prinsă în sentimentul de dispreț de sine încât nu acceptă consolarea.

– Când mă uit în oglindă, simt doar dezgust.

– Curăță-ți oglinda și mai uită-te o dată! Eu văd o femeie extraordinară, care construiește o afacere foarte bună și își asumă responsabilitatea pentru un copil cu care nu te înțelegi chiar ușor.

– Ce afacere! Un stand de fermă ponosit în mijlocul lui nicăieri.

– Nu e ponosit. Uită-te în jur! Ăsta e un Taj Mahal al standurilor. Mierea e cea mai bună pe care am gustat-o vreodată, clienți noi apar tot mereu, trebuie să adaugi produse și chiar faci profit.

– Pe care îl bag direct în borcane noi și ornamente de Crăciun, ca să nu mai vorbesc de matrițe pentru săpun și câteva kilograme de unt de cacao pentru loțiuni. Ce se va întâmpla după Ziua Muncii, când turiștii vor pleca? Ce se va întâmpla când va veni iarna și Toby va organiza o rebeliune de adolescent?

Lucy nu avea un răspuns ușor pentru asta.

– Ai reușit să găsești soluții pentru tot restul. Pariez că o să găsești și pentru asta o soluție. Lucy văzu că Bree nu prea credea asta, iar nevoia ei de a-i face pe ceilalți să se simtă mai bine ieși la suprafață. Dacă ar apărea ari

Scott aici și ți-ar spune că a făcut o greșeală? Cum ar fi dacă ar zice că te vrea înapoi, că nu te va mai înșela niciodată? Ce ai face?

Bree căzu pe gânduri.

- Dacă Scott ar apărea aici? zise ea încet.

- Doar presupunând.

- Dacă Scott ar apărea... Ea își strânse maxilarul într-o expresie hotărâtă. I-aș spune să se ducă dracului!

- Exact așa mă gândeam și eu, rânji Lucy.

Lucy așteptă până când Panda termină antrenamentul de după-amiază înainte să se ducă la etaj să-l găsească. Povestea lui Bree explica reacția ei când îl întâlnise, dar nu și pe a lui când o văzuse. El stătea în mijlocul dormitorului mic și aglomerat pe care și-l alesese. În timp ce-și trăgea tricoul umed peste cap, vederea pieptului și abdomenului puternic o distrase pe moment.

Dar pe moment.

- De ce ai fost atât de nepoliticos cu Bree?

El se așeză pe marginea patului ca să-și dea jos tenișii.

- Nu știu despre ce vorbești.

- Sigur că știi.

Unul din tenișii căzu pe jos.

- Când i te-am prezentat lui Bree, te-ai aruncat în mașină și ai fugit ca un adolescent care încearcă să ajungă acasă la ora care trebuie. Nici măcar nu ai salutat-o.

- N-am maniere.

Al doilea pantof ateriză pe jos.

- Ai maniere impecabile când îți convine.

El își strânse șosetele ghem.

- Trebuie să intru la duș.

- Poate să aștepte.

Dar se părea că nu, pentru că el trecu pe lângă ea și traversă holul, intrând în baie. Cheia se răsuci în urma lui.

El se ținu departe de ea tot restul după-amiezii. Lucy își petici oja neagră, își vopsi șuvițele magenta și își

replică tatuajul cu dragon. Apoi se duse la etaj și sâcâie pe Temple, ceea ce se dovedi a fi o mare greșeală.

Un antrenament brutal și o predică usturătoare despre ridicolul filosofiei lui Lucy – „e bine și așa" – o lăsară scăldată în sudoare și supărată.

Temple refuză ofertele lui Lucy de a face altceva în afară de o salată verde simplă, și în seara aceea mâncară iarăși meniuri congelate din curcan uscat, orez nedecorticat și păstârnac pasat. Lucy recurse la o expresie favorită de când avea 14 ani.

– E nașpa.

– La fel e și să fii gras, răspunse Temple ritos.

– Și tu ești nașpa, bombăni Lucy.

Panda ridică o sprânceană. Temple se întinse peste masă și o bătu pe Lucy pe mână.

– Cineva are sindrom premenstrual.

Panda bătu cu cotul în masă.

– Jur pe ce am mai sfânt că, dacă mai aud de sindrom premenstrual, crampe sau chiar acnee feminină, o să arunc ceva în aer!

Temple flutură din mână spre ușă. Panda se uită urât. Lucy nu fusese în stare să îl prindă încă singur și nu voia să vorbească despre ce se întâmplase la stand în fața lui Temple, așa că alese o altă țintă pentru proasta ei dispoziție.

– Urăsc masa asta.

– Ghinion, făcu Panda.

Temple pufni.

– Lui îi place să fie înconjurat de mizerie. Îi amintește de copilăria lui îngrozitoare.

– Cât de îngrozitoare? vru Lucy să știe. Mie nu-mi spune niciodată nimic.

– Tata a fost vânzător de droguri, împușcat de un client nemulțumit când aveam 2 ani, zise el sec. Mama era dependentă de droguri. Aveam șobolani în apartament. Asta e partea care îi place lui Temple cel mai mult.

– În plus, fura mâncare ca să se poată hrăni, zise Temple încântată. Nu e trist?

Lucy își împinse farfuria la o parte. Se părea că Temple știa mai multe despre el decât ea.

– Ce ai mai aflat?

– A terminat colegiul cu onoruri, zise Temple.

Panda se încruntă, în mod evident deranjat de o informație care nu-l prezenta drept o amenințare la adresa societății.

– De unde știi asta?

– Google, pufni ea. Crezi că te-aș fi tot angajat dacă nu te verificam?

– Pe Google? Bun detectiv, ce să zic.

– A fost și în armată, zise Temple. Plicticos. Din nefericire, nu am găsit nimic despre partea romantică a vieții lui. Cred că putem presupune că a lăsat o dâră de inimi frânte în urma lui.

– Sau morminte anonime de femei, zise Lucy, ceea ce îl făcu doar să zâmbească.

Cum putea Temple să se antreneze în fiecare zi cu el și să nu vrea să-i smulgă hainele de pe el? În schimb, de fiecare dată când lua o pauză, se mulțumea să se holbeze pe fereastră. Lucy studie tendonul lung care se întindea pe laterala gâtului lui. Pe care i-ar fi plăcut să-l muște. El o surprinse privindu-l și îi aruncă o privire care îi sugera că știa exact la ce se gândea.

Panda nu veni pe ușile glisante în noaptea aceea, iar șopronul pentru bărci rămase în întuneric. Era prima dată când se întâmpla asta de când începuse aventura lor, ceea ce o făcu să se întrebe dacă legătura cu Bree era doar imobiliară. Altminteri de ce ar fi fost atât de secretos?

Ploaia lovea în ferestre a doua zi de dimineață, reflectându-i starea de spirit. Ce nu voia el să afle? Trebuia ca aventura lor să fie cât se poate de onestă – fără ascunzișuri sau mistere întunecate la care să se trezească

meditând când nu erau împreună. Își puse o pele veche și galbenă pe care cineva din familia Remingt poate chiar Bree, o lăsase în urmă în dulapul de la e porni prin iarba udă. Dar, în loc să se îndrepte spre duri, se întoarse spre cei trei acri de pământ din par de nord a casei, o zonă mai stâncoasă de care nu-și d duse seama inițial că făcea parte din proprietate. Când ajunse în vârful pantei abrupte, răsufla greu.

Panda stătea la marginea malului abrupt a ceea ce ea ajunsese să considere locul lui de meditație. Purta o jachetă scumpă de ploaie gri-închis și blugi. Era cu capul descoperit, avea părul ud și ciufulit de vânt. Ea îi studie chipul măsliniu, ud de ploaie. Nu părea bucuros să o vadă.

– N-am avut parte de sex noaptea trecută, zise ea. Mă gândesc să te concediez.

Panda se gândise că ea avea să forțeze o confruntare, dar sperase să mai câștige un pic de timp înainte să se întâmple. Ar fi trebuit să știe. La naiba! Dacă nu pleca curând din locul ăsta – departe de ea –, avea să-și piardă mințile. Încercase să vorbească cu Temple să-l scutească de contract, dar ea refuzase. Când toate astea aveau să se termine, voia să se întoarcă la ce știa să facă mai bine, adică să protejeze clienții de pericole adevărate.

Vântul îi ridică gulerul jachetei.

– Nu te-aș sfătui să mă concediezi, îi zise el. Am o filmare cu o partidă de sex.

Ea nu zâmbi.

În pelerina galbenă cu gluga cu margine neagră trasă peste părul ei caraghios și trei centimetri de manșete negre răsucite, ea arăta ca un bondar ud.

– Minți, zise ea. Spune-mi de ce ai fugit când ai cunoscut-o pe Bree.

– Aș minți eu despre ceva atât de serios ca o filmare cu o partidă de sex?

- Cât ai clipi. Știu că familia lui Bree a deținut casa. Mi-a spus asta.

El ar fi trebuit să facă legătura dintre femeia pe nume Bree, pe care o vizitase Lucy la cabană, și Sabrina Remington West, dar jobul lui stupid de acum îi amorțise mintea.

- Camerele video sunt foarte mici, zise el, iar eu mă pricep deosebit de bine să le ascund.

Din nou, ea nu zâmbi. Era hotărâtă, iar lui nu-i plăcea asta.

- Bree mi-a spus că nu te-a întâlnit niciodată, făcu ea. Deci de ce ai fugit așa?

El inventă cea mai plauzibilă explicație.

- Mi-a amintit de o fostă prietenă.

- Ce fostă prietenă?

El ignoră picăturile de ploaie de pe obrajii ei ca să-și exerseze rânjetul.

- Eu nu te întreb de trecutul tău colorat. Lasă-l pe al meu în pace!

- Nu mă întrebi despre trecutul meu colorat pentru că știi că ai adormi de plictiseală dacă ți-aș povesti, zise ea. Apoi adăugă după o pauză: Ceva ce intenționez să remediez.

El se încruntă.

- I-ai spus acelei femei cine ești. Chiar crezi că o să-ți păstreze secretul?

- A trecut deja o lună. Și, în afară de compania dubioasă a lui Temple, Bree e singura prietenă pe care o am pe insulă.

Ce era el atunci?

- Cine are nevoie de prieteni aici? spuse el. Toți vom pleca peste câteva săptămâni. Apoi argumentă: Te apropii prea mult de oameni. Te duci în oraș de câte ori vrei, vorbești cu cine vrei. Nu e înțelept.

- Îmi place să vorbesc, iar această conversație nu e despre mine. E despre tine, iar dacă nu îmi spui adevărul,

o să încep să fac săpături. Crede-mă, resursele mele sunt mult mai bune decât Google!

El își dori ca ea să nu se apropie așa de tare de margine, dar, dacă îi spunea să facă un pas înapoi, s-ar fi răstit la el. Tânjea după femeia mai tăcută și ascultătoare care era când se cunoscuseră.

– De ce îți pasă? întrebă el.

– Nu-mi plac misterele.

– Las-o baltă, Lucy!

Vântul îi zbură gluga de pe cap.

– Uite ce cred eu. Cred că ai o legătură cu familia Remington. De asta ai cumpărat casa și de aceea nu vrei să se schimbe nimic în ea.

– Casa are rădăcini, iar eu nu am. Asta îmi place la ea și de aceea nu vreau să scap de masa de care ești așa de obsedată.

Din fericire, ea se dădu câțiva pași înapoi de pe margine.

– Ar putea fi adevărat, zise ea. Acum spune-mi și restul!

Pe naiba avea să îi spună restul! În timp ce privea cum vântul îi plesnea pelerina galbenă de trupul ei mic, nu-și putea închipui cum să-i povestească tot. Curtis, armata, cum se simțea ca polițist când intra în câte o mizerie de apartament să spună unei mame că îi murise copilul. Cum se simțea când nu putea avea încredere în el însuși. Mai bine îi spunea cât de frumoasă era. Chiar și cu părul ciufulit și tatuajele false, nu putea distruge îndrăzneala dulce de pe chipul ei sau atracția din ochii aceia cu pete verzi.

Își aminti sieși că toată această dulceață și îndrăzneală era destinată altcuiva. Cuiva care nu petrecuse atât de mult timp bâjbâind prin umbre. Cine care nu ar fi rănit-o niciodată.

– Nu mai e nimic de povestit.

El se întinse și-i trase gluga pe cap, făcând ca ploaia să-i curgă pe ceafă în jos.

- Tu ai stabilit regulile acestei aventuri. Nu-mi spune că acum te-ai înmuiat și te-ai îndrăgostit de mine!

El o privi îndeaproape – nesigur de ceea ce ar fi vrut să vadă – și ușurat, și dezamăgit în același timp pentru că expresia ei rămăsese neschimbată.

- M-am îndrăgostit de corpul tău, zise ea, chiar dacă începi să arăți ca un afiș de avertisment împotriva utilizării ilegale de steroizi. Corpul e în mod categoric spectaculos, totul până la partea dintre urechile tale.

Ea era așa de plină de viață, de deșteaptă, de întoarsă pe dos. Ani întregi se străduise să se muleze într-o matriță care nu i se potrivea, încercând atât de tare să fie fiica perfectă, iar acum se chinuia să se găsească. Cât despre ei doi... Cu toată vorbăria ei despre acea listă inversată stupidă, nu era făcută pentru o aventură fără viitor.

Ea avea nevoie de intimitate adevărată, de ceva ce el nu putea să-i ofere și, la naiba, dacă nu avea grijă singură de ea, atunci intenționa el să o facă!

Își transformă zâmbetul într-o o mostră de rânjet.

- Ești o puicuță sexy. Iadul pe roți când ești goală, dar enervantă când ai hainele pe tine. Dacă vrei comunicare reală, atunci dă-ți pantalonii jos!

Ea clipi la limbajul lui brutal. El simți că i se revoltă stomacul, dar făcea ceea ce trebuia să facă. Cu toate astea, trebui să se forțeze să nu o ia în brațe ca să-i sărute picăturile de ploaie de pe obraji.

- Interesant. Ea își dădu gluga pe spate și își ridică bărbia. Păstrează-ți secretele, Panda! Nu-mi pasă chiar așa de mult.

Ea dispăru și-l lăsă într-o dispoziție mizerabilă.

Cerul se lumină, și Lucy se lăsă convinsă de Toby să meargă cu el pe barca lui Big Mike Moody. Ideea de a petrece o după-amiază învăluită în parfumul agentului de vânzări îi displăcea, dar era mai bine decât să bufnească prin casă.

Oare Panda chiar credea că ea nu vedea jocul lui? Insultele calculate și rânjetul batjocoritor ridicol? Era felul lui de a-i aminti să păstreze distanța, de parcă ar fi avut nevoie să-i amintească. Aventura asta trebuia să fie încă un asterisc pe lista ei inversată de chestii de făcut în viață, dar faptul că se agăța de secretele lui o determinase să facă exact ce nu voia – să se gândească prea mult la el.

Se forță să afișeze un zâmbet când ea și Toby se apropiară de barca cu motor puternică albă cu albastru ancorată în portul municipal. Ochii lui Toby sclipeau de nerăbdare.

– Permiteți să urcăm la bord?

– Permisiune acordată.

Zâmbetul lui Mike dezvăluia dinții drepți, strălucitori. Purta pantaloni scurți kaki și un tricou alb cu un logo verde și pantofi pentru barcă. Ochelari de soare Revo scumpi atârnau de un lanț la gâtul bronzat.

Ea își schimbase hainele de târfă cu costumul negru de baie și o rochie albă, dar își păstrase inelul din nas. El îi luă geanta în care avea loțiune de plajă, o șapcă și un prosop și niște prăjituri pe care la cumpărase de la The Painted Frog. Din nefericire, el îi întinse și mâna ca să o ajute să urce – dar poluarea cu colonia de care își amintea lipsea, dimpreună cu brățara de aur și inelul de colegiu.

– Mă bucur că ai venit azi cu noi, domnișoară Jorik.

Ea reacționă dezamăgită.

– Bree ți-a spus cine sunt.

– Nu. Îți amintești când am spus că nu uit niciodată o față? M-am prins acum două săptămâni. Făcu semn spre tatuajul ei cu dragon. Ai o deghizare foarte bună.

Toby alergă să verifice uneltele de pescuit. Ea își scoase șapca din geantă.

– Nimeni din oraș nu m-a recunoscut, ceea ce înseamnă că vestea nu s-a răspândit.

- M-am gândit că, dacă ai fi vrut ca lumea să te recunoască, zise el serios, le-ai fi spus.

Onestitatea lui era reconfortantă, iar ea descoperi că începea să-l placă.

De îndată ce ieșiră din port, el îl lăsă pe Toby la timonă. La un moment dat, trecură de capătul sudic al insulei. Când se apropiară mai mult de mal, Toby își luă undița și o aruncă în apă, Mike dându-i sfaturi. Lucy se duse pe partea cealaltă ca să înoate și să nu se gândească la Panda.

Următoarele ore trecură în mod plăcut, dar peștii nu mușcau, iar la un moment dat Toby renunță și se duse și el să înoate. În timp ce stătea întinsă pe punte, ea își dădu seama că părerea ei inițială despre Mike era greșită. Nu era deloc prefăcut. În schimb, vânzătorul acesta chipeș și sociabil era genul de om care căuta partea bună în toată lumea, chiar și la fata de 16 ani care îi lovise Cadillacul săptămâna trecută pentru că îi scria mesaje pe telefon prietenei ei.

- Toți adolescenții fac prostii, zise el în timp ce se legănau la ancoră, iar Toby făcea scufundări. Eu cu siguranță am făcut.

Ea zâmbi.

- Ești prea bun ca să fii adevărat.

- Mă tem că nu. Întreab-o pe Bree.

Ea nu știa cum să găsească un mod politicos de a-i spune că Bree nu-l menționase niciodată, dar Big Mike nu era așa de naiv cum părea.

- Ea nu ți-a spus nimic despre mine, nu-i așa?

- Nu prea.

El deschise fermoarul unei genți frigorifice pe care o adusese cu el.

- Eu am crescut pe insulă. Cu excepția anilor de colegiu, am trăit aici toată viața. Barca se clătină în siajul unei ambarcațiuni rapide. Părinții mei erau niște bețivi - nu se puteau abține -, iar eu eram un tântălău neîndemânatic de pe insulă care nu avea nici o idee cum

să-și facă prieteni. Scoase o pungă de sendvișuri de la restaurantul de pe insulă și le puse pe o masă încorporată pe punte. Bree era unul dintre copiii care veneau vara. În fiecare an număram zilele până ce veneau ea și frații ei. Erau tipi grozavi, exact cum voiam și eu să fiu. Știau mereu ce să spună, se adaptau. Dar eu o așteptam mai ales pe Bree. El scoase o sticlă de Sauvignon Blanc din geantă și luă desfăcătorul. Ar fi trebuit să o vezi atunci, atât de plină de viață, mereu veselă, nu încordată și tristă cum e acum. În loc să meargă dintr-un loc în altul, ea dansa. Scoase dopul sticlei de vin. Star, mama lui Toby, era cea mai frumoasă fată de pe insulă, dar când era Bree prin preajmă, eu nu mă puteam uita la altcineva, deși știam că era prea bună pentru mine.

- Nu e adevărat!

Nu-l zăriseră pe Toby, care urcase pe scara care atârna la pupa cu masca de scufundări în creștetul capului.

- A trecut prin clipe dificile, Toby, zise Mike și umplu un pahar de plastic cu vin, întinzându-i-l apoi lui Bree. Trebuie să vezi lucrurile din punctul ei de vedere.

Toby sări pe punte, cu apa șiroind de pe trupul slăbuț.

- Ea niciodată nu-ți ia apărarea. Nu știu de ce tu o aperi mereu.

Pentru că așa era el, se gândi Lucy. O iertase pe fata care îi lovise mașina, își iertase părinții alcoolici, iar acum o apăra pe Bree pentru că nu împărtășea sentimentele pe care el se părea că încă le avea pentru ea.

Mike desfăcu o pungă de chipsuri.

- Mai bine ai lua un sendviș înainte să mănânci din astea.

Toby și Mike glumiră în timp ce devorau chipsuri, sendvișuri și prăjiturile pe care le cumpărase Lucy. Toby era alt copil în preajma lui Mike – vesel și comunicativ, fără obișnuita mină bosumflată. Când terminară, Toby se trânti pe banca din spate și ațipi în timp ce soarele cobora spre apus.

Mike se așeză la timonă și se îndreptară înapoi spre port. Lucy stătea lângă el, sorbind al treilea pahar de vin și savurând sclipirea soarelui de apus pe apă.

- I-am făcut un lucru urât lui Bree când aveam 17 ani, zise el din senin. Vorbi suficient de tare cât să-l audă Lucy peste zgomotul motorului, nu și Toby. Ea era îndrăgostită de David, de tatăl lui Toby, iar eu eram gelos și am început să-i urăsc pe amândoi. Încetini barca. Într-o noapte i-am spionat, apoi m-am dus și i-am spus mamei ei ce făceau sau cel puțin ce aș fi știut că făceau dacă aș fi rămas să mă uit. A doua zi, Bree a plecat. Nu s-a mai întors până acum două luni. Așa că nu e greu de înțeles de ce nu poate să mă suporte.

Lucy își strânse degetele în jurul paharului de plastic.

- Mai ești îndrăgostit de ea?

El analiză întrebarea.

- Eu cred că dragostea trebuie să vină din ambele părți, iar cu ea sigur nu e așa. Doar că nu-mi place să văd că se chinuie. Îi zâmbi lui Lucy, parcă scuzându-se. N-am făcut decât să vorbesc despre mine. De regulă nu sunt așa, dar cu tine e ușor să vorbești.

- Nu mă deranjează.

Într-o singură după-amiază, Mike îi spusese mai multe despre el decât o făcuse Panda vreodată.

În timp ce se apropiau de port, Mike scoase un oftat de satisfacție.

- Am călătorit prin multe locuri, dar niciodată nu mă satur de priveliștea asta. Nu-mi pot închipui să locuiesc în altă parte.

- Trebuie să te gândești la vorbele astea și iarna.

- Petrec câteva săptămâni la Miami în fiecare an, dar întotdeauna sunt nerăbdător să mă întorc. Schi fond, pescuit la copcă, snowmobil.

- Ai putea să vinzi nisip în mijlocul deșertului, râse ea.

- Oamenii știu că pot avea încredere în mine.

Se uită la ea și, spre deosebire de Panda, ochii lui rămaseră pe fața ei.

- Sunt cel mai bogat om de pe insulă, zise el fără lăudăroșenie. Nu consider asta firesc. Oricine locuiește aici și dă de necaz știe că mă voi strădui să ajut.

- Oamenii nu profită de asta?

- Când și când, cineva încearcă, dar, sincer, prefer să se întâmple așa decât să nu pot să ajut pe cineva care are nevoie de ajutor.

Ceea ce spunea totul despre Mike Moody. Ce considerase ea inițial o lăudăroșenie era, de fapt, o generozitate sufletească sinceră. Spre deosebire de Patrick Shade, Big Mike nu se temea să lase oamenii să vadă cine era, cu defecte cu tot.

Panda auzi pași pe terasă. Ca de obicei, ea intra în casă pe ușile de la dormitor în loc să vină prin față, ca orice persoană normală. Ușurarea lui să vadă că era în siguranță fu mai puternică decât supărarea. Îngrijorarea legată de ce mai punea ea la cale îi stricase toată după-amiaza.

El își îndreptă atenția asupra thrillerului pe care și-l proptise pe piept și pe care se prefăcea că îl citea. Nu ridică privirea când se deschiseră ușile glisante, dar vedea tot ce avea nevoie cu coada ochiului.

Ea părea bătută de vânt și fericită. Rochia albă de plajă pe care o purta peste costumul de baie avea o pată de mâncare în partea din față. O legase strâmb în talie și i se desfăcea peste un sân. Felul în care i se vedea costumul de baie era la fel de erotic ca orice puteau să inventeze revistele sexy.

Ea îl văzu întins pe patul ei, dar nu spuse nimic. El își încrucișă picioarele și făcu semn din cap spre comoda cu sertare.

- Am adus purcelul ca să mai învioreze camera.

- Nu vreau purcelul tău.

- Nu cred asta. E un purcel grozav.

- Fiecare cu gusturile lui.

Ea trase de chilotul costumului de baie. Mirosea a loțiune de plajă și a lac.

El își puse cartea deoparte și se așeză pe marginea patului, cât se poate de relaxat.

- Ai fost plecată multă vreme.

- I-am spus lui Temple unde mă duc. Căscă și își aruncă geanta într-un colț. Trebuie să fac un duș.

El o urmă în baie, sprijinindu-se cu umărul de tocul ușii.

- A zis că ai plecat la pescuit cu Mike Moody. Este un idiot.

Asta o enervă mult prea tare.

- Nu, nu e. Pare așa pentru că e foarte insistent. Dar e un tip minunat.

Exact ce nu voia el să audă.

- Da, sigur, e de ajuns să-l întrebi.

Ea trase de rochia de plajă.

- Habar n-ai! Mike e un tip grozav cu un suflet uriaș. Și, spre deosebire de tine, nu se teme de o conversație adevărată.

El pufni. Bărbații nu purtau conversații adevărate cu femeile decât dacă voiau să facă sex cu ele.

Lucy își țuguie buzele cât se poate de cuviincios.

- Te rog să pleci ca să pot face duș!

Făcuseră duș împreună. Ea știa. Dar, la naiba, el nu avea să se certe cu ea din cauza asta.

- Acum plec.

El închise ușa în urma lui, luă cartea pe care nu intenționa să o citească și ieși din cameră.

Lucră la computer până spre dimineața, aducând hârțogăria la zi, dar tot nu reuși să adoarmă. De fiecare dată când închidea ochii, îi vedea afurisita listă pe interiorul pleoapelor și cuvintele „Să fac sex" pulsând acolo.

capitolul 19

Masa din bucătărie își bătea joc de ea, stând în locul ei obișnuit pe linoleumul crăpat. Arăta ca un mistreț

mare și verde cu un picior rupt. Lucy plesni blatul cu o cârpă de vase.

– Măcar o dată, crezi că ai putea face cafea fără s-o împrăștii peste tot?

Panda se întoarse de la fereastra bucătăriei, unde scruta curtea după tâlhari înarmați, criminali evadați sau chiar și un sconcs cu rabie, orice îi putea satisface nevoia de acțiune.

– Măcar o dată, crezi că ai putea face cafeaua în locul meu? replică el.

– Încerc să mănânc, zise Temple de la masă. N-ați vrea să tăceți amândoi?

Lucy se întoarse spre ea.

– Și tu... Te-ar ucide dacă ai avea o cutie de Cheerios pe aici sau tentația e prea mare pentru Maiestatea Sa?

Temple își linse lingura de iaurt.

– Panda, scapă de ea!

– Cu plăcere.

– Nu te obosi. Plec. Lucy se năpusti spre ușă. Mă duc undeva unde sunt apreciată.

Încercă să producă un râgâit decent, dar nu reuși.

– Am auzit că s-a deschis o grădiniță nouă în oraș! strigă Panda după ea.

– Numai bună pentru tine!

Lucy trânti ușa în urma ei și se îndreptă spre cabană. Singura parte bună din dialogul acela fusese că se purtase ca un copil și se simțise bine făcând asta.

Ceva se schimbase între ei și nu doar pentru că Panda nu o așteptase în pat când ieșise de la duș. Ea începuse să aibă față de el resentimente care nu-și aveau locul într-o aventură de-o vară. Temple știa mai multe despre el decât ea, iar lui Lucy nu-i plăcea asta. Voia confidențele lui. Încrederea lui. Poate că ar fi trebuit să fie de ajuns să știe că el ar fi încasat un glonț pentru ea, dar nu când știa că ar fi făcut același lucru și pentru Temple sau pentru oricine altcineva pentru care se simțea responsabil.

Bree tocmai deschidea standul când Lucy ajunse acolo câteva minute mai târziu. În timp ce Bree scotea

afișul cu Mierea Carusel, Lucy inspectă noile cartonașe cu informații. Arătau un stup de modă veche, din paie, precursorul stupilor moderni, așezat sub un cireș înflorit, în care bâzâiau albinuțe.

– Astea sunt grozave, Bree. Cele mai bune!

– Așa crezi?

Bree reașeză mica masă metalică de sub stejarul umbros. Picta acolo în așteptarea clienților.

– Categoric. O să se vândă ca pâinea caldă.

– Așa sper. Mai e doar o lună până la Ziua Muncii și apoi...

Ea făcu un gest vag, neajutorat.

Lucy își dorea ca Bree să o lase să acopere costul inițial pentru tipărirea în masă a cartonașelor. Dar, deși îi prezentase ideea ca pe o propunere de afaceri, Bree era prea mândră ca să accepte. Pe de altă parte, partea pozitivă era că Bree găsise alt punct de vânzări prin pastorul Sanders de la biserica misionară Hearts of Charity, care era și proprietarul magazinului local de suvenire. Tocmai începuse să expună o parte din produsele ei.

– Cum a fost excursia nautică împreună cu Mike de ieri? întrebă Bree cam prea în treacăt.

– Grozav. M-am distrat.

– Atunci înseamnă că Mike a căzut peste bord.

Lucy se prefăcu a nu băga de seamă tonul acid al lui Bree.

– Nu.

– Ce păcat!

Bree apucă o pungă cu linguri pentru degustare și le vărsă într-un coș pe care îl puse lângă o farfurie cu caramele cu miere și ciocolată, pe care Lucy le reușise în sfârșit.

– Îmi place de el, rosti Lucy cu grijă.

– Asta pentru că nu ai stat prea mult în preajma lui. Ea deschise capacul unui recipient nou cu faguri de miere pe care îl pregăti pentru degustare. Îl cunosc de când era mai mic decât Toby.

– Da, mi-a spus că nu era tocmai foarte popular.

– Habar n-ai.

– Ba chiar am. Mi-a spus ce ți-a făcut.

Bree încremeni.

– Ți-a spus?

Lucy aprobă din cap.

– E o persoană interesantă. Neobișnuită. Vorbește la fel de deschis despre greșelile lui ca despre realizările lui.

– Da, sunt sigură că i-a plăcut să-ți spună cât de important e el.

– Nu prea.

Bree termină de aranjat fagurii și lingurile dimpreună cu niște sticksuri pentru a gusta mierea cu gust de cacao pe care începuse să o prezinte ca experiment.

– Nu-mi place că Toby petrece prea mult timp cu el.

– Mike ține la Toby.

– Da, sunt sigură că e un amor mare, zise ea amar.

Lucy își înclină capul.

– Ești geloasă?

– Sigur că sunt geloasă, făcu ea și alungă o muscă aflată prea aproape de fagure. Mike nu trebuie să-l bată la cap să facă duș sau să se culce la o oră rezonabilă. Cu Mike se distrează, iar eu sunt vrăjitoarea cea rea. Se opri, cu o expresie îngrijorată. Știu că am dreptate în privința lui Mike. Oamenii nu se schimbă chiar atât de mult. Dar... Alt gest neajutorat. Nu știu... Lucrurile încep să devină confuze. Nici măcar eu nu știu de ce.

Lucy avea câteva idei în privința asta, dar le păstră pentru ea.

Bree închise standul pe seară. Cadrele din stupi erau grele de miere. Mai devreme curățase aparatul de extrudat manual al Myrei, iar a doua zi la răsărit avea să înceapă recoltarea de anul acesta. Munca avea să fie chinuitoare, dar asta nu o deranja atât de tare ca implicațiile de a recolta mierea pentru vara viitoare. Acceptase faptul că trebuia să rămână pe insulă, dar nu era deloc sigură că avea destui bani ca să supraviețuiască iernii și până reușea să-și vândă noua recoltă.

Se uită în jur la ceea ce crease – standul ei ca al unui castel de zâne, cu marginea decorată cu panglici ca de carusel și scaunele Adirondack în culori pastelate, de ouă de Paște. O șoca faptul că era atât de fericită de lumea pe care o crease. Îi plăcea să-și vadă clienții așezați pe scaunele colorate și savurând mierea. Îi plăcea să-i vadă testând loțiunile, mirosind săpunurile și admirând lumânările. Dacă putea trăi într-o vară perpetuă, fără amenințarea iernii, fără să își facă griji pentru bani, fără griji din pricina lui Toby... Oftă, se uită la ce putea vedea din apus printre copaci și se îndreptă spre casă.

Primul lucru pe care îl observă când păși înăuntru fu că bucătăria mirosea delicios, a mâncare adevărată.

– Toby?

Era îmbrăcat în blugii lui favoriți și un tricou, plus o șapcă de baseball și o pereche de mănuși de bucătărie roșii din care ieșea umplutura din degetul mare.

– Am făcut mâncare, zise el.

– Singur? Nu știam că știi să gătești.

– Buni m-a învățat niște chestii. Din vasul scos din cuptor ieșea abur când îi dădu capacul de aluminiu jos. Voiam ca Mike să vină să mănânce cu noi, dar are treabă.

– Are mult de lucru, reuși ea să zică fără sarcasm. Ce ai pregătit?

– Tocană la cuptor, paste și cartofi copți. Și mai avem pâinea pe care a făcut-o Lucy azi.

Nu era chiar o cină ușoară, dar nu avea de gând să-l critice. Se spălă pe mâini, evitând cratița cu paste reci și ude din chiuvetă, apoi scoase două farfurii din dulap. Dădu la o parte exemplarul din *Soldați de culoare în Războiul Civil* și le puse pe masă.

– Miroase delicios.

Se dovedi că, de fapt, tocana la cuptor era un amestec de carne tocată, ceapă, fasole și, judecând după cutia goală de pe blat, supă de roșii. Cu șase luni în urmă, nici nu s-ar fi gândit că putea mânca așa ceva, dar, în ciuda

unor bucăți de ceapă necurățate și a cărnii cam prăjite, ea mai luă o porție.

– Grozavă mâncare, *chef*, zise ea când puse în cele din urmă furculița jos. Nu mi-am dat seama cât de foame îmi era. Oricând mai vrei să gătești, chiar te rog!

Lui Toby îi plăcea că munca îi era apreciată.

– Poate. Cum se face că tu nu gătești?

Când ar mai fi avut timp și pentru asta? Dar adevărul era că ei nu-i plăcuse niciodată să gătească.

– Nu sunt așa de pasionată de mâncare.

– De asta ești așa de slabă.

Ea se uită prin bucătăria cu dulapurile vechi de stejar și cu podeaua din linoleum îngălbenit.

Ce ciudat că se simțea mai bine în cabana asta veche decât se simțise vreodată în casa luxoasă pe care o cumpărase soțul ei necredincios! Cât despre banii pe care îi cheltuia odinioară atât de generos... Nici un penny nu era mai prețios decât ce câștigase prin muncă grea și imaginație.

– Mamei tale îi plăcea să gătească, zise ea.

– Serios?

Toby se opri din mâncat, cu furculița în aer. Încântarea lui o făcu să se simtă vinovată că nu vorbise cu el despre Star. Așa cum o rugase Mike să facă.

– Buni nu mi-a spus asta niciodată, zise el.

– Sigur. Întotdeauna încerca rețete noi – nu doar prăjituri și negrese –, dar și chestii precum supe și sosuri. Uneori încerca să mă convingă să o ajut, dar de regulă doar mâncam ce pregătea ea.

El își înclină capul, analizând informația.

– Așa cum ai mâncat ce am pregătit eu.

– Exact. Bree încercă să-și amintească și alte lucruri. Nici ea nu era înnebunită după albine, dar îi plăceau câinii și pisicile.

– La fel ca mine. Ce mai știi despre ea?

„L-a furat pe bărbatul pe care îl iubeam." Sau poate că asta era doar ce voia ea să creadă pentru că era mai

ușor să creadă ceva rău despre Star decât să admită că David n-o iubise niciodată cu adevărat?

Se prefăcu a se concentra pe împachetatul șervetului.

- Îi plăcea să joace cărți. Gin-rummy.

Star trișa, dar Toby auzise destule lucruri negative despre mama ei.

- Îi plăceau Janet Jackson și Nirvana. Într-o vară, n-am făcut decât să dansăm pe *Smells Like Teen Spirit*. Nu se pricepea la softball – nici unul din noi nu o voia în echipă, dar o lăsam mereu să joace pentru că ne făcea să râdem. Îi plăcea să se cațăre, iar când eram mai mici, se ascundea de mine în copacul acela mare din curtea din față.

- Copacul meu, făcu el cu așa o mirare în glas încât o duru sufletul.

Ea îi spuse ceea ce ar fi trebuit și ea să înțeleagă de la bun început.

- Mama ta n-a fost perfectă. Câteodată nu lua viața atât de în serios pe cât ar fi trebuit, dar pot să-ți spun un lucru. Nu a intenționat niciodată să te părăsească. Mereu a avut de gând să se întoarcă.

Toby își lăsă capul în jos pentru ca ea să nu vadă că i se umpluseră ochii de lacrimi. Se întinse să-l atingă, dar apoi se răzgândi.

- Haide să mergem la Dogs 'N' Malts pentru desert!

El își ridică brusc capul.

- Chiar am putea?

- De ce nu?

Era așa de sătulă încât abia putea să se miște, dar măcar o dată voia să fie persoana amuzantă din viața lui Toby. Se urcară în mașină, iar ea conduse până în oraș. Toby își comandă o înghețată gigant cu M&M, alune, sos de ciocolată și bomboane mici, colorate. Ea își comandă cel mai mic cornet cu înghețată de vanilie. Iar întâmplarea făcu ca Mike să apară la scurt timp după ce se așezaseră la una din mesele de picnic.

- Hei, Toby! Sabrina.

„Sabrina!"

Toby sări în sus de pe bancă.

– Stai cu noi, Mike!

Mike se uită spre Bree. Ea nu avea de gând să fie tipa cea rea, așa că încuviință din cap.

– Sigur. Hai și stai cu noi!

Câteva minute mai târziu, Mike se întoarse cu o înghețată Sundae cu ciocolată și se așeză lângă Toby, stând astfel chiar în fața ei. Inima ei se strânse când Toby îi aruncă o privire imploratoare, parcă rugând-o să nu strice momentul.

Mike evita să o privească.

Cornetul ei începea să picure, dar nu putea să mai lingă din el. Nu îi plăcea să simtă că era ceva în neregulă cu ea pentru că refuza să se alăture fan-clubului lui Mike Moody. Până și Lucy îl plăcea. Dar cum putea Bree să uite trecutul? Dar nu începea să se întâmple tocmai asta? În fiecare zi era tot mai greu să îl regăsească pe băiatul de care își amintea în adultul Mike Moody.

Un cuplu tânăr – bărbatul ducea un bebeluș într-un portbebe – se opri să vorbească cu el, urmat de un bătrân care căra un bidon cu oxigen. Toată lumea se bucura să-l vadă pe Mike. Toby aștepta răbdător, de parcă s-ar mai fi întâmplat asta. În cele din urmă, rămaseră singuri.

– Toby, înghețata asta e așa de bună, încât cred că o să-mi mai iau una! Mike scoase o bancnotă de 5 dolari din buzunar. Te superi dacă te rog să-mi cumperi una?

Când Toby plecă, Bree observă că el abia dacă se atinsese de prima înghețată.

Se uită în sfârșit la ea.

– Aveam de gând să vin să te văd mâine.

– Credeam că ai terminat-o cu mine, spuse ea, reușind să nu pară prea bosumflată.

– E vorba despre Toby, zise el și își dădu înghețata la o parte. Băieții Bayner nu se mai întorc să locuiască pe insulă.

Ea avu nevoie de o clipă ca să-și dea seama despre cine vorbea.

– Gemenii care sunt prietenii cei mai buni ai lui Toby?

– Singurii lui prieteni adevărați. Părinții lor divorțează, iar mama rămâne în Ohio cu ei. Toby nu știe încă, dar o să-l lovească rău vestea.

– Grozav! Încă o problemă pe care nu știu cum s-o rezolv, zise ea.

El se șterse cu un șervețel la gură.

– Aș putea să te ajut.

Sigur că putea. Mike rezolva orice, ceva la care ar fi trebuit să se gândească mai bine înainte să-l alunge.

El făcu șervețelul ghem.

– Nu mi-a plăcut niciodată că Myra îl ținea izolat, dar era ciudată și refuza să vorbească despre asta. Toby era cu alți copii la școală, dar ea nu-l lăsa să-i invite la cabană sau să meargă în vizite. Singurul motiv pentru care era prieten cu gemenii era că ei locuiau destul de aproape. Îl proteja prea mult.

– Ce aș putea să fac în privința asta?

Era straniu că îi cerea sfatul lui Mike, dar el nu părea să găsească ciudat lucrul ăsta.

– Eu antrenez o echipă de fotbal, zise. Ar fi un loc bun unde să înceapă să-și facă prieteni noi. Lasă-l să vină în echipă!

Ea deja devenise apicultoare. De ce să nu adauge în biografia ei „mamă care își duce copilul la fotbal"?

– În regulă.

Mike păru surprins că ea fusese de acord atât de repede.

– Sunt sigur că ai întrebări. Nu sunt singurul antrenor. Mai e unul...

– E în regulă. Am încredere în tine.

– Serios?

Ea se prefăcu că își studia o unghie.

– I-ai fost un prieten bun lui Toby.

– Poftim!

Toby apăru lângă Mike cu înghețata. Acesta o acoperi discret pe prima cu șervețelul și luă lingurița de plastic ca să o înceapă pe a doua. Toby îl întrebă despre undițe și curând se adânciră în conversație.

Mult după ce ar fi trebuit să doarmă în seara aceea, Bree încă stătea pe scara din spate și se uita în întuneric, gândindu-se la Mike și la iarna care urma. Mierea ei se vindea mai bine decât ar fi putut spera, iar ornamentele de Crăciun erau un succes surprinzător. Pastorul Sanders îi expunea produsele în magazinul lui de suvenire fără să-i ceară comision. Spunea că avea să își ia comisionul în miere, pe care voia să o doneze enoriașilor care aveau nevoie să li se ridice moralul.

Ea economisea fiecare penny, dar și cheltuia. Și nu doar pe mai multe borcane. După o zi în care se tot frământase, plasase o comandă mare de globuri ornamentale de sticlă, suflată manual, pe care intenționa să le picteze cu scene de pe insulă și spera să le vândă de trei ori mai scump. Dar cu numai o lună rămasă până la Ziua Muncii, când clienții ei aveau să dispară, achiziția reprezenta un mare risc.

Încă primea niște cash de la o consignație de acasă unde își lăsase cea mai mare parte din haine. Cu ceva noroc, banii aceia, combinați cu vânzările constante la standul fermei în următoarea lună și marele profit de la ornamentele pictate manual pe care tocmai le primise, putea să treacă iarna. Dacă Toby nu creștea prea mare pentru haine și încălzirea funcționa, dacă acoperișul găurit nu devenea și mai găurit și mașina ei nu avea nevoie de frâne și...

„Iernile sunt lungi și oamenii de aici se bazează unii pe alții."

Fusese mai ușor să nu se gândească la cuvintele lui Mike în iunie decât acum, cu toamna care se apropia cu fiecare zi. Dacă se întâmpla ce era mai rău, nu avea la cine să apeleze. Avea nevoie de Mike.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât își dădea seama că a-l ignora era un lux pe care nu și-l mai putea permite. Trebuia să schimbe direcția. Trebuia să-l convingă că ea nu-l mai ura din tot sufletul. Chiar dacă asta o omora.

Vocea adormită a lui Toby ajunse până la ea prin ușa din plasă.

- Ce faci acolo afară?
- Nu... nu puteam să dorm.
- Ai visat urât?
- Nu. Dar cu tine ce e? De ce te-ai trezit?
- Nu știu. Doar m-am trezit.

El căscă și veni să se așeze lângă ea. Umărul lui o atinse pe braț. Mirosul lui de băiat adormit, transpirat îi aminti de nopțile de vară cu frații ei, când se furișau unul în camera celuilalt și spuneau povești cu fantome.

El spuse căscând:

- Mulțumesc pentru înghețata din seara asta.

Ea își drese glasul emoționată.

- Cu plăcere.
- Multor copii le e frică de întuneric, dar mie, nu, anunță el.

Nici ei nu-i era frică. Avea prea multe lucruri reale de care să se teamă.

El se aplecă să-și studieze o coajă pe gleznă.

- Am putea oare să-l invităm pe Mike la cină în curând?

Bree începu să protesteze, dar apoi își dădu seama că el îi oferise metoda perfectă de a încerca să repare relația ei cu Mike. Într-un fel sau altul, trebuia să-l facă să creadă că lăsase trecutul în urmă.

- Sigur că putem. Se întrebă în treacăt când căpătase sângele-rece, dar să insiste pe principii acum i se părea un lux pe care nu putea să și-l permită. Cred că e timpul să ne culcăm amândoi.

Se ridică de pe treaptă.

- Da, probabil, făcu Toby și se ridică și el. Crezi că i-ar plăcea tocana la cuptor?
- Cu siguranță.

Se duseră în casă și, în timp ce Toby se îndrepta spre camera lui, ea îi strigă în același fel în care o făcea în fiecare seară.

– Noapte bună, Toby!

– Noapte bună, Bree, răspunse el pentru prima dată.

August se instalase de-a binelea, aducând mai multe zile însorite și umede dimpreună cu câte o furtună sălbatică. În cele mai multe nopți, Lucy și Panda se întâlneau fie în barcă, fie în camera ei, dar o intensitate neliniștitoare luase locul sexului provocator și jucăuș. Nu mai aveau loc percheziții sau bătăi cu lemn-dulce. Iar în timpul zilei se ciondăneau.

– Ai folosit zațul de ieri ca să faci cafeaua asta? zise Panda în timp ce vărsa la chiuvetă conținutul proaspăt turnat în cană.

– Te plângi dacă fac cafeaua, te plângi dacă nu o fac, replică Lucy.

– Pentru că refuzi să urmezi instrucțiunile.

Temple scoase un oftat lung și suferind de unde se cocoțase pe scăunelul-scăriță din bucătărie, mâncând o jumătate de măr tăiat subțire. Își prinsese părul în obișnuita coadă de cal, un stil care îi punea în valoare ochii migdalați și pomeții înalți. Era pe insulă de cinci săptămâni. Pernuța de sub bărbie dispăruse, iar picioarele ei lungi, bine făcute stăteau mărturie a antrenamentelor intense. Dar, în loc să fie fericită, devenea tot mai încordată, mai prost dispusă, mai tristă.

– Instrucțiunile tale, îi spuse Lucy.

– Care funcționează mult mai bine decât orice faci tu, replică el.

– După părerea ta.

– Copii! exclamă Temple. Nu mă faceți să vă pocnesc.

– Lasă-mă pe mine, zise Panda tărăgănat.

Lucy se încruntă la el și plecă din bucătărie ca să iasă cu caiacul pe apă.

Nu-i plăcea tensiunea dintre ei. Voia distracția înapoi. Fără asta, ce rost mai avea aventura?

Fu bucuroasă când apa deveni atât de vălurită încât trebui să își concentreze toată atenția pe vâslit.

*

Temple apăru la cină în seara aceea în versiunea curată a hainelor de antrenament pe care le purtase toată ziua. Corpul ei era perfecțiune musculară. Tricoul strâmt îi dezvelea două brațe cu fiecare tendon definit, iar pantalonii din spandex asortați aveau talia joasă și lăsau să se vadă un abdomen scobit și musculos. Ea și Panda erau o pereche potrivită – amândoi supraantrenați, neliniștiți și supărăcioși.

Lucy bombăni ceva despre doi nebuni pompați cu hormoni de creștere. Temple se uită la talia lui Lucy și făcu o referire la un ratat fără țintă cu burtă, de vârstă mijlocie. Panda mârâi la amândouă și le spuse să tacă din gură ca să-și poată mânca porcăria în liniște.

Spre deosebire de Panda, Lucy nu avu nimic de obiectat când văzu grătarul de vită congelat și prea puțin condimentat grație cartofilor dulci prăjiți și prăjiturii uriașe pe care le mâncase în oraș. Temple începu o predică cu o jumătate de gură despre legătura dintre bolile copilăriei și imunitatea la adult, iar când îl întrebă pe Panda dacă avusese varicelă, Lucy nu rezistă să nu se bage.

- Intruziune în zona privată. Panda nu vorbește despre trecut.

- Și asta te roade, replică Panda. Nu ești satisfăcută până ce nu afli treburile altuia.

Dar el nu era altul. El era amantul ei.

- Are dreptate, Lucy, zise Temple. Chiar îți place să îți bagi nasul în treburile altuia.

Panda se întoarse și împunse o furculiță spre angajatoarea lui.

- Cineva ar trebui să se bage în ale tale. Cu cât stai de mai mult timp aici, cu atât devii mai arțăgoasă.

- Asta e o minciună, făcu Temple. Am fost dintotdeauna arțăgoasă.

- Nu în felul ăsta, zise Lucy. Ai slăbit 10 kilograme și...

- 12, replică Temple sfidător. Nu mulțumită vreunuia din voi. Aveți măcar habar ce deprimat e să vă ascult cum vă răstiți unul la altul?

– Asta nu are nici o legătură cu problema ta, zise Lucy. Suferi de un caz clasic de tulburare dismorfică corporală.

– Oh, cuvinte mari! se încruntă Temple.

Lucy își împinse farfuria din față.

– Arăți fantastic peste tot în afară de interiorul capului.

– Asta e părerea ta. Temple făcu un gest disprețuitor spre corpul ei. Poți să o întorci cum vrei, dar tot sunt grasă!

– Când n-o să mai fii grasă? strigă Lucy. Ce cifră ridicolă trebuie să arate cântarul pe care îl porți după tine în cap ca să te simți în sfârșit bine?

Temple își linse degetele.

– Nu-mi vine să cred că Miss Piggy îmi ține predici despre greutate.

Lui Panda nu-i plăcu asta.

– Nu e purcică.

Lucy îl ignoră.

– Corpul tău e minunat, Temple. Nu e nici măcar un centimetru care să se clatine.

– Spre deosebire de șoldurile tale, îi aruncă Temple, dar fără să fie cu adevărat acidă.

Lucy se uită cu dezgust la farfuria ei neatinsă.

– Șoldurile mele o să fie perfecte de îndată ce voi putea să mănânc din nou ca o persoană normală.

Temple se întoarse spre Panda.

– E un fel de extraterestru. Cum poate să se îngrașe 10 kilograme și să nu înnebunească?

– Nu m-am îngrășat 10 kilograme. Maximum 5, replică Lucy.

Dar nu cartofii dulci prăjiți și prăjiturile erau inamicul ei. Inamicul ei era vina pe care o simțea din pricina paginilor pe care nu le scrisese, a familiei pe care o ignora și a panicii pe care o simțea de fiecare dată când se gândea să plece de pe Charity Island.

Panda se ridică de la masă.

– Vă rog să mă scuzați, zise el către amândouă, eu mă duc afară să mă împușc.

– Fă-o lângă apă, spuse Lucy, ca să nu trebuiască să facem curat după tine.

Ea și Temple își terminară trista lor cină într-o tăcere deprimantă. Temple se uita pe fereastră și Lucy răcăia vopseaua verde-vomă de pe masă.

Mai târziu în după-amiaza următoare, când Lucy scotea niște buruieni lângă terasă și se gândea să meargă la barul din oraș ca să mai bifeze ceva de pe lista ei inversată, auzi o mașină oprind pe alee. Nu suna ca una din camionetele obișnuite de curierat. Își puse săpăliga deoparte și se duse în jurul casei să cerceteze.

O femeie cu păr roșu, scurt și silueta îndesată se dădu jos dintr-un Subaru argintiu. Purta o bluză largă, albă și pantaloni trei sferturi, care ar fi arătat mai bine pe cineva cu picioare mai lungi, și sandale sport. La gât îi atârna o piatră mare de turcoaz pe un șiret din piele și pe degete îi sclipeau inele de argint. Lucy făcu un semn de salut din cap și așteptă ca femeia să se prezinte. Înainte ca asta să se întâmple, ușa se deschise și Domnul Bodyguard ieși afară.

Femeia se întoarse de la Lucy spre el.

– Patrick Shade?

El se opri în capătul scărilor.

– Pot să vă ajut? zise el, fără să-i răspundă la întrebare.

Ea ocoli mașina și ajunse în fața ei.

– Caut o prietenă.

Panda făcu semn din cap spre Lucy.

– Dacă nu căutați pe unul din noi, atunci ați greșit casa.

– E aici, știu că e aici.

Statura îndesată a vizitatoarei îi aminti lui Lucy că Temple avea dușmani. Dacă femeia era cumva o clientă mai veche nemulțumită? Sau un spectator al *Insulei grașilor* care se transformase în hărțuitor?

Panda rămase ferm plantat între vizitatoare și ușă.

– Mi-au trebuit săptămâni ca s-o găsesc, zise femeia încăpățânată. Nu plec.

El păși încet în jos pe trepte.

– Asta e o proprietate privată.

Nu ridicase tonul, dar asta nu îl făcea mai puțin amenințător. Ea se dădu înapoi lângă mașină, mai degrabă disperată decât amenințătoare.

– Trebuie să o văd.

– Trebuie să plecați. Acum!

– Vă rog, spuneți-i că sunt aici. Vă rog, spuneți-i că Max e aici!

Max? Lucy se holbă la ea. Asta era Max?

Dar Panda nu păru surprins de dezvăluirea femeii. Fie afișase fața lui de jucător de pocher, fie știuse mereu că persoana după care tânjea Temple era o femeie. Sigur că știuse. Cineva atât de conștiincios precum Panda nu ar fi lăsat să-i scape un detaliu de genul acesta.

Femeia se întoarse spre casă și începu să strige:

– Temple! Temple, sunt Max! Nu face asta! Vino afară și vorbește cu mine!

Durerea ei era așa de intensă, încât Lucy o simți reverberându-i în suflet. Cu siguranță, Temple avea să o audă și să iasă din casă. Dar de acolo nu se auzea nici un sunet, nici o mișcare. Ușa rămase închisă. Lucy nu mai suportă. O tăie pe laterala casei și intră prin spate.

O găsi pe Temple la etaj, în dormitorul ei, stând într-o parte a ferestrei din față, de unde putea să se uite pe alee fără să fie văzută.

– De ce a trebuit să vină aici? Vocea îi era supărată, dar și înfrântă. O urăsc!

Pentru Lucy fu clar tot ce nu înțelesese până atunci.

– Nu, nu o urăști. O iubești.

O buclă din părul lui Temple se desprinse din strânsoare când ea se răsuci brusc, cu fiecare mușchi din corpul ei supraantrenat încordat.

– Ce știi tu despre toate astea?

- Știu că te-a chinuit toată vara.
- O să fie mai bine. E doar o chestiune de timp.
- De ce v-ați despărțit?

Nările lui Temple fremătară.

- Nu fi naivă! Crezi că vreau ca lumea să știe că eu... că m-am îndrăgostit de o femeie?
- Nu ai fi primul antrenor celebru care să-și admită sexualitatea. Mă îndoiesc că îți va distruge cariera.
- Mă va distruge pe mine.
- Cum? Nu înțeleg.
- Nu asta vreau să fiu.
- O lesbiană?

Temple tresări.

Lucy își ridică brațele exasperată.

- Dumnezeule, Temple, bine ai venit în secolul XXI! Oamenii se îndrăgostesc.
- Pentru tine e ușor să vorbești. Tu te-ai îndrăgostit de un bărbat.

Preț de o clipă, Lucy chiar crezu că vorbea despre Panda, dar apoi își dădu seama că se referea la Ted.

- Nu alegem întotdeauna de cine ne îndrăgostim. Multe femei sunt lesbiene.

Buza i se răsuci disprețuitoare, dar ochii îi străluceau de lacrimi.

- Eu nu sunt ca majoritatea femeilor. Eu sunt Temple Renshaw.
- Și asta te plasează deasupra oamenilor obișnuiți?
- Eu nu mă mulțumesc cu a doua alegere. Nu sunt construită așa.
- Crezi că Max e a doua alegere?
- Max e minunată, zise ea feroce. Cea mai bună persoană pe care am cunoscut-o vreodată.
- Atunci?

Temple rămase într-o tăcere încăpățânată, dar Lucy nu o lăsă să scape așa de ușor.

- Hai, dă-i drumul și spune!

– Nu trebuie să o spun. Corectitudinea nu schimbă realitatea. Homosexualitatea e un defect. O greșeală.

– Am înțeles. Tu ești prea perfectă ca să fii gay.

– Nu mai vorbesc cu tine despre asta.

Lucy se simțea cuprinsă de milă. Standardele pe care Temple și le impusese erau imposibil de atins pentru oricine. Nu era de mirare că era nefericită.

Se auzi zgomot de roți pe pietriș. Temple închise ochii și se sprijini de draperie.

Lucy se uită pe fereastră.

– Felicitări! Cea mai bună persoană pe care ai cunoscut-o vreodată a plecat.

Panda tăia un copac uscat și căuta ceartă când Lucy ieși afară să vorbească cu el.

– Crezi că ar fi trebuit să-ți spun și despre Max? întrebă el.

– Da, dar înțeleg confidențialitatea față de client. Știu...

Din casă se auzi o bubuitură puternică. El aruncă fierăstrăul și goni spre casă. Lucy alergă după el. Când ajunse în holul de la intrare auzi bufnituri de sus, apoi pe cineva trântind ușa. Îl urmă pe scări în sus.

Temple stătea în mijlocul sălii de antrenamente cu o privire sălbatică, părul desfăcut și cu regatul-închisoare din jurul ei distrus. O bancă de ridicat greutăți răsturnată, covoare de exerciții aruncate, o gaură în perete. Temple apucă o greutate de cinci kilograme și se pregăti să o arunce prin fereastră, dar Panda o prinse.

Era o bătălie a zeilor. Hercule împotriva Xenei, prințesa războinică. Dar, oricât de puternică era ea, el era mult mai puternic și nu îi trebui prea mult ca să o țintuiască la pieptul lui.

Toată furia se scurse din ea. Când îi dădu drumul, în cele din urmă, ea se prăbuși la picioarele lui. El îi aruncă lui Lucy o privire care cerea ajutor, așa că ea făcu singurul lucru la care se putea gândi.

Pâinea ei era ascunsă în birou, unde Panda nu o putea găsi. O făcuse chiar în după-amiaza aceea la cabană.

O duse la bucătărie, o desfăcu și tăie colțul, picură apoi pe el miere din borcanul pe care îl ascunsese în dulap.

Temple era prăbușită lângă perete, cu capul pe brațele cu care își cuprinsese genunchii îndoiți.

Lucy se lăsă pe vine lângă ea și îi întinse colțul.

- Mănâncă asta.

Ochii roșii ai lui Temple reflectau doar trădare.

- De ce mă sabotezi? zise ea răgușit.

- Ăsta nu e sabotaj, zise Lucy, străduindu-se să-și găsească cuvintele. E... e viață.

Temple îl mâncă. Nu hulpav, ci savurând fiecare îmbucătură. În timp ce Panda se sprijinea de tocul ușii și privea, Lucy se așeză turcește lângă Temple și se gândi ce să spună. Până la urmă, nu mai spuse nimic.

- A fost bun, zise Temple cu voce stinsă. Poți să-mi mai dai?

Lucy se gândi puțin.

- Nu, dar astă-seară pregătesc cina.

Temple își lăsă umerii să cadă, învinsă.

- Nu mai pot să fac asta.

- Știu.

Temple își îngropă fața în palme.

- Totul se va prăbuși. Tot ce am lucrat.

- Doar dacă vrei, spuse Lucy. Ți-ai refăcut corpul. Acum trebuie să-ți refaci mintea.

Se ridică și se uită la Panda.

- Mă întorc într-o oră. Descuie cămara!

capitolul 20

Casa era tăcută când se întoarse Lucy din oraș. Ea scoase cumpărăturile și un mic grătar cu cărbuni din portbagajul lui Panda. În timp ce se încălzeau cărbunii, ea aruncă o față de masă veche peste masa de picnic, așeză repede niște vase și depănușă patru știuleți de porumb.

Când se întoarse la bucătărie, își turnă un pahar generos de vin și despachetă un păstrăv proaspăt prins, dar din fericire gata curățat și decapitat pe care îl cumpărase în port. Umplu păstrăvul cu frunze de spanac, niște arpagic verde sălbatic pe care îl găsise în spatele casei și câteva felii de lămâie. După ce unse peștele cu ulei de măsline, puse bucățile pe o farfurie, așteptând ca grătarul să fie pregătit.

Nu era sigură că făcea ce trebuia, dar știa că Temple nu mai putea continua în felul acesta – obsedată, chinuită și pe cale să se îngrașe la loc de îndată ce avea să părăsească *Insula grașilor* pe care o creasе pentru sine.

Panda apăru în timp ce ea pregătea o salată, asezonată cu semințe de pin, felii de pară coaptă și câteva bucăți de feta untoasă, interzisă.

– Chiar crezi că e o idee bună? întrebă el.

– Ai alta mai bună?

El se uită morocănos cum ea făcea sosul pentru salată dintr-un pic de ulei de măsline și oțet balsamic aromat.

– Oare de ce am acceptat jobul ăsta?

– Pentru că îi erai dator.

Ea îi întinse farfuria cu bucățile de păstrăv umplut.

– Grătarul e afară. Nu-l prăji prea tare!

El se uită la păstrăv cu o expresie pierdută.

– Arăt cumva ca un tip care știe să folosească un grătar?

– Nu mișca bucățile până ce nu sunt gata să le întorci. O să-ți dai seama. E în genele tale de bărbat.

El ieși bombănind în barbă.

Ea verifică apa pe care o pregătise ca să fiarbă porumbul. În loc să-i saboteze dieta lui Temple, voia să-i trezească simțurile pentru altceva în afară de privare.

Temple intră în bucătărie cu părul ciufulit și ochii roșii, arătând mai degrabă ca o slujnică decât ca Regina cea Rea. Lucy îi turnă o jumătate de pahar de vin din sticla de Sauvignon Blanc pe care tocmai o cumpărase

și i-l întinse fără să spună nimic. Temple îl duse la nas, inhală și luă o înghițitură mică. Închise ochii și savură.

- Astă-seară mâncăm afară și vreau flori pe masă.

Lucy îi întinse o vază din ceramică mică, albastră, care arăta ca proiectul unui școlar de la ora de lucru manual. Caută și găsește ceva!

Temple era prea stoarsă ca să protesteze.

Reuși să adune frunze de crin-de-toamnă, flori de morcov sălbatic și câteva margarete galbene.

Cum era de așteptat, rezultatul final nu se potrivea definiției ei de perfecțiune, așa că îl ura, dar Lucy nu-și putea imaginea un aranjament mai potrivit pentru fața de masă roșie decolorată și farfuriile desperecheate.

Masa de picnic, întoarsă ca să aibă vedere spre lac, era sub un stejar. Panda se așeză pe banca de vizavi de Lucy și Temple.

Lucy puse o bucată de porumb pe farfuria lui Temple și pe a ei, iar lui îi dădu două.

- Am uitat să cumpăr unt, minți ea. Încearcă asta în loc.

Arătă spre bucățile de limetă care erau puse pe o farfurie de plastic pentru copii cu Sesame Street.

Așa cum sperase, dulceața explozivă a porumbului combinată cu prospețimea sucului de limetă și cu un pic de sare compensau lipsa untului. Ea voia să îi alimenteze sufletul lui Temple, nu să-i saboteze corpul.

În ciuda câtorva părți mai arse, Panda se achitase bine de sarcina de a face peștele pe grătar, iar interiorul era zemos și plin de arome.

- Dumnezeule, ce bun e! rosti Temple cuvintele ca pe o rugăciune.

- Amin! făcu Panda, apoi trecu la a doua bucată de porumb, mâncând mult mai îngrijit decât Temple și Lucy.

Temple își studie coceanul să vadă dacă ratase vreun bob.

- Cum ai învățat să gătești așa?

Lucy nu dorea să aducă în discuție bucătarii de la Casa Albă.

– Prin experimente, greșeli și reușite.

După ce Temple luă pe deget și ultima sământă de pin din farfuria goală, o studie pe Lucy cu curiozitate sinceră.

– Ce câștigi tu din toată treaba asta? Toți știm că sunt nebună. De ce îți pasă ce se întâmplă cu mine?

– Pentru că, în mod straniu, am ajuns să țin la tine.

În afară de asta, să încerce să-i îndrepte pe alții era o bună metodă să nu se gândească cum ar fi trebuit să se îndrepte pe sine. Cu termenul la mai puțin de o lună distanță, ea nu scrisese nici măcar o pagină din materialul pe care îl dorea tatăl ei, nu își permitea să se gândească la întoarcerea la lucru și abia dacă vorbea cu familia ei.

Tot ce realizase era să coacă multă pâine, să își perfecționeze caramelele cu miere și să aibă o aventură fără viitor cu un bărbat pe care îl folosea ca pe un obiect sexual.

– Lucy a avut grijă de oameni toată viața, zise Panda. E în ADN-ul ei. O studie într-un fel care o făcu să se simtă prost. Și-a salvat sora mai mică. Și-a adus părinții laolaltă. La naiba, dacă nu ar fi fost Lucy, nu știu dacă mama ei ar fi devenit președinte! El alungă o muscă. Ai putea spune că Lucy a schimbat cursul istoriei americane de la 15 ani.

Părerea lui despre ea o făcea să se simtă nelalocul ei, așa că se ridică de la masă.

– Ce ziceți de desert?

– E și desert? făcu Temple pe un ton de parcă tocmai ar fi aflat că iepurașul de Paște există.

– Viața e menită să fie trăită.

Lucy se întoarse din bucătărie cu un pătrat de ciocolată din care rupse trei bucățele.

– Lui i-ai dat mai mult, mormăi Temple și adăugă: Uită că am spus asta.

Dar, în timp ce Lucy și Temple își ronțăiau bucățelele, pătrățelul lui Panda rămase neatins.

El își mototoli șervețelul și îl aruncă pe farfurie.

– Îmi dau demisia.

Lui Lucy îi rămase în gât bucata de ciocolată.

Criza lui Temple, mâncarea pe care tocmai o gătise Lucy... El găsise scuza de care avea nevoie ca să plece de pe insulă și, în întreg procesul, să plece și de lângă ea.

– Pe naiba îți dai demisia! făcu Temple și linse o dâră de ciocolată de pe deget.

– M-ai angajat să opresc exact genul ăsta de lucruri, zise el calm. Brânză, ciocolată, porumb... Nu mi-am făcut treaba.

– Treaba ta s-a schimbat.

Calmul lui se evaporă.

– Cum anume s-a schimbat?

Ea făcu un gest vag.

– O să mă gândesc.

– Nici vorbă!

Se ridică de la masă și porni furios prin curte spre locul lui de meditație.

În timp ce dispărea pe panta stâncoasă, Temple se uită la Lucy.

– Dacă vrei să-l prinzi în laț pe tipul ăsta, va trebui să lucrezi mai repede. Timpul e pe sfârșite.

– Să-l prind în laț? Nu vreau să fac asta.

– Acum cine se ascunde de adevăr?

Ea se întinse după ciocolata lăsată de el, pe urmă se gândi mai bine și o aruncă peste margine.

– Patrick Shade te adoră, deși bombăne tot timpul. E unul dintre cei mai sexy oameni de pe planetă. E de asemenea moral, atent și suficient de tulburat cât să fie interesant. Ești îndrăgostită de el.

– Nu sunt!

– Cine are acum nevoie de psiholog?

Lucy își aruncă picioarele peste marginea băncii de picnic și își luă farfuria.

– Asta e mulțumirea pentru faptul că te-am hrănit cu mâncare adevărată.

– Dacă nu vrei să-l pierzi pe cel mai bun bărbat pe care l-ai întâlnit vreodată, va trebui să joci mai bine.

– Nu am nici un joc. Și Ted Beaudine e cel mai bun bărbat pe care l-am întâlnit vreodată.

– Ești sigură de asta?

Lucy se năpusti spre casă.

– Strânge tu. Eu mă duc în oraș. Și fără antrenamente tot restul serii!

The Compass se afla la o stradă distanță de Beachcomber Boulevard, o clădire bătută de vremuri cu un singur etaj, cu plase de pescuit drapate pe fațadă și cu felinare din alamă de pe ambarcațiuni fixate de o parte și de alta a ușii. Pe ușă, un afiș anunța: „Muzică live și happy hour toată ziua".

„Îndrăgostită de Panda?" Ce prostie! Știa care era diferența dintre iubire adevărată și o aventură.

În interior mirosea a aripioare de pui picante și a bere. Și aici atârnau plase de pescuit pe perete, dimpreună cu colaci din plastic și busole false, reproduceri de timone și o colecție de alămuri. Mesele din lemn erau înghesuite una lângă cealaltă cu un spațiu mai mare în spate pentru trupă. Barul, care avea reputația de loc de întâlnire pentru tinerii aflați în vacanță, începea să prindă viață.

Lucy se uită la trupă cum își acorda instrumentele și sorbea din margarita cu pepene. De ce ar fi zis Temple așa ceva? Doar pentru că Panda era sexy? Așa erau destui bărbați – poate nu la același nivel, în mod clar nu la același nivel –, dar iubirea însemna mai mult decât sex. Iubirea implica interese comune, relaxare în preajma celuilalt, un simț al valorilor împărtășit. Sigur, deci ea și Panda aveau ceva din toate astea, chiar multe, dar...

Fu ușurată când un tip atletic se așeză lângă ea.

– Cum te cheamă, vulpițo?

- Mi se spune Viper.

- Ca viperele?

El era deja beat și slobozi niște chiote pe nas.

- Nu, făcu ea. Ca Viper, adică, dacă mă enervezi, o să ți-o furi.

Ea scoase un chiot silențios.

Doar când puștiul se retrase își dădu seama că, cu toate șuvițele, tatuajele și vorbăria dură, era prea înspăimântătoare pentru masculii obișnuiți, ceea ce o cam lăsa fără scopul pentru care venise aici. Dar, în timp ce îl privea pe puștiul cu trup de atlet retrăgându-se, trebui să recunoască faptul că îi plăcea ideea că amabila Lucy Jorik putea să sperie pe cineva.

Se îmbrăcase complet ca o târfă; o fustă scurtă neagră, care abia îi acoperea fundul și o bustieră neagră cu un umăr gol plus singura pereche de pantofi cu toc - platforme negre cu ținte. Cu tatuajele în prezentare completă, inelele din nas și sprâncene la locul lor, mult rimel negru, ieșea clar în evidență față de fetele de colegiu cu pantalonașii lor drăguți și cu sandalele.

Se duse spre un grup de bărbați: un golden retriever, un ogar cenușiu, un pitbull și câțiva maidanezi. Toți o priveau. Ea aproape că le ceru permisiunea de a li se alătura înainte de a-și aminti cine era.

- Eu sunt Viper. Își puse berea pe masă și se așeză pe singurul scaun liber. Dacă ați auzit povești despre mine, probabil sunt adevărate.

Unde naiba era? Până la miezul nopții, Panda verificase toate barurile din oraș până să-și amintească de The Compass. Lucy îi luase mașina, așa că venise în oraș cu barca, lăsând-o pe Temple singură. Era posibil ca Temple să fi mâncat restul de ciocolată pe care o cumpărase Lucy. Nu-i mai păsa.

Studie mulțimea și o zări imediat. Dansa în fața trupei cu un puști subțire și cu părul lung care arăta ca un Eddie Van Halen tânăr. Asta dacă frecatul acela pelvian

putea fi numit dans. Atât chitaristul, cât și solistul îi cântau un cover de pe albumul *Runaway* al lui Bon Jovi. Ea arăta dură, periculoasă, abia acoperită de bustieră și cu pantofii de târfă. Fusta era mai degrabă o batistă și dezvăluia mult prea multe, dimpreună cu un tatuaj nou - șarpe încolăcit pe o gambă, cu capul cu colți arătând spre Nirvana. Era greu să-și amintească faptul că doar cu două luni în urmă această persoană dură, aspirator de bărbați, purta perle și se pregătea să intre într-o viață domestică alături de cel mai respectabil bărbat din Texas.

Și el atrăgea atenția, dar de mult își pierduse gustul pentru fete de colegiu. Piesa se terminase. Ea se agăță de gâtul unui tânăr armăsar, se sprijini de el și îl sărută pe ticălos. Lung și apăsat.

Panda își croi drum ca buldozerul prin mulțime și-l împinse pe tip cu umărul.

– Dispari!

Ea își întoarse capul doar cât să ridice din sprânceana cu piercingul spre el, apoi îl strânse pe puști și mai tare și își lipi buzele de urechea lui.

– Ignoră-l! Pare mai dur decât e.

Panda nu trebui să se uite la puști mai mult de două secunde ca acesta să-și dea seama că nu era chiar așa.

– Pe mai târziu, în regulă?

Lucy se uită cum se grăbea puștiul să dispară și îi aruncă o privire supărată lui Panda.

– Pleacă! îi strigă ea peste muzică. Sunt beată și tocmai mă pregăteam să mă giugiulesc cu el.

El scrâșni din dinți.

– Felicitări! În stilul ăsta vei termina cu lista cât ai clipi.

Ea bătu din piciorul încălțat în platformele cu ținte.

– La naiba, pleacă! Voiam să mă culc cu el! Acum trebuie să mă mulțumesc cu ogarul cenușiu.

„Pe naiba!" El nu știa cine era ogarul cenușiu, știa doar că această femeie-diavol nu avea să se culce cu altcineva în afară de el în seara aceea.

– Uite care-i treaba, iubito, eu nu-mi împart femeia!

Ea afișă o expresie scandalizată.

– Nu sunt femeia ta. Și nu sunt iubito!

El o sărută înainte să apuce să mai spună ceva. Avea gust de băutură și de ruj cu scorțișoară. Dar ea nu se aruncă în sărut așa cum își dorea el. În schimb, îi mușcă buza de jos și se retrase.

– Bună încercare, Patrick, dar nu ține. Acum petrec cu prietenii, iar tu nu ești invitat.

– Stai așa! Ai spus că vrei să te săruți în public.

– Și tu ai spus că nu vrei.

– M-am răzgândit.

El era un dansator jalnic, dar se gândi că ce făcuse ea nu era chiar dansat, așa că o trase spre el.

Ea refuză să coopereze.

– Mai întâi cumpără-mi ceva de băut.

– Ai băut destul.

Ea își înfipse picioarele în podea.

– Nu primesc de băut, nu dansez. Adu-mi un kamikaze!

El scrâșni din dinți și se duse la bar cu pași mari.

– Fă-mi ceva care să aibă gust de kamikaze, dar fără alcool, îi spuse el barmaniței care arăta ca un gardian.

– Ce ești tu? mârâi ea. Vreun fanatic religios?

– Fă băutura aia afurisită!

Amestecul final avea mai degrabă gust de suc de portocale congelat decât de kamikaze adevărat, dar poate că Lucy nu avea să observe. El o descoperi așezată în poala unui tip. Puștiul era înalt și ciudat de slab, cu un nas lung și un gât și mai lung. Ogarul cenușiu.

Își cumpără o bere și se duse în pas relaxat spre masă. Ogarul îl văzu venind și se ridică așa de repede încât aproape că o aruncă pe jos. Panda îi făcu semn din cap și îi întinse lui Lucy băutura.

– Văd că iarăși aplici vechile metode, iubito!

Ea se uită urât la el.

– Un sfat, băieți... făcu el și sorbi din bere. Verificați-vă portofelele înainte să plecați. Nu poate să se abțină.

În timp ce ei duceau mâinile la buzunare, el își puse berea jos și o trase pe ringul de dans, unde trupa tocmai începuse o baladă în falset. Ea îi rânji.

– Nu e nevoie să te săruți cu mine. După cum ți-am spus, am făcut asta deja. Cu doi dintre ei.

– Sunt impresionat.

O apucă cu ambele mâini de fund și își apropie gura de urechea ei.

– Cum e să fii pipăită în public? Asta e pe lista ta?

– Nu, dar...

El o strânse.

– Ar trebui să o treci pe listă.

El spera să fie măcar un pic jenată, dar nu se întâmplă. O împinse lângă un perete de lemn și o sărută apăsat. De data asta obținu o reacție. Ea își puse brațele pe după gâtul lui, acolo unde le era locul. Părea ușor năucită sau poate că el era năucit. O trase cu buzele de lobul urechii.

– Haide să plecăm de aici!

Ea reacționă de parcă i-ar fi turnat o găleată cu apă înghețată în cap.

– Nici vorbă, tipule! Eu rămân.

– Mai gândește-te, tipo! replică el. O să pleci cu mine.

– Și cum anume ai de gând să faci asta?

Ea avea dreptate. Oricât și-ar fi dorit, nu putea să o arunce pe un umăr și să o scoată de acolo fără să le atragă atenția măcar câtorva buni samariteni dimpreună cu gardianca din spatele barului, care avea probabil un pistol dosit pe undeva.

Lucy plecă legănându-se de lângă el. Găsi altă masă, de data asta cu un public mai în vârstă, mai serios. Simți că îl apucă furia. Ea era adultă și, dacă asta voia, la naiba cu ea!

Începu să-și croiască drum spre ușă, apoi se opri. Unele dintre femei se uitau un pic prea atente, probabil pentru că nu le plăcea toată atenția masculină pe care ea o atrăgea. Dar poate că încercau să-și dea seama de unde

o cunoșteau, iar dacă se întâmpla asta... Își imagină telefoane scoase din buzunare, camere foto, oameni care se înghesuiau în jurul ei.

Își comandă o apă minerală și se sprijini de bar, privind-o până când bărbații de la masă începură să se agite și încetară să mai vorbească cu ea. Ea încercă altă masă, dar privirea lui încruntată era eficientă și nici acolo nu desfăcură covorul roșu ca să o primească.

În loc să renunțe, ea veni spre el, dar fără să-și mai legene fundul. Pașii îi erau fermi și privirea controlată, iar sub tot acel machiaj arăta ca femeia care se descurca în mijlocul celor mai puternici oameni ai lumii.

– Din cauza a ceea ce mi-ai comandat, acum sunt trează, zise ea cât se poate de serios. Știu exact ce fac și nu am nevoie de protecția ta. Își ridică bărbia. Mi-am petrecut un deceniu sub pază. Ajunge! Din acest moment, ne-am despărțit. Vreau să pleci.

Pe el îl cuprinse o furie teribilă. Genul de furie despre care credea că o depășise. Își trânti băutura pe bar.

– Așa să fie atunci.

Lucy scăpase de Panda, dar își pierduse și dorința de a petrece. De ce trebuise să apară și să strice totul? Cu toate astea, nu ar fi trebuit să se enerveze așa. Era vina lui Temple. Siguranța cu care spusese că ea se îndrăgostise de el o făcuse să intre în panică.

Nu ar fi trebuit. Temple se înșela. Ea nu era genul de femeie care să se îndrăgostească de alt bărbat la două luni și jumătate după ce fusese îndrăgostită de altul. Și, mai ales, nu era genul de femeie care să se îndrăgostească de cineva atât de controlat încât refuza să dezvăluie cel mai mic detaliu despre sine. Totuși, își dori să nu fi anunțat încă despărțirea, deși vara era pe sfârșite, iar el avea să plece curând.

Ea așteptă suficient cât să se asigure că nu dădea peste el în fața barului. Parcarea era plină. Cum ea îi luase mașina, se așteptase ca el să plece cu mașina și să o lase

acolo, dar nu o făcuse. Încă avea grijă de ea. O înţepau ochii, deşi ştia că era mai bine să se despartă acum.

Nu voia să se ducă acasă, nu voia să vorbească cu nimeni. Se uită spre maşină, dar nu reuşi să se convingă să se urce. Dacă ar fi avut tenişii la ea, ar fi putut să se plimbe un pic ca să-şi limpezească mintea, dar pantofii din picioare nu erau făcuţi pentru o plimbare pe timp de noapte. Totuşi, aerul era cald, luna plină. Îşi croi drum printre maşini şi pe o laterală a barului, luminată cu un singur reflector puternic.

Clădirea se înălţa deasupra unui intrând din lac. Dacă ar fi fost casa ei, ar fi ridicat o terasă deschisă acolo în spate. Văzu în schimb nişte tomberoane, un şopron cu echipamente şi o masă ponosită de picnic. Judecând după pachetele strivite de ţigări şi după mucurile multe de pe jos, aici veneau angajaţii barului să fumeze.

Înaintă cu grijă pe terenul denivelat şi se aşeză pe banca de picnic. Lemnul umed era rece sub coapsele ei, iar aerul mirosea a lac şi a ulei de gătit. Auzi urletul de motociclete şi pentru moment ar fi vrut să creadă că una îi aparţinea lui Panda, propriul ei Sir Galahad, venit să o salveze din marasmul propriilor gândurilor.

Se uită la luminile caselor care se reflectau pe apă. După cearta cu Temple, nu ar fi fost surprinsă ca Panda să plece până a doua zi. Dar cum rămânea cu ea? Cât mai avea de gând să rămână? Îşi închipui cum stătea pe marginea râpei din spatele casei, frunzele de toamnă căzând în jurul ei, înconjurată apoi de fulgi de zăpadă. Văzu primăvara sosind, apoi altă vară. Anii care treceau. Părul ei încărunţind, chipul zbârcit, bătrâna ciudată care venise într-o vară şi nu mai plecase. La un moment dat, aveau să-i găsească corpul mumificat, îngropat sub un munte de pâine de casă pietrificată.

Ea se înfioră. O voce puternică o deranjă.

– Stai aşa! Trebuie să mă uşurez.

– Tu tot timpul trebuie să te uşurezi.

– Du-te dracului!

Pași răsunară pe pietriș. Un bărbat cu o barbă încâlcită și o bandană pe cap apăru din spatele clădirii. În timp ce tovarășul lui se opri la tomberon, cel bărbos o descoperi.

- Hei!

Aveau cizme și blugi jerpeliți și păr și mai neîngrijit. Tipii ăștia nu erau avocați sau consilieri școlari care deveneau bikeri la sfârșit de săptămână. Erau chiar bikeri adevărați, iar judecând după mersul nesigur, amândoi erau beți.

Lucy Jorik s-ar fi speriat, dar Viper știa cum să se descurce în situații de genul ăsta.

- Hei!

- Te deranjează dacă urinez? întrebă motociclistul bărbos cu voce mai ridicată decât era nevoie. Poți să te uiți dacă vrei.

Bărbatul de lângă tomberon chicoti.

- Numai tu puteai găsi o tipă aici în spate.

Viper nu se lăsa intimidată, dar nu era nici proastă. Barul era prea gălăgios ca să o audă și avea de gând să discute cât mai puțin cu ei.

- Am lucruri mai bune de făcut.

Se ridică de pe bancă.

Bărbatul de lângă tomberon se clătină spre ea.

- O să te lase să i-o ții.

Neliniștea ei crescu atunci când simți mirosul de alcool, dar Viper nu își arăta teama.

- Nici nu aș putea găsi ceva atât de mic.

Amândoi hohotiră.

Deși genunchii începuseră să-i tremure, îi plăcea cât de dură era. Vara asta nu fusese până la urmă irosită. Doar că replica ei ironică deschisese ușa spre o camaraderie pe care nu o voia, iar cei doi se apropiară.

- Îmi place de tine, zise cel bărbos.

Tipul de la tomberon avea fruntea îngustă, înclinată și o singură sprânceană mare pe toată fruntea.

- Haide înăuntru, să bei ceva cu noi!

Ea înghiți în sec.

– Sigur, hai să mergem!

Dar ei nu se clintiră și mirosul de alcool și de transpirație îi făcu greață.

– Ai un tip al tău?

Cel cu barbă se scărpină pe burtă așa cum obișnuia să facă Panda la început, doar că acesta nu se prefăcea.

– O tipă, replică ea. Nu-mi plac bărbații.

Credea că era deșteaptă, dar privirea pe care o schimbară între ei nu era încurajatoare, iar bărbosul își lăsă ochii să umble peste tot corpul ei.

– Încă nu l-ai găsit pe omul potrivit, nu-i așa, Wade?

– Da, de parcă n-aș mai fi auzit asta niciodată, făcu ea, reușind să scoată un pufnet disprețuitor.

Un gard bloca latura îndepărtată a barului, așa că ar fi trebuit să treacă pe lângă ei ca să ajungă în parcare. Întotdeauna se simțise în siguranță pe insulă, dar acum nu se mai simțea așa, iar chipul lui Viper cam pălise.

– Hai să bem ceva.

– Nu e nici o grabă. Wade, tipul de lângă tomberon, se frecă între picioare. Scottie, du-te și urinează!

– Nu pot. Mi s-a sculat.

Putoarea pe care o emanau aproape că o făcea să vomite. Inima i-o luă la goană.

– Am nevoie de ceva de băut, zise ea iute. Puteți veni cu mine sau rămâneți aici.

Dar, când încercă să se strecoare pe lângă ei, cel numit Wade o apucă de braț.

– Îmi place aici afară.

Strânsoarea lui o durea.

– Chiar ești lesbiană?

– Lasă-mă în pace!

Vocea îi deveni dintr-odată ascuțită și toată duritatea îi dispăruse. Se auzi vocea unui bărbat, un cavaler în armură strălucitoare, de la colțul clădirii.

– E totul în regulă acolo?

– Nu! exclamă ea.

– Prietena mea s-a îmbătat, strigă Wade. Nu-i da atenție! O apucă de ceafă și-i băgă capul în tricoul lui împuțit ca să nu poată striga.

Cavalerul în armură strălucitoare se dovedi a nu fi cavaler deloc, ci doar încă o persoană care nu dorea să se implice.

– Bine atunci.

Auzi cum pașii se îndepărtau.

Nu îl avea pe Panda care să o protejeze, nici Serviciul Secret. „Ai grijă ce-ți dorești!" Presiunea pe ceafa ei nu ceda deloc. Nu putea să țipe. Abia putea să respire. Era singură.

Începu să se zbată. Împinse tare în el, se răsuci, dar nu obținu nimic. Încercă să tragă aer în piept, dar nu reuși nici asta. Cu cât se zbătea mai tare, cu atât o ținea mai strâns. Ea se luptă mai tare. Atacă brusc cu pantoful. Vârful tare își atinse ținta.

– Cățeaua! Apuc-o de picioare!

Capul îi fu dintr-odată eliberat, dar, când vru să țipe, o mână o apucă de gură, de la spate, răsucindu-i gâtul. Unul din ei o prinse de picioare. Pantofii îi căzură când îi ridică picioarele de pe pământ. Ea țipa în mintea ei – un țipăt tăcut, care nu o ajuta în nici un fel.

– Unde vrei să o duci?

– În spatele copacilor de acolo.

– Eu o iau primul.

– Pe naiba! Eu am văzut-o primul.

Aveau să o violeze. O târâră, unul din ei ținându-i picioarele, celălalt ținând-o de gât, tăindu-i răsuflarea. Ea îl zgârie pe braț, își înfipse unghiile, dar presiunea mare de pe trahee nu cedă. O traseră mai departe la adăpostul copacilor. Strânsoarea de pe glezna ei slăbi. Piciorul se târî pe jos și ceva ascuțit o tăie la călcâi. Simți o mână pe coapsă. Auzi mormăituri și înjurături. Ea trase cât putu aer în piept, suficient pentru un strigăt slab, ca un mieunat. Lovi cu piciorul.

- La naiba! Ține-o!
- Cățeaua!
- Fă-o să tacă!
- Taci, cățea!

Mâini care o apăsau, degete care zgâriau, iar ea începea să-și piardă cunoștința...

Lumea explodă.

- Dați-i drumul!

Motocicliștii o scăpară pe jos și se răsuciră să înfrunte această nouă amenințare.

Ea abia dacă mai era conștientă, trăgând în piept doar aer și durere. Prin ceața minții îl văzu pe Panda. Tocmai îl arunca pe unul din cei doi la pământ. Celălalt îl atacă. Panda îi trase un pumn care îl făcu să se clatine, dar tipul era un bătăuș și își reveni imediat. Panda îi aplică o lovitură teribilă în burtă care îl azvârli într-un copac.

Asta nu era o luptă între gentlemeni, Panda era un asasin și știa exact ce făcea. Bărbatul de pe jos încercă să se ridice. Panda îl lovi cu piciorul zdravăn pe cot. Motociclistul urlă de durere.

Celălalt încă era în picioare, iar Panda era cu spatele la el. Ea încercă să se ridice ca să-l avertizeze, dar Panda se răsucea deja, piciorul lui pornind ca un piston și lovindu-l pe tip în vintre, făcându-l să se încovoaie. Se aplecă, îl luă de ceafă și îl dădu cu capul de un copac. Cel cu cotul rupt se ridică în genunchi. Panda îl apucă de brațul rupt, îl trase pe panta lungă care ducea spre apă și-l rostogoli. Auzi o plesnitură îndepărtată.

Acum Panda respira mai greu. Se întoarse după celălalt și îl târî spre apă. Ea își regăsi glasul, în sfârșit, subțire și răgușit.

- O să se înece.
- Problema lor.

Îl aruncă și pe al doilea peste margine. O altă plesnitură grea în apă.

Veni spre ea, cu pieptul ridicându-i-se puternic de la respirația grea și cu sânge care i se prelingea din colțul

gurii. Îngenunche lângă ea și mâinile mai devreme atât de brutale se mișcară cu blândețe pe corpul ei, de la ceafă la tăietura de pe călcâi.

- O să te doară, zise el blând, dar nu cred că e rupt nimic. Te duc la mașină.

- Pot să merg, zise ea, urând faptul că avea o voce așa de slabă.

El nu stătu la discuții. O ridică pur și simplu și o ținu la pieptul lui. Imaginile nu se potriveau – iubitul pe care îl știa și asasinul brutal care zdrobise doi bărbați.

Trebuie să mai fi avut o cheie de la mașină, pentru că el nu i-o ceru pe cea pe care o avea în buzunar. Un cuplu ieși din bar și se holbă la ei. El deschise portiera din dreapta și o așeză cu grijă pe scaun. Își luă timp ca să-i prindă centura de siguranță, încă protejând-o.

Nu puse întrebări în timp ce mergeau spre casă, nu-i spuse ce idioată fusese când se dusese acolo singură și nici nu-i reproșă că se purtase așa de urât cu el. Nu știa de ce se întorsese la bar, nu se putea gândi ce s-ar fi întâmplat dacă nu o făcea. Stătea lipită de portieră, îngrețoșată, șocată și încă îngrozită.

- Am avut un frate vitreg, zise el în tăcerea apăsătoare. Îl chema Curtis.

Uimită, ea își întoarse capul să îl privească.

- Era cu șapte ani mai mic decât mine, zise el și își mișcă mâinile pe volan. Un puști visător, blând, cu multă imaginație. Vorbea încet în timp ce înaintau iute pe drumul întunecat. Mama noastră era fie drogată, fie în căutare de droguri, așa că eu aveam grijă de el.

Asta era povestea ei, doar că o auzea de la el. Își sprijini capul de ușă și ascultă, pulsul începând să i se calmeze.

- La un moment dat, am ajuns într-un centru de plasament. Am făcut tot ce puteam ca să rămânem împreună, dar s-au întâmplat multe lucruri și, pe măsură ce creșteam, am început să dau de necazuri. Mă băteam, furam din magazine. Când aveam 17 ani, am fost prins

încercând să vând o jumătate de gram de marijuana. Parcă îmi doream să fiu aruncat în închisoare.

Ea înțelegea și vorbi încet.

– E o cale bună de a scăpa de responsabilitate.

El o privi.

– Și tu ai avut o responsabilitate asemănătoare.

– În viața mea au apărut doi îngeri păzitori. Tu n-ai avut parte de asta, nu-i așa?

– Nu. Fără îngeri păzitori.

Trecură pe lângă Dogs 'N' Malts, care se închisese. Ea nu mai tremura chiar atât de rău și își desfăcu mâinile. El aprinse faza lungă.

– Curtis a fost ucis când eram eu în închisoare, zise el.

Ea bănuia ce urma, dar asta nu însemna că era mai ușor de ascultat.

Panda continuă:

– A fost un atac dintr-o mașină. Fără mine prin preajmă ca să-l protejez, el a început să nu mai respecte ora de întors acasă. M-au lăsat să mă duc la înmormântarea lui. Avea 10 ani.

Dacă nu ar fi fost Nealy și Mat, asta ar fi putut fi povestea ei și a lui Tracy. Își linse buzele uscate.

– Și tu încă încerci să accepți ce s-a întâmplat. Deși erai și tu doar un copil la vremea aia, tot te consideri vinovat. Înțeleg asta.

– Mă gândeam că o vei face.

Erau singuri pe drumul întunecat.

– Mă bucur că mi-ai spus, zise ea.

– Încă nu ai auzit tot.

Luni întregi încercase să-l facă să-i spună secretele lui, dar acum nu mai era deloc sigură că voia să le afle.

El încetini când luă curba cea mai mare a drumului.

– Când donatorul de spermă al lui Curtis a aflat că mama era însărcinată, i-a dat cinci 500 de dolari și s-au despărțit. Ea îl iubea pe ticălos și nu a vrut să se ducă la un avocat. Curtis avea aproape 2 ani când ea a înțeles

în sfârșit că marea ei iubire nu se va întoarce. Asta a făcut-o să treacă pe droguri.

Lucy făcu socoteala. Panda trebuie să fi avut 9 ani când începuse să aibă grijă de fratele lui. Un protector încă de pe atunci.

- Când am mai crescut, zise el, am aflat cine era ticălosul și am încercat să-l sun de câteva ori, să-i spun ce rău îi merge copilului său. El a reacționat de parcă nu ar fi știut despre cine vorbeam. Mi-a spus că o să mă arunce în închisoare dacă îl mai hărțuiesc. La un moment dat, am aflat unde locuia și m-am dus să-l văd. El clătină din cap. Nu e ușor pentru un copil de la oraș să ajungă la Grosse Pointe cu transportul în comun.

„Grosse Pointe?" Lucy se ridică mai dreaptă în scaun, cuprinsă de o senzație ciudată.

- Era o casă mare, arăta ca un conac pentru mine. Piatră cenușie cu patru hornuri, o piscină și niște copii care se fugăreau în curtea din față cu pistoale cu apă. Trei băieți adolescenți. O fată. Chiar și în pantaloni scurți și tricouri, tot păreau bogați.

Ea înțelese.

- Familia Remington, zise ea. Familia americană perfectă.

Farurile mașinii tăiau întunericul nopții.

- Mersesem pe jos ultimii kilometri de la stația de autobuz, zise el, și m-am ascuns pe partea cealaltă a străzii. Toți erau frumoși și albi. Eu și Curtis eram mai măslinii, la fel ca mama noastră. Standul fermei, închis, rămase în urma lor pe stânga. În timp ce eu priveam, în fața casei a oprit camioneta unei firme de grădinărit, iar o echipă de muncitori s-a apucat să tundă iarba. Patru copii în familiei, dar ei angajau pe cineva care să le tundă iarba. Coti pe alee. Casa era în întuneric, nici măcar o lumină în fața ușii de la intrare ca să-i întâmpine. Mi-am găsit altă ascunzătoare de unde îi puteam privi jucându-se în curtea din spate. Am stat acolo până când s-a întunecat.

El opri motorul, dar nu dădu semne că voia să coboare din mașină. Mă simțeam de parcă aș fi privit o emisiune la televizor. Era ziua soției. Erau baloane și cadouri, masa cu blat mare de sticlă era plină de flori și lumânări. Grătarul sfârâia. Mie îmi era așa de foame și toți arătau de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lumea asta! El a ținut-o în brațe pe soția lui aproape toată seara. I-a dat un fel de colier cadou. Nu puteam să văd cum arăta, dar, după felul în care a reacționat ea, trebuie să fi costat mai mult de 500 de dolari.

Inima ei se umplu de milă pentru el. Dar simți ceva mai mult, ceva la care nu voia să se gândească.

- Partea cea mai rea e că m-am tot dus acolo. Probabil de vreo duzină de ori în decursul anilor. A fost mai ușor după ce mi-am luat mașină. Uneori îi vedeam, alteori nu. Își strânse degetele pe volan. Într-o duminică i-am urmărit până la biserică și am stat în spate, de unde puteam să îi privesc.

- Îi urai și voiai să faci parte din familia lor, zise ea. De asta ai cumpărat casa asta.

Mâna i se desprinse de pe volan. El făcu o grimasă.

- O decizie tâmpită. Treceam printr-o perioadă proastă. Nu ar fi trebuit să o fac.

Acum înțelegea reticența lui de a schimba ceva în casa aceea. Conștient sau inconștient, el voia să trăiască în mijlocul muzeului vieții lor.

El coborî din mașină și veni să o ajute. Deși se simțea mai puternică, fu recunoscătoare pentru susținerea lui în timp ce o conducea pe ușa din față și în dormitor.

El înțelegea fără să-i spună cât de mult avea nevoie să spele mizeria acelor bărbați de pe ea. O ajută să se dezbrace. Dădu drumul la apă. Iar când fu sub duș, el își dădu jos hainele și intră lângă ea. Dar nu fu nimic sexual în felul tandru în care o spălă, o șterse și îi îngriji tăieturile de pe picioare. Nici măcar o dată nu aminti ce îi spusese ea la bar și nici nu o critică pentru felul în care

se pusese în pericol. După ce o ajută să se bage în pat, o mângâie pe obraz.

– Trebuie să vorbesc cu poliția. Casa e încuiată și Temple e la etaj. Telefonul tău e lângă pat. Nu o să lipsesc mult.

Ea ar fi vrut să-i spună că putea să aibă grijă singură de ea, dar era atât de evident că nu putea, încât rămase tăcută. Viper, în ciuda atitudinii de fată dură, se dovedise a fi complet neajutorată.

Mai târziu, o trezi sunetul pașilor lui pe scări. Se uită la ceas. Era patru și jumătate. Fusese plecat aproape două ore. Ea tresări când încercă să își găsească o poziție mai confortabilă, dar o dureau coastele, gâtul îi era țeapăn și spatele dureros. Însă durerea era mai mare când se gândea la ce suferise Panda în copilărie.

La un moment dat, renunță să mai încerce să doarmă și se ridică din pat. El făcuse treabă bună cu bandajul de la picior și nu o durea când călca. Se duse în solariu, unde se ghemui pe canapea.

În timp ce lumina apărea la orizont, ea își îndreptă gândurile de la Panda spre propria prostie – ultimul lucru la voia să se gândească. Dar experiența urâtă de noaptea trecută smulsese vălul autoamăgirii și îi arătase absurditatea identității false pe care și-o crease. Ce glumă era atitudinea bătăioasă și fâloșenia de fată dură! Nu se simțise niciodată mai ridicolă, cea mai caraghioasă de pe insulă. Când venise vorba să se protejeze singură, eșuase lamentabil. În schimb, fusese o femeiușcă neajutorată și speriată, salvată de un bărbat. Adevărul îi lăsa un gust amar.

Găsi blocnotesul galben. După câteva încercări ratate, scrise un mesaj scurt. Ea îi datora măcar atât – și chiar mai mult. Puse repede câteva lucruri în rucsac și, când soarele apăru pe cer, porni prin pădure.

Tenișii îi erau uzi de la rouă când ajunse la cabană. Bree tocmai ieșea de la stupi. Avea părul nepieptănat, hainele ponosite și mâinile lipicioase ținute departe

de corp. Judecând după exclamația ei alarmată, Lucy își dădu seama că arăta mai rău decât ea.

Lucy își dădu jos rucsacul de pe umăr.

– Pot să stau aici o vreme?

– Sigur că da. Ea făcu o pauză. Haide în casă! O să fac cafea.

Mai târziu în dimineața aceea, în timp ce Bree era la stand, Lucy se duse la baie și își scoase șuvițele false din păr. Stând goală pe podeaua de gresie albă, șterse tatuajele cu o combinație de alcool medicinal și ulei pentru bebeluși. În cele din urmă, nu se mai vedea nimic din ele.

capitolul 21

Panda mototoli biletul pe care îl scrisese ea și îl aruncă la gunoi. Doar că aruncând biletul acela afurisit la gunoi nu și-l putea șterge din minte.

> *Mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine noaptea trecută. N-o să uit asta niciodată. M-am dus la cabană să stau cu Bree o vreme și să văd lucrurile dintr-o nouă perspectivă. Mă bucur că mi-ai povestit despre fratele tău.*
>
> *L.*

Ce naiba? Nici măcar un „Dragă Panda" sau „Cu drag"? Mesajul era cât se poate de limpede. Ea voia ca el să o lase în pace. Ceea ce era mai mult decât bucuros să facă.

Trânti ușa dulapului, încercând să nu se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu s-ar fi întors cu o seară în urmă. Până ce ajunsese în port la barca lui începuse să se îngrijoreze din nou pentru ea. Se hotărâse să o scoată din barul ăla, indiferent ce avea să spună.

își turnă cafea în cană – cafea decentă, pentru că o făcuse el. Avea treabă și se obligă să se ducă în birou, unde deschise computerul. După ce o lăsase acasă noaptea trecută, se dusese la poliția locală ca să-i găsească pe cei doi ticăloși care o atacaseră. Știuse că apa nu era suficient de adâncă pentru a se îneca atunci când îi aruncase și, într-adevăr, nu durase mult până ce îi găsiseră clătinându-se înapoi spre bar să-și ia motocicletele.

Nu fusese nici o surpriză faptul că existau mandate de arestare pe numele amândurora și așa îi fusese mai ușor să-l convingă pe șeful poliției să nu o implice pe Lucy.

Nu se putea concentra pe muncă, așa că se ridică de la birou – biroul bătrânului Templeton –, deși încetase să se mai gândească de mult la asta. Decise să se ducă în sala de antrenamente și să-și verse frustrarea pe Temple. Dacă nu l-ar fi convins să vină acolo, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Dar porni în schimb spre lac. „Fii cel mai bun la ce te pricepi și ferește-te de ce nu te pricepi!" În momentul acela, să țină prea mult la fiica președintei Statelor Unite era în fruntea listei la care nu se pricepea.

Organistul cânta un imn familiar, deși Bree nu-și amintea titlul. Îi zâmbi femeii cu care vorbise la ora de cafea de săptămâna trecută. Bree începuse să iubească biserica misionară Heart of Charity. Își dori ca Lucy să fi venit cu ea în dimineața aceea, dar, după ce Lucy își dăduse jos tatuajele, Bree îi tunsese părul, încercând să camufleze locurile din care își tăiase șuvițele, iar acum era prea ușor de recunoscut.

Când ieșise de la stupi și o văzuse pe Lucy acolo, palidă și învinețită, se gândise că Panda o bătuse. Lucy însă îi explicase iute că nu se întâmplase asta, povestindu-i pe scurt tulburătoarea întâmplare de la The Compass, dar nu mai spusese altceva, iar Bree nu o presase.

Toby se întoarse în strană, iar ea se întrebă de ce nu protestase ca de obicei că mergeau la biserică.

– Ai venit! exclamă el într-o șoaptă mai puternică atunci când Mike se așeză lângă el.

– Sigur că am venit.

Deși temperaturile erau deja mari, el era îmbrăcat într-un sacou sport maroniu cu o cămașă elegantă albastră și o cravată cu dungi albastre și maro. Ea nu își dăduse seama când renunțase la inelul mare de colegiu și brățara ostentativă din aur. Nu amintise niciodată de inel sau brățară, indiferent cât și-ar fi dorit, dar acum dispăruseră. De asemenea, mirosea grozav a spumă de ras bună.

Încuviință din cap politicos spre Bree. Orice sentimente amoroase ar fi avut pentru ea o dată, evident dispăruseră și ele. Ea îl studie când el se uită în altă parte, ceva ce făcuse adesea în ultimele două săptămâni. Nu prea îi plăcea modul în care se folosea de el. Era forma cea mai rea de ipocrizie să se arate prietenoasă și să pretindă că uitase trecutul doar ca să fie acolo când avea nevoie de el.

Din seara în care apăruse la Dogs 'N' Malts, el devenise un vizitator regulat la cabană. Nu fusese dificil să împartă masa cu el, așa cum s-ar fi așteptat. El își petrecea cea mai mare parte din timp vorbind cu Toby. O trata politicos, dar asta era tot. Fără alte scuze, fără referiri la trecut. Era bărbatul care spusese ce avusese de zis. Ba chiar ieșise cu el și cu Toby cu barca după ce Lucy insistase că avea să stea la stand.

Spre surprinderea ei, fusese cea mai bună zi din acea vară. Se scufundară împreună în lac. Mike era un înotător excelent, iar lui Toby îi plăcea să se joace cu el. Se uitase la mușchii lui Mike când îl aruncase pe Toby în apă și simțise o agitație stranie, ca un pui care crescuse suficient de mare ca să facă prima fisură în coaja oului. Mai târziu în ziua aceea, în timp ce barca se legăna la ancoră, mâncaseră de la fast-food, și ea trebuise să se lupte cu lacrimile pentru că Toby îi amintise să se mai dea cu loțiune de protecție.

Diaconul Miller se ridică să ureze bun-venit congregației. Ea și Toby nu mai aveau nevoie de prezentare specială, dar Mike era nou-venit.

- Suntem binecuvântați să te avem alături de noi astăzi, Mike, zise diaconul Miller. Toți ne amintim cum ne-ai ajutat să cumpărăm orga cea nouă.

- Era cel mai mic lucru pe care îl puteam face după toate acele mâncăruri minunate, zise Mike, fără să dea dovadă de acel disconfort pe care îl simțise ea la prima vizită aici. Cea mai bună mâncare de biserică de pe insulă.

Toată lumea aprobă din cap. Oare era cineva care să nu-l placă?

Pastorul Sanders se ridică pentru rugăciunea de început. Produsele ei nu erau la el în magazin decât de două săptămâni, dar loțiunile și mierea se vindeau suficient de bine încât el să îi mai ceară - o comandă mică, pentru că se apropia Ziua Muncii, dar oricum era o comandă.

Ghinionul ei fu că predica lui se axă pe iertare, un subiect care îi aminti de Mike.

„Sunt un om religios", spusese el. „Cred în păcat, cred în căință. Mi-am răscumpărat vina cât am putut de bine, dar nu asta a schimbat nimic."

„Și nici nu va schimba nimic", îi răspunsese ea.

Așezată în acel loc sacru, nu se mai simțea la fel de îndreptățită.

Când slujba se termină, Toby se lipi de Mike, iar Mike se plimbă și vorbi cu lumea, așa cum făcuse la biserica episcopală. Cunoștea pe toată lumea, iar toată lumea îl știa pe el. O prezentă membrilor congregației pe care nu îi cunoscuse încă, inclusiv unui agent imobiliar care lucra pentru el și unor foști clienți.

Veni în sfârșit timpul să plece și ieșiră afară în soarele strălucitor de dimineață târzie.

- E în regulă dacă îl iau pe Toby să îmi vadă câinele cel nou? întrebă Mike, uitând din nou să întrebe astfel de lucruri când Toby nu era prin preajmă.

Ochii lui Toby se luminară imediat. Puiul abandonat fusese adesea un subiect de conversație între ei. Toby încercase să-l convingă pe Mike să nu cedeze cățelul unui grup pentru salvarea animalelor de pe continent. Până la urmă, Toby câștigase.

– Trebuie să vii și tu, Bree, declară Toby înainte ca ea să apuce să plece. Poate să vină, Mike?

Ea se trase de unul din cerceii rotunzi, fără să se uite la Mike.

– Ar trebui... să mă duc înapoi să o schimb pe Lucy.

Toby se bosumflă.

– Lucy ți-a spus deja că va sta toată dimineața acolo.

Din nou ea era persoana rea din toată povestea. Se săturase.

– Ai dreptate. Mi-ar plăcea să văd cățelul cel nou.

Toby rânji și alergă pe trotuar.

– Eu merg cu Mike.

Mike se uită la ea. Își pusese ochelarii de soare, așa că nu îi vedea ochii.

– Nu trebuie să mergi cu noi.

– Știu asta. Nu se putea convinge să-i spună că își dorea să meargă. Doar că Toby vrea să merg, așa că o să merg.

Mike încuviință scurt din cap și se duse să i se alăture lui Toby, lăsând-o să îi urmeze în mașina ei.

Casa luxoasă din bușteni a lui Mike era departe, deasupra lacului pe latura de vest, mai puțin populată, a insulei. Fiecare nivel avea o terasă sau un balcon construit din bușteni dați cu lac. Mike îi conduse în spate, unde se afla o masă din lemn, suficient de mare cât să încapă doisprezece oameni la umbra terasei acoperite. În timp ce Bree admira priveliștea lacului, Mike intră în casă și reapăru câteva minute mai târziu cu un cățeluș, un maidanez adorabil cu părul scurt, dar cu labe alarmant de mari.

Nu putu să-și rețină un zâmbet când se uită cum Toby și cățelul se redescopereau.

- Mă întreb cum s-ar simți dr. King dacă am numi un cățel după el, zise ea.

Mike se prefăcu a lua comentariul în serios. Sau cel puțin ea crezu că se preface.

- Martin e un cățel excepțional. Cred că dr. King ar fi mulțumit.

- Păstrezi câinele de dragul lui Toby, nu-i așa?

Mike doar ridică din umeri.

Ea avea nevoie de el mai mult decât avea el nevoie de ea, așa că insistă.

- A fost foarte supărat din cauză că nu i se mai întorc prietenii. Mulțumesc că te-ai oferit să-i dai vestea cea proastă. Martin chiar l-a mai înveselit.

El își aruncă sacoul sport pe cel mai apropiat scaun. Cămașa lui era practic neșifonată, fără inelele de transpirație sub braț pe care căldura zilei ar fi trebuit să le scoată la suprafață.

- Cred că ar fi bine să îți spun că iar am dat-o în bară, zise el, fără să se uite la ea în timp ce își slăbea cravata de la gât. Voiam să-i ofer ceva de care să se bucure, așa că... Expresia lui de ușoară vinovăție nu era încurajatoare. L-am întrebat dacă ar vrea să aibă grijă de Martin de fiecare dată când nu sunt pe insulă.

- Ce e în neregulă cu asta?

El își scoase cravata.

- Logistica.

Ea înțelese. Mike locuia prea departe ca Toby să vină cu bicicleta la el acasă, mai ales iarna, și ar fi fost prea puțin practic ca Bree să îl ducă și să îl aducă cu mașina de mai multe ori pe zi.

- Cățelul va trebui să stea cu noi la cabană, constată ea.

- Îmi pare rău, zise el, mai întâi ar fi trebuit să te întreb.

Ea se forță să încuviințeze din cap, deși privea labele enorme ale lui Martin cu o ușoară neliniște.

- E în regulă, zise ea.

Toby se lupta cu cățelandrul pentru un băț. Deja pantalonii lui buni nu îi mai veneau bine și curând avea nevoie de pantofi noi. Ea alungă gândul acesta.

– Povestește-mi despre casa ta!

– E una dintre cele mai scumpe de pe insulă, una dintre cele mai mari... El se opri, pierzându-și entuziasmul obișnuit. Scuze, nu voiam să mă laud, dar când vinzi case te obișnuiești să-ți stabilești punctele importante.

Bree era surprinsă că el își dăduse seama că se lăuda, dar părea mai degrabă obosit decât jenat. Ea nu știa ce să creadă despre asta, așa că îl întrebă dacă putea vedea interiorul casei.

Mike îi aruncă lui Toby o lesă.

– Ce-ar fi dacă l-ai duce pe Martin la plimbare cât îi arăt eu casa lui Bree?

În timp ce Toby prindea lesa de zgarda câinelui, Bree îl urmă pe Mike prin ușile de sticlă.

Intrară într-un hol imens cu pereți din bușteni, tavan înalt cu bârne și un șemineu masiv din piatră. Decorul demn de o revistă de arhitectură era atât masculin, cât și confortabil, în nuanțe de ciocolată, scorțișoară și wenge. Pe perete atârnau palete de modă veche pentru mers prin zăpadă, hărți topografice și aplice din fier forjat; o fereastră mare cu vedere spre lac ocupa alt perete. O măsuță rotundă de cafea stătea în fața unei canapele adânci din piele, acoperită cu o pătură Pendleton cu pătrate negre și aurii. Șemineul avea un coș din nuiele pentru lemne de foc și statueta unui urs sălbatic, sculptată rudimentar.

– E foarte frumos, zise ea.

– Întotdeauna mi-am dorit o casă din lemn în stil nordic. Răcoroasă și întunecată vara. Caldă și confortabilă iarna.

– Tipic pentru Michigan, zâmbi ea. Aș zice că ți-a atins scopul.

– Am angajat un decorator. Un tip grozav. El și partenerul lui mă vizitează o dată pe an și aruncă chestiile pe care tind să le cumpăr de capul meu. Încă nu reușesc să-mi dau seama ce e greșit la niște postere cu U2 și un crap împăiat. Ochii lui râdeau spre ea, dar, când ea îi răspunse

la zâmbet, își feri privirea. Adevărul e că nu am gusturi fine, cum se spune, așa cum sigur ai observat.

Adevărat. Mike avea doar o bunătate fină.

- E o casă mare pentru un burlac, zise ea.

- Aveam în gând o familie când am construit-o. Eram logodit pe vremea aceea.

Asta o surprinse, deși nu ar fi trebuit. Un bărbat atât de atrăgător și de succes cum era Mike nu ar fi trebuit să aibă dificultăți în a găsi o femeie – cel puțin femei care nu-l cunoscuseră când fusese mai tânăr.

- Cineva cunoscut? întrebă ea.

- Nu.

El împinse un scăunel din drum ca ea să nu trebuiască să-l ocolească.

- Familia ei petrece vara în Petoskey. Să rup logodna cu ea a fost cel mai dificil lucru pe care a trebuit să-l fac.

- Tu ai rupt logodna?

- Te gândești că eu ar fi trebuit să fiu cel căruia i s-au dat papucii.

- Nu, nu deloc. Deși exact la asta se gândise. Doar că nu am știut că ai fost vreodată logodit.

- Aveam standarde diferite. Ei nu-i plăcea viața pe insulă și nici nu îi agrea pe cei mai mulți dintre prietenii mei localnici. Dar avea și calități.

- Dar nu destule ca să te căsătorești cu ea.

El refuză să o critice pe fosta logodnică.

- A suferit mult. Încă îmi pare rău de asta.

Așa era. Adultului Mike Moody nu îi plăcea să rănească oamenii. Poate că nu-i plăcuse niciodată.

El se întinse să-și deschidă un nasture de la guler, un gest simplu, dar așa de masculin încât ea se simți ușor amețită. Senzația o tulbură atât de tare încât puse o întrebare pe care altfel nu ar fi pus-o.

- Au fost multe femei?

- Multe? Nu. Oricât de mult îmi place sexul, nu m-am culcat niciodată cu o femeie la care să nu țin. Dacă asta mă transformă într-un ciudat, pot accepta.

Nu îl transforma într-un ciudat, ci într-un tip cumsecade. Dar ea încă își dorea ca el să nu fi adus vorba despre sex. De fapt, ea adusese vorba, dar el nu era obligat să-i dea detalii. Voia să creadă că el... Nu știa ce voia să creadă și fu bucuroasă când lui îi sună telefonul.

– Un client, zise el uitându-se la ecran. Trebuie să răspund.

Se retrase în camera de alături. Ea studie teancul dezordonat de cărți de pe masă. John Steinbeck, Kurt Vonnegut, câteva cărți motivaționale, Biblia. Mai erau câteva reviste de știri, *Sports Illustrated*, GQ. Toate arătau de parcă ar fi fost citite – ea își amintea că Mike îl implicase pe David de mai multe ori în conversații despre cărți.

Prin ușile de sticlă îl putea vedea în camera alăturată vorbind la telefon. Era singurul bărbat constant din viața lui Toby, cel mai apropiat de un frate. Sau de un tată. Nu se mai îndoia de afecțiunea lui Mike pentru Toby, dar oare avea să continue? Cum ar fi reacționat Toby, dacă Mike s-ar fi retras?

În fiecare zi îi venea tot mai greu să se orienteze. Nu mai putea să-și dea seama ce era interes la Mike și ce era sincer. Dar știa care era interesul ei... Simți un val de jenă.

El își termină conversația telefonică și se întoarse, dar fu limpede că era mai interesat să li se alăture lui Toby și câinelui decât să mai discute cu ea.

Lucy stătea pe un prosop vechi de plajă pe care îl întinsese sub un cireș în livada învecinată, puțin în afara razei vizuale de la cabană. Timp de trei zile verificase știrile locale, dar nu văzuse nimic despre corpuri aduse la mal, așa că presupuse că ticăloșii supraviețuiseră. Păcat. În acea zi lucrase cu extractorul, îmbuteliase miere și gătise, dar, înainte să înceapă să pregătească cina, se furișă afară să petreacă un pic de timp întinsă pe spate și privind norii printre ramuri.

Una dintre albinele lui Bree ateriză pe niște trifoi nu departe de brațul ei și își înfipse trompa în inima florii. În timp ce vânătăile căpătate în urma atacului începuseră să se estompeze, tot ce fusese în ceață începuse să se limpezească. Ani întregi trăise într-o formă care nu i se potrivea, dar nici forma pe care o adoptase în vara aceasta nu era corectă. Chiar crezuse că, dacă își punea niște tatuaje false și se juca de-a neînfricata, asta avea să o transforme cumva în spiritul liber care voia să fie? Vara aceasta nu fusese decât o fantezie. Panda nu era nimic altceva decât o fantezie.

Se rostogoli pe o parte. Brațul ei arăta diferit fără tatuajul cu spini însângerați, de parcă ar fi aparținut altcuiva. Luă blocnotesul galben neatins care se afla lângă ea. De data asta nu simți nici nevoia de a se duce să facă pâine, nici să iasă cu caiacul. În schimb, se ridică și își puse blocnotesul pe genunchi, apăsă pe capătul pixului și, în sfârșit, începu să scrie serios.

S-au întâmplat multe lucruri în vara asta – le știți deja. Felul în care ne-am cunoscut eu, Nealy, Mat și Tracy a fost documentat în detaliu de jurnaliști, oameni de știință, biografi, câțiva scriitori și într-un film îngrozitor de televiziune. Dar a fost mereu povestea lui Nealy și a lui Mat, cu mine în rol secundar. Cum aceasta este cartea tatălui meu despre Nealy, v-ați putea aștepta la ceva asemănător, dar nu pot să scriu despre mama mea fără să scriu despre mine...

Panda își întări antrenamentele ca să consume orele până când putea, în sfârșit, să plece de pe insulă. Când nu ridica greutăți sau nu alerga, lucra în jurul casei. Repară plasa ruptă de la terasa din spate, la fel câteva pervazuri putrede de la ferestre și vorbi la telefon cu o jumătate de duzină de clienți. Era miercuri. Lucy era plecată de vineri, dar parcă plecase de săptămâni. El se dusese la fermă de câteva ori, dar nu îi văzuse decât

pe Toby și pe Sabrina West, niciodată pe Lucy. De fiecare dată, o parte din el tânjea să se ducă la cabană și să o târască înapoi unde îi era locul.

Se uită pe fereastră. Temple era din nou jos la ponton. Trecuse așa de mult timp de când făcuse ultima remarcă răutăcioasă încât începuse să se îngrijoreze pentru ea. Nu se mai antrena la fel de mult zilele astea și abia dacă vorbea. Avea nevoie de Lucy aici ca să vorbească cu ea. Să vorbească cu el. Deși se plângea mereu că nu vorbea cu ea, Lucy știa să-i înțeleagă gândurile mai bine decât oricine.

Dacă nu avea grijă de tăietura de la călcâi? Și se putea să fi suferit un traumatism cranian. O mulțime de lucruri i se puteau întâmpla acolo, nici unul bun. Bree știa cine era Lucy și bănuia că și Mike Moody știa. Nu trebuiau decât să dea un telefon și presa ar veni grămadă. O voia pe Lucy acolo, unde putea să o supravegheze, la naiba! Și să o ducă în pat.

El fusese întotdeauna un monogam convins. Era obișnuit să petreacă perioade lungi fără o femeie, iar mai devreme sau mai târziu avea să se obișnuiască cu asta. Dar nu voia. Voia să o simtă mișcându-se sub el, peste el, să o audă cum respira, să îi audă gemetele ușoare, rugămințile. Voia să o țină, să o guste, să o facă să râdă. Voia să vorbească cu ea, să vorbească cu adevărat.

Asta îl opri brusc. Ea era mult prea blândă. Dacă într-adevăr vorbea cu ea, Lucy ar putea începe să se gândească la liniștea lui sufletească, nu a ei. Nu putea permite să se întâmple așa ceva.

Bree se îndrepta spre cabană de la stand. Lucy dispăruse, iar Toby era de serviciu. Se văicărise amarnic că muncise din greu, dar Bree devenise rea în ultima vreme și-i spuse că îi plăcea să-i facă pe copii să sufere.

– Ai grijă când dai restul! îi aminti ea.

El îi aruncă una din privirile lui tipice, pentru că amândoi știau că era iute la socoteli și că asta i se putea întâmpla mai degrabă ei.

Ea ajunse la jumătatea drumului pe alee când ceva o făcu să se oprească și să strige spre el.

- Hei, puștiule!

- Ce mai vrei acum?

- Și mama ta se pricepea la socoteli, zise ea.

El rămase complet nemișcat, înainte să se întoarcă.

- Bine.

În ciuda falsei nonșalanțe, Bree știa că lui îi plăcea să afle amănunte despre părinții lui, iar ea scotea la iveală toate poveștile pe care și le putea aminti.

Nu-și amintea exact când încetase să își caute țigările de fiecare dată când se gândea la David. Durerea și acel sentiment de regret dispăruseră atât de încet încât aproape că nu observase.

Chiar înainte să ajungă la stupi, auzi un foșnet. Crengile se mișcară într-unul din desișurile de arțari care mărgineau pădurea. Nu era briză în după-amiaza aceea, așa că putea să fie o veveriță, dar...

Crengile se clătinară din nou și zări o femeie - o turistă care se rătăcise? Se duse să cerceteze.

Se auzi un șuvoi de înjurături extrem de urâte care îi asaltară urechile în timp ce înainta printre buruieni. Descoperi o femeie cu părul negru care încerca să-și elibereze pantalonii mov de yoga din rugii de mure. De îndată ce femeia ridică privirea, Bree tresări surprinsă, pentru că o recunoscuse. Mai întâi apărea Lucy Jorik și acum o vedea pe Temple Renshaw? Ce naiba se întâmpla?

Se grăbi să o ajute.

Femeia trăgea de țesătura de tricot a pantalonilor.

- De ce ai ține ceva atât de îngrozitor prin preajmă?

Bree începu să vorbească în stilul adolescenților.

- Păi... pentru mure?

Renshaw pufni, apoi înjură din nou și își supse o zgârietură de pe dosul palmei.

Bree o știa de la emisiunea *Insula grașilor*, pe care ea o ura, dar lui Scott îi plăcea. Savura felul în care Temple îi chinuia pe concurenți, apoi se lăuda cu propria formă

fizică și saliva la vederea psihologei insipide îmbrăcate în bikini, care se presupunea că îi consilia.

– Asta e o psihologă sexy, îi spusese de mai multe ori. Dacă ai avea sânii ca ea, aș fi un bărbat fericit.

În loc să-i spună că, dacă el ar fi avut măcar un dram de decență, ea ar fi fost o femeie fericită, suportase jignirile în tăcere.

În sfârșit eliberată din tufele de mure, Temple se uită dincolo spre cabană.

– Caut o prietenă.

Bree se puse în gardă imediat.

– Prietenă?

– Păr negru, tatuaje. Coapse rotofeie.

Temple nu putea să se refere decât la Lucy – deși Lucy avea picioare grozave –, dar Bree nu voia să ofere nici o informație.

– Coapse rotofeie?

Temple păși printre buruieni spre cabană, fără să mai aștepte o invitație.

– Multe femei au prea multă greutate acolo. E atât de inutilă!

Bree o urmă, deranjată de maniera ei arogantă, dar și curioasă. Când Temple ajunse în curte, văzu stupii și roșiile care se coceau în grădină. Nu purta machiaj care să-i ascundă cearcănele, iar părul ei lung, lucios la televizor era strâns într-o coadă de cal dezordonată. Mușchii și tendoanele de pe trunchiul ei erau prea puternici pentru gustul lui Bree și hainele ei strâmte de antrenament se lipeau de un abdomen nefiresc de musculos. Arăta mai bine la televizor.

Temple își studie zgârietura de pe mână.

– A lăsat un bilet în casă în care spunea că vine aici. Trebuie să vorbesc cu ea.

Lucy amintise în treacăt că avea o prietenă care stătea cu ea acolo, dar nu oferise alte detalii, iar Bree uitase. Cu siguranță nu-și putea imagina că era vorba de Temple Renshaw.

Bree nu se pricepea să facă față oamenilor încrezuți, dar nu știa dacă Lucy voia să o vadă pe femeia asta sau nu.

- Aici nu e nimeni în afară de mine.

Temple își dădu la o parte o șuviță de păr negru care scăpase din coada de cal.

- Bine. O să aștept.

- N-aș prea vrea să o faci.

Temple o ignoră. Traversă curtea și se așeză pe scara din spate, același loc unde Bree obișnuia să petreacă mult timp.

Bree nu putea să o dea afară de pe proprietate, așa că ridică din umeri și îl imită pe Toby.

- Bine.

Toby era îngrijorat. Ornamentele de sticlă pe care Bree pictase scene de pe insulă și care se vindeau cu 35 de dolari bucata se epuizaseră, dar, în loc să pună banii deoparte, ea cumpărase și mai multă vopsea. Era o prostie. Ziua Muncii era peste trei săptămâni și turiștii aveau să dispară după aceea. Nu mai avea timp să vândă altele. Din ce avea să facă bani? Asta fusese cea mai proastă vară din viața lui. Nu avea să îi mai vadă pe Ethan și pe Eli niciodată. Chiar și Mike venise mai rar în ultima vreme. Era prea ocupat cu clienții.

Un SUV argintiu opri la stand. Portiera se deschise, și el văzu că șoferul era Panda. Acum, după ce apucase să-l cunoască mai bine, Toby nu se mai temea de el. Panda îl lăsa pe Toby să iasă cu el cu caiacul și se plimbaseră în golf și chiar pe lac. Panda îl mai lăsase să taie un copac uscat. Toby spera că urma să fie la fel de cool precum Panda când avea să fie mare. Îi plăcea felul în care mergea, că era un tip dur și că nu trebuia să-și facă niciodată griji pentru nimic. Îi plăceau și ochelarii lui de soare. Nimeni nu se lua de un tip precum Panda.

- Ce faci, prietene? zise Panda când se apropie. Ai făcut ceva bani?

- 68 de dolari în după-amiaza asta.

– Asta e bine, zise Panda și se uită în jur. Mă gândeam că Lucy ar putea să lucreze azi aici.

Toby ridică din umeri.

– Nu știu unde e.

Panda aprobă din cap, de parcă s-ar fi gândit la asta, deși Toby vedea că nu era nimic de gândit în privința asta.

– Cum se simte? întrebă el.

– Bine, cred.

Toby se scărpină în jurul cojii de pe genunchi.

– Merge bine?

– Ce vrei să spui?

– Adică nu șchiopătează sau ceva de genul ăsta?

– Nu știu. Nu cred.

Panda își trecu mâna prin păr, de parcă s-ar fi supărat. Se purta ciudat.

– Dar vorbește cu tine?

– Sigur.

– Și a spus ceva despre... orice?

– Multe chestii.

– Cum ar fi?

Toby se gândi puțin.

– A zis că nu credea că vreo persoană ar putea să rostească cuvântul negru nici măcar dacă e negru ca mine. Fratele ei, Andre, e negru. Știai asta?

– Da, știam.

– Crede că mulți dintre artiștii hip-hop nu sunt modele bune pentru copii, dar eu cred că sunt. Doar fac bani mulți.

Panda continuă să se uite la el de parcă se aștepta ca Toby să spună și altceva, dar băiatul nu știa ce altceva ar mai fi putut să spună.

– A pus niște piure de cartofi dulci în pâinea pe care a făcut-o, dar tot avea gust bun.

Panda continua să se holbeze la el.

Toby începu să-și dorească să plece.

– I-a zis lui Bree că îi place să călărească.

Panda se duse la stand și se uită la miere, de parcă ar fi fost foarte interesat.

– A zis ceva despre mine?

Coaja îl mânca din nou.

– Nu știu. Nu cred.

Panda aprobă din cap, se mai holbă un pic la miere și luă un borcan. Toby descoperi că el plătise cu o bancnotă de 20 de dolari abia după ce se suise înapoi în mașină.

– Hei!

Dar Panda demarase deja.

Lucy auzi voci înainte să ajungă la cabană. Sperase să mai poată scrie câteva pagini în după-amiaza aceea, dar o dorință puternică de a savura ceva dulce o mânase înapoi acasă. Găsea că era destul de dificil să se readapteze la modul ei sănătos de a se hrăni. Pe vremuri, arareori mânca dacă nu-i era foame, dar două luni de regim o făcuseră să fie obsedată de mâncare. Acum, când se simțea inconfortabil, obosită sau nefericită, nu voia decât să se îndoape. Nu era de mirare că oamenii se îngrășau repede după un regim.

Vocile se auzeau mai tare, așa că își aranjă prosopul de plajă sub braț și se opri să asculte.

– Ar trebui să pleci acum, o auzi pe Bree spunând.

– Nu până când nu o văd pe Lucy, replică Temple.

– A plecat.

– Nu te cred. Lucrurile ei sunt încă în dormitorul din casă.

Bree ezită.

– Doar pentru că nu le mai vrea.

– Spune-mi altceva. Unde e?

– Nu sunt paznicul ei. De unde să știu?

Lucy ascultă amuzată cum timidul șoricel-de-câmp o înfrunta pe Regina cea Rea. Ce se întâmplase cu femeia nesigură pe care o cunoscuse?

Păși fără tragere de inimă dintre copaci. Temple își puse mâinile în șold.

– Iată-te! Sunt supărată pe tine.

– Las-o în pace! zise șoricelul-de-câmp.

Temple se îndreptă spre Lucy.

– A fost destul de urât că l-ai lăsat pe Panda, dar eu nu am făcut nimic, așa că nu aveai nici un drept să mă părăsești. Te-ai gândit măcar o secundă cum m-am simțit când am aflat că ai fugit fără vreun cuvânt? Sunt așa de furioasă pe tine, că nu-mi pasă dacă nu mai vorbim niciodată!

– Atunci de ce ai venit aici? întrebă Bree cu o expresie încăpățânată pe chip.

Temple se răsuci spre ea.

– Nu te băga! Nu are nici o legătură cu tine.

– Asta e casa mea și Lucy e oaspetele meu. Deci mă privește și pe mine.

Lucy se forță să intervină.

– Voi două ați făcut cumva prezentările? Bree West, ea este Temple Renshaw. Temple, Bree.

– Știu cine e, zise Bree cu dinții strânși.

Lucy o privi ușor jenată.

– N-o să-ți vină să crezi, dar Temple nu ea chiar așa de nepoliticoasă cum pare.

– Să nu îndrăznești să te scuzi pentru mine, replică Temple, uitându-se la părul mai scurt al lui Lucy și la frizura mai îngrijită mulțumită lui Bree și foarfecii ei. Încă sunt furioasă pe tine.

– Te înțeleg, fu Lucy de acord. Și ai dreptate. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți las măcar un bilet.

Temple își trase nasul.

– Meriți să-ți pară rău. Când vii acasă?

– Nu vine, zise Bree hotărâtă. Rămâne aici.

– Asta crezi tu.

Lucy se simți mai bine decât o făcuse de zile întregi ascultându-le pe cele două femei certându-se.

Temple îi întoarse spatele lui Bree. O parte din agresivitate dispăruse, iar ea afișă o expresie îngrijorată.

– Ce ți-a făcut? Mi-a spus ce s-a întâmplat în bomba aia unde te-ai dus, dar știu că nu mi-a spus tot. I se adresă

apoi lui Bree cu o politețe forțată: Te-ar deranja să pleci ca să pot vorbi cu Lucy?

Lucy le opri cearta fără prea multă tragere de inimă.

- Încetează să te mai încrunți la ea, Temple! Are tot dreptul să fie aici. Aveam de gând să vorbesc cu tine. Doar că nu voiam să mă întorc acolo ca să o fac.

Formulare greșită. Temple ridică sprâncenele într-o furie îndreptățită.

- Atunci, în mod evident, prietenia noastră nu e importantă pentru tine.

- Nu e adevărat. Lucy puse prosopul la umbră și se așeză pe el. În timp ce mirosul de busuioc îi intra în nări, ea îi povesti lui Temple alte detalii din ce se întâmplase la The Compass. Când termină de povestit, își strânse genunchii la piept. Credeam că sunt dură.

- Doar nu te învinovățești pentru că nu ai putut să te lupți cu gangsterii ăia doi! zise Temple.

- Alte femei au făcut-o.

- În filme.

Indignarea ei era reconfortantă, dar Lucy nu se putea ierta.

Dintr-o singură mișcare grațioasă, Temple își dădu drumul lângă ea pe prosop.

- Nu înțeleg de ce Panda a fost așa de zgârcit cu detaliile.

- Confidențialitatea clientului, sunt sigură, zise Lucy și își înghiți amărăciunea. În esență, el încă mă vede așa, ca pe responsabilitatea lui.

- Te-a protejat, zise Temple hotărâtă. De ce ești supărată pe el?

- Nu sunt, zise ea. Sunt supărată pe mine.

- Sigur. Victima e de vină, interveni Bree.

- Nu e asta, zise Lucy. Toată vara am pretins că sunt dură. Totul s-a întors împotriva mea.

Temple nu era de acord.

- Dar ce e cu Panda? De ce l-ai părăsit?

- Pentru că relația noastră era la fel de falsă ca tatuajele mele.

– Nu mi se părea falsă, zise Temple și se uită la Bree. Oricine îi vede împreună își dă seama că sunt nebuni unul după celălalt.

Lui Lucy nu-i plăcu asta.

– Mi-am părăsit logodnicul la altar, iar două săptămâni mai târziu săream în pat cu alt bărbat. Ce drăguț!

– În mod normal nu, zise Temple. Dar când bărbatul e Panda...

Lucy nu lăsa pe nimeni să îi găsească scuze.

– A venit vremea să mă descurc cu ce e real în viața mea. Panda nu e.

– Mie mi se pare cât se poate de real. Și tu ești îndrăgostită de el.

– Încetează să mai spui asta! strigă ea. Crede-mă, nu iubire simt pentru Panda!

Cuvântul acela îi aparținea lui Ted. Ea îl idolatrizase și în mod clar nu-l idolatriza pe Panda. Cum putea să adore pe cineva când nu voia decât să-i smulgă hainele de pe el? Sau să râdă cu el, să se răstească la el, să schimbe priviri de înțelegere perfectă? Cu Panda se simțea precum Lucy cea rea, Lucy cea bună și Viper la un loc. Cine avea nevoie de o asemenea încurcătură?

Bree stătea lângă prosopul de plajă într-o ipostază amenințătoare, salvând-o de la alte explicații.

– Lucy rămâne aici, îi spuse ea lui Temple.

– Ba nu, sări Temple în picioare. O vreau înapoi!

– Ghinion. Am nevoie de ea.

– Crezi că eu nu am?

– Foarte rău. Poți să o vizitezi aici oricând vrei.

Pe Lucy o usturau ochii.

– Oricât mi-ar plăcea să vă văd certându-vă pentru mine, chiar nu ar trebui.

Bree se duse spre laterala casei.

– Trebuie să văd ce face Toby. E ceai rece în frigider. Se întoarse apoi spre Lucy: Să stai aici, să nu o lași să te intimideze!

Pe buzele lui Temple se ivi un zâmbet vag în timp ce Bree dispărea.

- Îmi place de ea. Zâmbetul dispăru la fel de repede. Ce speri să obții dacă fugi? Îmi tot spui să-mi înfrunt problemele, dar tu ce faci când lucrurile devin dificile? Fugi!

- Fii drăguță!

- Prea bine, pufni Temple. Dacă asta e atitudinea ta, atunci n-o să-ți spun despre telefonul pe care l-am dat.

- Spune-mi, zise Lucy, pentru că știa că Temple voia ca ea să întrebe.

- Nu meriți să știi.

- Totuși, spune-mi.

Ea îi spuse, iar Lucy sări de pe prosop.

- Ești sigură de asta?

Temple se încruntă.

- Am crezut că o să te bucuri. Nu asta e ce voiai?

„Nu chiar." Dar Lucy păstră gândul acesta pentru ea.

Panda trânti șurubelnița când auzi soneria. Singura persoană pe care voia să o vadă era Lucy, iar ea nu ar fi sunat. Tocmai terminase să se lupte cu masa din bucătărie și îndepărtarea picioarelor masive nu mergea prea bine.

În drum spre ușa din față, se încruntă la peisajul marin ieftin care atârna pe perete. Se obișnuise ca picturile din casă să dispară și mobila să se teleporteze în mod misterios dintr-o cameră în alta. De ce nu îndepărtase Lucy și tabloul ăsta? Cel mai rău lucru era purcelul lui. Încă purta același nas de clovn pe care ea i-l pusese cu o săptămână în urmă.

Ajunse la ușă și se uită prin fereastra laterală. O blondă arătoasă aștepta de partea cealaltă a ușii. Avea ceva vag familiar, deși știa că nu se întâlniseră niciodată. Poate din pricina corpului ei. Era greu să uiți un corp ca ăsta. Sâni mari, talie minusculă, șolduri înguste. Și picioare spectaculoase - ce putea vedea din ele.

Încercă să-și dea seama de unde o știa în timp ce deschidea ușa, dar ceva din apariția ei îl încurca. Părul ei blond, lung nu ar fi trebuit să fie strâns așa de ordonat. În plus, purta prea multe haine.

Apoi o recunoscu. Simți un nod în stomac.

Ea îi întinse mâna.

– Trebuie să fiți domnul Shade. Eu sunt Kristina Chapman. Își înclină capul într-o parte și zâmbi, de parcă ar fi împărtășit o glumă intimă: Dr. Kristi.

capitolul 22

Femei peste tot și fiecare din ele era un coșmar. Temple cu toanele ei întunecate, dr. Kristi, care probabil învățase să consilieze pe internet, deși ea insista că era treabă serioasă, Lucy, cel mai mare coșmar dintre toate, care locuia în partea cealaltă a pădurii cu Sabrina Remington, fiica bărbatului pe care îl ura.

Nouă zile și nici o vorbă de la ea. Faptul că își spunea că trebuia să se sfârșească oricum nu îl ajuta.

Temple veni la parter. Avea ochii roșii și trecu pe lângă el în hol fără să vorbească.

Nu-i plăcea să o vadă așa.

– Hai să mergem să alergăm, zise el aspru.

– Mai târziu, făcu ea și se lăsă pe un fotoliu din camera de zi, întinzând mâna după telecomanda televizorului.

Nu mult după aceea, în timp ce se gândea unde putea găsi o masă ca să umple noul loc gol din bucătărie, el o văzu pe dr. Kristi în curtea din spate cu o carte. Fusese mai devreme să înoate, dar, în loc să poarte renumitul ei bikini roșu, care măcar i-ar fi oferit o minimă compensație pentru că îi suporta intruziunea, ea purta un costum întreg, verde cu alb, absolut banal.

Temple apăru în bucătărie în drum spre ușă. El făcu semn cu capul spre curtea din spate.

– Ai fi putut să-mi spui că ai invitat-o aici. În casa mea.

– Știam că nu o să ai nimic împotrivă.

Înainte să o contrazică, ea trecu pe lângă el.
- Mă duc la cabană.
- Fă-te utilă de data asta!
- Adu-o singur înapoi! replică ea înainte să trântească ușa.

Lui i-ar fi plăcut, dar apoi ce avea să facă? Lucy avea nevoie de o poveste cu final fericit, ceva ce el nu putea să-i ofere. Cu toate astea, trebuia să o vadă înainte să plece de pe insulă, deși nu avea idee ce putea să-i spună.

Pe fereastră o văzu pe Temple cum se apropia de dr. Kristi, care își închise cartea și se ridică. El nu auzea ce îi spunea Temple. Nici nu-i păsa prea tare. Nu îi păsa de prea multe zilele astea.

Lucy aducea două pahare cu ceai rece la stand când apăru Temple, urmată de o blondă cu bust mare care nu putea fi decât dr. Kristi. Psihologa purta un șal de plajă peste un costum de baie verde cu alb. Părul blond era dat pe spate și îi punea în valoare pomeții și buzele pline și bosumflate.

Lucy se așteptase la asta în ultimele patru zile, de când Temple îi spusese că îi ceruse ajutorul lui dr. Kristi. O îndemnase să sune pe cineva cu reputație bună, nu pe psihologa de la *Insula grașilor*, dar Temple îi ignorase sfatul.

Bree se așeză la masa de lucru pe care o amenajase la umbră, unde picta în ritm furios farul insulei pe unul din prețioasele ei ornamente de sticlă. Mai avea mai puțin de două săptămâni ca să le vândă. Se îndreptă când văzu cine venea.

Temple era îmbrăcată în obișnuitele ei haine de yoga. Se apucă să facă prezentările.

- Kristi, ea e prietena mea Lucy. Și ea e Bree.

Kristi făcu semn din cap spre Bree.

- Tu ești apicultoarea. E o plăcere să te cunosc. I se adresă apoi spre Lucy: Mă bucur să te cunosc, domnișoară Jorik. Temple mi-a povestit multe despre tine.

– Nimic bun, zise Temple și se așeză într-un scaun ai ben Adirondack.

– Mincinoaso, replică Lucy și puse paharele cu ceai rece pe masa lui Bree.

– Ai dreptate, bombăni Temple. E trist să admit că modelul meu în viață e o fugară supraponderală.

– Nu e supraponderală, replică Bree și își luă ochii de la buzele de star porno ale lui Kristi.

Supraponderală sau nu, Lucy nu-și putea imagina să fie modelul nimănui, deși cu siguranță învățase niște lecții de viață importante în vara asta.

Temple o asigură că dr. Kristi nu avea să o deconspire. Apoi se lăsă tăcerea. Kristi îi studie produsele lui Bree. Părea să se simtă confortabil în tăcere, dar celelalte, nu. Temple își privea picioarele, Bree se juca nervoasă cu pensula și Lucy încerca să se gândească la ce putea spune înainte de a-și aminti că nu trebuia să fie șefa acestei trupe pestrițe.

Temple sări brusc de pe scaun și se uită la Bree cu o expresie războinică.

– Eu sunt gay.

Bree clipi.

Temple se așeză la loc și se uită iarăși la picioare.

Lucy trase aer în piept. Ea înțelegea ceea ce Bree nu putea. Aceasta era Temple care își declara sexualitatea.

Se lăsă din nou tăcerea peste grup. Temple își ridică privirea, dar nu se uită la nici una dintre ele.

– Sunt îndrăgostită de o femeie.

– Ăăă.... felicitări? Bree transformă cuvântul într-o întrebare, apoi îi aruncă lui Kristi o privire întrebătoare. Amândurora?

Temple avu nevoie de un moment ca să înțeleagă concluzia trasă de Bree, apoi se cutremură.

– Pentru Dumnezeu, nu e vorba de Kristi!

– Asta a fost destul de ostil, zise Kristi ferm.

– Ție ce-ți pasă, tu nu ești!

Kristi se așeză pe scaunul de culoarea piersicii.

– Ceea ce nu înseamnă că îmi place să fiu dată așa la o parte.

Bree se uită la Lucy, în mod clar întrebându-se cu ce nebune se întâlnise aici.

– Scuze, făcu Temple.

Dr. Kristi aprobă generos din cap.

– Scuzele sunt acceptate.

Lucy se aplecă spre Temple.

– Ai vorbit cu Max?

Temple făcu un gest disprețuitor din mână, de parcă întrebarea lui Lucy ar fi fost prea tâmpită ca să piardă vremea cu răspunsul. Kristi își drese glasul. Temple se uită spre ea și bombăni.

– Max mi-a închis telefonul. Vrea răzbunare.

Lucy se gândi la asta.

– Cred că e de înțeles. Ce ai de gând să faci acum?

Temple se foi pe scaun, iar când răspunse în cele din urmă, vorbi de parcă înghițise un gândac.

– O să mă milogesc.

Bree aproape că răsturnă masa când sări de pe scaun.

– Să nu te milogești niciodată! Niciodată! O să-ți ucidă sufletul.

Dr. Kristi se uită la Bree cu o seriozitate care nu se potrivea deloc cu buzele ei pornografice.

– Se pare că vorbești din experiență.

Bree afișă o expresie încăpățânată.

– Fostul soț.

– Vrei să ne povestești? întrebă dr. Kristi.

– Hei, credeam că ești psihologa mea! protestă Temple.

Kristi îi ignoră protestul cu un gest al mâinii.

– Lucrez mai bine în grupuri.

Și asta făcu.

În următoarea oră, Lucy se trezi în mijlocul unei ședințe de terapie în grup pe care dr. Kristi o conduse cu un talent surprinzător. Abordară lecțiile pe care Bree le învățase din relația ei umilitoare cu Scott, precum și nevoia de perfecțiune a lui Temple. Lucy se abținu

să împărtășească vina pe care o simțea pentru că își ura atât de mult munca de lobby. Dr. Kristi oferi observația reconfortantă că mai mulți oameni ar fi trebuit să ia o pauză de la viețile lor obișnuite ca să-și stabilească drumul pentru viitor. Treptat, Lucy își dădu seama că dr. Kristi era foarte bună în meseria ei – încă un șoc într-o vară plină de șocuri.

În cele din urmă, psihologa declară că timpul se terminase, de parcă ar fi fost o ședință normală. Lucy încercă să vorbească cu tact.

– Nu îți vedem latura asta la televizor.

Kristi ridică dintr-o sprânceană frumos arcuită.

– Da, cortul și bikiniul roșu cam pun la îndoială profesionalismul meu.

– De ce o faci? întrebă Bree.

– Am suferit de bulimie în adolescență, zise Kristi foarte direct. De asta m-am specializat pe tulburări de alimentație. Am acceptat jobul de la *Insula grașilor* ca să-mi achit creditele, având de gând să renunț după primul sezon. Dar m-am îndrăgostit de bani. Ea își încrucișă picioarele lungi și subțiri. Încerc să justific faptul că am rămas, deși știu că producătorii îmi arată mai mult corpul decât ședințele de terapie. Dar concurenții noștri au probleme emoționale serioase și știu că, dacă voi pleca, producătorii nu se vor obosi să se uite la competențele persoanei pe care o vor alege să mă înlocuiască. Câtă vreme e blondă și arată bine în bikini, o vor angaja. Așa că rămân.

– Kristi crede că nici una dintre poveștile noastre de succes pe termen lung nu s-ar fi întâmplat fără ea, zise Temple acru.

Kristi o puse la punct cu o privire.

– Cele foarte puține succese pe termen lung pe care le-am avut... Când *Insula grașilor* a devenit așa de populară, mi-am folosit puterea pe care am construit-o ca să insist ca show-ul să plătească pentru consiliere comportamentală adevărată. Concurenții erau niște epave

după ce termina Temple cu ei – destinați să eșueze pe termen lung, ceea ce cred că ea începe să înțeleagă. În mod realist, oamenii cu joburi și familie nu pot să se antreneze câte două, trei ore pe zi. Și cei mai mulți nu se pot angaja pe termen lung să mănânce sănătos fără susținere continuă.

Regina cea Rea se răzgândi.

– Îmi regândesc abordarea, e în regulă?

– Era și timpul. Dr. Kristi se întoarse spre Bree. Faptul că acum știi că Temple e gay îți afectează părerea despre *Insula grașilor?*

– E prea politicoasă ca să spună adevărul, zise Temple.

– Asta crezi tu. Părul roșu al lui Bree prinse o rază de soare când își ridică hotărâtă bărbia. Am urât emisiunea înainte și încă o urăsc.

Kristi aprobă din cap.

– Vezi, Temple? Lumea nu se oprește pentru că tu ai găsit, în sfârșit, curajul de a trăi cu adevărat.

– Bla-bla, făcu Temple, dar fără tragere de inimă.

La un moment dat, conversația se mută spre subiecte mai puțin explozive și, în timp ce dr. Kristi ceru să guste din mierea cu arome a lui Bree, Temple o trase pe Lucy deoparte.

– Kristi e atrasă de Panda, șuieră ea când nu mai puteau fi auzite. E cu ochii numai pe el.

Lucy își mușcă interiorul buzei.

– Panda e atras de Kristi?

– Te-ai uitat cum arată? Ce bărbat nu s-ar simți atras? Noaptea trecută și-a desfăcut părul, iar ea nu face asta niciodată dacă nu e în fața camerelor. Trebuie să vii acasă imediat ca să-ți protejezi teritoriul!

Lucy se uită la un fluture absolut banal, de parcă nu ar fi văzut niciodată o astfel de creatură.

– Eu nu am nici un teritoriu.

– Ești o idioată! spuse Temple batjocoritor.

Dar Lucy văzu îngrijorarea din ochii ei, dar nu era așa de proastă să spună asta.

– Iar eu credeam că te transformi într-o persoană mai bună, mai blândă.

– Mai târziu.

Lucy abia reuși să schițeze un zâmbet.

Bree își petrecuse după-amiaza târzie scoțând miere din fagurii grei și nu avusese nici o șansă să se odihnească înainte de cină. Lucy insistase să spele vasele după aceea, iar Bree protestase doar de formă. Se ducea spre duș când îi auzi pe Mike și pe Toby vorbind pe veranda din față. Se opri să asculte.

– Cred că ar trebui să o inviți pe Bree la o întâlnire, îl auzi pe Toby spunând. Știu că nu te plăcea la început, dar s-a răzgândit. Ai văzut-o la cină? A râs la glumele tale.

Bree se apropie de perdeaua din față, de unde putea auzi mai bine răspunsul lui Mike.

– Nu m-aș baza prea mult pe asta, zise el. A râs și Lucy.

– Dar Bree a râs mai mult, observă Toby. Și întotdeauna se uită la tine. Ar trebui să o inviți la cină. Nu la Dogs 'N' Malts, ci la Island Inn sau într-un loc mai frumos.

– Nu pot să fac asta, Toby, replică Mike cu o încăpățânare necaracteristică.

– De ce nu?

– Pentru că nu pot. În bucătărie se auzi zornăit de vase. Scaunul lui Mike scârțâi. Bree e îngrijorată de ceea ce se va întâmpla în iarna asta. Vrea să se asigure că poate să se bazeze pe mine dacă are nevoie de ajutor. Aș face același lucru dacă aș fi în locul ei.

Și Bree crezuse că era deșteaptă... Ar fi trebuit să-și dea seama că nimeni nu construia o afacere de succes ca a lui Mike fără să înțeleagă măcar în parte motivațiile oamenilor.

Toby nu voia să renunțe.

– Tot nu văd de ce nu ai putea să o inviți la cină.

– Pentru că ea ar trebui să spună da, chiar dacă nu ar vrea.

– Ar vrea, insistă Toby. Știu că ar vrea.

- Toby, s-ar putea să fie greu de înțeles pentru tine... vorbi Mike cu voce răbdătoare, așa cum vorbea mereu când îi explica anumite lucruri lui Toby. Dar Bree nu mă interesează în felul ăla.

„Chiar nu?"

Ea auzi un scaun târșâit pe podea urmat de pași apăsați pe verandă.

- Martin! strigă Mike. Vino încoace! Toby, du-te și salvează-l înainte să ajungă la drumul principal!

Ea nu prea credea în indiferența recent afișată de Mike. Contase pe constanța lui, se consolase cu faptul că, deși Scott își pierduse de mult interesul pentru ea, Mike avea să tânjească după ea întotdeauna. Ce fraieră!

Își duse mâna la piept. Nu putea să suporte încă un refuz, nu tocmai de la Mike. Inima îi bubuia sub palmă. Ieși de după perdea, deschise ușa de plasă și păși pe verandă.

Toby era în partea îndepărtată a aleii împreună cu câinele. Mike stătea pe treapta de sus cu o șuviță de păr castaniu-deschis căzută pe frunte. Chiar și în blugi uzați și cu tricou alb care făcea reclamă la Centrul de scufundări al lui Jake, avea o statură impresionantă, fiind înalt și impozant, cu profilul său puternic luminat de lampa de pe verandă.

Balamalele scârțâiră. Ea se îndreptă spre el. Prin verandă, spre treaptă...

- Vino cu mine! șopti ea peste bubuitul nebunesc al inimii.

El deschise gura. Dădu să refuze.

- Nu, zise ea. Fără cuvinte.

Îl prinse de braț și îl trase afară, departe de casă, din raza vizuală a băiatului și a câinelui, printre copaci. Ea era mânată de panică, de epuizare, de teama că tot ce construise avea să-i alunece printre degete.

La înălțimea ei, era obișnuită să privească oamenii în ochi, dar se opri într-o adâncitură de pământ de unde trebui să ridice capul ca să-l privească. Chiar și în lumina

slabă a lunii, filtrată de frunzele copacilor, ea îi vedea expresia de reținere din ochi.

- Bree...

Ea își puse brațele pe după gâtul lui, îi trase capul în jos și îl amuți cu gura ei.

„Asta este ca să-ți amintești ce ai vrut mereu și nu ai avut niciodată", spunea sărutul ei.

Dar, în timp ce buzele lui le acopereau pe ale ei, ea își aminti ce nu avusese niciodată. Fidelitate. Onoare. Bunătate. Și ceva mult mai puțin nobil. O plăcere încântătoare, senzuală, eliberată de rușinea pe care o trăise în timpul căsniciei.

Simți sângele fierbinte curgând năvalnic prin ea și toate simțurile i se aprinseră. Sărutul lui era al unui bărbat care se bucura să ofere plăcere. Un sărut pe cât de altruist, pe atât de erotic.

El era tare, iar ea savură excitația lui, savură faptul că mâinile de pe șoldurile ei nu purtau amintirea a nenumărate corpuri feminine. Gura lui se mută de pe un obraz pe altul, sărutându-i mierea de după-amiază de pe piele. Îi prinse din nou buzele, iar ea se lipi de el.

El se trase înapoi fără avertisment. Doar câțiva centimetri, însă suficient.

- Bree, nu trebuie să faci asta, zise el și îi desprinse brațele din jurul gâtului lui. O să am grijă de tine și de Toby, nu trebui să mă plătești în felul ăsta.

Ea se simțea umilită, furioasă că el putea crede așa ceva despre ea, deși avea toate motivele să o facă. Singurul argument pe care îl putea găsi în favoarea ei era adevărul.

- Nu a fost o plată.

- Bree, nu-ți face asta, zise el din nou pe un ton obosit, puțin nerăbdător. Nu e nevoie.

Ea începuse asta, ceea ce nu mai putea să-i alunge durerea, dar cuvintele se revărsară din ea ca un torent.

- Ascultă-mă bine, Mike Moody! Mi-am petrecut ani întregi implorând pentru a obține iubirea unui bărbat și nu voi mai face asta niciodată. Înțelegi?

- Mike! strigă Toby dinspre casă. Mike, unde ești?

Mike se uită la ea cu o privire dintr-odată bătrână și obosită. Apoi plecă.

- Aici sunt, zise el și ieși afară dintre copaci.

- Ce făceai acolo? vru Toby să știe.

Pantofii lui Mike făceau pietrișul de pe alee să scrâșnească.

- Nimic important.

Bree își sprijini obrazul de scoarța aspră a copacului și închise ochii, forțându-se să nu plângă.

La insistențele lui dr. Kristi, Temple își reduse antrenamentele la 90 de minute pe zi. Asta o lăsă cu mult timp liber pe care altfel și l-ar fi petrecut meditând la refuzul continuu al lui Max din ultimele zile de a vorbi cu ea, iar ea și dr. Kristi începură să vină la standul fermei pentru o oră și ceva în fiecare după-amiază. Când Lucy termina de scris pentru ziua respectivă, li se alătura.

În timp ce Bree picta o scenă de plajă pe unul din globurile ei de Crăciun, celelalte se lăfăiau în scaunele de culoarea ouălor de Paște și amestecau terapia de grup cu discuțiile ca între fete. O consolau pe Temple cu privire la refuzul lui Max și îi spuneau lui Lucy că putea să renunțe la munca de lobby. Nu înțelegeau obligația pe care o simțea de a-i ajuta pe copiii care nu fuseseră la fel de norocoși ca ea. Bree nu amintea niciodată pe Mike, dar vorbea deschis despre căsnicia ei.

- E o senzație foarte bună să ai prietene, zise ea într-o după-amiază. Nu aveam prietene când eram căsătorită. Știam că ele nu ar fi vrut decât să le explic de ce ignoram infidelitățile lui Scott.

- Ticălosul ăla nu ți-ar mai putea face asta acum, zise Temple și își puse o gleznă pe genunchi.

– Nu. Bree păru dintr-odată tristă, dar apoi ieși din starea asta și se uită la Kristi. Nu am prea avut clienți în după-amiaza asta. Ești sigură că n-ai vrea...

– Nu! declară Kristi.

Temple și Lucy făcură schimb de priviri, amuzate de tentativele lui Bree de a o convinge pe dr. Kristi să își poarte bikiniul roșu ca să atragă mai mulți clienți.

– Poartă-l tu, zise Kristi înfierbântată, și vezi dacă îți place.

– Dacă aș arăta ca tine, l-aș purta. Bree se întoarse spre Kristi, forțând-o să se confeseze. Nu înțeleg cum tocmai tu te simți prost în preajma bărbaților. Ai putea să ai orice bărbat.

Lucy se gândi imediat la Panda.

Kristi își împinse ochelarii de soare pe creștet. Până și urechile ei aveau formă perfectă.

– Asta crezi tu. Genul de bărbați de care sunt eu atrasă nu sunt atrași de mine.

– Cadavre? se interesă Lucy așezându-se pe scaunul liber albastru.

Temple râse, dar Kristi își țuguie buzele bosumflate asemenea tocilarei care se ascundea în corpul acela superb.

– Da, bate-ți joc! Mie îmi plac bărbații inteligenți. Bărbați gânditori, care citesc cărți adevărate, care au și alte interese, nu doar să joace ping-pong cu bere. Dar tipii de genul ăsta nu se apropie de mine. În schimb, mă trezesc cu toți actorii, atleții sau milionarii bătrâni care caută o nevastă-trofeu.

Lucy își frecă o pată de cerneală de pe degetul mare, apoi decise că nu avea ce să piardă.

– Dar Panda?

– O excepție fascinantă, zise dr. Kristi. Arată de parcă ar trebui să fie șeful bandei de ping-pong cu bere, dar nu durează mult să-ți dai seama cât e de inteligent. Noaptea trecută am petrecut o oră discutând despre Puccini. În plus, înțelege fantastic politica și economia.

și conștiința socială. Știi că încă lucrează cu copiii din bande de stradă? Păcat că nu e disponibil din punct de vedere emoțional.

- Pentru că este îndrăgostit de Lucy, zise Temple intenționat.

- Sigur, rosti Lucy cu voce tărăgănată. De asta tot vine pe aici să mă vadă!

Deși știa că era mai bine dacă el stătea la distanță, o deranja că nu făcuse nici măcar o încercare de a o contacta.

- Temple nu mi-a spus de relația voastră când am încercat să mă apropii de el, zise Kristi pe un ton serios. Nu sunt adepta braconării.

- Dacă vrei într-adevăr un bărbat, zise Bree, ar trebui să faci ce a făcut Lucy. Ar trebui să te deghizezi. Să te faci urâtă, pentru ca tipii obișnuiți să nu se teamă să te abordeze.

Lucy interveni:

- Ca să o faci pe Kristi, urâtă ar fi nevoie de o echipă de efecte speciale de la Hollywood.

Un Subaru argintiu goni pe lângă ele. Temple scoase o exclamație de surprindere și sări de pe scaun.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Kristi.

Temple își duse mâna la gât.

- Aia era Max!

- Ești sigură? întrebă Bree.

Dar Temple o luase deja la goană spre casă.

Cele trei se uitară una la cealaltă. În cele din urmă, Lucy spuse exact ce gândeau toate:

- Aș da orice să văd ce se întâmplă acum.

- Și eu la fel, zise Bree.

Dar tocmai atunci o camionetă plină cu femei și copii opri la stand. Cu o privire de regret spre pădure, Bree se duse să-i servească.

Așa că rămase doar Lucy.

- Stai acolo unde ești! zise dr. Kristi. Asta e o chestie privată între Temple și Max.

- Știu, replică Lucy. Dar...

Ea sări de pe scaun și porni în goană pe potecă.

– Nu le lăsa să te vadă! strigă Kristi în timp ce Lucy dispărea.

Lucy știa că era o nebunie. Nu voia să se apropie de casă. Dar avea nevoie să creadă în finaluri fericite, iar dacă avea să fie unul, ea voia să fie acolo ca să asiste.

O coti pe poteca îngustă care ducea la garaj. Mergea cu atenție, ocolind o stivă de lemne de foc putrede - o femeie în toată firea care o luase razna. Se uită după colțul garajului exact când Max cobora din mașină. Părul ei roșu scurt era la fel de ciufulit precum îi erau șifonați pantalonii scurți și bluza care nu i se potrivea. Temple veni alergând din pădure și încremeni, cu fiecare insecuritate care se ascundea în spatele fațadei de Regina cea Rea scrisă pe chip.

– Max... Vorba răsună ca o rugăciune. Max, te iubesc!

Max rămase unde era, expresia ei neînduplecată fiind o dovadă că era la fel de încăpățânată ca iubita ei.

– Suficient cât să încetezi să te mai ascunzi? Sau toate mesajele pe care mi le-ai lăsat erau doar prostii?

– Nu erau prostii. Chiar te iubesc.

– Suficient cât să te arăți în public cu mine?

Temple încuviință din cap.

– Suficient ca să te căsătorești? întrebă Max încăpățânată. Și să dai o petrecere mare? Și să inviți toți cunoscuții noștri?

Lucy văzu cum Temple înghite în sec.

– Da, chiar și asta, șopti ea.

Dar Max nu terminase. Făcu un gest aspru spre propria siluetă îndesată.

– Nu am de gând să mă schimb pentru tine. Ce vezi aia primești, rotofeie și atât.

– Nu-mi pasă.

– Ba îți pasă, zise Max, dar se îmblânzi când văzu lacrimile care străluceau în ochii lui Temple.

– Nu la fel de mult cât îmi pasă de tine, replică Temple.

Max se topi, în sfârșit, și se aruncară una în brațele celeilalte.

Privindu-le pe cele două femei sărutându-se cu pasiune era un pic greţos, dar și complet satisfăcător. Lucy se întoarse ca să le acorde intimitate.

capitolul 23

Cu excepția unui bărbat care plimba un câine, Lucy avea plaja doar pentru ea. Mai mic și mai puțin accesibil decât plaja din sud, locul de pe latura vestică a insulei era în principal folosit de localnici, dar, deși era sâmbătă, cerul acoperit de nori grei îi ținea la distanță. Se așezase într-un loc ferit la baza unei dune de nisip, cu bărbia sprijinită pe genunchi. Max sosise cu două zile în urmă, iar ea și Temple plecaseră ieri după-amiază. În dimineața aceea plecase și Kristi. Avea să îi fie dor de ele. Poate că de asta avea o stare de spirit atât de melancolică.

Progresa constant cu scrisul, așa că nu avea motive să fie deprimată din pricina muncii ei. Pe la mijlocul lunii septembrie, putea să plece, în sfârșit, de pe insulă.

Simți cum se apropie cineva. Inima începu să-i bată mai tare când îl văzu pe Panda venind spre ea. Toby trebuie să-i fi spus unde era.

Deși soarele se ascunsese în nori, el purta ochelari cu lentile întunecate. Era proaspăt bărbierit, dar părul îi crescuse mai sălbatic în cele unsprezece zile de când îl văzuse ultima oară. Parcă trecuseră luni. Gândul pe care se străduise atât de tare să îl alunge din gândurile ei se luptă să iasă la suprafață. Îl alungă înapoi în colțurile ascunse ale minții, unde nu putea să-i facă rău. În timp ce inima ei începuse să gonească, el înainta alene spre ea, asemenea unui turist care ieșise la o plimbare de seară.

Dacă era supărat pe ea pentru că fugise, nu o arăta. Încuviință din cap și se uită la părul ei mai scurt, care nu mai era chiar așa de negru, dar încă nu ajunsese la culoarea

normală de castaniu-deschis. Nu era fardată, și unghiile îi arătau ca naiba, nu epilase pe picioare în ultimele zile, dar se forță să nu și le ascundă.

Se uitară unul la altul, poate doar câteva secunde, dar mai mult decât putea ea suporta. Pretinse că studia un trio de buburuze care se târau pe o bucată de lemn adus de mare.

– Ai venit să-ți iei rămas-bun?

El își îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor scurți.

– Plec mâine-dimineață. El se uită spre apă, de parcă nu ar fi putut suporta să se uite mai mult timp la ea. Încep un job nou într-o săptămână.

– Grozav.

Între ei se lăsă altă tăcere inconfortabilă. La marginea apei, bărbatul care se plimba aruncă un băț în apă și câinele goni după el. Fie că voia sau nu, trebuia să lămurească niște lucruri înainte ca el să plece.

– Sper că ai înțeles de ce a trebuit să plec.

El se așeză pe nisip lângă ea și își trase un genunchi în sus, lăsând un spațiu mare între ei.

– Temple mi-a explicat. A zis că am fost un ticălos.

– Nu e adevărat. Dacă nu ai fi fost tu în noaptea aia... începu ea și își îngropă degetele în nisip. Nu-mi place să mă gândesc la asta.

El luă o piatră de pe plajă și o rostogoli în palmă. Iarba dintre dune se aplecă spre el, de parcă ar fi vrut să-l mângâie pe cap. Ea își feri privirea.

– Mulțumesc pentru ce ai făcut.

– Nu mai am nevoie de mulțumiri, zise el încruntat.

Ea se frecă pe braț, pielea simțindu-i-se nisipoasă între degete.

– Mă bucur că mi-ai spus despre fratele tău.

– Voiam să-ți distrag atenția de la ce se întâmplase, asta era tot.

Ea își împinse picioarele mai adânc în nisip.

– Cred că ar trebui să-i spui lui Bree despre Curtis înainte să pleci.

El lăsă piatra să cadă.

- Că tatăl ei nu avea conștiință? Nu o să fac asta.

- E femeie în toată firea. Știe că el o înșela pe mama ei și trebuie să știe și despre asta. Las-o pe ea să decidă dacă le spune fraților ei sau nu.

Expresia încăpățânată de pe chipul lui sugera că ea vorbea în zadar. Împinse o scoică, simțindu-se la fel de nedorită ca această cotropitoare din Marile Lacuri.

- După tot ce s-a întâmplat, nu te-am întrebat de ce te-ai întors la bar.

- Ca să-mi iau mașina. Eram furios pe tine.

- M-am făcut de râs în noaptea aia. De fapt, toată vara, cu atitudinea mea prefăcută de dură.

- Nu era prefăcătorie. Ești dură.

- Nu e adevărat, dar mulțumesc. Ea cernu niște nisip printre degete. A ieșit un lucru bun din întâmplarea aia. Am învățat că a încerca să fii altă persoană nu te ajută să te „repari".

- Cine spune că trebuie să te „repari"? Indignarea lui era reconfortantă. Ești foarte bine așa cum ești.

Ea își mușcă interiorul buzei.

- Mulțumesc.

Să lăsă altă tăcere lungă, un hău îngrozitor, de netrecut, care spunea multe despre distanța ce se instalase între ei.

- Cum merge scrisul? se interesă el.

- Destul de bine.

- Asta e bine.

Altă tăcere, după care el se ridică.

- Trebuie să-mi fac bagajul. Am venit să-ți spun că poți să stai în casă după ce plec.

Asta era singurul motiv?

O durea pieptul. Își ridică privirea și își văzu reflexia în ochelarii lui întunecați.

- Sunt bine la Bree, zise ea țeapăn.

- Ții mai mult decât mine la locul ăla. Dacă te răzgândești, uite o cheie.

Ea nu se întinse după ea – nu reuși să se convingă să o facă –, așa că el îi dădu drumul la ea în poală. Ateriză pe marginea pantalonilor, fața zâmbitoare de pe cheie uitându-se la ea în sus.

El duse mâna la ochelari, de parcă ar fi vrut să-i dea jos, dar apoi se răzgândi.

– Lucy, eu... Încăpățânarea pe care ea o știa așa de bine îi subție buzele. Își puse o mână pe șold și își înclină capul. Cuvintele pe care le rosti erau așa de aspre, de parcă le-ar fi frecat cu șmirghel: Ai grijă de tine, da?

Ea își strânse pumnii. Închise ochii strâns, prea furioasă ca să plângă. Voia să sară în spatele lui și să-l doboare la pământ. Să lovească și să dea cu piciorul. Ticălos nesimțitor și rece! După tot ce se întâmplase, după tot ce făcuseră și spuseseră, asta era replica lui de final.

Reuși în cele din urmă să ajungă înapoi în parcare. Pedală furioasă spre casă, ca Miss Gulch în drumul ei să-l ia pe Toto. Nu era de mirare că nu venise la cabană să vadă ce făcea. Dacă nu o vedea, nu se gândea la ea. Ăsta era stilul lui Patrick Shade.

Bree era la stand. Se uită la fața lui Lucy și puse pensula jos.

– Ce s-a întâmplat?

„S-a terminat. Gata. Acceptă!"

– Viața, replică Lucy. E de rahat.

– Povestește-mi!

Lucy rezistă tentației să arunce bicicleta pe alee.

– Trebuie să ies. Hai să mergem la cină la Island Inn. Doar noi două. Te invit.

Bree se uită la stand.

– Nu știu... e sâmbătă seară. E un stand cu pește prăjit pe plaja din sud și o să fie mult trafic...

– N-o să stăm mult. Toby se descurcă două ore. Știi cât de mult îi place să se simtă important.

– Este adevărat, zise Bree și își înclină capul. Bine, hai să mergem!

Lucy se învârti prin micul dormitor în care stătea. La un moment dat, se forță să deschidă dulapul mic și să studieze hainele pe care Temple i le adusese. Dar nu putea să treacă iar la hainele lui Viper și nici nu avea prea multe. Chiar dacă ar fi avut aici garderoba din Washington, costumele și perlele erau la fel de nepotrivite ca tutuul și cizmele soldățești ale lui Viper.

Până la urmă, se îmbrăcă în blugi și o bluză subțire de in pe care o împrumutase de la Bree. Când plecară, Bree opri mașina la capătul aleii ca să-i mai dea instrucțiuni lui Toby de la geamul mașinii.

- N-o să stăm mult. Amintește-ți să le spui oamenilor să fie atenți cu ornamentele!

- Mi-ai mai spus asta.

- Ai grijă de cutia cu bani!

- Mi-ai spus și asta de o mie de ori.

- Scuze, eu...

- Haide! porunci Lucy și arătă spre drum.

Cu o ultimă privire îngrijorată, Bree apăsă fără tragere de inimă pe accelerație.

Lucy nu mai fusese în oraș de când își tăiase șuvițele și își dăduse tatuajele jos, așa că Bree ocupă automat scaunul așezat cu fața spre salon, ca Lucy să stea cu fața spre perete. Dar trecuseră deja trei luni de la nunta ei și povestea murise, iar Lucy nu se putea hotărî dacă îi păsa în cazul în care o recunoștea cineva.

Comandară ciuperci la grătar și o salată de orz îndulcită cu pere. Lucy dădu pe gât primul pahar de vin, apoi îl începu pe al doilea. Mâncarea era gustoasă, dar ea nu avea poftă de mâncare și se părea că nici Bree. Pe drumul de întoarcere, chiar renunțară să mai facă conversație.

Standul apăru în raza lor vizuală. La început, nu observară nimic nelalocul său. Dezastrul îl observară abia când se apropiară.

Toby stătea în marea de borcane de miere sparte -mult mai multe decât fuseseră expuse. Se învârtea într-un cerc sacadat, ținând într-o mână pătura pătată de miere pe care Bree o pusese pe tejghea și jocul în cealaltă. Încremeni când văzu mașina.

Bree sări din mașină cu motorul încă pornit, un strigăt izbucnindu-i din gât.

– Ce s-a întâmplat?

Toby dădu drumul păturii în mizeria de pe jos. Scaunele Adirondack erau pe o parte lângă rămășițele rupte ale afișului cu Mierea Carusel. Ușa de la șopronul din spate era deschisă, rafturile golite de mai multe sute de borcane din recolta de anul viitor pe care Bree o depozitase acolo ca să aibă mai mult spațiu de lucru lângă stupi. Toby era mânjit din cap până-n picioare cu miere și praf. Pe mână i se prelingea un firicel de sânge de la vreo sticlă spartă.

– Am plecat doar un minut, suspină el. Nu am vrut...

– Ai plecat?

Ea se năpusti spre el cu pantofii scrâșnind pe sticlă.

– Doar un minut. Voiam să-mi iau jocul Nintendo. Nimeni nu se oprea!

Bree văzu ce ținea în mână și strânse pumnii.

– Ai plecat ca să iei un joc video?

– Nu am știut, nu am vrut... A fost doar un minut! strigă el.

– Mincinosule! strigă ea cu ochii în flăcări. Toate astea nu s-au întâmplat într-un minut! Pleacă! Dispari de aici!

Toby fugi spre cabană.

Lucy oprise deja motorul mașinii și sărise și ea afară din mașină. Rafturile de lemn atârnau strâmbe și peste tot erau borcane de miere sparte, chiar și pe drum. Borcane cu loțiune se întindeau pe alee, creme luxoase și poțiuni parfumate mânjeau pietrișul. Cutia cu bani dispăruse, dar asta nu era așa de grav ca distrugerea a sute de borcane din recolta de anul viitor. Sticla

de la borcane se amestecase cu cioburile argintii ale prețioaselor ornamente fragile de Crăciun ale lui Bree.

Bree îngenunche cu fusta târâtă prin mizerie, ridicând cu grijă ce rămăsese dintr-un glob delicat.

– S-a terminat. S-a terminat totul.

Dacă Lucy nu ar fi insistat să iasă în seara aceea, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Nu se putea gândi la nimic consolator de spus.

– De ce nu te duci în casă? O să mă ocup eu de ce e mai rău aici.

Dar Bree nu voia să plece. Rămase aplecată peste resturile de sticlă, miere și visuri distruse.

Cu vinovăția în suflet, ca un giulgiu, Lucy aduse două greble și o lopată.

– O să ne gândim la ceva mâine, zise ea.

– Nu avem la ce să ne gândim, șopti Bree. S-a terminat.

Lucy o convinse să sune la poliție. În timp ce Bree le povestea ce se întâmplase cu o voce plată și fără viață, Lucy începu să strângă cea mai mare parte din cioburi de pe drum. Bree termină de răspuns la întrebări și închise telefonul.

– O să vină mâine să vorbească cu Toby. Expresia îi deveni aspră. Nu-mi vine să cred că a permis să se întâmple așa ceva. Este de neiertat!

Era prea devreme ca să pledeze pentru Toby, așa că Lucy nici nu încercă.

– E vina mea, zise ea. Eu am insistat să ieși.

Bree alungă scuza dintr-o mișcare a mâinii.

Munciră în lumina celor două reflectoare montate pe fațada standului. Mașinile încetineau când treceau pe acolo, dar nimeni nu opri. Bree trase la o parte afișul distrus. Îndreptară scaunele, aruncă lumânările stricate și cartonașele în pungi de gunoi. Când se lăsă de tot întunericul, începură să strângă sticla spartă cu greblele, dar oceanul de miere distrusă făcea ca sticla să se lipească

de dinții greblelor. La puțin timp după miezul nopții, Lucy îi trase grebla din mână lui Bree.

– Ajunge deocamdată. O să aduc un furtun mâine-dimineață și o să spăl tot.

Bree era prea demoralizată ca să mai vocifereze.

Se îndreptară în tăcere spre casă.

Aveau miere peste tot – pe piele, pe haine, în păr. Bucăți de mizerie și iarbă li se lipeau de brațe și de picioare dimpreună cu cioburi de sticlă și alte resturi. În timp ce Lucy își dezlipea sandalele, văzu un carton pătrat albastru care i se lipise de talpă. „Eu sunt un ornament unic de Crăciun. Te rog să ai grijă când pui mâna pe mine."

Făcură cu schimbul la robinetul de afară, spălându-se pe picioare. Bree se aplecă să-și clătească brațele și mâinile și apoi se uită la fereastra din spate.

– Nu pot să vorbesc cu el acum.

Lucy înțelegea asta.

– Mă duc să verific dacă e în regulă.

– Cum a putut să fie atât de iresponsabil?

„Pentru că are 12 ani", se gândi Lucy. Și pentru că ea nu ar fi trebuit să o încurajeze pe Bree să îl lase singur cu așa de mulți huligani pe insulă la sfârșit de săptămână.

Deși se clătise, Lucy simți cum i se lipeau picioarele de podeaua din linoleum în timp ce traversa bucătăria. O coti pe coridor. Ușa de la camera lui Toby era deschisă. De regulă, o ținea închisă pentru ca Bree să nu îl bată la cap din cauza dezordinii. Presimțind ceva, Lucy se uită înăuntru.

Camera mirosea a gumă cu căpșune și transpirație de băiat. Hainele din ultimele zile zăceau într-un morman pe covor, alături de un prosop de baie. Patul era nefăcut, ca de obicei. Și gol.

Căută prin casă. Dispăruse. Își îndesă picioarele lipicioase în teniși, găsi o lanternă și ieși afară să o găsească pe Bree privind în gol, fumând o țigară.

„Nu face decât să stea pe treapta din spate și să fumeze."

Asta îi povestise Toby, dar Lucy nu o mai văzuse pe Bree făcând asta de săptămâni întregi.

- Nu e în casă.

Bree ridică brusc capul.

- Ce vrei să spui? Unde e?

- Nu știu.

Bree se ridică de pe treaptă.

- O să-l omor! Nu știe că nu face decât să înrăutățească lucrurile?

- Probabil că nu gândește tocmai limpede.

Bree își strivi țigara.

- Din cauza mea. Din cauza a ce i-am spus! Se întoarse spre pădure, așa cum făcuse Lucy în ziua în care se cunoscuseră. Toby! strigă ea. Vino înapoi în clipa asta! Vorbesc serios.

Nu era exact metoda de a convinge un copil speriat să se întoarcă acasă. Pe de altă parte, Bree vorbea exact ca un milion de alte mame furioase.

Deloc surprinzător, Toby nu apăru.

În cele din urmă, luă și Bree o lanternă și se despărțiră să verifice curtea, pivnița și pădurea din jurul casei. Se duseră în livada vecină și luminară râpa de acolo.

- Îl sun pe Mike, declară Bree. Toby e acolo. Trebuie să fie!

Dar nu era.

- Mike nu l-a văzut, zise Bree când încheie conversația scurtă. Iese să-l caute. Ce o să-i spun? Că am țipat la Toby și i-am spus să plece?

- Ești și tu om.

- Poate că e la tine acasă. Du-te și verifică acolo cât îl aștept eu pe Mike. Te rog!

Lucy nu suporta ideea de a-l vedea din nou pe Panda, iar dacă ar fi fost vorba despre altceva în afară de siguranța lui Toby, ar fi refuzat, dar acum nu putea să o facă. Urmă poteca pe care o bătuse de atâtea ori în timpul zilei, dar noaptea pădurea nu mai era chiar așa de prietenoasă.

– Toby! strigă ea în tăcerea din jur. Toby, eu sunt, Lucy! Bree nu mai e supărată. Nu era chiar adevărat, dar suficient. Vreau să vorbesc cu tine!

Singurul răspuns veni de la foșnetul creaturilor nopții și de la sunetul unei bufnițe.

Ieși din pădure. Era unu dimineața și cerul se limpezise. Stelele străluceau intens deasupra capului ei. Până să vină pe insulă, uitase cum arăta un cer înstelat.

Casa era în întuneric, iar ea se rugă să rămână așa. Înaintă prin curte, luminând cotloanele cu lanterna. Mâinile îi erau lipicioase, deși le spălase, iar hainele i se lipeau de corp. Avea miere și pe sprâncene.

Pe terasă se mișcă o umbră. Era prea mare ca să fie Toby. Simți cum se deprimă. Nu mai putea să treacă încă o dată prin asta. Doar că nu avea de ales. Își îndreptă spatele și lumină cu lanterna plasa din jurul terasei.

– Toby a dispărut, zise ea scurt. L-ai văzut?

Umbra se ridică.

– Nu. Când a dispărut?

– Pe la 9.

Îi explică în mare ce se întâmplase, bucuroasă că nu-l putea vedea bine.

– Lasă-mă să mă încalț. Câteva minute mai târziu, el ieși cu o lanternă proprie în mână. Îndreptă raza de lumină spre ea. Arăți ca naiba!

– Serios? Nu mi-am dat seama.

El îi ignoră sarcasmul.

– Ușa din față e încuiată. Nu cred să fi intrat în casă.

– Are talent să intre pe furiș. Verifică până când caut eu în garaj!

Nici prin cap nu-i trecea să intre în casă cu el. Se îndreptă spre garaj, dar când intră fu năpădită de amintirile din după-amiaza în care făcuseră dragoste acolo. Nu-și putea imagina că avea să mai fie vreodată atât de dezinhibată.

Căută în interior, apoi ieși afară să verifice în jurul stivelor de lemne. Cu cât Toby lipsea mai mult, cu atât

devenea mai neliniștită. În mare parte, Toby era pentru ea un fel de alter ego. Știa cum era să fii un copil care se simțea singur pe lume și știa cât de periculoasă era disperarea.

Panda ieși din casă.

- Înăuntru nu e.

- Poate în șopronul bărcii!

Dar și asta se dovedi un eșec. Se despărțiră să caute în curte și în pădurea din jur. Lucy își pusese telefonul în buzunar și o sună pe Bree, dar agitația din glasul prietenei ei îi spuse că nu existau noutăți.

- Dacă s-a dus la plajă? întrebă Bree. Orice s-ar fi putut întâmpla. Golanii care au vandalizat standul... poate că s-a întâlnit cu ei! Am sunat iarăși la poliție, dar nu vor să facă nimic până dimineață. De ce a trebuit să complice lucrurile? Asta e tot ce a făcut de la bun început. Să complice lucrurile!

Panda veni în spatele lui Lucy.

- Întreb-o dacă bicicleta lui e acolo!

Lucy o întrebă.

- Stai puțin, zise Bree. Sună Mike. Te sun înapoi. Telefonul sună după câteva minute. Bicicleta a dispărut. Mike e pe drumul principal, dar deocamdată nu a văzut nimic.

Panda îi luă telefonul, acționând ca un polițist.

- Bree, sunt Patrick Shade. Dă-mi numărul de mobil al lui Mike!

Lucy se uită agitată în jur după ceva de scris, dar Panda nu părea să aibă nevoie de pix și de hârtie.

- Am reținut. Există vreun loc unde îi place să se ducă atunci când e supărat?

El ascultă și încuviință din cap.

- În regulă. Cu ce era îmbrăcat? Ascultă din nou. Du-te în camera lui și cercetează. Vezi dacă a luat ceva cu el. Un rucsac? Haine? Orice. Sună-mă după aceea!

- O să fie bine, își spuse Lucy când el închidea. Știu că e bine.

Panda vorbea deja cu Mike.

– Toby a plecat cu bicicleta. Unde ești acum? Foarte bine... Verifică plaja din sud și apoi oprește-te aici ca să stabilim ce facem mai departe.

Lucy încercă să-și imagineze unde s-ar fi dus dacă era în locul lui Toby. Deși crescuse pe insulă, nu-și putea imagina că el ar fi umblat noaptea prin păduri. Ar fi căutat un loc unde să fie singur, dar să se simtă în siguranță.

Își aminti de creasta stâncoasă unde Panda se ducea să mediteze. Era un loc mai deschis decât în pădure, iar stâncile ofereau o oarecare protecție. În timp ce Panda se îndrepta spre drumul principal, ea urcă panta.

Aerul era nemișcat în vârf, iar ea auzea valurile de dedesubt. Lăsă raza de lumină în jos peste stânci, rugându-se să vadă un semn. Nimic.

În câteva ore, avea să se lumineze. Tot mai îngrijorată, se întoarse acasă. Panda venea pe alee cu bicicleta lui Toby. Ea alergă spre el.

– L-ai găsit?

– Doar bicicleta. Era ascunsă între copaci la vreo 30 de metri mai sus pe drum.

Se gândi la motocicliști și la mulți ticăloși care veneau pe insulă să se îmbete și să facă necazuri.

– Dacă a lăsat-o acolo și a plecat cu cineva?

– Nu cred. Am găsit urme de pași. Era prea întuneric ca să le urmăresc, dar cred că venea încoace.

– Ne-am uitat peste tot.

El se uită spre pădure.

– Poate că a așteptat până când am verificat peste tot înainte să se instaleze.

„În siguranță. La adăpost."

Ea și Panda porniră deodată.

capitolul 24

Lucy îl urmă pe scările de la ponton și apoi în șopronul pentru bărci. Scârțâitul bărcii acostate fusese

sunetul amorului lor, dar, spre deosebire de ea, Panda nu părea tulburat de astfel de amintiri dureroase. El își îndreptă lanterna spre ușa de la cabină. Ea era aproape sigură că o închisese după ce căutaseră acolo mai devreme, dar acum era întredeschisă. El deschise ușor ușa și îndreptă lanterna spre interior. Toby era ghemuit pe patul din față, cel de la pupa, dormind dus.

Ușurarea bruscă o făcu să amețească ușor. Panda îi dădu telefonul înapoi. Ea se retrase la prova și o sună pe Bree.

- L-am găsit în șopronul pentru bărci, zise ea pe nerăsuflate. Doarme dus.

- Doarme? Bree părea mai degrabă furioasă decât ușurată. Să nu-l lași să plece. Vin!

Nu-i plăcu ce auzise, dar Bree închisese înainte să apuce să-i spună să se calmeze.

Panda ieși din cabină cu un Toby amețit și foarte murdar. Hainele băiatului erau mizerabile. Avea sânge uscat pe braț și era mânjit pe față. Picioarele îi erau pline de o mizerie amestecată cu miere și părul i se lipise de cap.

- Nu am stricat nimic pe barcă, bombăni el, părând speriat.

- Știu, îi zise Panda blând.

Toby se poticni pe scările de la șopron și ar fi căzut dacă Panda nu l-ar fi ținut. Exact când ajungeau sus, Mike ieși alergând de după laterala casei. Când îl văzu, Toby se îndreptă împiedicat spre el.

- Toby! exclamă Mike. Ce a fost în capul tău? Nu ar fi trebui niciodată să...

Reuniunea lor fu întreruptă de strigătul ca de furie al lui Bree, când aceasta țâșni din pădure.

- Toby!

Mike încremeni. Toby făcu instinctiv un pas în spate, departe de toți, doar că se lovi cu fundul de masa de picnic.

Ea arăta ca o femeie nebună, cu hainele pline de mizerie și cu părul roșu fluturând.

– Cum ai putut să faci ceva așa de îngrozitor? strigă ea în timp ce alerga spre el prin curte. Să nu îndrăznești să mai faci așa ceva vreodată! Înainte ca vreunul din ei să o poată opri, ea îl apucă de brațe și începu să-l scuture. Ai idee ce ți s-ar fi putut întâmpla? Ai idee? Degetele ei îl strângeau și capul i se clătina pe umeri. Toți se năpustiră spre ea, dar, înainte să o poată atinge, ea îl trase pe Toby strâns în brațe. Orice s-ar fi putut întâmpla! Orice! Ea începu să plângă. M-ai speriat așa de tare! Nu ar fi trebuit să pleci. Știu că am țipat la tine. Îmi pierdusem controlul. Îmi pare rău. Dar nu ar fi trebuit să fugi! Îl împinse înapoi câțiva centimetri, îi cuprinse obrajii în palme și îi ridică fața cu vocea frântă de emoție. Te rog să-mi promiți că nu mai fugi niciodată de mine. Dacă avem o problemă, vorbim despre asta, bine? Promite-mi!

Toby se holba la ea tăcut, cu ochii mari.

Ea își trecu degetele mari peste obrajii lui murdari.

– Mă auzi?

– Promit. Din ochi i se revărsă o lacrimă mare. Dar am pierdut totul, șopti el. Din cauza mea.

– Nu te-am pierdut pe tine și asta e cel mai important. Ea își apăsă buzele pe fruntea lui. O să ne gândim la o soluție.

Toată atitudinea lui războinică se duse. El se topi și se lipi de ea. O cuprinse cu brațele strâns de talie. Îl ținu și ea strâns și îl sărută pe creștet. Băiatul își găsise, în sfârșit, adăpostul și trupul lui mic începu să tremure în timp ce încerca să-și rețină suspinele. Bree își șopti ceva ce doar el auzi.

Mike stătea departe de toți ceilalți, din nou ca un străin nepoftit. Toby nu se uitase nici măcar o dată la el de când sosise Bree.

– Hai să mergem acasă, o auzi Lucy pe Bree șoptindu-i lui Toby. O să fac niște clătite. Mâine dormim până târziu. Ce zici?

Cuvintele lui ieșeau cu sughițuri.

– Clătitele tale nu sunt foarte bune.

– Știu.

– Nu-mi pasă, zise el. Pentru mine sunt suficient de bune.

Ea îl sărută pe creștet. Ținându-se îmbrățișați, porniră spre pădure. Chiar înainte să intre printre copaci, Bree se opri. Se uită în urmă la Mike. Lucy o văzu încercând să ridice mâna, înainte să o lase iar să cadă. Mai trecu un moment lung, apoi ea și Toby dispărură.

Mike rămase unde era, singur în lumina slabă, gălbuie. Lucy nu văzuse pe nimeni atât de devastat.

– Voiam să îl adopt, zise el în cele din urmă cu o voce extrem de slabă. Voiam să vorbesc cu ea mâine despre asta. Se uită spre copaci. Ea ar fi putut vinde cabana și să o ia de la capăt în altă parte. Am crezut că i-ar plăcea.

Lucy înțelese. După scena la care tocmai asistaseră, Mike știa că Bree îl iubea pe Toby la fel de mult ca el și că nu avea să îi dea drumul niciodată.

Lucy se auzi vorbind pe un ton aproape ca al lui dr. Kristi:

– Pentru tine e important ca ea să fie fericită, nu-i așa?

El aprobă din cap.

– Dintotdeauna. Din clipa în care am văzut-o prima dată. Ea își amintește doar ce idiot eram. A uitat de momentele când ceilalți copii nu erau prin preajmă, când desena pentru mine sau vorbeam despre muzică. Lucruri stupide...

– Ea ține la tine, zise Lucy. Știu asta.

– Se preface. Se preface pentru că are nevoie de mine.

– Nu cred că e adevărat. S-a schimbat la fel de mult ca tine.

El nu o credea.

– E târziu. Cred că ar fi bine să mă duc acasă.

Căută în buzunar după cheile de la mașină.

Era o greșeală. Lucy știa asta. Dar, când el se întoarse să plece, nu știa ce să-i spună ca să-l convingă, ca totul să fie bine.

Panda asistase tăcut la schimbul de replici, dar acum vocea lui tăie liniștea din noapte:

- S-ar putea să mă înșel, Moody, dar mi se pare că zilele când erai un idiot nu s-au terminat.

Lucy se întoarse să îl privească. Ea trebuia să fie cea care înțelegea lucrurile astea, nu Panda.

Poate pentru că vorbele veniseră de la alt bărbat, Mike se opri. Se uită la Panda, care doar ridică din umeri. Mike privi spre potecă. Apoi plecă.

Bree abia ajunsese la treptele din spate când auzi un foșnet puternic printre copaci. Toby se sprijinea de ea, cald și solid. Iubit. Ea se întoarse și îl văzu pe Mike ieșind din pădure. I se strânse inima.

El se opri la marginea pădurii și rămase acolo. Dacă aștepta ca ea să-i alerge în brațe, era posibil să aștepte multă vreme. Îl strânse pe Toby lângă ea și se uită la Mike.

- Am pierdut aproape totul, zise ea încet. Poți să crezi că te folosesc ca să mă asigur financiar sau poți să crezi adevărul. Cum o să fie?

Toby deveni nefiresc de liniștit lângă ea, de parcă își ținea răsuflarea.

Mike își băgă mâinile în buzunare, părăsit de încrederea obișnuită a agentului de vânzări.

- Știu ce îmi doresc să cred.

- Hotărăște-te! zise ea. Fie ești parte din familia asta, fie nu.

El tot nu se mișcă. În loc să se uite la ea, el se uită la Toby. Apoi începu să meargă încet. Dar nu ajunse chiar până la treptele din spate. Se opri la jumătatea distanței.

- Toby, o iubesc pe Bree, zise el și înghiți cu greu în sec. Aș dori să-mi acorzi permisiunea de a mă căsători cu ea.

Bree scoase o exclamație de surprindere.

- Stai puțin! Sunt... sunt bucuroasă că mă iubești, dar e mult prea devreme...

– Serios? exclamă Toby. Serios? Eu zic da!

Ei nu-i venea să creadă ce încredere avea Mike, ce curaj arăta oferind inima cuiva în care nu avea dreptul să se încreadă. Dar era 3 dimineața și toți erau epuizați. Era prea devreme să vorbească despre viitor. Trebuia să-l lămurească. Doar că, pentru a face asta, ar fi trebuit să nu mai zâmbească, dar nu reușea.

În timp ce Mike o privea în ochi, ea își apăsă obrazul de capul mătăsos al lui Toby.

– Și eu te iubesc. Din toată inima. Dar deocamdată sunt interesată doar de clătite.

Mike își drese glasul, ceea ce nu îi alungă emoția.

– Ce-ar fi să le fac eu? Chiar mă pricep.

Ea se uită în jos la Toby. Toby se uită spre ea.

– Zic că da, șopti el.

Îl avea pe Toby în brațe, dar ochii ei îi găsiră pe ai lui Mike.

– Atunci cred că va trebui să spun da.

Zâmbetul lui strălucitor tăie prin tot întunericul din adâncul ei. Ea întinse mâna. El o luă. Și toți trei intrară în casă.

Lucy nu se putea întoarce la cabană în seara aceea. Orice se întâmpla acolo trebuia să se desfășoare fără un privitor din afară. Își îndreptă spatele.

– O să stau în barcă restul nopții.

Panda stătea lângă masa de picnic cu un picior pe bancă.

– Poți să stai în casă.

– În barcă e în regulă.

Dar, înainte să se ducă oriunde, trebuia să se spele. Nu doar de praf și de miere, dar și de micile cioburi de sticlă care o tăiau. Deși dușul de afară nu avea decât apă rece și ea nu avea în ce să se schimbe, nu voia să intre în casă.

Avea să se învelească într-unul din prosoapele de plajă și să se schimbe de dimineață la cabană.

Trecu pe lângă el spre duș, urând jena nefirească dintre ei, urându-l pe el pentru că o provocase, urându-se pe sine pentru că suferea așa din cauza asta.

– Dușul nu funcționează, zise el din spatele ei. Țeava s-a spart săptămâna trecută. Folosește baia ta. Eu nu am apucat să mă mut înapoi.

Asta i se părea straniu, pentru că ea lipsea de două săptămâni, dar nu puse întrebări, nu spuse mai mult decât trebuia. Oricât de tare îi displăcea ideea de a intra în casă, nu putea dormi cum era, așa că, fără vreun cuvânt, intră.

Podeaua din bucătărie scârțâi în mod familiar, iar vechea casă o îmbrățișă, mirosind ușor a umezeală, a cafea și a sobă veche, pe gaz. El aprinse lumina din tavan. Ea își propusese să nu se uite la el, dar nu se putu abține. Avea ochii roșii, iar barba nerasă de mai multe zile arăta amenințător. Dar ceea ce văzu în spatele lui o surprinse.

– Ce s-a întâmplat cu masa?

El se făcu a se gândi.

– Hm... lemn de foc.

– Ai renunțat la prețioasa ta masă?

El își încleștă maxilarul și răspunse inutil de defensiv:

– Mă tot alegeam cu așchii de la ea.

Deja o tulburase, dar fu și mai nedumerită când observă că mai lipsea ceva.

– Ce s-a întâmplat cu purcelul?

– Purcel? făcu el de parcă n-ar mai fi auzit cuvântul.

– Ăla mic și gras, se răsti ea. Vorbește franțuzește.

El ridică din umeri.

– Am mai renunțat la niște lucruri.

– La purcelul tău?

– Ce-ți pasă? Urai purcelul ăla.

– Știu, rânji ea. Dar faptul că îl uram îmi oferea un scop. Acum a dispărut.

În loc să mai scoată o replică, el zâmbi și o privi.

– Dumnezeule, cum arăți!

Tandrețea lui făcu să i se strângă inima, așa că își ridică zidul de apărare.

– Spune asta cuiva căruia îi pasă, zise ea și porni spre hol.

El veni în spatele ei.

– Vreau să știi că... țin la tine. Va fi foarte greu să nu te mai văd. Să nu vorbesc cu tine.

Mărturisirea lui morocănoasă era ca sarea pe rănile ei. Lucy se răsuci spre el.

– Ce naiba? Îți bați joc de mine?

– Nu spune asta!

Ea își țuguie buzele când îl văzu atât de indignat.

– Ce? Nu am folosit cuvintele potrivite?

– Uite, știu că te-am supărat pe plajă, dar... Ce puteam să spun? Dacă aș fi altă persoană...

– Oprește-te chiar acum! rosti ea și își ridică bărbia. Eu deja ți-am dat papucii. Nu e nevoie de asta.

– Ai fost foarte vulnerabilă în vara asta, iar eu am profitat de asta.

– Asta crezi tu?

Cu gândul de a nu-i permite să-i distrugă mândria, se năpusti spre el.

– Crede-mă, Patrick, ochii mei erau larg deschiși când am început mica noastră aventură sordidă!

Dar el nu voia să cedeze.

– Eu sunt un bătăuș din Detroit, Lucy. Tu ești regalitate americană. Am trecut prin prea multe. Nu sunt bun pentru tine.

– Am înțeles, zise ea pe un ton disprețuitor. Ai trecut prin iad când erai mic, apoi când erai polițist, așa că acum renunți la chestiile complicate din viață.

– Nu e adevărat.

– Ba e foarte adevărat. Ea ar fi trebuit să tacă, dar durerea prea tare ca să se oprească. Viața e prea grea pentru tine, Panda, asta e? Așa că o trăiești de la distanța lașului?

– E mai mult de atât, la naiba! El strânse din dinți și reuși să rostească: Nu sunt tocmai... stabil emoțional.

– Cu siguranță!

Își pierduse răbdarea, așa că se îndreptă spre scări. Ea ar fi trebuit să-l lase în pace, dar era secată, furioasă, își pierduse controlul.

– Fugi! strigă după el, prea dezlănțuită ca să vadă ironia în faptul că îl acuza de ceva ce făcuse chiar ea. Fugi! Ești campion la asta.

– La naiba, Lucy...

Se răsuci brusc spre ea, cu ochii întunecați de tristețe, ceea ce ar fi trebuit să-i stârnească mila, dar nu făcu decât să-i alimenteze furia pentru că toată durerea dovedea moartea a ceva ce ar fi trebuit să pulseze de viață.

– Îmi doresc să nu te fi întâlnit niciodată! strigă ea.

Umerii lui căzură. Se sprijini cu o mână de balustradă, iar pe cealaltă o lăsă să cadă pe lângă corp.

– Să nu îți dorești asta! Faptul că te-am întâlnit este... S-au întâmplat anumite lucruri.

– Ce lucruri? Fie îți dezvălui prețioasele secrete, fie n-ai decât să te duci la naiba!

– Am mai fost acolo, zise el, degetele albindu-se din cauză că strângea balustrada. Afghanistan, Irak... Două războaie... S-au întâmplat multe lucruri.

– Mi-ai spus că ai fost în Germania.

El coborî de pe treapta de jos, ocolind-o și tot mișcându-se, ajungând în living.

– Era mai ușor decât să spun adevărul. Nimeni nu vrea să audă despre arșiță și nisip, atacuri cu mortiere, lansatoare de grenade, detonatoare care explodează fără avertisment, smulgând brațe, picioare, lăsând găuri unde ar trebui să fie inima. Am imagini înfierate pe creier care nu vor dispărea niciodată. El se cutremură. Corpuri mutilate, copii morți, mereu copii morți...

El se opri.

Lucy își înfipse unghiile în palmă. Ar fi trebuit să-și dea seama.

El se opri în dreptul șemineului din living.

– Când am ieșit din armată, am intrat în poliție, crezând că nimic nu poate fi la fel de rău ca tot ceea ce văzusem până atunci. Dar a fost și mai mult sânge. Duzini de băieți precum Curtis – toți morți înainte de vreme. Migrenele au devenit mai puternice, la fel și coșmarurile. Nu mai dormeam, am început să beau mai mult, m-am bătut, am rănit oameni, m-am rănit pe mine. Într-o noapte m-am îmbătat așa de tare încât am implorat un tip să-mi spulbere creierii.

Ea începu să înțeleagă și se sprijini de tocul ușii.

– Tulburare de stres posttraumatic.

– Caz clasic.

Asta ascundea el – soarta atâtor soldați care se întorseseră din acele războaie.

Ea încercă să se detașeze puțin.

– Ai fost la psiholog?

– Sigur. Întreabă-mă cât m-a ajutat!

Lucy trebuia să-și ascundă propriile sentimente. Dacă nu, avea să cedeze.

– Poate că trebuie să încerci cu altcineva, zise ea.

El izbucni într-un râs amar.

– Găsește-mi un terapeut care a văzut ce am văzut eu, care a făcut ce am făcut eu și mă duc.

– Terapeuții se ocupă de lucruri pe care nu le-au experimentat neapărat personal.

– Ei bine, asta nu funcționează cu tipi ca mine.

Ea citise despre dificultățile de tratament ale veteranilor cu stres posttraumatic. Erau antrenați să fie reținuți și chiar și cei care știau că aveau nevoie de ajutor erau reticenți în a se confesa, mai ales unui civil. Mentalitatea lor de războinici făcea tratamentul problematic.

– Un individ cu care am fost în armată... își varsă sufletul. În următoarea clipă, psihologul se înverzește, se scuză și se duce să vomite. Panda se îndreptă spre fereastră. Doctorița la care am fost eu era diferită. Era specializată în tulburări de stres posttraumatic și auzise atât de multe povești încât învățase să se detașeze. S-a detașat așa

de mult încât aveam impresia că nu era acolo. O parte din furie păru să-l părăsească. Pastilele și vorbele nu sunt îndeajuns ca să vindece genul acesta de nebunie.

Ea vru să îi spună că toate acestea erau în trecut, dar evident nu era adevărat, iar el mai avea lucruri de spus.

– Uită-te la casa asta! Am cumpărat-o în una din perioadele acelea de nebunie. Răzbunarea mea de adult pentru Curtis. Ce răzbunare, nu-i așa? Remington murise de mulți ani. Cine naiba știe la ce mă gândeam atunci?

Ea știa. Toate acele drumuri la Grosse Pointe ca să spioneze familia pe care o ura și familia din care ar fi vrut atât de mult să facă parte.

El se uită pe fereastră în gol.

– Un bărbat pe care îl cunosc... Soția lui l-a atins în timpul nopții, iar el s-a trezit cu mâinile la gâtul ei. Iar o femeie cu care am fost în armată și-a luat copilul de la grădiniță, convinsă că micuțul era în cine știe ce primejdie mortală și a condus aproape 800 de kilometri fără să spună nimănui, nici măcar soțului. Aproape că a ajuns la închisoare pentru răpire. Alt tip... El și prietena lui se certau. Nimic important. Dar, din senin, el a trântit-o de perete. I-a rupt clavicula. Vrei ca asta să ți se întâmple ție? Gura îi era marcată de linii amare. Din fericire, la mine timpul a avut grijă de ce era mai rău. Acum sunt bine. Și așa trebuie să rămân. Acum înțelegi?

Ea își întări genunchii și se încordă.

– Ce anume ar trebui să înțeleg?

El se uită, în sfârșit, la ea cu o expresie împietrită.

– De ce nu pot să-ți ofer mai multe decât ce ți-am oferit deja. De ce nu pot să-ți ofer un viitor.

De unde știa că asta era ce voia, deși nici ea nu știa?

– Te uiți la mine cu ochii ăia în care aș putea să mă afund, zise el, și îmi ceri totul. Dar eu nu vreau să mai ajung vreodată în locul acela întunecat. Plecă de la fereastră, făcând câțiva pași mai aproape de ea. Nu sunt capabil de mari emoții. Nu pot. Acum înțelegi?

Ea nu spuse nimic. Așteptă.

El respira greu.

– Nu te iubesc, Lucy. Mă auzi? Nu te iubesc.

Ea voia să-și lipească palmele de urechi, să se strângă de burtă, să se lovească de pereți. Ura onestitatea lui brutală, dar nu putea să-l pedepsească pentru ea, nu în lumina a ceea ce tocmai îi spusese.

Lucy trase dintr-un rezervor de putere pe care nu știa că îl avea.

– Hai să fim realiști, Panda. Eu l-am părăsit pe Ted Beaudine. Chiar crezi că o să am nopți nedormite din pricina ta și a unei aventuri de o vară?

El nu tresări. Nu spuse nimic. Se uită doar la ea cu acei ochi de un albastru intens umbriți de întuneric.

Ea nu mai suportă nici o secundă. Se întoarse, fără să-și permită să se miște prea repede. Se duse în hol, ieși pe ușa din față și merse orbește prin noapte, simțind că tot ce încercase atât de tare să înăbușe ieși la suprafață.

Își permisese să se îndrăgostească de el. Împotriva oricărei rațiuni, a bunului-simț, se îndrăgostise profund de acest bărbat cu handicap emoțional, care nu îi putea împărtăși sentimentele.

Sfârși în barcă, nu ghemuită la pupa acolo unde se ascunsese Toby, ci trează și stând în fund – furioasă, lipicioasă și cu inima frântă.

capitolul 25

Mașina lui plecase în dimineața următoare împreună cu el. Lucy se năpusti în casă, aruncă hainele în mașina de spălat și făcu un duș, dar avea o durere de cap puternică și nu se simți mai bine când ieși.

Nu găsi de purtat decât costumul ei negru de baie și unul din tricourile lui. Se plimba prin casă în picioarele goale. El își luase majoritatea hainelor, dosarele de serviciu și cana de cafea cu capac pe care o plimba cu el dimineața. Atât de multe emoții o copleșiseră, fiecare mai dureroasă decât cea de dinainte – milă pentru

lucrurile prin care trecuse el, furia ei pe univers, pe ea însăși, pentru că se îndrăgostise de un bărbat atât de tulburat. Și supărarea ei pe Panda.

În ciuda a ceea ce spusese, îi lipsise. Cu fiecare atingere tandră, privire și zâmbet intim, îl simțea spunându-i că o iubea. Mulți bărbați trecuseră prin experiențe traumatizante, dar asta nu însemna că fugeau.

Supărarea o făcu să se simtă mai bine, așa că și-o întreținu. Nu putea să-și permită să-i fie milă de el sau de ea însăși. „Fugi, lașule! N-am nevoie de tine."

În acea zi, se hotărî să se mute înapoi în casa lui.

Cu toată supărarea ei, nu putea uita că îi promisese lui Bree că avea să o ajute să curețe după vandalii din noaptea trecută, dar, înainte să ajungă la cabană, Mike o sună și îi spuse că el și Toby se descurcă foarte bine și că fetele n-au acces. Nu protestă.

Așteptă până după-amiază să-și ia lucrurile de la cabană. O descoperi acolo pe Bree stând la masa din bucătărie, cu ochi visători, și pe Mike, în aceeași stare, lângă ea.

Semnul discret de pe gâtul lui Bree și felul tandru, dar posesiv al lui Mike nu lăsau nici o îndoială urmă de legată de ceea ce făcuseră cei doi noaptea trecută în timp ce Toby dormea.

– Nu poți să pleci, spuse Bree când Lucy îi dezvălui intențiile. Lucrez la un plan să-mi salvez afacerea și voi avea nevoie de tine mai mult decât oricând.

Mike bătu cu degetul într-un caiet plin cu note scrise cu exactitate de Bree.

– Nu vrem să stai singură în casa aia mare, spuse el. Ne-am face griji.

Dar cei doi abia își puteau lua ochii unul de la celălalt ca să vorbească cu ea și nici Toby nu era mai breaz.

– Mike și Bree se căsătoresc! anunță el când veni în bucătărie.

Bree zâmbi.

– Calmează-te, Toby! Încă nu se căsătorește nimeni.

Privirile pe care le schimbară Mike și Toby sugerau însă că aveau cu totul altă părere despre asta. Lucy nu voia să le strice fericirea cu necazurile ei. Promise să treacă pe la ei a doua zi și le spuse la revedere.

Lucy continuă să-și alimenteze mânia, dar după câteva zile de plimbări furioase și solitare și ture nesfârșite cu bicicleta care nu reușeau s-o obosească îndeajuns pentru a dormi, știu că trebuia să facă altceva. În sfârșit, deschise laptopul pe care Panda îl lăsase în urmă și se întoarse la treabă. La început, nu se putu concentra, dar încet-încet găsi distragerea de care avea nevoie.

Poate că din pricina durerii în urma despărțirii de Panda, se trezi gândindu-se tot mai mult la durerea ei mai veche după ce-și petrecuse primii paisprezece ani din viață cu o mamă biologică, o femeie care o ținea dintr-o petrecere în alta.

„- Lucy, eu ies în seara asta. Ușa e încuiată.

- Sunt speriată. Rămâi!

- Nu fi copil. Ești fetiță mare acum."

Dar ea nu era o fetiță mare - avea 8 ani -, iar în următorii câțiva ani, deveni singura persoană responsabilă în acea casă sumbră.

„- Lucy, fir-ar să fie! Unde sunt banii ăia pe care i-am ascuns în fundul sertarului?

- I-am folosit să plătesc blestemata aia de chirie! Ce vrei, să ne dea din nou afară?"

Crezuse întotdeauna că simțul răspunderii se născuse odată cu moartea lui Sandy, când trebuia să aibă singură grijă de Tracy, dar acum își dădu seama că se întâmplase mult mai devreme.

Scrise până când o duru mâna - nu putea scrie la nesfârșit și, cum se opri, o copleși durerea din suflet. Atunci își strânsese furia adânc. Când era ascunsă bine, putea să respire.

Panda așteptase cu nerăbdare noul său job de șef de securitate pentru turnarea unui fim de acțiune cu buget

mare în Chicago, dar, la două zile după ce începu, se îmbolnăvi de gripă. În loc să stea în pat, unde i-ar fi fost locul, o duse pe picioare și sfârși prin a face o pneumonie. Pe care o duse, la rândul ei, tot pe picioare, fiindcă să meargă în pat doar cu gândul la Lucy Jorik nu era o opțiune.

„Fii cel mai bun la ceea ce te pricepi!" Un motto grozav până în ziua în care o întâlnise.

– Ești un bou, îi spusese Temple în timpul uneia dintre mult prea numeroasele convorbiri telefonice. Ai avut șansa să fii fericit, iar tu ai fugit de ea. Iar acum încerci să te autodistrugi.

– Doar pentru că tu crezi că ți-ai pus viața în ordine nu înseamnă că toată lumea vrea asta, răspunse el, fericit că ea nu putea să vadă cât de sfrijit arăta și cât de încordat era.

Avea mai multe oferte de serviciu decât avea nevoie, așa că angajase doi foști polițiști să lucreze pentru el. Pe unul îl trimisese în misiune la Dallas, iar celălalt trebuia să dădăcească un actor adolescent.

Temple îl sună din nou. Scoase din buzunar o batistă să-și sufle nasul și apoi vorbi înainte ca ea să înceapă să-l sâcâie vorbindu-i despre Lucy.

– Cum merg filmările la noul sezon?

– În afară de faptul că producătorii țipă la Kristi și la mine, spuse ea, merg foarte bine.

– Voi două i-ați pus la zid. Aveți noroc că n-au timp să vă înlocuiască, că altfel v-ați căuta amândouă de lucru.

– Le-ar fi părut rău, răspunse Temple. Publicul se plictisise de vechiul show și îi va plăcea noua abordare. Are suflet. Kristi va trebui să poarte tot bikiniul ei roșu, dar are mai mult timp pe ecran și îl folosește într-un mod sclipitor.

El o auzi mușcând ceva. Un măr? O bucată de țelină? Prăjiturica pe care și-o permitea zilnic?

– Am făcut antrenamentele mult mai distractive, spuse ea. Iar azi chiar am plâns. Atunci să vezi rating!

- Am un nod în gât doar gândindu-mă la asta.

Hârâitul lui se transformă într-un acces de tuse, pe care însă îl înăbuși.

- Nu, serios, spuse ea. Concurenta asta – o cheamă Abby – a fost abuzată într-un mod oribil în copilărie. Pur și simplu, m-a șocat. Toți au povești. Nu știu de ce nu mi-am făcut timp până acum să ascult mai atent.

El știa de ce. Dacă ar fi fost atentă la temerile și la nesiguranțele altora, ar fi putut s-o forțeze să și le examineze pe ale ei, iar ea nu încă fusese pregătită pentru asta.

Temple continuă cu gura plină:

- De obicei, după câteva săptămâni de filmări, sunt răgușită din cauză că tot țip la oameni, dar ascultă-mă pe mine...

- Fac tot ce pot.

Luă o înghițitură de apă ca să-și înăbușe tusea.

- Am crezut că Lucy era nebună când vorbea de metoda ei „suficient de bine" în materie de antrenamente, dar ea a descoperit ceva. Lucrez la un program de antrenamente pe termen lung care e mai realist. Și... Fii atent, avem un segment grozav cu camera ascunsă, unde învățăm publicul cum să citească etichetele de mâncare organizând certuri false pe culoarele din supermarketuri.

- Asta vă va aduce sigur un premiu Emmy.

- Amărăciunea ta nu e atrăgătoare, Panda. Poți să râzi cât vrei, dar până la urmă vom fi în stare să ajutăm oamenii pe termen lung. Și apoi, pentru că voia ca el să creadă că era la fel de dură ca întotdeauna, zise: Sun-o pe Max. A lăsat trei mesaje vocale și nu i-ai răspuns la nici unul.

- Pentru că nu vreau să vorbesc cu ea, mormăi el.

- Am vorbit ieri cu Lucy la telefon. Încă este în casă.

Interveni un nou apel, care îi oferi scuza să-i închidă. Din păcate, apelul era de la Kristi.

- N-am timp să vorbesc, spuse el.

Ea îl ignoră.

– Temple a fost formidabilă în interviul nostru. Crudă și deschisă.

Îi trebui un moment să-și dea seama că era vorbea despre lunga sesiune de consiliere pe care ea și Temple tocmai o terminaseră de filmat. Producătorii plănuiseră să deschidă noul sezon cu ea, știind că dezvăluirea lesbianismului lui Temple avea să facă publicitate în plus.

– O aducem pe Max spre sfârșit, spuse Kristi, și, având-le pe ele două împreună, ajungem să înmuiem și cele mai împietrite inimi. Publicului îi va plăcea această nouă latură a ei. Iar eu va trebui să port o rochie.

– Una strâmtă, pot să pariez.

– Nu poți să le ai pe toate.

– Eu vreau un singur lucru, mormăi el. Vreau ca tu și diavolul ăla care spui că îți e prietenă să mă lăsați dracului în pace!

Urmă o pauză scurtă.

– Ai putea trăi o viață mai adevărată, Panda, dacă ai face ce te-am sfătuit și ai înceta să-ți mai îndrepți supărarea spre alții.

– Acum o să închid ca să caut o fereastră destul de sus de unde să mă arunc.

Dar, oricât s-ar fi plâns de ele, în unele zile părea că telefoanele lor deranjante erau tot ce-l mai ținea pe linia de plutire. Femeile astea chiar țineau la el. Și erau singura lui legătură fragilă cu Lucy.

Toamna venea devreme pe Charity Island. Turiștii dispăreau, aerul devenea mai proaspăt, iar arțarii începeau să dea primele semne de roșu ruginiu. Scrisul, care pentru Lucy fusese atât de greu, se dovedi a fi salvarea ei, astfel încât ajunse să-i poată trimite manuscrisul complet tatălui ei.

Își petrecu următoarele câteva zile străbătând insula pe bicicletă și plimbându-se pe plajele goale. Nu era foarte sigură când se întâmplase, dar, prin durerea

și supărarea ei, cumva își dădu seama cum intenționa să-și clădească viitorul.

Gata cu lobby-ul pe care îl detesta! Avea să dea ascultare inimii și să lucreze din nou cu copiii. Și asta nu era totul. Conștiința îi spunea să-și folosească faima pentru a lucra la un nivel superior. Iar de data asta intenționa să o facă prin ceva care chiar o împlinea: scriind.

Când tatăl ei, un jurnalist brutal de sincer, o sună, îi confirmă ceea ce știa de mult:

- Luce, ești o scriitoare adevărată!

Ea avea să-și scrie cartea – nu una despre ea sau familia ei, ci despre copii reali, în pericol. Și nu cu un ton sec, academic, ci avea să scrie o carte palpitantă, plină de povești personale aflate de la copii, de la consilieri, cu scopul de a pune în lumină viața celor mai vulnerabili. Iar numele ei pe copertă avea să îi garanteze o publicitate pe măsură. Asta însemna că mii de oameni – poate chiar sute de mii – care nu știau nimic despre copiii dezavantajați puteau afla despre problemele acestora.

Dar, cu toate că acum avea o direcție clară, pacea pe care și-o dorise nu venea. Cum putuse să se îndrăgostească așa de tare? Un nod amar o ardea atât de tare în piept, încât avea momente în care credea că urma să izbucnească în flăcări.

Cu manuscrisele trimise și cu luna octombrie apropiindu-se repede, o sună pe secretara de presă a mamei ei, care îi făcu legătura cu un reporter de la *Washington Post*. În penultima zi a lunii septembrie, Lucy stătea la soare, cu telefonul lipit de ureche și dădea interviul pe care îl ocolise.

- A fost umilitor, am intrat în panică... Ted este unul dintre cei mai buni bărbați pe care i-am cunoscut vreodată. Am petrecut ultimele câteva luni lucrând la cartea tatălui meu și încercând să-mi regăsesc direcția în viață. Voi scrie cartea mea, ca avocată pentru copiii care n-au o voce a lor.

Pe Panda nu îl menționă.

După interviu, îl sună pe Ted și avu cu el discuția pe care n-ar fi putut s-o aibă înainte. Apoi începu să împacheteze.

Bree fusese de mai multe ori la casa ei veche de vacanță de când Lucy venise înapoi și trecu și în ziua de după interviu ca s-o ajute să închidă. În numai câteva luni, ea, Toby și Mike intraseră în viața ei, iar ea știa că aveau să-i lipsească. Dar, oricât de apropiată s-ar fi simțit de Bree, Lucy nu putea discuta cu ea despre Panda. De fapt, nu putea discuta cu nimeni, nici măcar cu Meg.

Bree se aplecă peste tejghea, urmărind-o pe Lucy spălând frigiderul din inox.

– Ciudat, spuse ea. Am crezut că întoarcerea în această casă mă va distruge, însă doar mă face nostalgică. Mama a gătit atât de multe mese proaste în această bucătărie, iar grătarul tatei nu ajuta deloc. Îl ardea mereu.

Tatăl lui Bree făcuse multe lucruri mai rele decât să ardă hamburgerii, dar asta n-o privea pe Lucy. Ridică un borcan de muștar abia început.

– Îl vrei?

Bree încuviință din cap, și Lucy puse muștarul într-o ladă de carton, lângă alte resturi pe care le trimitea la cabană.

Bree își suflecă mânecile de la puloverul greu pe care îl purta să se apere de frigul acelei toamne timpurii.

– Mă simt ca o femeie liberă, care nu trebuie să-și petreacă toată ziua la stand.

– Halal libertate! Ai muncit ca o nebună.

Bree pierduse o treime din mierea anului următor din cauza vandalilor, un grup de haimanale care fuseseră prinși când se îndreptau spre feribot. Dar, mulțumită vremii uscate și zilelor calde, tot reușise să strângă peste 500 de kilograme.

– Îl voi iubi pe pastorul Sanders pentru totdeauna, spuse ea.

Preotul de la Heart of Charity aranjase o întâlnire între Bree și un angrosist de pe continent, care aproviziona

un lanț de magazine de cadouri de pe Coasta de Vest. Femeia se îndrăgostise de mostrele lui Bree: mierea aromată, loțiunile, lumânările și cartonașele, lustrul de mobilă cu ceară de albine și singurul ornament de Crăciun care supraviețuise vandalilor.

– Etichetele cu Mierea Carusel au încheiat afacerea, spuse Bree. Le iubește, a zis că dă produselor o eleganță specială. Dar nu mă așteptam la o comandă așa de mare.

– Are gusturi bune.

– Nu știu ce mă făceam dacă n-ar fi comandat. De fapt, știu, dar mă bucur că nu trebuie s-o fac. Clătină din nou din cap când Lucy îi întinse un sac de morcovi nedeschis. Nu suport ideea să fiu dependentă financiar de Mike. S-a întâmplat, am făcut asta, n-am de gând să repet.

– Bietul Mike! Tot ce vrea e să aibă grijă de tine și tot ce vrei tu e să ai grijă de tine însăți. În curând, va trebui să te căsătorești cu el.

– Știu. Dar treaba cu Mike Moody... Un zâmbet visător se întinse pe fața ei. E de neclintit. Omul ăsta nu pleacă nicăieri.

Lucy își înăbuși durerea.

– În afară de fereastra dormitorului tău, în fiecare noapte.

Bree roși.

– Ți-am spus asta confidențial.

– La fel cum mi-ai spus ce amant viguros e. Ceva ce ar fi fost bine să nu aflu niciodată.

Bree nu ținu cont de obiecțiile lui Lucy.

– Chiar îl credeam pe Scott când spunea că eu eram problema, dar acum nu poate decât să-mi fie milă de biata fată de 19 ani. Zâmbetul visător i se așternu din nou pe chip. Cine ar fi crezut că un tip atât de rigid și de religios ca Mike poate să fie atât de...

– Viguros, zise Lucy, întrerupând-o.

Chipul lui Bree se întunecă.

– Dacă ne prinde Toby...

– Ceea ce se va întâmpla mai devreme sau mai târziu.

Lucy adăugă un calup de parmezan și – rezistând dorinței de a-l sparge de un perete – un borcan din dulceața de portocale a lui Panda.

– Mike e tot mai nervos din pricina furișatului. Chiar a amenințat că nu-și va mai oferi... serviciile până ce nu sunt de acord să stabilim o dată. Șantaj. Îți imaginezi?

Lucy închise ușa de la frigider.

– Ce te reține, Bree? Serios?

– Sunt așa de fericită! Își legănă picioarele și se gândi puțin. Știu că trebuie să trec peste aversiunea mea față de căsătorie și o s-o fac. Doar nu încă. Se dădu jos de pe tejghea. O să vii pe insulă să ne vizitezi?

Lucy nu mai voia să se întoarcă vreodată pe insulă.

– Sigur, zise ea. Acum hai să ducem chestiile astea la cabană. Și fără despărțiri prea lungi, bine?

– Absolut.

Dar amândouă știau că nu avea să fie ușor să-și rețină lacrimile. Și chiar nu fu.

La un moment dat, Panda încetă să mai tușească și începu să își recapete energia, dar se simțea de parcă îi lipsea un membru. Reflexele nu îi mai erau ascuțite, dar nu suficient de proaste ca să observe altcineva. La poligon, ținta lui nu mai era așa de exactă, iar dacă se ducea să alerge, își pierdea ritmul fără motiv. Vărsa cana de cafea, lăsa cheile de la mașină să cadă.

Citise interviul lui Lucy în *Washington Post*. Nu îi amintea numele nici măcar o dată – și de ce ar fi făcut-o –, dar nu îi plăcea felul în care chipul ei era din nou la știri.

Observă câteva fire albe în păr. De parcă asta nu ar fi fost suficient de deprimant, nici jobul nu mergea bine. Actrița care juca rolul secundar în film începuse să îi facă avansuri și nu accepta un refuz. Era absolut superbă, cu un corp care rivaliza cu al lui dr. Kristi, și să ajungă în pat cu o femeie ar fi fost cea mai bună metodă

să șteargă amintirea celeilalte, dar nici nu se putea gândi la asta. Îi spuse că era îndrăgostit de altcineva.

În noaptea aceea se îmbătă pentru prima dată după mulți ani. Se trezi panicat. În ciuda faptului că se îngrijise, fantomele pe care le ținuse la distanță atât timp se întorseseră. Atunci o sună pe singura persoană la care se putea gândi că îl putea ajuta.

– Kristi, eu sunt...

Lucy găsi un apartament și un job în Boston, în timp ce secretarul de presă al lui Nealy refuza o avalanșă de telefoane de la presă:

– Domnișoara Jorik va începe noul job în curând și e prea ocupată ca să mai dea alte interviuri.

Lucy intenționa să stea ocupată până la primul ei turneu pentru carte.

În ultima noapte în Virginia, ea stătu cu părinții ei pe terasa domeniului unde crescuse. Nealy purta unul dintre hanoracele vechi ale lui Lucy de la colegiu ca să-i fie cald, dar încă reușea să arate patrician în timp ce sorbea dintr-o cană cu ceai fierbinte, părul ei castaniu, de regulă foarte ordonat, fiind ciufulit de vântul de octombrie.

Tenul mamei ei și strămoșii de pe *Mayflower* erau în contrast puternic cu tenul mult mai întunecat al tatălui ei și duritatea lui de oțel. Mat puse un lemn în noua groapă de foc.

– Am profitat de tine, zise el direct.

Nealy își strânse cana caldă de ceai în mâini.

– S-a întâmplat treptat, iar tu erai mereu așa de veselă și de dispusă să ajuți încât nu ne-am dat seama. Acum, citind ce ai scris... A fost foarte limpede și sfâșietor.

– Mă bucur că ai continuat să scrii, zise tatăl ei. Știi că te voi ajuta oricum pot.

– Mulțumesc, răspunse Lucy. Chiar o să apelez la tine.

De nicăieri, mama ei o lovi pe Lucy cu unul din pumnii aceia cu efect care erau specialitatea ei politică.

- Ești gata să ne povestești despre el?

Lucy își întări strânsoarea pe paharul cu vin.

- Despre cine?

Nealy nu ezită:

- Bărbatul care ți-a furat sclipirea din ochi.

- Nu e... chiar așa de rău, minți ea.

Vocea lui Mat se transformă într-un bubuit amenințător.

- Îți spun un lucru: dacă îl văd vreodată pe ticălosul ăla, îl bat măr!

Nealy ridică din sprâncene spre el.

- Un alt motiv pentru care sunt recunoscătoare, la fel ca întreaga țară, că eu am fost aleasă președinte și nu tu.

Panda se învârti de două ori în jurul străzii înainte de a-și face curaj să intre în clădirea cu trei etaje din cărămidă maronie. Pilsen fusese odinioară cartierul imigranților polonezi din Chicago, dar acum era centrul comunității mexicane a orașului. Holul îngust era acoperit cu graffiti colorate sau poate că erau picturi murale - greu de spus într-un cartier unde arta stradală îndrăzneață era așa de proeminentă.

Găsi ușa de la capătul coridorului.

Afișul spunea: „Sunt înarmat și nervos. Intrați oricum".

Unde naiba îl trimisese Kristi? Deschise ușa și păși într-o încăpere decorată ca de la Armata Salvării, cu o canapea de piele crăpată, două fotolii desperecheate, o masă de cafea deschisă la culoare și un vultur sculptat cu drujba sub care, pe un poster, scria: „US Marines. Ajutăm tipii răi să moară din 1775".

Bărbatul care ieși din camera alăturată era cam de vârsta lui Panda, ciufulit, cu început de chelie, un nas mare și mustață Fu Manchu.

- Shade?

Panda aprobă din cap.

- Eu sunt Jerry Evers.

Veni spre el cu brațul întins și călcătura un pic strâmbă. Privirea lui Panda fugi fără să vrea spre piciorul lui. Evers încuviință din cap, apoi își ridică blugii largi pentru a dezvălui o proteză.

- Sangin. Am fost cu cei 35.

Panda știa deja că Evers fusese în Afghanistan și aprobă din cap. Pușcașii marini din Regimentul 5 fuseseră loviți foarte dur la Sangin.

Evers flutură dosarul pe care îl ținea în direcția fotoliului și râse.

- Ai fost în Kandahar și Fallujah? Cum ai reușit să fii atât de norocos?

Panda comentă:

- Alții au dus-o mai rău.

Evers pufni și se trânti pe canapea.

- La naiba cu asta! Suntem aici ca să vorbim despre tine.

Panda simți că începea să se relaxeze...

Până la 1 noiembrie, Lucy se obișnuise cu viața din Boston și apartamentul pe care îl subînchiriase în Jamaica Plain. Când nu scria, era la lucru și, deși era tot timpul obosită, nu fusese niciodată mai recunoscătoare pentru un job și un program încărcat.

- Ce-ți pasă ție? Adolescenta de 17 ani care stătea pe canapea vizavi de ea pufni disprețuitor. Nu știi nimic despre mine.

Mirosul puternic de taco pătrunse în camera de consiliere dinspre bucătărie, unde în fiecare zi centrul pentru copii ai străzi din Roxbury servea cina pentru 50 sau mai mulți adolescenți fără adăpost. Ofereau, de asemenea, dușuri, o zonă de spălat rufe, o clinică medicală săptămânală, șase consilieri care îi ajutau pe cei fugiți de acasă, pe cei fără adăpost și pe copiii străzi până în 14 ani, pentru ca aceștia să-și găsească adăpost, să se întoarcă la școală, să-și dea examenele, să obțină legitimații pentru ajutor de la stat și să-și caute joburi. Unii dintre clienții

lor aveau și probleme cu drogurile. Alții, precum fata cu pomeți frumoși și ochi tragici, fugiseră de violență fizică îngrozitoare. Consilierii de la centru aveau de-a face cu probleme de sănătate mintală, probleme de sănătate, sarcini, prostituție și tot ce mai putea exista.

– Și a cui problemă este că nu știu nimic despre tine? zise Lucy.

– A nimănui.

Shauna se lăsă mai adânc pe canapea, cu o expresie îmbufnată.

Prin fereastra din ușă, Lucy vedea niște copii care dădeau jos decorațiuni de Halloween: lilieci zburători, vrăjitoare de carton și schelete cu ochi roșii strălucitori.

Shauna studie fusta de piele scurtă a lui Lucy, ciorapii de un roz intens și cizmele demodate.

– O vreau pe asistenta mea socială înapoi. Era mult mai drăguță decât tine.

Lucy zâmbi.

– Asta pentru că nu te adoră așa cum o fac eu.

– Acum ești doar sarcastică.

– Nu. Lucy puse cu grijă mâna pe brațul adolescentei și vorbi blând, crezând fiecare cuvânt: Tu ești una dintre marile creații ale universului, Shauna. Curajoasă ca o leoaică, vicleană ca o vulpe. Ești deșteaptă și ești o supraviețuitoare. Ce să nu iubești la tine?

Shauna îi dădu mâna la o parte și se uită prevăzătoare la ea.

– Ești nebună.

– Știu. Ideea e că ești o luptătoare. Noi toți credem asta. Și oricând vrei să iei în serios și să păstrezi un job, știu că îți vei da seama cum să faci asta. Acum pleacă.

Asta o revoltă.

– Cum adică să plec? Tu trebuie să mă ajuți să-mi recapăt slujba.

– Cum ar trebui să fac asta?

– Spunându-mi ce să fac.

– Nu am idee.

– Cum nu ai idee? Mă duc să îi spun directoarei. O să te dea afară. Nu știi nimic!

– Ei bine, având în vedere că sunt aici de mai puțin de o lună, s-ar putea să fie adevărat. Cum pot să fiu mai bună?

– Trebuie să-mi spui cum să îmi păstrez slujba. Adică să vin în fiecare zi la timp și să nu mă port urât cu șeful...

În următoarele minute, Shauna îi ținu lui Lucy o predică, repetând toate sfaturile pe care le primise de la alți consilieri.

Când se opri în sfârșit, Lucy încuviință din cap admirativ.

– Oh! Tu ar trebui să fii consilier în locul meu. Te pricepi.

Ostilitatea fetei se evaporă.

– Chiar crezi asta?

– Categoric. Odată ce îți vei lua diploma, cred că ai străluci la multe slujbe.

Până ce termină sesiunea cu Shauna, Lucy reuși să rezolve multe dintre problemele adolescentei. Era un lucru așa de mic, dar reprezenta o barieră monumentală pentru un copil fără adăpost. Shauna nu avea un ceas deșteptător.

Lucy se uită prin încăperea de consiliere goală, cu canapeaua ei confortabilă, uzată, fotoliul comod și arta murală inspirată de graffiti. Asta era munca pe care era menită să o facă.

În seara aceea plecă din centru spre apartament mai târziu decât de obicei. În timp ce se îndrepta spre mașină, își deschise umbrela ca să se protejeze de ploaia măruntă și rece de seară și se gândi ce mai trebuia să scrie în seara aceea înainte să se prăbușească în pat. Nu mai trebuia să bântuie pe holurile Congresului, nu mai trebuia să bată pe la ușile firmelor, ca să vadă mari manageri care voiau să se întâlnească cu ea doar ca să se laude că o cunoșteau pe fiica președintei Jorik. Transformarea cărții ei într-o platformă publică era mult mai satisfăcătoare.

Ocoli o baltă. Un reflector îi lumina mașina, unul din cele două vehicule care rămăseseră în parcare. Aproape că terminase cartea, iar o jumătate de duzină de edituri ceruseră deja să o vadă. Având în vedere câți scriitori se luptau să fie publicați, poate că ar fi trebuit să se simtă vinovată din cauza asta, dar nu se simțea. Editorii știau că numele ei pe coperta cărții avea să garanteze publicitate și vânzări mari.

Decisă să spună poveștile personale ale adolescenților fără adăpost prin ochii lor – de ce fugiseră din familie, cum trăiau, ce speranțe și visuri aveau. Nu doar copiii dezavantajați precum Shauna, ci și adolescenții de la periferii, mai puțin mediatizați, care duceau existențe de nomad în comunități bogate.

Câtă vreme se concentra pe munca ei, era plină de energie, dar, în momentul în care își lăsa garda jos, furia se întorcea. Refuza să renunțe. Când era obosită frântă, când stomacul refuza să accepte hrana de care avea nevoie, când îi izvorau lacrimi în ochi din nimic, furia era cea care o ajuta să răzbească.

Aproape că ajunsese la mașină, când auzi pe cineva alergând. Se răsuci. Puștiul apăru de nicăieri. Subțire, cu ochii scobiți, blugi rupți și un hanorac cu glugă, udat de ploaie. Îi apucă geanta și o împinse la pământ.

Umbrela îi zbură, durerea o săgetă prin corp și toată furia pe care o ținuse înăuntrul ei își găsi o țintă. Strigă ceva neinteligibil, se ridică de pe asfalt și goni după el.

El nu se așteptase să fie urmărit și alergă mai repede.

– Dă-i drumul! strigă cu furia alimentată de adrenalină.

Dar el continuă să alerge, la fel și ea.

Era mic și iute. Nu-i păsa. Era dornică de răzbunare. Alergă pe trotuar, cu cizmele lovind asfaltul. El o coti pe o alee între centru și clădirea de birouri. Ea se duse direct după el.

Un gard de lemn și un tomberon blocau ieșirea, dar ea nu se retrase, deși nu se gândi ce ar fi putut să facă dacă el avea un pistol.

– Dă-o înapoi!

Cu un mormăit, el se ridică pe tomberon. Geanta se agăță de un colț ascuțit. El îi dădu drumul și se aruncă peste gard.

Era așa de înnebunită de furie, încât încercă să se urce pe tomberon după el. Cizmele îi alunecară pe metalul ud și își juli piciorul.

Rațiunea se întoarse treptat. Trase aer în piept și furia în sfârșit dispăru.

„Ce prostie, ce prostie, ce prostie!"

Își recuperă geanta și ieși șchiopătând pe trotuar. Fusta de piele îi oferise un pic de protecție când căzuse, dar își rupsese ciorapii roz și își julise ambii genunchi și mâinile. Însă, în ciuda țiuitului din urechi, nimic nu părea să fie rupt.

Ajunse pe trotuar. Ce prostie! Dacă Panda ar fi văzut-o alergând pe aleea aia, ar fi înnebunit. Dar, dacă Panda ar fi fost în apropiere, copilul nu ar fi putut să se apropie de ea.

Pentru că Panda proteja oameni.

Simți că o cuprinse o amețeală îngrozitoare.

„Panda protejează oamenii."

Abia apucă să ajungă pe trotuar că se prăbuși, cizmele afundându-se în șanț, stomacul i se revoltă și cuvintele pe care el le rostise i se întoarseră în minte.

„Din senin, el a trântit-o de perete. I-a rupt clavicula. Vrei ca asta să ți se întâmple ție?"

Ea își cuprinse capul în mâini.

„Nu te iubesc, Lucy, nu te iubesc."

„O minciună." Nu însemna că nu o iubea. Ci o iubea prea mult.

Cerurile se deschiseră cu un bubuit de tunet. O ploaie deasă o lovi pe umeri, pătrunse prin trenci, o lovi pe creștet ca niște pietricele ascuțite. Soldatul care încercase să își sugrume soția... Bărbatul care își bătuse prietena... Panda se vedea pe sine ca pe o potențială amenințare

pentru ea, la fel ca ei – alt inamic de care ea trebuia protejată. Iar el avea de gând să facă exact asta.

Începură să-i clănțăne dinți. Se gândi la posibilitatea ca el să fi inventat toate astea, dar inima ei cunoștea adevărul. Dacă nu ar fi fost acea furie constantă pe care o alimentase cu atâta grijă, ea și-ar fi dat seama mai devreme.

O camionetă albă încetini și se opri. Ea se uită la geamul șoferului care fu lăsat în jos și un bărbat între două vârste cu părul cărunt scoase capul pe geam.

- Sunteți în regulă?

- Sunt... bine.

Ea se luptă să se ridice. Camioneta plecă.

Un fulger lumină în noapte și atunci ea văzu disperarea din ochii lui Panda, îi auzi tonul fals războinic. Panda nu avea încredere în el că nu avea să o rănească.

Își ridică fața spre cerul cenușiu și ud de ploaie. El și-ar da viața ca să o protejeze pe a ei, chiar și de el însuși. Cum putea să se lupte cu o voință atât de oțelită? Vedea o singură cale. Cu o voință proprie de oțel.

Și un plan...

capitolul 26

Când se încheiară filmările, Panda se întoarse pe insulă, de parcă asta l-ar fi adus mai aproape de ea. Casa stătea udă și singuratică în vremea înnorată a după-amiezii de noiembrie. Frunzele cădeau în streșini, pânzele de păianjen acopereau ferestrele și era plin de crengi căzute după furtună. Porni centrala și merse prin camerele tăcute, cu umerii aduși și mâinile în buzunare.

Nu reușise să găsească altă menajeră, și mobila avea un strat fin de praf, dar atingerea lui Lucy era peste tot: în castronul cu pietre de pe plajă de pe masa de cafea din solariu, în mobila rearanjată în mod confortabil, în rafturile și mesele eliberate de obiecte îngrămădite. Casa nu se mai simțea de parcă îi aștepta pe cei din

familia Remington, dar nu se simțea nici a lui. Era casa ei. Fusese casa ei din momentul în care pășise în ea.

Ploaia se opri. El scoase o scară extensibilă veche din garaj și curăță streșinile, reușind cu greu să evite o căzătură când alunecă pe o treaptă. Aruncă una din mâncărurile congelate dezgustătoare ale lui Temple în cuptorul cu microunde, deschise o cutie de cola și se chinui singur, ducându-se la culcare în dormitorul vechi al lui Lucy, care fusese pe vremuri al său. A doua zi mâncă un mic dejun rece și bău două căni de cafea și porni prin pădure.

Cabana avea un strat nou de vopsea și un acoperiș nou. Bătu la ușa din spate, dar Bree nu răspunse. Prin fereastră văzu un ghiveci cu flori pe masa din bucătărie și niște hârtii de școală, așa că deduse că ea și Toby încă locuiau acolo. Cum nu avea nimic altceva de făcut, se așeză pe veranda din față și așteptă ca ei să se întoarcă.

O oră mai târziu, vechiul ei Cobalt își făcu apariția. El se ridică de pe scaunul umed de răchită și se duse spre trepte. Ea opri mașina și coborî. Nu părea supărată să-l vadă, ci mai degrabă nedumerită.

Părea diferită de persoana pe care și-o amintea – era odihnită, aproape senină, nu mai era nici așa de slabă. Purta blugi și o jachetă bej de fleece, cu părul strâns într-un coc lejer. Se îndreptă încrezătoare spre el.

El își îndesă mâinile în buzunare.

– Cabana arată bine.

– Ne pregătim să o închiriem vara viitoare.

– Și cu albinele ce se întâmplă?

Lucy ar fi vrut să știe.

– Am aranjat ca familia care deține livada de lângă cabană să mute stupii acolo.

El încuviință din cap. Și așteptă. Își mută greutatea de pe un picior pe altul.

– Ce face Toby?

– E cel mai fericit copil de pe insulă. Acum e la școală.

El încercă să se gândească la ce putea spune în continuare, dar sfârşi prin a pune întrebarea pe care nu intenţionase să o rostească.

– Ai vorbit cu Lucy?

Bree era exact ca Temple. Încuviinţă din cap, dar nu oferi altă informaţie.

El îşi scoase mâinile din buzunare şi coborî de pe scări.

– Trebuie să discut ceva cu tine.

Chiar atunci apăru şi Cadillacul lui Mike.

Mike sări din maşină, cu braţul întins, de parcă a-l vedea din nou pe Panda era momentul culminat al zilei.

– Hei, străine! Ce bine că te-ai întors!

Părul îi era mai scurt, nu mai era pieptănat cu aceeaşi grijă şi, în afară de ceas, renunţase la bijuterii. Arăta relaxat, fericit – un tip fără demoni interiori. Panda îşi înăbuşi resentimentul. Nu era vina lui Moody că reuşise ceea ce Panda nu fusese în stare.

Mike o luă pe Bree pe după umeri.

– Ţi-a spus că am stabilit data? În seara de Anul Nou. Cea mai grea vânzare pe care am făcut-o vreodată.

Bree ridică o sprânceană.

– Toby a reuşit vânzarea.

– Seamănă cu mine, făcu Mike rânjind.

Bree râse şi-l sărută pe colţul gurii.

– Felicitări amândurora! zise Panda.

Ziua era mai caldă, aşa că Mike sugeră să se aşeze pe verandă. Panda îşi reluă locul pe scaunul pe care tocmai îl părăsise, iar Bree se aşeză pe celălalt din faţa lui, în vreme ce Mike se aşeză pe balustradă. Vorbiră despre cât de bine se descurca Bree cu afacerea ei, apoi înşirară o listă de realizări ale lui Toby.

– El şi profesoara lui studiază istoria rasei de culoare.

– Toby ştie mai multe decât ea, zise Bree mândră. Dar tu ai venit aici să vorbeşti cu mine despre ceva anume?

Prezenţa lui Mike complica o sarcină şi aşa destul de dificilă.

– E în regulă. Pot să mă întorc mai târziu.

– E despre Lucy? se încruntă Bree.

Totul era despre Lucy.

– Nu, zise el. E o chestie privată.

– Eu mă retrag, zise Mike binevoitor. Am oricum niște chestii de rezolvat.

– Nu pleca, zise ea și îl privi. În ciuda aparențelor, Mike e cea mai discretă persoană de pe insulă. Și oricum o să sfârșesc prin a-i spune.

Panda ezită.

– Ești sigură? Are... are de-a face cu familia ta. Cu tatăl tău.

Ea părea circumspectă.

– Spune-mi!

Așa că îi spuse. Stătu așezat pe scaunul din răchită, aplecat spre ea, cu brațele sprijinite pe genunchi și îi spuse despre relația tatălui ei cu mama lui, apoi despre Curtis.

Când termină, Bree avea lacrimi în ochi.

– Îmi pare așa de rău!

Panda ridică din umeri.

Mike veni să stea lângă ea. Bree se căută prin buzunare după un șervețel.

– După ce a murit tata, mama s-a asigurat că știm cu toții ce soț mizerabil fusese, așa că nu e tocmai o surpriză. Dar nimeni nu și-a imaginat că a avut încă un copil.

Ea își suflă nasul.

Mike își strânse mâna pe spătarul scaunului lui Bree și îi aruncă lui Panda o privire fermă. Atitudinea lui relaxată dispăru complet în timp ce analiza dacă informația reprezenta o amenințare pentru femeia pe care o iubea.

– De ce ai cumpărat casa?

Panda îl aprecia pentru că voia să o protejeze, așa că le spuse adevărul.

– Un fel de răzbunare ciudată. Îl uram pe tatăl tău, Bree. Mi-am spus că îți uram întreaga familie, dar nu era decât gelozie. Panda se foi în scaun și apoi se șocă

pe sine spunând: Nu judecam prea limpede când am cumpărat casa. După ce am ieșit din armată, am avut probleme cu stresul posttraumatic.

O spuse de parcă ar fi mărturisit că avea tendința să răcească mai des.

Expresiile lor erau un amestec de grijă și de simpatie, dar nu plecară strigând de pe verandă și nici nu fugiră să caute vreo armă cu care să se protejeze. Trebuia să-i mulțumească lui Jerry Evers pentru asta. Kristi găsise omul potrivit cu care să vorbească, un psiholog cu capul pe umeri, care văzuse războiul și înțelegea exact cât de îngrozit era Panda de demonii pe care se lupta să nu-i lase să se arate din nou și să-l determine să rănească oameni.

Bree era mai degrabă interesată de dezvăluirile lui Panda despre Curtis.

– Ai poze cu el?

El nu se gândise la asta, dar îi plăcu faptul că ea întrebă. Băgă mâna după portofel.

– O să-ți mai trimit unele când mă întorc la Chicago. Asta e singura pe care o am la mine.

Scoase ultima poză de la școală a lui Curtis. Era șifonată și un pic decolorată, cuvântul *proof* încă fiind vizibil pe tricoul său. Curtis zâmbea, dinții de adult un pic prea mari pentru gura lui. Bree o luă și o studie atentă.

– Arată... ca fratele meu Doug. Ochii i se umplură din nou de lacrimi. Frații mei trebuie să afle de Curtis. Și trebuie să știe și de tine. Când o să fii pregătit, vreau să-i cunoști.

Altceva la care nu se așteptase.

– Mi-ar plăcea asta, se auzi spunând. În timp ce ea îi întindea fotografia înapoi, își trecu cu blândețe degetul mare peste ea. Păstrează-o, zise el.

Cumva, i se părea lucrul potrivit.

Ieșise să alerge a doua zi de dimineață târziu când îi sună telefonul. Nu obișnuia să ia telefonul cu el, dar

acum avea oameni care lucrau pentru el și trebuia să țină legătura, ceea ce nu-i plăcea. Afacerile prosperau, dar tot prefera să lucreze singur.

Se uită la ecran. Un prefix de pe Coasta de Est. Nu recunoscu numărul, dar știa prefixul zonei. Încetini imediat și răspunse.

– Patrick Shade.

Vocea pe care tânjea să o audă răzbi până la el, foarte clară, foarte puternică și foarte supărată.

– Sunt însărcinată, ticălosule!

Apoi conexiunea dispăru.

El se clătină până la marginea drumului, lăsă telefonul să cadă, îl apucă din nou și formă numărul. Mâinile îi tremurau așa de tare încât avu nevoie de două încercări.

– Ce vrei? țipă ea.

Oh, Dumnezeule! Trebuia să fie adult. Deschise gura să răspundă – naiba știe ce –, dar ea încă țipa și el nu avu nici o șansă.

– Sunt prea furioasă ca să vorbesc acum! Tu și vasectomia ta!

Ea aproape că scuipă cuvântul.

– Unde ești?

– Ce-ți pasă? replică ea. Am terminat cu tine, îți amintești?

Ea îi închise din nou telefonul.

Dumnezeule... Lucy era însărcinată. Cu copilul lui. Simți de parcă ar fi fost aruncat într-un bazin cu apă caldă, unduitoare.

Când încercă să sune înapoi, intră căsuța vocală. Știa deja unde se mutase și curând ajunse pe ponton la feribot. Șase ore mai târziu era în Boston.

Era deja seară și întuneric când parcă mașina închiriată în fața apartamentului unde trebuia să stea ea. Nu veni nici un răspuns când apăsă soneria ca să intre în clădire.

ajungea prea târziu? Dacă ea se trezise la realitate și își dăduse seama că putea să găsească pe cineva mult mai bun decât el? Transpira când ajunse la domeniul Jorik.

Casa nu se vedea din drum. Doar gardul înalt din fier și porțile acționate electric îl anunțau că ajunsese la destinație. Parcă în fața lor și studie camerele de supraveghere. Când își luă telefonul în mână, îi era clar un singur lucru, că nu putea să o lase să vadă cât de distrus era.

Ea răspunse după a cincea sonerie.

– E ora șase și jumătate dimineața, zise ea răgușită. Sunt încă în pat.

– Nici o problemă.

– Nu sunt gata să vorbesc cu tine.

– Ei, asta e o problemă. Ai un minut ca să deschizi porțile astea înainte să le dărâm.

– Trimite-mi o vedere de la închisoare!

Iar îi închise.

Din fericire, nu trebui să-și ducă amenințarea la bun sfârșit pentru că, treizeci de secunde mai târziu, porțile se deschiseră.

După o conversație scurtă cu un agent al Serviciilor Secrete, conduse pe aleea șerpuită tăiată prin proprietatea bine împădurită spre casă, o vilă georgiană mare, de cărămidă. Parcă în față și coborî. Aerul rece mirosea a frunze moarte și cerul senin al dimineții promitea soare, ceea ce, încercă el să se convingă, era un semn bun. Nu era o sarcină ușoară pentru el și simțea că i se făcea rău de la stomac.

Ușa din față se deschise, și apăru ea. Simți că îi saltă inima din piept de emoție. Tot ce fusese în ceață acum era limpede precum cristalul, dar în mod evident nu și pentru ea... În loc să-l invite înăuntru, ieși ea din casă, îmbrăcată cu o canadiană trasă peste pijamaua roșie cu broscoi verzi. Își îndesase picioarele goale într-o pereche de tenişi și părul îi era castaniu, strălucitor și ciufulit. Nu era machiată, iar pe obraz avea o adâncitură de la pernă. Arăta drăguț, banal. Extraordinară.

Se opri între coloanele din capătul celor trei trepte de la intrare. El se duse spre ea, de-a lungul zidului de cărămidă.

– Cine a murit? vru ea să știe uitându-se la costumul lui.

Ea trebuie să fi știut că nu putea apărea la casa fostei președinte a Statelor Unite în blugi și în tricou.

– Nu am avut timp să mă schimb.

Lucy coborî treptele și păși pe frunzele roșii și galbene de pe alee. În ciuda trăsăturilor și a pijamalei cu broscoi, nu arăta ca o adolescentă. Era o femeie în toată firea, atrăgătoare, complicată și furioasă, iar toate astea îl speriau ca naiba.

Ea își împinse bărbia în față, la fel de războinică precum un boxer profesionist.

– E o diferență mare între a face o vasectomie și a intenționa să faci o vasectomie.

– Ce vrei să spui?

– Nu am zis că am făcut-o deja.

Ea nu contracară.

– Nu mă cert cu tine pe tema asta.

Ea porni apăsat pe iarba umedă, acoperită de frunze, spre un copac care părea că ar fi putut să-l adăpostească pe Thomas Jefferson când citea declarația de independență.

– Adevărul este, făcu ea, că la un moment dat înotătorii tăi au găsit potul cel mare și acum o să fii tată. Ce crezi de asta?

– N-am avut timp să mă gândesc.

– Ei bine, eu am avut și o să-ți spun ce nu se va întâmpla. Nu o să pretind că m-am dus la banca de spermă și nu am de gând să renunț la copil.

– Cu siguranță n-o să faci asta, zise el îngrozit.

Ea continuă, furioasă:

– Deci ce ai de gând să faci în sensul ăsta? O s-o iei razna din nou?

Felul în care ea bagateliza problemele lui mintale din trecut, de parcă nu ar fi fost așa de importante, îl făcu să o iubească și mai tare, dacă așa ceva era posibil.

– Ei bine? Bătu cu piciorul în iarbă, de parcă ar fi fost profesoară de clasa a treia. Ce ai de gând să spui?

– Că am făcut o treabă bună? zise el întrebător, înghițind în sec.

Se așteptă să primească o palmă după asta, dar ea doar își țuguie buzele.

– Părinții mei n-o să fie deloc încântați de asta.

Cu siguranță, o afirmație prea modestă. El vorbi atent, dându-și seama că era pe teren periculos.

– Ce ai vrea să fac?

Ea se înfurie și mai tare.

– Asta e! Am terminat cu tine.

Porni bufnind înapoi spre casă și, cum nu putea să apuce o femeie însărcinată așa cum apuca o femeie care nu era însărcinată, el îi tăie calea.

– Te iubesc.

Obrăznicătura se opri brusc și rânji sfidător spre el.

– Ții la mine. E o mare diferență.

– Și asta. Dar, înainte de toate, te iubesc, repetă el și simți cum i se strânge gâtlejul. Te-am iubit din clipa în care te-am găsit pe aleea aceea din Texas.

Ochii aceia cu puncte verzi se făcură mari.

– Asta e o minciună.

– Nu e. Nu spun că știam că te iubesc, dar am simțit de la bun început ceva important. El voia să o atingă – Dumnezeule, cât de mult dorea să o atingă! –, dar se temea că avea să înrăutățească lucrurile. În fiecare clipă pe care am petrecut-o împreună am luptat să fac ce era corect. Pot să-ți spun că m-am săturat de asta. Și cred că și tu mă iubești. Mă înșel?

Asta era întrebarea care îl bântuia. Dacă se înșela! Dacă ea spusese adevărul, că el nu fusese decât o aventură? Instinctele îi spuneau altceva, dar își dădea seama și cât de mare era puterea autoamăgirii. Se încordă.

- Și ce dacă? Lucy transformase rânjitul obraznic în artă. Am crezut că îl iubesc pe Ted Beaudine și uite ce s-a întâmplat.

El simți că îl ia amețeala.

- Dar, el a fost mereu prea bun pentru tine. Eu nu sunt.

- Asta e adevărat.

Panda voia să o ia în brațe, să o arunce în mașină și să plece, dar se îndoia că ea sau Serviciul Secret al mamei ei puteau accepta așa ceva. Trase aer în piept și se forță să spună ce trebuia.

- Kristi mi-a găsit un consilier care e veteran. A fost în război. Ne-am înțeles de la bun început. Nu spun că e totul perfect, dar m-a convins că sunt mai întreg la minte decât am crezut.

- Se înșală, reacționă Doamna Rațiune.

Cu toate astea, lui i se păru că detectează o îmblânzire o ochilor ei mari, dar putea să fie doar ce își dorea să vadă.

- Spune-mi cum vrei să rezolvi problema, zise el pe un ton aproape rugător. Știi că mă căsătoresc cu tine dacă asta vrei. Aș face orice pentru tine. Spune-mi doar ce vrei.

Orice urmă de tandrețe pe care își imagină că o văzuse dispăru și fu înlocuită de o aroganță de gheață.

- Ești fără speranță.

Ea porni apăsat printre frunze și în sus pe scări spre ușa din față. Nu i-o trânti în nas, așa că deduse că trebuia să o urmeze înăuntru, ca să mai primească niște șuturi în fund.

Holul impozant avea o scară frumoasă, tablouri impresionante și mobilă veche care țipa de scumpă ce era, dar și rucsacuri abandonate, căști de bicicletă și doar o singură șosetă aruncată într-un colț, semn al tinerilor locuitori ai casei. Ea își lăsă canadiana pe un scaun care părea că ar fi fost împrumutat de la Smithsonian și se întoarse din nou spre el.

- Dacă mint?

El se opri, încercând să-și șteargă frunzele de pe pantofi pe covorul oriental care se întindea în pragul ușii.

- Să minți?

- Dacă nu sunt însărcinată, zise ea, și am inventat totul? Dacă am descoperit în sfârșit șarada pe care ai pus-o la cale ca să mă protejezi, de parcă eu n-aș fi în stare să mă protejez singură, și dacă eu chiar te iubesc și asta era singura metodă la care m-am putut gândi ca să te aduc înapoi? Ce ai face atunci?

El uită de pantofii uzi.

- Chiar minți?

- Răspunde-mi la întrebare!

Îi venea să o sugrume.

- Dacă minți, o să fiu mai supărat pe tine decât îți poți imagina, pentru că, în ciuda a tot ce am spus, chiar vreau un copil cu tine. Spune-mi adevărul în clipa asta!

Ochii ei părură să se topească.

- Serios? Chiar vrei un copil?

Acum tonul lui deveni apăsat.

- Nu-ți bate joc de asta, Lucy! E prea important.

Ea se întoarse cu spatele.

- Mamă! Tată!

- Suntem aici! se auzi o voce de bărbat bubuind din spatele casei.

El chiar avea să o strângă de gât, dar mai întâi trebuia să o urmeze prin casa mare într-o bucătărie spațioasă, luminoasă, unde mirosea a cafea și a ceva copt. Fereastra cu arcadă adăpostea o masă din scânduri de unde puteai admira grădina de toamnă. Președinta Jorik stătea la un capăt, cu *Wall Street Journal* deschis în fața ei și alt ziar împăturit alături. Era îmbrăcată într-un halat alb și papuci cenușii. Chiar și fără machiaj era o femeie frumoasă, nu doar impozantă. Soțul stătea în fața ei, îmbrăcat în blugi și un tricou de sâmbătă dimineață. Deși ea era pieptănată, el nu era încă bărbierit. Panda spera că erau

amândoi la a doua cană de cafea, altfel lucrurile aveau să se deruleze mai rău decât se aştepta.

– Mamă, tată, vi-l amintiţi pe Patrick Shade. Lucy îi rosti numele de parcă era vorba de carne stricată. Câinele meu de pază!

El nu putea să nu fie mut de admiraţie în faţa lor, aşa că înclină din cap în semn de salut.

Preşedinta Jorik împinse ziarul la o parte. Mat Jorik închise capacul iPad-ului şi îşi dădu jos ochelarii de citit. Panda se întrebă dacă ştiau despre copil – dacă exista într-adevăr un copil.

Doar Lucy putea să-l arunce în gura leului fără nici o informaţie. Cel puţin fusese scutit de prezenţa surorilor şi a fratelui ei. Era sâmbătă, aşa că probabil dormeau. Şi-ar fi dorit ca şi părinţii ei să fi rămas în pat.

– Doamnă, zise el. Domnule Jorik.

Lucy îşi voia răzbunarea. Se trânti pe un scaun gol lângă tatăl ei, lăsându-l pe Panda să stea în faţa lor ca un ţăran adus în faţa regelui. Se uită încruntă la mama ei.

– Nu vrei să ştii ce a spus. A zis că se însoară cu mine dacă vreau.

Preşedinta Jorik îşi dădu ochii peste cap. Soţul ei scutură din cap.

– Chiar mai prost decât mi-am imaginat.

– Nu e prost. Lucy îşi propti picioarele pe suportul de sub masă. E... în regulă, e prost într-un fel, dar la fel sunt şi eu. Şi are o inimă mare.

Panda îşi pierduse răbdarea. Îi aruncă o privire, spera el, ameninţătoare lui Lucy şi apoi se întoarse spre părinţii ei.

– Aş dori permisiunea să mă căsătoresc cu fiica dumneavoastră.

Lucy miji ochii la el.

– Ai luat-o mult înainte. În primul rând, trebuie să le spui toate motivele pentru care nu meriţi asta.

Până acum nu înțelesese prea multe din ce făcea ea, dar asta înțelegea. Voia să rupă bandajul cât mai repede.

– Ai vrea niște cafea, Patrick? întrebă președinta Jorik și arătă spre ibricul cu cafea de pe tejghea.

– Nu, doamnă.

Ea fusese comandantul lui suprem, și își dădu seama că stătea drepți din reflex. Poziția îi făcea bine și rămase așa, cu picioarele lipite, cu pieptul și ochii înainte.

– Am crescut în Detroit, doamnă. Tata vindea droguri, iar mama era dependentă și își finanța dependența cum putea. Am luat și eu droguri. Am dosar de delincvent juvenil, am stat într-un centru de plasament, mi-am pierdut fratele din pricina violenței între bande când era mult prea tânăr. Abia am reușit să termin școala, apoi am intrat în armată. Am fost în Irak și Afghanistan înainte să intru în poliția din Detroit. Intenționa să spună tot, chiar dacă asta îl omora. Am o diplomă de colegiu de la Wayne State și...

– Diplome de colegiu, îl întrerupse Lucy. Are masterat. Asta m-a deranjat, dar am decis să trec cu vederea.

Ea îl făcea să transpire în mod deliberat, dar îl bucura faptul că îl obliga să spună tot. Își schimbă poziția de drepți pe loc repaus de paradă cu mâinile la spate și privirea puțin peste capetele lor.

– După cum spuneam, Wayne State. Singura dată când am fost pe lângă un colegiu de la Ivy League a fost când am păzit o actriță de Hollywood la un meci de fotbal între Harvard și Yale.

– Are maniere frumoase, zise Lucy. Și trebuie să recunoaștem că e sexy.

– Văd asta, fu de acord mama ei pe un ton șocant de sugestiv, care îl făcu să se întrebe cât de diferită era de Lucy.

El continuă:

– Au fost vremuri când stăteam beat prea mult timp și mă băteam mult prea des. Își strânse mâinile la spate. Dar cel mai important lucru pe care trebuie să-l știți

despre mine, zise el și se forță să se uite la ei, este că am avut probleme cu șocul posttraumatic. Înghiți în sec. Se pare că am depășit problema, dar nu vreau să risc și vorbesc din nou cu un psiholog. Multă vreme m-am temut să țin prea mult la cineva, de teamă să nu rănesc, dar nu mai simt asta acum. Însă mai înjur și mă mai enervez.

Președinta Jorik se uită la soțul ei.

– Nu e de mirare că s-a îndrăgostit de el. Este exact ca tine.

– Mai rău chiar, făcu Lucy.

Panda nu voia ca vreunul din familia Jorik să-l abată din drum.

– Ținând cont de trecutul meu, sunt sigur că nu vă doreați asta pentru fiica dumneavoastră.

– Domnule Shade, nimic din trecutul dumitale nu e o noutate pentru mine și pentru Mat, zise președinta. Doar nu crezi că te-am fi angajat să o protejezi pe Lucy dacă nu te-am fi cercetat îndeaproape.

Asta nu ar fi trebuit să-l tulbure, dar o făcu.

– Ești un soldat decorat, zise ea. Ți-ai servit țara cu curaj, iar cariera ta la poliția din Detroit e exemplară.

– Dar, zise Lucy, poate să fie un mare idiot.

– La fel și tu, rosti tatăl ei.

Panda își lăsă brațele să cadă.

– De asemenea, o iubesc foarte mult pe fiica dumneavoastră. După cum vedeți. Pentru că, dacă nu o iubeam, naiba să mă ia – scuze, doamnă –, nu mă chinuiam singur așa! Acum, dacă nu vă supărați, trebuie să vorbesc cu Lucy în particular.

Domnișoara Poate-Sunt-Poate-Nu-Sunt-Însărcinată deveni brusc prevăzătoare.

– Mai întâi brioșe. Îți plac brioșele.

– Lucy, acum!

El făcu semn cu capul spre ușă.

Ea însă nu terminase să-l sâcâie și îi trebui o veșnicie să se ridice de pe scaun, la fel ca o adolescentă îmbufnată, ceea ce păru să-i amuze pe părinții ei.

– Pe vremuri era o fată așa de dulce, îi zise mama tatălui ei.

– Influența ta, veni replica pentru fosta președintă.

Dacă nu ar fi fost chestiunea cu copilul, nu l-ar fi deranjat să-i lase să se distreze.

Tatăl ei nu terminase.

– Poate că voi doi ați vrea să discutați lucrurile în Mabel?

Era o întrebare și o afirmație deopotrivă. Președinta îi zâmbi soțului ei.

Panda nu avea idee ce se întâmpla, dar Lucy părea să înțeleagă.

– Da, poate.

Dădu dovadă de zero entuziasm în timp ce se îndrepta alene spre ușa din spate.

El o depăși într-o manieră, spera el, hotărâtă, ținu ușa deschisă și o urmă pe terasa din piatră într-o curte din spate cu o grădină frumos definită și copaci bătrâni, umbroși. Tenișii lui Lucy foșneau pe frunzele căzute în timp ce urma o potecă din cărămidă în jurul a ceea ce părea o grădină de ierburi aromatice spre un garaj mare. În timp ce se apropiau, ea o luă pe o potecă de pământ care ducea spre o rulotă Winnebago veche, galbenă. Își aminti în sfârșit. Asta era Mabel, rulota în care Lucy și Mat Jorik călătoriseră cu mulți ani în urmă când îl luaseră pe Nealy Case de la o stație de camionagii din Pennsylvania.

Ușa scârțâi din balamale când Lucy o deschise. Intră în rulota întunecată și prăfuită. Înăuntru erau o mică bucătărie, o canapea lăsată cu tapițerie în carouri care se decolorase și o ușă care ducea probabil spre dormitor. Mică masă cu banchetă avea pe ea o șapcă de baseball, un laptop și o ojă verde plus o cutie goală de cola. Frații ei probabil că foloseau rulota.

Dacă o întreba pe Lucy de ce sugerase mama ei să vină acolo, Lucy i-ar fi aruncat una din privirile ei care sugera că era tâmpit, așa că nu întrebă.

– Chestia asta mai merge?

– Nu mai merge.

Ea se trânti pe canapea, luă un exemplar necartonat din *Împăratul muștelor* și începu să citească.

El se trase de gulerul cămășii. Poate că locul era sentimental pentru cei din familia Jorik, dar pentru el era claustrofobic.

„Chiar ești însărcinată? Chiar mă iubești? Ce naiba am spus iar așa de greșit?" Toate erau întrebări pe care voia să le pună, dar încă nu putea.

Își desfăcu nasturele de la guler. Capul aproape îi atingea tavanul și pereții parcă voiau să-l sufoce. Se înghesui într-o parte pe bancheta mesei din fața ei. Chiar și de acolo putea mirosi balsamul de rufe pe pijamaua ei roșie, un parfum care nu ar fi trebuit să fie erotic, dar era.

– I-am spus lui Bree despre tatăl ei, zise el.

Ea nu ridică privirea din carte.

– Știu, m-a sunat.

El își întinse în rulotă picioarele amorțite. Ea dădu o pagină. Nervii lui erau întinși la maximum.

– Acum, după ce te-ai distrat, am putea vorbi serios.

– Nu prea.

Dacă oricine altcineva l-ar fi chinuit așa, el fie ar fi plecat, fie i-ar fi tras un pumn. Dar el o rănise prea tare pe Lucy și merita orice rană pe care voia ea să i-o facă. Și se străduia să facă asta.

Se forță să accepte că nu exista nici un copil. Că ea mințise. Oricât de dureros era să accepte, trebuia să o facă. Nici măcar nu putea să-și permită să se supere, pentru că minciuna ei realizase ceea ce el încă nu găsise curajul să facă. Să-i aducă împreună.

Resemnat, îi oferi muniție suplimentară pentru atac.

– Nu o să-ți placă, dar eu chiar credeam că făceam ce trebuia când m-am despărțit de tine.

Ea închise cartea cu un pocnet, atitudinea ei rezervată, rece, dispărând deodată.

– Sunt sigură că așa credeai. Nici nu era nevoie să o întrebăm pe Lucy ce credea ea despre situația asta. Nu era nevoie să-i oferi o alegere ori să-i ceri o părere. Continuă să iei toate deciziile singur pentru acea femeie!

– Atunci nu vedeam lucrurile așa, dar îți înțeleg punctul de vedere.

– Așa ar trebui să funcționeze parteneriatul? Dacă există un parteneriat. Tu iei toate deciziile pentru amândoi?

– Nu. Și cu siguranță o să fie un parteneriat.

El se simți dintr-odată mai sigur și mai stăpân pe sine decât se simțise de multă vreme. Dacă avea nevoie de dovezi pentru noua stabilitate, nu trebuia decât să-și amintească de momentul înălțător în care Lucy îl sunase să-i spună că era însărcinată.

Nu simțise nici frică, nici îndoială. Era o lovitură faptul că ea mințise, dar avea să rezolve asta cu prima ocazie și să o lase cu adevărat însărcinată.

– Mi-ai luat puterea, Panda. În loc să înșiri argumente și contraargumente și să-mi ceri părerea, tu m-ai scos din discuție. M-ai tratat ca pe un copil.

Chiar și în pijama, cu toți nasturii încheiați, ea nu arăta nici pe departe a copil, dar el nu se putea gândi la ce era sub pijamaua roșie de flanel, altfel avea să își piardă concentrarea.

– Am învățat multe de atunci.

– Chiar așa? În ochii ei sclipeau lacrimi adevărate. Atunci de ce nu ai venit să mă vezi? De ce a trebuit eu să fiu cea care te-a sunat?

Ar fi vrut să o ia în brațe și să nu-i mai dea drumul niciodată, dar nici asta nu putea face încă. Poate niciodată, dacă nu repara lucrurile acum.

El se ridică cu greu de pe banchetă și veni să se lase pe vine în fața ei.

– Îmi adunam curajul să vin să te văd. Ți-am spus cea mai mare minciună din viața mea când ți-am zis că nu te iubesc, dar eram speriat de moarte că aș putea să-ți

fac rău. Lucrurile s-au schimbat de atunci. Am încetat să mă mai tem să te iubesc. Acum haide, dă-i drumul și țipă la mine!

Ea își trase nasul ofensată.

– Eu nu țip niciodată.

Panda era prea înțelept ca să o contrazică.

– Mă bucur, pentru că n-o să-ți placă partea asta.

El încercă să-și găsească o poziție mai confortabilă, dar nu reuși.

– Să te părăsesc a fost un chin, dar, după cum s-a dovedit, a fost și cel mai bun lucru pe care aș fi putut să-l fac pentru mine – pentru noi – pentru că în sfârșit am avut ceva foarte important de care să mă îngrijorez în afară de grija că simptomele ar putea reveni. O creangă atinse tavanul rulotei. Mi-am spus că într-un anume fel meritam să sufăr. Am supraviețuit, deși mulți dintre camarazii mei nu au reușit. De îndată ce am înțeles asta, alte lucruri au devenit și ele limpezi, iar pentru prima dată, am început să cred în posibilități, nu în inevitabil.

Vedea cum ultimele ei ziduri de apărare începeau să cedeze, dar cum abia începuse să-l chinuie, iar el o chinuise luni întregi, nu putea să se plângă.

– Știi, iubito, zise el și-i luă mâinile reci într-ale lui. Nu poți să-ți închipui cât am suferit fără tine!

Asta o făcu mai fericită.

– Serios?

El își frecă degetele mari de palmele ei.

– Am nevoie de tine, Lucy. Te iubesc și am nevoie de tine.

Ea analiză lucrurile.

– Știi, ești într-un genunchi.

– Da, știu asta, zâmbi el. Și dacă tot sunt aici jos...

Zâmbetul îi dispăru când gulerul începu să-l strângă din nou.

– Luce, te rog, mărită-te cu mine, îți promit să te iubesc, să te prețuiesc și să te respect. O să râd cu tine, o să fac dragoste cu tine și te voi respecta cu fiecare

răsuflare a mea. Știu că ne vom mai certa, dar până la urmă nu contează, pentru că mi-aș da viața pentru tine! Acum deja transpira. La naiba, nu am mai făcut asta până acum...

Ea își înclină capul.

– Cum ar fi să mă protejezi? E ceea ce știi să faci mai bine, așa că de ce nu îmi promiți și asta?

El nu mai suportă și își smulse cravata.

– Despre asta... zise el și își mai desfăcu un nasture de la guler. Nu prea îmi dau seama cum ar trebui s-o spun.

Ea așteptă, îi dădu timp, ochii ei fiind atât de tandri, încât cuvintele îi veniră mai ușor decât se așteptase.

– Tu ești portul meu în furtună. Ai nevoie de protecție la fel de mult ca mine, deci ce-ar fi dacă ai prelua tu sarcina asta pentru o vreme?

Ea îl mângâie pe păr cu degetele ei ușoare ca niște pene, ochii ei oferindu-i lumea.

– O să mă străduiesc.

– Dar cu restul cum rămâne? zise el cu voce nesigură, de parcă viața i-ar fi atârnat în balanță. Ești suficient de puternică încât să te căsătorești cu mine?

– Mai puternică decât crezi, zise ea și-l mângâie cu vârfurile degetelor pe obraz.

Ușurarea lui fu atât de mare, încât simți că îl ia amețeala. Treptat, își reveni, în timp ce Lucy îi murmura că și ea îl iubea. Apoi se ridică, se duse la ușă și o încuie pe dinăuntru. Când se întoarse spre el, degetele începură să desfacă nasturii de la pijama.

El se ridică în picioare. O clipă mai târziu, sacoul lui era pe jos.

Bluza ei de pijama se deschise în timp ce se ducea spre el. Se agăță cu brațele de gâtul lui, îl sărută – cel mai dulce sărut din viața lui, plin de pasiune și promisiuni și de iubirea pe care o căutase din clipa în care venise pe lume. Dar, când buzele li se despărțiră în sfârșit, ea păru din nou tulburată.

– Mai e ceva.

– La naiba, sper că da, murmură el şi îi dezmierdă ceafa chiar sub bluza de pijama.

– Nu, nu asta, făcu ea şi îşi puse mâinile pe pieptul cămăşii lui. Când în sfârşit n-am mai fost aşa de furioasă, mi-am dat seama că tu chiar mă iubeai şi a trebuit să găsesc o cale să-ţi atrag atenţia.

El înţelese.

– E în regulă, iubito, ştiu că nu eşti însărcinată.

Dar asta nu păru să o satisfacă.

– Am pus la cale un plan. Temple şi Max au fost de acord să mă ajute să te răpim şi...

– Să mă răpiţi?

Ea păru brusc foarte încrezută.

– Am fi putut să o facem.

„Când o să îngheţe iadul!"

– Dacă spui tu.

– Ideea e, zise ea şi trase de unul din nasturii de la cămaşa lui. Legat de faptul că sunt însărcinată...

– Am de gând să rezolv asta destul de repede, dar te rog să nu mă mai minţi niciodată!

Ea îi deschise nasturii unul după altul.

– Adevărul e că nu mă simţeam bine, aşa că am început să număr, apoi am fost la doctor şi...

El se holbă la ea.

Gura ei se întinse într-un zâmbet. Îşi ridică mâinile şi-i cuprinse obrajii.

– E adevărat.

epilog

Lucy își sprijini capul de umărul lat al lui Ted Beaudine și scoase un oftat satisfăcut.

– Cine ar fi crezut, după tot ce am trăit, că vom sfârși așa împreună?

– Viața are căile ei misterioase, zise el.

Era sfârșit de mai, trei ani de la nunta care aproape avusese loc, deși nu de asta se adunaseră la casa de lângă lac, care strălucea într-un strat proaspăt de vopsea albă și obloane albastre. Sărbătoreau weekendul de Memorial Day și începutul altei veri.

Toby și prietenii lui adolescenți alergau după frisbee-uri, cu Martin pe urmele lor. Unul dintre nepoții lui Bree discuta sfios cu sora cea mai mică a lui Lucy, în timp ce Tracy și Andre priveau amuzați. Lucy se uită la bărbia frumos bărbierită a lui Ted.

– Fără supărare, dar mă bucur că nu m-am măritat cu tine.

– Nu mă supăr, zise el pe un ton vesel.

În depărtare, auzea sunetul slab de ciocane. Încă o lună, și clădirile generoase din bușteni aveau să fie pregătite pentru prima serie de copii în tabără.

– Sincer, nu știu cum rezistă Meg, zise ea. Trebuie să fie foarte dificil pentru cineva ca ea să trăiască cu perfecțiunea ta.

Ted clătină din cap serios.

– E o povară, cu siguranță.

Ea zâmbi și se uită în curte spre noul grătar, unde părinții ei discutau cu Temple și Max, care erau ușor copleșite de admirație.

– E mult mai ușor să fiu căsătorită cu Panda, zise Lucy.

– Va trebui să te cred pe cuvânt, replică Ted. Mă cam sperie.

– Nu e adevărat, dar sunt sigură că va considera asta un compliment.

Ted o strânse de umeri.

– E bine că nu ne simțeam așa de confortabil unul cu altul când eram logodiți, altfel nunta chiar ar fi avut loc.

Amândoi se cutremurară.

Meg și Panda veniră spre ei. Cine și-ar fi închipuit că bodyguardul morocănos avea să se transforme într-un soț exemplar?

Pentru că Meg avusese o influență teribilă asupra lui Ted, el depuse un sărut pe creștetul lui Lucy doar ca să vadă dacă putea stârni un scandal.

– Soțul tău îmi face avansuri! strigă ea spre prietena ei cea mai bună. În treacăt fie spus, cum te simți să fii doar alegerea a doua?

Meg îi oferi un rânjet poznaș.

– L-aș fi putut avea pe Panda dacă nu ai fi decis să dispari. La cina de la repetiție generală îmi făcea ochi dulci.

– Ei bine, chiar erai sexy în seara aia, fu Lucy de acord, în timp ce Panda și Ted făcură schimb de priviri care spuneau că erau cei mai norocoși soți de pe lume.

– E straniu, zise Meg. Ar fi trebuit să fim căsătorite cu soțul celeilalte.

De data asta, se cutremurară toți patru.

– Vă spun eu ce e ciudat, zise Bree venind lângă ei cu Mike alături și un bebeluș adormit în porbebeul pe care îl purta la fel de mândră ca pe un tricou de sportiv. Voi patru. Nu am văzut niciodată relații așa de ciudate. Mike, nu sunt toți puțin ciudați?

– Ei, Bree, unii oameni ar spune asta și despre noi!

– Ești prea bun ca să fii adevărat.

Bree îi oferi un zâmbet care excludea restul lumii din relația lor.

Toby se depărtă de prietenii lui.

– Nu e chiar așa de bun. A dat iama în proviziile mele de M&M seara trecută.

Mike rânji și îl apucă pe Toby de ceafă, dându-i o castană ușoară, fără să-l deranjeze pe frățiorul lui.

– Trebuie să găsești altă ascunzătoare, fiule!

În ultimii trei ani, Toby se înălțase aproape treizeci de centimetri, iar fetele începuseră să vină la ei acasă, ceea ce o înnebunea pe Bree. Dar Toby era destul de matur pentru un adolescent de 15 ani, iar Lucy nu era îngrijorată.

Printre bebeluși și cariere în dezvoltare, aveau loc așa de multe schimbări minunate în viața lor! Mai erau momente dificile, Lucy încă plângea după bunicul Litchfield, iar Bree pierduse prima sarcină. Din fericire, nașterea lui Jonathan David Moody cu aproape un an în urmă le mai atenuase durerea.

Una dintre schimbările care șocase cel mai mult pe toată lumea, cu excepția lui Lucy, fusese decizia lui Panda de a angaja și mai mulți oameni ca să se poată întoarce la școală și să-și ia diploma de consilier. Acum accepta joburi doar aproape de casă și își dedica restul timpului muncii mult mai importante de a ajuta alți militari răniți să-și pună viețile în ordine – ceva pentru care descoperise că avea talent.

Lucy descoperi că maternitatea se îmbina bine cu cariera ei de scriitoare în ascensiune. Era o povestitoare înnăscută, cu talentul inerent de a ajuta la dezvoltarea vieții copiilor. Abia începuse a treia carte, de data asta despre adolescenți de 18 și 19 ani, care nu mai puteau sta după majorat la asistenții maternali și care nu aveau unde să plece. Devenise, de asemenea, o autoritate în materie de copii expuși riscurilor, ceea ce o făcea un oaspete popular în studiourile de televiziune în talk-show-uri. În același timp, continua să lucreze ca voluntar la centrul pentru copii abandonați din Chicago, pentru a nu pierde legătura cu ceea ce iubea să facă.

În afară de familia lor, proiectul cel mai mare al ei și al lui Panda era tabăra de vară de pe insulă, pe terenul unde Panda avusese locul său de meditație. Tabăra avea să le permită fraților care fuseseră separați în centrele de plasament să petreacă în fiecare vară câteva săptămâni prețioase împreună. Avea să servească, de asemenea, drept adăpost pentru veterani cu probleme și familiile lor în timp ce se străduiau să-și găsească drumul înapoi spre normalitate. Panda și Lucy înțelegeau exact câte dificultăți aveau de înfruntat cu atâția adulți și copii cu probleme, dar angajaseră oameni extraordinari ca ajutoare și nici unul nu se temea de provocări.

Tabăra era finanțată de Fundația Litchfield-Jorik, ale cărei fonduri sporiseră substanțial după ce Lucy cedase fundației o parte generoasă din banii moșteniți de la bunicul ei.

- Uite așa s-a dus iahtul nostru, zise Panda după ce terminaseră de semnat hârtiile.

Dar cu afacerea lui și cariera de scriitoare a lui Lucy, stăteau bine din punct de vedere financiar și nici unul din ei nu era interesat de o viață luxoasă. La fel fiica lor năstrușnică, fericită să tropăie în orice pereche de pantofi îi dădeau părinții ei.

Instinctele de bodyguard ale lui Panda reacționară cu câteva secunde înainte ca urechile de mamă ale lui Lucy să audă plânsul.

- Mă duc eu, zise el.

Lucy încuviință din cap și se duse la fiica lor de doi ani, care încerca voioasă să smulgă un dinozaur jerpelit de pluș de la micuțul lui Ted Beaudine, care protesta în gura mare. Panda ajunse la terasa închisă cu plasă unde dormea fiul lor. Copilul se liniști când îl puse pe umărul lui, iar vechea casă, care odinioară părea atât de neprimitoare, păru să-i îmbrățișeze pe amândoi. Se uită spre curte, unde se adunaseră oamenii care însemnau totul pentru el.

Lucy reuși să distragă atenția fiicei ei, o îmblânzitoare minusculă de lei cu buclele negre ale lui Panda și spiritul aventuros al mamei ei. Feribotul de după-amiază înainta molcom spre port. O pereche de pescăruși plană deasupra apei în căutare de hrană. Lucy își înălță capul și se uită spre terasă. Când privirile li se întâlniră, gura i se arcui într-un zâmbet de mulțumire ce îi făcu inima să se umple de iubire.

„Fii cel mai bun la ce te pricepi!"

Cine ar fi crezut că el era așa de bun la asta?

CĂRȚI ROMANTICE

SERIA „PASIUNI TEXANE"

Lucy Jorik nu și-a pus niciodată familia într-o situație stânjenitoare – lucru deloc surprinzător, pentru că mama ei este una dintre cele mai faimoase femei din lume. Dar iată că Lucy ajunge să facă exact acest lucru, și nu oricum ori într-un moment oarecare, ci fugind de la propria nuntă și părăsindu-l în fața altarului pe cel mai irezistibil și dorit bărbat din Texas. Iar pentru a scăpa de ochii presei venite să urmărească evenimentul anului, fuge cu prima persoană întâlnită în cale – un motociclist care la prima vedere pare dur și grosolan, complet străin de lumea în care a trăit ea. În timp ce familia și prietenii o caută, Lucy încearcă să se regăsească și să își dea seama ce își dorește de la viață, dar nu poate face asta dacă este recunoscută de cei din jur. Așa că se refugiază pe o insulă din Michigan, însă nu întâmplător, ci mânată de dorința de a descoperi secretele bărbatului care a ajutat-o să fugă de la propria nuntă și care, în mod surprinzător, știe foarte multe lucruri despre ea, dar nu dezvăluie nimic despre sine. Aici, zilele fierbinți de vară petrecute pe insulă îi fac lui Lucy un cadou neașteptat și totuși atât de dorit: o pasiune care i-ar putea schimba viața pentru totdeauna. Dar cum să facă asta cu un bărbat care nu crede în a doua șansă?

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS a scris 24 de romane traduse în 30 de limbi și apărute pe lista de bestsellerurі din *New York Times*, *Publisher's Weekly* și *USA Today*.

Încercă alte sonerii și, în cele din urmă, dădu de un bătrân care nu avea nimic mai bun de făcut decât să-și spioneze vecinii.

– A plecat de dimineață cu un geamantan. Știi cine e, nu-i așa? E fiica președintei Jorik. Drăguță cu toată lumea.

O sună din nou de pe trotuar și de data asta ea răspunse. El nu-i dădu ocazia să vorbească.

– Sunt în Boston, zise el. Securitatea din clădirea ta e de rahat.

– Și tu.

– Unde ai plecat?

– Am fugit acasă la mami și la tati. Unde crezi că m-am dus? Și nu sunt deloc pregătită să vorbesc cu tine.

– Ghinion.

De data asta îi închise el telefonul.

Era ușor să fie curajos, dar acum era ceva complet diferit. Știuse că trebuia să lămurească lucrurile cu Bree înainte să poată să face ceva pentru a o recuceri pe Lucy, dar intenționase să-și mai acorde o săptămână ca să discute cu Jerry Evers și să se asigure că era la fel de convins că perioada aceea întunecată nu avea să se întoarcă. Apoi intenționase să scrie un scenariu și să-l memoreze, ca să nu mai strice iarăși lucrurile. Acum iată-l aici, într-un zbor de noapte spre Washington, complet nepregătit și cu tot viitorul în joc.

Ajunse pe aeroportul Dulles mult după lăsarea întunericului. Deși era prea agitat ca să doarmă, nu putea să apară la casa familiei Jorik în halul în care era, așa că se cază într-un hotel și stătu treaz tot restul nopții. Când veniră zorile, făcu duș și se bărbieri. Cu nimic altceva în stomac în afară de o cană de cafea, porni spre Middleburg, o comunitate bogată din inima Hunt County din Virginia.

În timp ce conducea pe drumuri șerpuite, pe lângă vii și ferme prospere, deveni tot mai deprimat. Dacă